

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

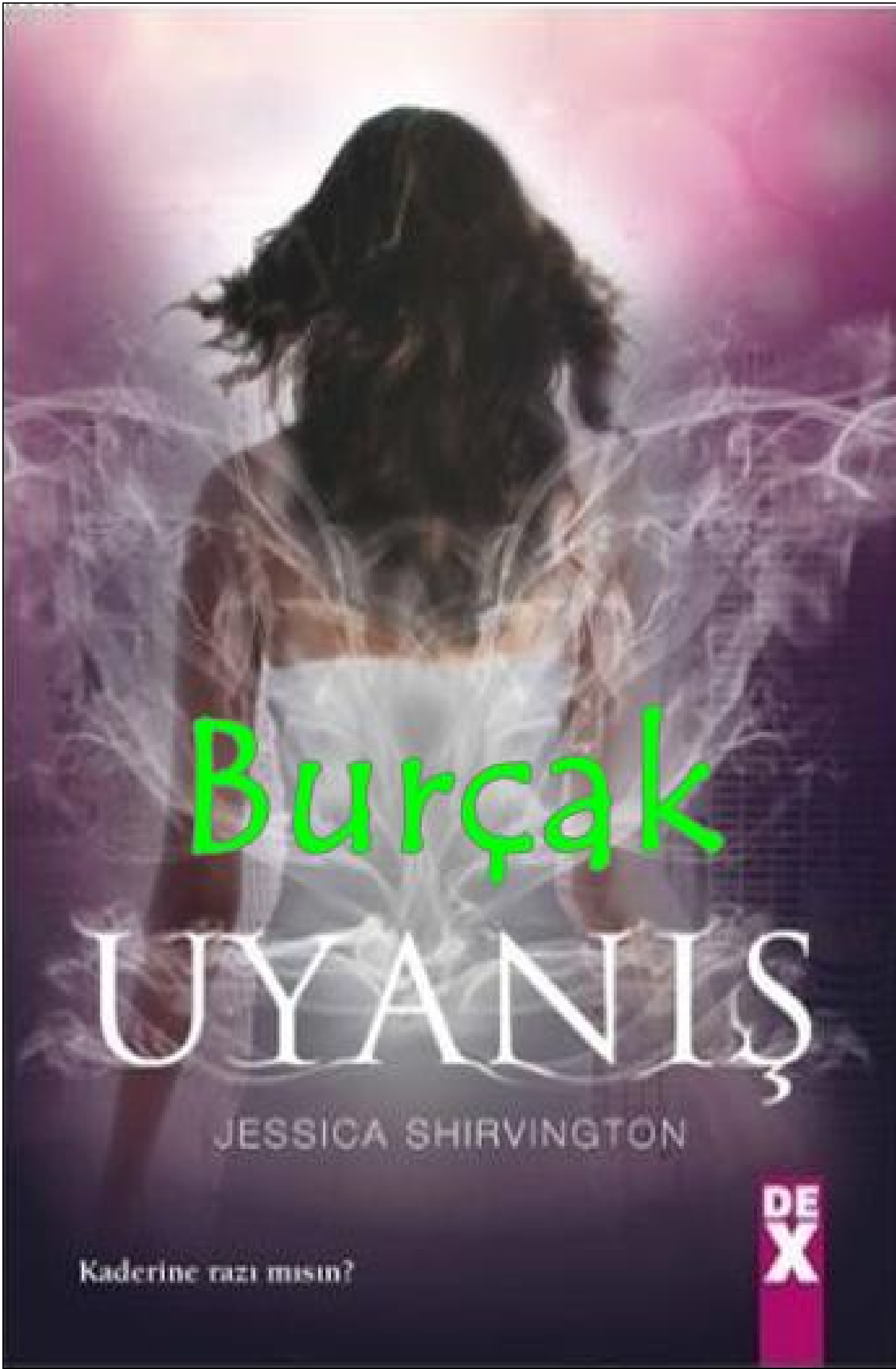
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Burçak

UYANIŞ

JESSICA SHIRVINGTON

Kaderine razı mısın?

DE
X

Uyanış

Özgün adı: *Embrace*

© 2010, Jessica Shirvington

Yazan: Jessica Shirvington

Çeviri: Deniz Başkaya

Yayma hazırlayan: Senem Kale

Kapak tasarımı: Cenk Yönder

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Uyanış ilk kez Hachette Australia Pty Ltd tarafından yayınlanmıştır. Kitabın Türkçe edisyonu Hachette Australia Pty Ltd ve AnatoliaLit Ajansı aracılığıyla yapılmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2014

ISBN: 978-605-09-2005-5

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

UYANIŞ

JESSICA SHIRVINGTON

**BANA GERÇEK AŞKIN
(17 YAŞINDA BİLE) MÜMKÜN
OLABİLECEĞİNİ GÖSTEREN MATT
VE DÜNYAMIZI AYDINLATIP HER
GÜNÜMÜZÜ DÜNÜMÜZDEN DAHA
GÜZEL KILAN KIZLARIMIZ İÇİN
XX**

Gözlerimin önünde sabah ve akşam görüntüleri parlıyor, görüntüler beni kör ediyordu. Şiddetli bir deneyimdi bu.

Acı verici. Dizlerimin üzerine çöküp haykırdım.

Lincoln'ın bağırdığını işitsem de bana dokunmadı.

Alguları durdurmaya çalışsam da yapamadım. Soğuk sıcak bedenimi sardı. Kendimi buzdan yapılmış ancak içinde yanardağlar patlayan kaskatı bir heykel gibi hissediyordum. Çığlıklarımı işitebiliyordum.

Sanki uzak diyarlardan geliyorlardı.

Sırtım geriye doğru büküldü, arkaya giden kollarım yere doğru sarkarken parmaklarım beton zemini yaladı.

Bir kol belimi kavrayıp beni daha da geriye devrilmeden tuttu. Bir başka el yüzümü yandan kavrayıp

bedenimi sabitledi. Kendimden geçtiğimi, algıların içinde kaybolduğumu hissettim. Odaklanmaya,

Phoenix'in bana söylediklerini hatırlamaya çalıştım.

Duygular... Duygularımı kontrol etmem gerekiyordu.

Ya da o duyguları zihnime tümüyle hâkim olacak başka bir şeyle şaşırtmam.

Belimdeki Lincoln'ın kolu olmasını diledim.

*Çünkü savaşımız insanlara karşı değil,
yönetimlere, hükümranlıklara,
bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün
göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır.*
Efesliler 6:12

Birinci Bölüm

*“Dışarıda dostlarınızın ve yabancıların arasında
olmadığınız gibi görünmeniz gerekir ve
yapamayacağınız yüzlerce şey vardır;
kafanızın içindeyse korkunç bir özgürlük!”*

Ralph Waldo Emerson

Doğum günleri bana göre değil.

İnsan annesinin öldüğü gün geldiğinde çok da heyecan duyamıyor. Onun burada olmayışından dolayı kendimi suçladığım falan yok. Doğumda öleceğini kimse bilemezdi. Onu özlediğim de yok. Demek istediğim, onu hiç tanımadım ki. Yine de her yıl aynı günde kendimi şu soruyu sormak zorunda hissedeceğim: Buna değdi mi? Hayatım onun hayatını almaya değer miydi?

Sorunun yanıtından kaçınarak otobüsün penceresinden dışarı baktım. Steph mükemmel elbisenin nasıl olması gerektiğine dair bir şeyler geveliyordu; kendisini anlattıklarına tamamen kaptırmıştı. Konu alışveriş bilimi olunca durmak nedir bilmezdi. Beni izlediğini, yeterince neşeli görünmediğim için hayal kırıklığı duyduğunu seziyordum. Lekeli camın yanından binalar hızla geçerken kendimi yarınki doğum günümün de öyle hızlıca geçip gitmesini dilemekten alıkoyamadım.

Steph sertçe “Violet Eden,” diye seslenerek beni düşünce-
rimden kopardı. “Babanın Amex’i¹ bizde; izin alındı ve belli bir
harcama sınırı konmadı.” Steph’in yapmacıklı siteminin yerini

1 American Express Kredi Kartı. (ç.n.)

sinsi bir ifade aldı. “Bir kız doğum günü hediyesi olarak daha ne ister ki?”

Teknik olarak, kart bana aitti. Üzerinde benim adım, benim imzam vardı. Sadece babamın hesabına bağlıydı. Evde fatura ödeme zahmetine giren tek kişi olmamın bir yan ürünüydü bu.

Steph’e havamda olmadığımı söylesem beni anlamayacağını bildiğim için yalan söyledim. “Bugün alışverişe çıkamam. Ben... şey... antrenmanım var da.”

Steph kaşlarını kaldırarak bana baktı. Bir an için uyduruk mazeretimden dolayı bana tersleneceğini sandım. Ancak o son zamanlarda giderek daha fazla tartıştığımız bir konuyu açtı.

“Lincoln’la mı?”

Lincoln’ın ismini işitmemin bile beni ne de çok etkilediğini belli etmemeye çalışarak omuz silktim. Antrenman meselesi gerçek olmasa da Lincoln’la görüşmeyi *planlıyordum* ve o an gelene dek dakikaları saymamak için kendimi zor tutmaya başlamıştım bile.

Steph gözlerini devirdi. “İşin aslı, bir ara ona senin kendisiyle farklı bir şekilde ter dökmeyi tercih edeceğini söyleyeceğim!” Bana cadalogca gülümseyerek baktı; genellikle başkalarına sakladığı bir mimikti bu.

Geriye yaslandım ve bıraktım söylensin. Steph durumumu anlamıyordu ve bundan dolayı onu suçlayamıyordum; antrenmanları benim için o denli önemli kılan *tüm* sebepleri ona anlatmamıştım. Bazı konularda konuşmak son derece güçlü.

“Bir tür spor delisine dönüştüğünün *farkındasın* herhalde? Hem o antrenmanların hepsinden hoşlanıyormuşsun gibi de yapma. Uzun mesafe koşusundan nefret ettiğini gayet iyi biliyorum.” Steph bir insanın alışveriş etmek varken neden kaya tırmanışına ya da boksa gittiğini anlayamıyordu.

“Onunla antrenman yapmaktan keyif alıyorum,” dedim.

Koşu konusunda pek de haksız olmasa da bu söylediğimle konuyu kapatabilmeyi ümit ediyordum. Koşarken sürekli Lincoln'ın poposunu görmesem koşu antrenmanlarına motive olmam daha da güç olacaktı.

Okulun son günü eve götürmemiz için zorla elimize tutuşturdukları kitaplarla dolu sırt çantamı karıştırmaya koyuldum. Steph vazgeçmeyecek gibiydi.

“Seni sanki bir savaşa falan hazırlıyor.” Gözleri parladı. “Hey, belki de Lincoln'm yeraltında bir dövüş kulübü falan vardır; seni orası için çalıştırıyordur!”

“Bu kadarı yeter Steph. Cidden.”

Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Gece gündüz Lincoln'ın yanında olma arzumu itiraf etmek istemiyordum. Sanki içimde bir şeyler onun varlığıyla huzur buluyordu. Kim tutar seni, Vi!²

Ümitsiz bir davanın peşinde olmam ne kötüydü. Onunla iki yıl önce tanıştığımızdan beri durum buydu. Lincoln yazıldığı bir savunma sanatları dersine çok sonradan katılmıştı. Benimle eşleştirildiğinde formda ve güçlü olmayı hedeflediğim vasat girişimlerden bir yenisi olacağını düşündüğüm ders deneyimi bambaşka bir şeye dönüşmüştü.

Lincoln'ın o derse neden yazıldığını asla anlamadım. Eğitmenden daha bilgili olduğu açıktı; zorlanmadan, zarafetle gerçekleştirdiği egzersizler sınıfın geri kalanından apayrı bir seviyede olduğunu belli ediyordu. İlk birkaç haftanın ardından, artık onun yanında iki kelimeyi bir araya getirebildiğimde ona neden derse katıldığını sordum. Sorumu omuz silkerek geçiştirdi; eski bilgilerini tazeleyen bir derse girmenin her zaman faydalı olduğunu söyledi.

Üç aylık dersin sonunda ondan, eğitmenden öğrendiğimden

2 Violet'in kısaltması. (ç.n.)

fazlasını öğrenmiştim. Bana kick-boks dersleri vermeyi teklif etti. Bir taşla iki kuş vurmak diye buna denirdi. Bir yandan her geçen gün kuvvetlenirken (faaliyet listemize kaya tırmanışı, koşu hatta okçuluk kursunu eklemiştik) *diğer yandan* Lincoln’la takılabiliyordum. Bu mükemmeldi... Neredeyse.

“Eh, o zaman sanırım alışverişe yarın çıkacağız demek oluyor bu.” Steph suratını assa da fazla da somurtmadı. Uzun süre öfkeli kalamıyordu.

Ne yazık ki haklıydı. Babamın, benim şevksizliğim kendisininse yol yordam bilmeyişinden ötürü, ertesi geceki doğum günü yemeğim için yeni bir elbise almamı garantiye almak adına Steph’e kesin talimatlar verdiğini biliyordum. Saat işliyordu; alışveriş kaçınılmazdı.

“Sabırsızlanıyorum,” dedim. Steph’e doğum günü repertuarımdan iyi çalışılmış, yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Bir grup çocuğun otobüsü durdurmak için düğmeye basmasıyla zil çaldı. Araç yavaşladığında Steph ikimizin oturduğu, arkadan üçüncü sıradaki koltuktan kalktı. Ona göre en arkada özentiler, en önde inekler, ineklerin hemen arkasında da gotikler ve ucubikler otururdu. Bu durumda bize oturabilecek ancak üç sıra kalıyordu; bu üç sıra bizi otobüsün “hiç uğraşmasa bile ister istemez havalı olanlar” kısmına dahil ediyordu. İşin ironik yanı –okul başarısı esas alındığında– Steph’in tanıdığım en büyük inek olmasıydı. Elbette dahiliğin sınırında biri olduğunu asla ilan etmezdi.

Steph ince bedenini kapıların yanındaki metal direğe doladı ve en sevdiği D&G güneş gözlüğünü takıp bana öpücük gönderdi. Güldüm. Neyse ki Steph marka düşkününü bir kızdan fazlasıydı. Üzerinde tasarımcıların ürünleriyle dolaşmasına karşın şaşırtıcı bir şekilde akli başındaydı. Son derece varlıklı bir aile-

den gelmesinin ve genellikle üzerinde benim tüm gardırobunun toplamından daha pahalı şeyler olmasının dostluğumuza olumsuz bir etkisi olmamıştı. Ben malı mülkü *fazla* önemsemiyordum; o da bu yanıımı *fazla* önemsemiyordu.

Kapıdan çıkacakken yollarını tıkadığı, arkasındaki çocuklara aldırış etmeden “Bana bir iyilik yapar mısın?” dedi. “Bay İnanılmaz’a ağzının suyu akararak bakarken tüm boş vaktini çaldığı ve beni en iyi arkadaşımдан mahrum bıraktığı için karnına birkaç yumruk indirmeyi unutma.”

“Hayhay,” dedim. Ben de ona öpücük yollarken en iyi arkadaşıma yalan söylediğim için suçluluk duyuyordum.

İkinci Bölüm

*“Yayımı bulutlara yerleştireceğim ve bu,
yeryüzüyle aramdaki antlaşmanın nişanesi olacak.”*

Yaratılış 9:13

Eve, o boş daireye dönmek yerine kendimi babamın ofislerine doğru yürür halde buldum. Sebebini bilmiyordum. Dördüncü kata vardığımda telefonum Lincoln’dan gelen bir mesajla biyledi.

Biraz geç kalacağım. 7 civarı bende buluşalım mı?

Telefona gülümsedim; parmaklarım aceleyle tuş takımının üzerinde gezindi.

Tamam, orada görüşürüz!

Sonra ünlemi silip otuza kadar saydıktan sonra nihayet “Gönder”e bastım.

Lincoln’la acı tatlı bir ilişkimiz vardı. Her zaman olduğu gibi ondan haber almamın sevinci azalırken “arkadaş olduğumuz” gerçeği kafama dank etti. Bana çıkma teklif edecek olsa gerçekten hoş olurdu ama aslında sadece beni depodan bozma evine kabul ediyordu. Orada boyanmak için yakaran, devasa bir duvar vardı ve Lincoln nihayet duvarı bana teslim etmeye razı gelmişti. Astarın kurumasını bekleyeceğimiz sürede en iyi ihtimalle yemek yiyeceğimizi umuyordum. Lincoln’a kahve ve iki dakikada hazırlanan noodle’in süt ürünleri ve karbonhidratları dengeli bir şekilde harmanlayan bir diyet olduğuna ikna etme-

ye çalışsam da başarılı olamamıştım. Son zamanlarda beni eve bırakmadan önce evinde akşam yemeğine davet ediyordu. Bu yemekler –çoğu zaman egzersizleri gözden geçirmekle uğraştığımızdan hiç de– romantik geçmese de kabul etmem gerekirdi ki yalnız yemek yemektense yanımda konuşacak birinin olması hoştu.

Binanın dördüncü katı tamamen babamın şirketine aitti. Asansör kapıları açıldığında son sekiz yıldır beni karşılayan, paslanmaz çelikten “Eden Mimarlık” tabelasıyla karşılaştım.

“Selam Caroline” deyip bekleme salonuna yürüdüm. “Babam içeride mi?”

Babamın resepsiyon görevlisi bana gülümseyip kaşlarını kaldırdı. “Başka nerede olabilir ki?”

Babamı ofisinde, önünde bir sürü kâğıtla çizim masasının ardına çakılmış halde buldum. Babamla eş anlamlı, uzun zamandır kabullendiğim bir görüntüydü bu. Bu haliyle –bir başka deyişle ilgisini üzerime çekmek için– mücadele etsem de işin aslı ilgisi tamamen bana odaklandığında boğulacak gibi oluyordun.

Meşgul olduğu şey her neyse ona hepten dalıp gitmiş gibiydi; haline bakılırsa bir süredir oradaydı. Kravatını çıkarmış, kollarını sıvamıştı. Elinde cetvel vardı. Kurşunkalemi ağzından sarkıyordu. Masasından uzaklaştığında ayaklarında da ayakkabı olmadığına dair bahse girebilirdim.

Ofisinin ortasına kadar yürüsem de beni hiç fark etmedi.

El sallayarak “Hey, baba,” dedim.

Başını kaldırıp gülümsedi. Elini kır saçlarında gezdirdi. Bu yaptığı onu çizgilerle, açılarla ve ışık yansımalarıyla dolu bir dünyadan kurtarabilecekmiş gibi. Kurşunkalemini kulağının arkasına sıkıştırıp masanın ardından çıktı. Ayağında sadece çoraplarıyla.

“Selam tatlım.” Boğazını temizledi. “Ne hoş bir sürpriz. E... Okulun son günü nasıl geçti?”

Korktuğum başıma gelmişti; o ses yine karşımdaydı. Bana “*Geldiğine sevindim ama şu an gerçekten kopmak istemediğim önemli bir işim var,*” diyen o ses.

Yutkunup kendimi topladım. Elimden gelen buydu. Eminim sesindeki anlamı çözdüğümü bilse mahcup olurdu.

Gülümseyerek “Harika!” dedim. “Fenton sanat kursuna seçildim. Altı ay sonra başlıyor.” O gün okula gitmem için en büyük teşvikim bu olmuştu. Okulun son günü genellikle kimse-nin umurunda olmaz, dersler boş geçerdi. Babam asla son gün okula gitmeye zorlamazdı beni. Eh... Zaten babam beni hiçbir şeye zorlamazdı. Ancak ben kursta yer alabildiğimi görmek için aylardır bekliyordum ve iki kişilik kısıcak listede adıma görmek o gün okula gitmeme değmişti.

Babam bana kendine has gururlu baba gülümseyişiyle karşılık verdi. “Tabii ki seçilirsin! Bundan hiç şüphem yoktu. Annenin izinden gidiyorsun.” Lafının sonunda sesi titredi. Annem de bir sanatçıydı. Babam annemden nadiren bahsederdi. Benim gibi o da acılı hatıraları deşmemeyi tercih ediyordu. Bu işleri kolaylaştırıyordu... Zorlaştırıyordu da. Ancak işin aslı babamı hiçbir şeyin toparlayamayacak olmasıydı. Annemin ölümünden sonra yıkılmıştı.

Konuyu değiştirme arzusuyla “Sağ ol baba,” dedim.

Babam aniden dikelip bana doğru geldi. Ardından fikir değiştirip masasına döndü. Oturup kendini olduğu yere sabitlemek istermiş gibi masayı iki yanından tuttu. Babam sonunda kontrolünü yitirmeye başlamıştı.

“Pratikte doğum gününün yarın olduğunu bilsem de sana şimdi bir şey vermek istiyorum.” Çenesini sağa sola oynattı; aldığı bir işin teslim tarihi yaklaştığında veya önemli ihaleler sırasında yaptığı bir hareketti bu. Sonra derin bir nefes alıp elini kararlılıkla masasına koydu. Bileği babamın ofisinde tuttuğu tek

kişisel eşyaya değiyordu; üzerinde kırmızı grafitiyle “Dadılar gi-
remez!” yazılı olan beyaz bir kapı heykeli. Kapı, babamla birlikte
yaptığımız tek sanat eseri idi.

Ben on üçüme basana dek babam eve zamanında gelmeye-
rek, düzenli ödeme yapmayı unutarak ve hafta sonları da çalış-
malarını bekleyerek yedi dadının istifa etmesine neden olmuş-
tu. On birini de ben göndermişim. Ne diyebilirim ki? Dadılık
onlara göre değildi. Öfke krizine giren on dokuzuncu dadının
hışım ile evden ayrılmasının ardından babamla kilden heykeli
yapmış ve bunun son olduğunda karar kılmıştık. O andan son-
ra sadece ikimiz vardık. Ya da sadece ben.

“Baba, daha fazla hediye istemiyorum,” diye sızlandım. Ak-
şam yemeği ve yakında satın alınacak elbise bana yetiyor da
artıyordu. Yarın yılın hediye istemediğim tek günüydü.

Babam sessizce “Bu hediye benden değil,” deyip gözlerini ben-
den kaçırdı. Masasının en alt çekmecesini açtı. Anahtar gerektiren
tek çekmeceydi bu. Hareketleri ağırdı; neredeyse kımıldadıkça
canı yanıyor gibiydi. Çekmeceden küçük, ahşap bir kutu çıkarıp
nazikçe masasının üzerine bıraktı. Kutunun kapağını süsleyen
karmaşık oymaların üzerinde gezinen eli titriyordu.

Yanmaya başlayan gözlerimi hızlıca kırıştırmak zorunda
kaldım. Babamın hislerini böyle açık ettiği pek olmazdı. Elini
kaldırdı; kutunun üzerinde, havada duran elini yumruk yapıp
gözlerini yumdu. Dua eder gibiydi; yapmadığını bildiğim bir
şeydi bu. Onu daha önce ancak bir kez bu halde görmüştüm.

Nihayet yüzünde küçük bir gülümsemeyle başını kaldırdı.
Gözlerimi yeniden kırıştırdım.

“Bana talimatlar verdi. Bunu sana vermek için on yedi yıl
bekledim. Evelyn’den... Annenden.”

Ağzım istemsizce açıldı. “Fakat... Nasıl?”

Annemin ölümü beklenmedik bir olaydı. Ölümüne doğum

sırasında oluşan, önceden kestirilemeyen bir kanama neden olmuştu. Ölümünden sonrası için talimatlar bırakmış olamazdı.

Babam iki parmağıyla burnunun köprüsünü tuttukten sonra elini çenesinin altına götürdü. “Gerçekten bilmiyorum tatlım. O gece, hastaneden geldikten sonra...” Eliyle küçük kutuya işaret etti. “Bunu annenin şifonyerinin üstünde buldum. Kutunun üzerinde, “17.doğum gününde kızımıza verilecek” notu vardı. Derin bir nefes aldı. “Belki de bunun sebebi sadece hazırlıklı yapısıydı... Bilmiyorum... Sıra dışı bir kadındı o... Başkalarının sezemediklerini sezerdi.”

“Onun olacakları bildiğini mi söylüyorsun?”

“Söylediğim bu değil canım,” dedi; dalgınca kutuyu okşadı. “Hem zaten konumuz bu değil. Bunu sana bırakmak istemiş ve şimdi eline geçmesi onun için önemliymiş.” Kutuyu masanın üzerinde bana doğru iterek ayağa kalktı. “Ben... Şey... Seni biraz yalnız bırakayım.”

Ayakkabılarını giydi. Sessizce odadan çıkıp beni ofiste tek başıma bıraktı. Elleri cebindeydi ve çok... yalnız görünüyordu. Annemin ikimizin ilişkisini görse pek de etkilenmeyeceğini düşündüm.

Kutu çok hoştu. Kutunun kaliteli, siyah maunun içinde parlak, altın rengi benekler vardı. Üzerindeki oymalar ayrıntılıydı ve bir resim değil, bir desen oluşturuyorlardı; ardışık, ince kanat uçları. İçimdeki sanatçı deseni görür görmez takdir etti.

Annemden hiç hediye almamıştım. Bana hiç sıcak süt yapmamış, hiç gözyaşlarımı silmemiş ya da yaralarımı bantlamamıştı. İlk sutyenimi almak için dadımla alışverişe çıktığım o utanç verici anda gelip beni kurtarmamış ve yatak odamdaki dolaba tükendikçe yerlerine yenileri konan, kimseye varlıklarından bahsetmek zorunda kalmayacağım bir sürü tampon bırakmamıştı. Ondan alamayacağım birçok şey olsa da bu gerçeği

uzun zaman önce kabullenmişim. Nihayet ondan bir şey; bile-
rek bana, sadece bana bıraktığı bir şey *almak...* tuhaftı.

Babamın koltuğuna oturup parmaklarımı onun gibi oyma-
ların üzerinde gezdirdim. Bedenimi bir ürperti aldı. Koltukta
kıvranarak ellerimi silkeledim. “Kendini topla, Vi.”

Kutuyu açtığımda yüreğim burkuldu. İçinde ucunda küçük
bir muska olan kısa, gümüş bir zincir vardı. Bebeklik kolye-
mi son gördüğümde makyaj masamın üzerindeki incik boncuk
kutusundaıydı. Anlaşılan annem bana şans getirsın diye kolyeyi
hamileyken yapmıştı. Bebeklik fotoğraflarımda boynumda bu
kolye vardı. Babam annemin dileklerini yerine getirmişti; faz-
lasıyla.

Belli ki babam kolyeyi makyaj masamdan almıştı. Kutudaki
diğer şeylerin babamdan olup olmadığı sorusu aklıma takıl-
sa da bu düşünceyi kafamdan attım. O güne dek sahte hediyeler
verme ihtiyacı duymamıştı hiç. Bu onun tarzı değildi.

Kutudan iki zarf çıkardım. Sararmış, kenarlarında açıp aç-
mamak arasında bocalamadan kaynaklanan yıpranmışlık izleri
olan zarfların ikisi de hâlâ mühürlüydü. On yedi yıl boyunca
zarfların içinde ne olduğunu bilememek babamı kahretmiş ol-
malıydı. Acaba kaç kez zarfları açmaya niyetlenip parmaklarını
mühürlerin üzerinde gezdirmişti? Merakına yenik düşmemesi
etkileyiciydi.

İlk zarfı açtım. İçinde bir kitaptan koparılmış bir sayfa vardı.
Bir şiirdi bu.

Yokluğu sevmen gerek,

Varlıktan kaçman,

Yalnız kalman gerek,

Kimseye gitmemen.

Çok faal olman gerek

*Ve her şeyden bağımsız.
 Tutsakları teslim etmen gerek
 Ve özgür olanları zorlaman.
 Hastalara derman olman gerek
 Ve kendi adına bir şey istememen.
 İstirap suyundan içmen gerek
 Ve sevgi ateşini erdemlerin odunlarıyla yakman.
 Bu yüzdendir gerçek çölde yaşaman.*

Hoş bir şiirdi... Sanırım... Hüzünlü ve şaşırtıcı bir şekilde dini bir yanı vardı. Her ne kadar hakkında fazla bilgim olmasa da annem dindar biri değildi. İnsanların inançlarını kalıplara sokan her şeyden nefret ederdi. Vaftiz edilmemin tek nedeni babamın ailesinin ısrarı ve onun lisede daha iyi yerlere yerleştirilmemde bunun sağlayacağı avantajları görmesiydi.

İkinci zarfı açtım. İçinde elyazısı bir mektup vardı. Yazı inci gibiydi; uzun, eski kaligrafide olduğu gibi kıvrılan harfler. En son annemin tuttuğu kâğıdı tutarken ellerim titredi.

Kızım,

On yedinci doğum günün kutlu olsun. Keşke yanında olabilseydim ama sanırım sen bunu okuyorsan... yanında değilim. Bunun için üzgünüm. Babanla bir bebeğimiz olacağını öğrendiğimiz gün uzun hayatımın en mutlu günüydü. O günden daha mutlu olacağım tek günün doğacağın gün olacağını biliyorum; sonunda her ne olursa olsun.

Seni büyük bir karar bekliyor. Vereceğin sözün yükü ağır. Seçimini kalbinin sesini dinleyerek yap. Biliyorum ki sen, kızım, yolunu kalbinle çiziyorsundur.

İnanılmazla inan —zira o seni beklemez— ve şunu bil ki hiçbir şey iyi ve kötü, doğru ve yanlış diye ayrılacak kadar basit değildir. Bu dünyada bize benzemeyen ruhlar var kızım. Yeri geldiğinde muhteşem ya da

korkunç, cesur ya da kötü olabilirler; ki bu gayet doğaldır, her ikisine de ihtiyacımız vardır bizim. Gözlerini açık tut ama sana gösterdikleri her şeye inanma. İmgelem onların oyun alanıdır; özgür irade ise senin.

Hiçbir zaman unutma ki herkesin mükemmelen ait oldukları bir yer vardır ve oradan bazen izin almadan ayrılırlarsa bazen geri götürülmeleri gerekir.

Seni seviyorum. Lütfen beni affet.

Annen.

Mektubu ve şiiri dikkatle geri katlayıp her birini kendi zarfına geri koydum; başka bir şey düşünmemek için kendimi sadece yaptığım işe verdim. Yavaş çalışsın, içinden çıkamayacağım yerlere sürüklenmesin diye zihnimi odakladım. Bu çok ama çok alıştırma yaparak edindiğim bir beceriydi.

Kutudaki son şey bir bileklikti. Kalın deriden de olsa soluk, gümüş rengi cilasından dolayı metalik bir görünüşü vardı. Yaklaşık dört santimetre genişliğindeki bileklikte kutunun üzerindeki benzer kabartmalar vardı. Etkileyiciydi. Kızlara has bir aksesuar olmaktan çok erkeksiydi. Kutunun ahşap tabanının üzerindeki vernik aşınmış; bileklikle aynı boyutta, daire şeklinde bir iz oluşmuştu. Demek ki bir ara kutuda bilekliğin bir ikizi vardı.

Bilekliği elime aldım. Gözlerimin yaşarmasına aldınış etmedim. Burnum da akıyordu. Yine de parfüm kokusu aldığıma yemin edebilirdim. Çiçekli bir aroma mıydı bu? Acaba koku ona mı aitti? İmkânsız bir şekilde onca zamandır kutudan çıkmamış mıydı? Bu düşünceyi bir kenara bıraktım. Sonra yerini hemen bir başka düşünce aldı.

Mektup. Öleceğini biliyordu.

Hayır, bunun üzerine düşünemezdim. O an olmazdı. Babam birkaç dakikaya geri dönecekti. Kontrollü olmam, bu durumun

beni sarsmasına izin vermemem gerekiyordu. Zaten mektubun ne anlama geldiğinden emin değildim. *Büyük bir karar mı?* Liseyi ya da üniversiteyi kastediyor olabilir miydi? Her şeyden bahsediyor olabilirdi. Muhtemelen mektubu bir önlem olsun diye bırakmıştı; her anne çocuğunun her şeyin mümkün olabileceğine inanmasını isterdi. Öte yandan “uzun hayatım” sözüyle ne kastettiğini anlamamıştım. Biri nasıl uzun bir hayat yaşadığına hükmedebilirdi ki? Doğduğumda... O öldüğünde henüz yirmi beş yaşındaydı.

Akan burnumu elimle silip kutudan çıkardıklarımı aynı düzenle geri yerleştirdim. Babam döndüğünde kutuyu çantama sokup kanepeye oturmuşum bile.

Babam duraksadı. “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, iyiyim... Gayet iyiyim... Evet. Bir mektup bırakmış. Okumak ister miydin?” Mektubu ona vermeyi gerçekten istemi-yordum. Ondan yalnızca bana kalan bir şeye sahip olmak hoştu; her ne kadar bıraktığı tuhaf olsa da. Öte yandan on yedi yıl merak içinde kalmanın kime olsa azap çektireceğini de biliyordum.

Gülümseyen babamın gözlerinin kenarları kırıktı. Bir yandan da omuzları çöktü. “Hayır, gerek yok,” dedi.

Kahretsin, babam ağlayacak olsa ne yapacağımı bilmiyordum. Ancak kendini topladı; boğazını temizleyip başını tavana çevirdi. “Hayır, tatlım. Bu annenle aranda. Fakat... teklifin için sağ ol.”

Anlaşılan teklif etmem ona yetmişti.

“Eh, galiba dediğin gibi hazırlıklı davranmış. Şu tipik... kalbinin götürdüğü yere git diyen mektuplardan.” Bunu sürekli öyle mektuplar alıyormuşum gibi söylemiştim.

Beni “Alaycı olma,” diye payladı; kendisi kadar alaycı olmanın hoşuna gittiğini bilmeme rağmen.

Yanıma oturup elini dizime koydu. Elimi elinin üzerine koydum. Bir süre sessiz kaldık.

Nihayet, ikimiz de ellerimizi geri çektiğimizde “E?..” dedi.
 “Bu gece ne yapıyorsun bakalım?”

“Lincoln’ın evine gidiyorum. Boyamam gereken bir duvar var.”

“Sonunda pes etti demek?”

“Evet.” Zafer kesinlikle tatlıydı.

“Tamam... Peki. Demek sana söyleyeceklerimin ardından hemen gideceksin?” babamın ses tonu bana işitmek istemeyeceğim bir şeyler söyleyeceğini haber veriyordu.

“Evet,” dedim; sözcüğü uzatarak.

“A, şey... Biliyorsun, bugün sandviç almak için dışarı çıktığımda Lincoln’a rastladım.” Gözleri odada gezindi. Ayağa kalkıp masasına gitti. Aniden kâğıt yığınlarıyla fazlaca meşgul olmaya başladı.

“Ne yaptın sen baba?” Kalbim tekledi. İçimde lafın nereye varacağını bilmemin endişesi vardı.

“Hiçbir şey. Hiçbir şey. İkiniz hakkında konuşuyorduk, işte, antrenmanlarınız hakkında. Lincoln bana gelecek ay kendisiyle birlikte bir maratona katılacağını söyledi. Bu kulağa eğlenceli geliyor.” Zorla gülümsedi. “E... Şey... bana işimi sordu; sağ olsun ve bilirsin...”

“Hayır. Neyi bilirmişim?”

“E, dedim ki, yani senin... Şey, eski okulunda çok sıkıntı çektiğini ve... Eh, anlarsın... Belki de şunu aklından çıkarmaması gerektiğini... Şeyi... Senden beş yaş büyük olduğunu, Vi. Sadece senin kendini baskı altında hissetmeni istemedim. Bunu planlamamıştım, yolda onunla karşılaştım ve... Tanrım.” Babamın huzursuzluğu giderek artıyordu. “Aklıma annen geldi ve yanımda olsa, anlarsın ya, *bir çift laf etmemi* isteyebileceğini düşündüm.”

Keşke oracıkta düşüp ölseydim! Duygusal bir andan nerelere gelmiştik!

Ayağa kalkıp odanın uzak ucuna yürüdüm. Havada hissedilebilir bir gerilim vardı. İkimiz de uğradığım saldırıdan bahset-

mekten hazzetmiyorduk. Aslen bu konu aramızda bir tabuydu. Olayı ima etmesiyle bile odaya o tanıdık karanlık çökmüştü.

Ayaklarıma baktım. Spor ayakkabımın ucunu halının altına soktum; yeterince odaklanırsam halının yerini değiştirebileceğim gibi. Neden benim de diğer çocuklar gibi bilinçli bir babam yoktu ki?

Soğuk bir sesle “Bunu yapmaya hakkın yoktu,” dedim.

“Bu çok da doğru değil Violet. *Babanım ben senin.*”

Dizginleri eline almak için epey çabalıyordu.

“Baba, öyle hatalısın ki sana diyecek... Lincoln bana baskı falan yapmadı!” Çantamı alıp sırtıma attım. “SADECE ARKADAŞIZ! Bana karşı o tür bir ilgisi bile yok ve *sayende...*” Başımı büyük bir hayretle iki yana sallayarak “Artık asla olmayacak da,” diye ekledim.

Babamın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Belli ki Lincoln’la çıktığımıza kanaat getirmişti.

“Ya...” Konuşmakta güçlük çekiyor, verecek karşılık bulamıyordu. *Harika, şimdi de kendi babam acınası bir halde olduğumu düşünüyordu.* “Şey... Ben sanmıştım ki... Özür dilerim Vi. Ben sadece. Yaşananların ardından... Endişeleniyorum işte.”

Yanıt vermedim ona.

Babam “Bundan böyle işine karışmayacağım,” diye ekledi.

“Gitmem gerek. Yarın gece görüşürüz,” diye mırıldandım. Aynı çatı altında yaşasak da o zamana kadar karşılaşmayacağımızı biliyordum. Özellikle de o gün.

Babam gereğinden fazla bir coşkuyla “Evet! Harika! Doğum günü yemeğini gerçekten iple çekiyorum. Yedide buluşalım mı?” dedi.

Kapıya doğru hareketlenmişim bile. Bir elimi salladım. “Fark etmez.”

Babamın iyi yönlerinden biri aramızdaki konuşma hiç yaşamamış gibi davranmamdan mutlu olacağıydı.

Üçüncü Bölüm

“İyi ve kötü dediğimiz kadim bir yanılsama.”

Friedrich Nietzsche

Telefon edip Lincoln’ın evine gitmemek için bir mazeret uydurmayı düşündüm. Ancak saldırıdan bahsetmek istemesem de uzun zaman önce konunun hayatımı yönlendirmesine izin vermemeye karar vermiştim. Keşke babam boşboğazlık etmeseydi. Ancak artık Lincoln meseleden haberdar oldu diye kaçmayacaktım. Kurallardan biri de buydu: Kaçmak da pes etmek de yoktu. Saldırıdan, mahkemedan ve okul değiştirdiğimden beri bu kurallara birer dua gibi bağlanmışım. Güç zamanları bu kurallarla aşmışım.

Yolu uzatmama rağmen vaktinden önce Lincoln’ın sokağına vardım. Köşe başındaki marketin penceresinde onu gördüm. Sırtı bana dönüktü ve üzerinde antrenman giysileri vardı; siyah eşofman altı ve bronz tenini ve güneşin yer yer sararttığı saçlarını ortaya çıkaran, beyaz, kolsuz bir tişört. Güneşin altında şapka ve güneş kremi olmadan gezemeyen benim aksime onun sanki güneşle arasında bir anlaşma vardı. Bir an durup ne zaman onu görsem içimi saran sıcaklığın keyfini çıkardım ve babamın söylediklerinden sonra Lincoln’dan gelecek tepkiye kendimi hazırladım.

Lincoln'ın paketlerinin arkasındaki besin değerlerini dikkatle okuduğu yiyecekleri bir sepete yerleştirilişini izledim. Tüm rnlerin besin değerlerine bakmıştı; en sevdiğim çikolata-lı bisküviler hariç. Onları sepete hemen attı. Cesaretimi toplamak için nefes alıp camı tıklattım; onunla her grşmemde hissettiğim heyecana bu kez bulantı eklenmişti. oktan yüzüne bir gülümseme yerleşen Lincoln cama vuranın ben olduğumu görmeden anlamış gibi döndü ve onca hazırlanmama rağmen nefesim kesildi ve sadece ona özel bir heyecanla yüreğim pırpırdı. İki yıldır neredeyse her gün yüzünü gördüğümden onunla karşılaşmalarımızda daha soğukkanlı olacağımı düşünürdünüz. *Olamıyordum.*

Glmsemesini szddm; iki dakikaya yanımnda olacağı anlamında iki parmağını havaya kaldırdığında onda bana karşı tavrının farklılaştığına dair işaretler aradım. Sırtını döndüğünde bir aptal gibi başımı sallamayı bıraktım ve (milyonuncu kez) ona nasıl da hayran hayran baktığımı fark edip etmediğini merak ettim. Ediyorsa da bunu hiç aktırmıyordu. Gülümsemesi de renk vermiyordu. Gülümsemesi o aynı güzel –platonik– gülümsemeydi.

Ben, çevrelerindeki sigara izmaritlerine bakılırsa market personelinin molalarda iğreti oturaklar olarak kullandıkları süt kasalarının yanında dolaşırken akşam karanlığı çöktü. Serin bir akşam rüzgârı sıcak havayı yararak bana ulaştı. Esintiye doğru dönüp gözlerimi kapadım ve serinliği içime çektim. O esnada uzaklarda ötmeye başlayan cırcırbceği korosunu fark ettim. Yılın etrafta doğru dürüst bir bahçe olmamasına rağmen geceleri cırcırbceklerinin şarkılarının ınladığı zamanıydı.

Gözlerimi açtığımda turuncu sokak lambaları titrek ışıklar saçarak yandı. Sokağa kaldırım boyunca uzanan binaların keskin, dişleri andıran gölgeleri vururken karanlığın kısa sürede

ışığa galip geldiği, kasvetli bir görüntü oluştu. Bu kasvet içime işleyince zihnim olmadık yerlere gitmesin, bana istemediğim şeyleri yeniden yaşatmasın diye odaklanmam gerekti. Ancak rahatsız edici düşüncelerden birini kafamdan uzaklaştırsam yerine bir başkası –en çok da annemin ahşap kutusu– geliyordu. İyi ki bolca bölmeleme³ pratiği yapmışım. Çünkü o an annemin öleceğini bilip bilmediği hakkında düşünmek istemiyordum. Evet... aklım oralara kaymayacaktı.

“Her şey hazır.” Lincoln yanı başıma gelmiş ama onu işitmemiştim. *Bu iyiye işaret değil, Vi.*

Gözlerimi hemen ona çevirsem de uzun süre ona bakamayacak kadar gergindim. “Hey. Yemek mi yapacaksın?”

“Evet, yapabilirim diye düşündüm. Senin için uygun mu?”

“Tabii. Menüde ne var?” Saçımın öne düşen birkaç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Lincoln’ın deposuna doğru yürümeye başladık ve yükünü hafifletmek için elindeki torbalar-
dan birini aldım. Parmaklarımızın kısacık bir an birbirine değmesi yüreğimi hoplatmaya yetmişti.

Rahat bir tavırla en sevdiğim makarnanın malzemelerini saydı. “Makarna, tavuk, fesleğen, Yunan peyniri.”

Alt dudağımı ısırdım. Benim için üzüldüğünden yapacaktı yemeği. *Kahretsin.*

Lincoln’ın deposuna girdiğimde içimi bir ferahlama aldı. Orada kendimi hiçbir yerde hissetmediğim kadar evimde hissediyordum. Lincoln orayı tanışmamızdan kısa bir süre önce satın almıştı. Alışageldik depolara kıyasla küçük kalsa da tek kişinin yaşadığı bir mekân olarak hayli büyüktü. Lincoln saun aldığı-
nda depo perişan haldeydi. Ancak gün geçtikçe orayı daha da

3 Psikolojide bir savunma mekanizması. Birbiriyle çatışan veya uyumsuz gözük-
tüken düşünce ve duyguların, birbirinden bağımsız ruhsal bölmeler içinde
tecrit edilmesi. Amacı çatışmayı ve sonuçtaki gerilimi dindirmektir. (ç.n.)

iyileştiriyordu ve hakkını teslim etmeliydim ki gerçekten ileri görüşlüydü. Depoyu seviyordu. Ben de. Bana en hoş gelen yanı ise her iki ucundaki devasa, kemerli pencerelerdi. Gündüzleri bu pencerelerden içerideki geniş alana ışık şelaleleri akıyor, mekân ışıkla dolup taşıyordu. Sanat için ideal bir yerdi. Orayı sevmemin bir nedeni de buydu. Diğer nedeni ise içinde yaşayan kişiyle ilgiliydi.

Lincoln'ın marketten aldıklarını mutfakta sessizce boşalttık. Buzdolabı her zaman açıldığında ya da plastik torbalar hışırdadığında endişem artıyor, bana ne diyeceğini merak ediyordum. Fakat Lincoln hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine her zamanki gibi malzemeleri mutfak tezgâhına dizip akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu.

Kesme tahtasını da çıkarıp her şeyi hazır edince kaşlarını kaldırıp bana baktı. "E..." dedi. Boğazını temizledi. "Günün nasıl geçti?"

Kaybolmuş bir çocuk gibi sessiz ve kıpırdamadan mutfağın ortasında dikildiğimi fark ettim. Ayaklarımı zeminden kopardım ve başına gittiğim tezgâha elimden geldiğince rahat bir tavırla kıcımlı yaslardım. "İyi. Okul iyiydi. Fenton çizim kursuna katıldım."

Lincoln bıçağını bırakıp bana döndü; yüzünde bir kulağın-dan diğerine uzanan bir gülümseme vardı. Beni o denli tanıması, kursun benim için anlamını bilmesi yüreğimi ısıttı.

Bana "Tanrıya şükür! Ben de duvarımı bir amatöre emanet edeceğim diye endişeleniyordum," diye takıldıktan sonra beni kendisine doğru çekip kucakladı. Üzerinde güneş kremi kokusu vardı ve bedeni sıcaklık yayıyordu. Kollarında gevşedim. Tam da başımı omzuna yaslayabileceğim ideal bir boyu olması beni mutlu ediyordu. Sanki bir yapbozun iki parçasıydık. Bir-birimize tam uyuyorduk. Elbette ben gevşer gevşemez Lincoln beni bıraktı. Bu defaki de önceki binlerce sarılışımızdan fark-

sızdı. Ben her kucaklaşmamızın öncekilerden farklı bir yanı olmasını dilerken Lincoln'ın beden dili bana aksini ispatlıyordu.

“E?” dedi. “Mülkiyet hakkının devrine hazır mısın bakalım?”

Kendimi toplayıp “Evet, kesinlikle,” dedim. “Önce bir kat astar geçmek istiyordum, tabii senin için uygunsa.”

“Duvar senin. Bildiğin gibi yap lütfen.”

Gülümseyip doğrama tahtasına döndü. Bir yıldır duvarlarından birine bir fresk çizmek için başının etini yiyordum ve nihayet onu pes ettirmiştim.

“Önce yemek yesek nasıl olur?” diye sordu. “Açlıktan ölüyorum.”

“Tabii.”

Gerçekten konuyu açmayı düşünmüyor muydu? İnsanlar hep ayrıntıları öğrenmek isterdi. Önce yetkililerin soruları geldi. Sonra olanları unutmama izin vermeyen sözde arkadaşları soruları. Neden sonra aklıma Lincoln'ın meseleyi umursamıyor, olanları öğrenmek istemiyor olabileceği geldi. Kendimi bu feci düşünceye teslim etmeden bir karar almaya zorladım. Ya o konuyu açana dek sabırla bekleyecektim ya da kendim açacaktım.

Ağzımdan “On dört yaşındaydım,” sözleri dökülüyordu.

Lincoln'ın gözleri bana çevrilirken bir an için bedeni hareketsiz kaldı. Sonra öylece tavuğu kesmeye devam etti. “Peki.”

Niyet etmediğim kadar savunmacı bir tavırla “Babamın sana bir şeyler anlattığını biliyorum,” dedim.

Bir kez daha kısa bir süre için bana baktı. “Evet onunla karıştık.” Tak. Tak. Tak.

“E?” dedim. Aklım giderek karışıyordu. “Sormayacak mısın?”

“Sormamı istiyor musun?” Tavuğu tavanın içine attı. Cızırdan etten dumanlar çıktı.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına kısıtıp “Bu da ne demek?” diye sordum.

“Demek oluyor ki bunu bana daha önce anlatmayışının iyi bir sebebi vardır. O sebep hâlâ geçerliyse baban ayaküstü bir şeyler dedi diye kendini bana canını sıkan konuları anlatmak zorunda hissetmeni istemiyorum. Hepimizin sırları var, Violet. Güven bana. Hepimizin anlatmak istemeyeceği şeyler var.”

Yemek yapmaya devam etse de bir kez daha başını kaldırıp bana baktı. “Neyse, saçlarınla yaptığın şu şey,” dedi. Eliyle kulağına işaret etti. “Bunu ancak endişeli olduğunda yapıyorsun. Gergin olduğunda.”

Vay canına. Bunu beklemiyordum. Aniden ne diyeceğimi bilemez oldum. Yani, onun öğrenmesini istemiyordum. Kimse-nin öğrenmesini istemiyordum. Fakat artık o öğrendiğine göre elimden geldiğince açıklama yapmamak bana tuhaf geliyordu. Hem... Birinin olanlarını bilmesini istesem o kişi Lincoln olurdu. Hiçbir şey söylemek istememe rağmen söylediğim için de zor bir duruma düşmüştüm.

Lincoln taze makarnayı kaynayan sudan çıkarıp pişmiş tavukla karıştırdıktan sonra limon, peynir ve bolca fesleğen ekledi. Koku havayı sararken gülümsedim; aklıma onun saksılarda fesleğen yetiştirmeye çalıştığı ama feci çuvalladığı zamanlar geldi. Birkaç hafta içinde üç bitkiyi de öldürmüştü, beni katıla katıla güldürmüştü. Hâlâ bu olay onu kızdırıyor, öfkesi de beni hâlâ güldürüyordu.

Beni masaya oturtup bir çatal uzattı. Yemek yiyişini izledim. O da benim önümdeki yemeği didikleymişim. İştahım olmadığı için kendimi kötü hissediyordum. Öte yandan, fazla yemesem de Lincoln şikâyet etmez sadece tabakları götürüp elinde ellerimi bir mıknaş gibi çeken bir kahve fincanıyla dönerdi. Kızarmış kahve çekirdeklerinin mayhoş kokusu bir şekilde bana ben küçük bir kızken babamın ben uykuya dalmadan eve döndüğü günleri anımsatıyordu. Babam hep kahve ve bir gün beklemiş

tıraş losyonu kokardı. Benim için mutluluk buydu. Çaydanlıkta nasıl su kaynatılacağı öğrenir öğrenmez kahve içmeye başlamıştım.

Nihayet başımı fincandan kaldırdım. “Bilmeni istiyorum.”

Gözleri beni izlerken parmaklarım fincanı sıkıca kavradı; dizim masanın altında bir aşağı bir yukarı oynuyordu.

“Emin misin?”

Başımı sallayıp kendimi sakın olmaya zorladım; o yere kısa süreliğine, yetecek kadar dönmek için. Süreç hep böyle başlardı; önce odaklanabileceğim bir nokta seçerdim ki bu kez o nokta kahve fincanım olmuştu. Sonra derin bir nefes alıp sakinleşiyordum ki konuşmaya başladığımda sesim titremesin ve ağlamaklı çıkmasın.

Lincoln yumuşak bir sesle “Kimdi o?” diye sordu.

“Eski okulumdan bir öğretmen.”

Dikkatle “Ne oldu?” diye sordu.

“Pek de iyi hazırlamadığım bir deneme yazısı üzerine tartışmak için dersten sonra beni yanına çağırdı.” Zihnimin oraya gitmesine izin verip nadiren yaptığım bir şeyi yaparak ona özgürlük tanımamla bir anda yeniden on dört yaşıma, okulda kapana kısılp o adamı savuşturmaya çalıştığım ana döndüm. Parmaklarının kollarıma gömüldüğünü, beni zapt ettiğini hissedebiliyordum. Gözlerindeki merhametsiz niyeti görebiliyor; terden kayganlaşan teninin kokusuna karışan ucuz, baharatımsı tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum.

Alelacele “Neyse,” dedim; zihnimi o görüntülerden uzaklaştırmaya çalıştım. “İçeri başka bir öğretmen girdi. Aslında tuhaf bir durumdu. Okulun diğer ucunda çalışıyordu ve sonrasında neden oraya geldiğini anımsayamamıştı. Sadece ters giden bir şeyler olduğunun içine doğduğunu ve kendisini o sınıfa göz atmak zorunda hissettiğini söylemişti.”

“Dur bakalım. Kadın kendisini bunu yapmak zorunda mı hissetmiş dedin?” diye sordu Lincoln; gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Evet, onun gibi bir şey.”

Lincoln neredeyse kendi kendine konuşmuş gibi “Biri müdahale etmiş,” dedi. Yüzümdeki soran ifadeyi görünce dalgın halinden sıyrıldı. “Ne oldu? Yani ona?”

“İşini kaybetti; bir daha da asla çocuklarla ilgili bir işte çalışamayacak.”

“Tanıştığımızda kısa süre önce okulunu değiştirmiştin. Sebebi buydu demek.”

“Evet.” Steph’le arkadaş olmak ve Lincoln’la kick-boks dersleri almak geleceğe yeniden ümitle bakmamı sağlamıştı. Lincoln’a ikisi hayatıma girmeden önce kendimi kurtarabileceğimden emin olamadığım bir hiçlik bulutuyla sarıldığımı itiraf etmek beni utandırıyordu.

Bir süre sessiz kalsa da nefeslerinin canı sıkkınken olduğu gibi derinleştğini işitebiliyordum. Sonra bana soracağını bildiğim şeyi sordu. En azından sormaya çalıştı.

“Vi... O... sana?..”

Birine tecavüze uğrayıp uğramadığını öylece sormak kolay değildir. Bunun bir sorudan ibaret olduğunu düşünebilirsiniz ama o soruyu dinlendirmek bambaşka bir şeydir. Bu soru bana berbat deneyimler yaşatmış, birçok insanın sormak için cesaretlerini toplamaya çalışmalarını izlemek zorunda kalmıştım. Son derece soğukkanlı olacağını düşüneceğiniz insanların bile cesaretini kıran bir soruydu bu.

“Hayır. Yani onu zamanında durdurdular ama...” Ayağa kalktım. “Gidip kahve getireyim.”

Yeniden kanepeye döndüğümde Lincoln uzanıp kolunu bana doladı ve kısa bir an için beni kendisine yaklaştırdı. Gevşe-

yip başımı göğsüne yasladım; bana sessizce söylemek istediğini –güvende olduğumu– kabullenerek.

Yüzüme düşen bir saç kulağımın arkasına kısırdı ve fısıltıyla konuştu; sıcak nefesi boynumun üzerinde geziniyordu. Şekerli kahve gibi kokuyordu nefesi. “Sana söz veriyorum, o bir daha asla canını yakamayacak. Sen... Onu bir daha senin yanına yaklaştırmayacağım.” Ona inanıyordum. Aramızdaki ilişki arkadaşlıktan ibaret olsa bile söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Beni tanıyor, anlıyordu. Başka kimse bunun için onun gibi çaba sarf etmemişti. Güçlü olmaya duyduğum ihtiyacı, hayattan kaçamayacağımı hep anlamıştı o. O ana kadar bunların nedenini tam olarak anlamamasına rağmen. Tavrımm gerisindeki sebebi hiç sorgulamamış ya da bana kendimi bir ahmak gibi hissettirmemişti. Bunun yerine bana yardımcı olmuş, beni daha güçlü kılmıştı.

“Linc?”

“Evet.”

Eğilip bükülerek “Babamın sana bahsettiği şu diğer konu...” dedim.

“Başka ne düşünecekti ki?” diye sordu; bana bunu söylerken gülümsüyormuş gibi geldi. “Hep buradasın. Antrenman yapmadığımızda da birlikte takılıyoruz. Onun beni daha evvel uyar-mamasına şaşıyorum. Sana dikkat ettiğini görmek güzel.”

Ve işte böylece konuyu noktalamıştı; basitçe ve sorunsuzca. Ancak yanıtı onu daha da arzulamama neden olmuş ve içimde şu soruyu sorma ihtiyacı uyandırmıştı: *Ben başka ne düşünecektim?*

Dördüncü Bölüm

*"Geceler kadar gündüzler vardır ve yol boyunca
biri diğerinden daha uzun sürmez.*

*Mutlu bir hayatta bile bir nebze karanlık olacaktır.
Hüzünle dengelenmese 'mutlu' sözcüğü anlamını yitirirdi."*

Carl Jung

Bir boya tablasına astar doldurup duvarımı boyamaya hazırlandım. Kanepede oyalanmayı ne kadar istesem de içimdeki kontrol delisi galip çıkmıştı. O an olabileceğim en iyi yer orasıydı; yüzüm duvara, sırtım dünyaya dönüktü. Resmi o kadar sevmemin bir nedeni de buydu.

İyi bir ritim tutturdum. Ancak düzenli tempoma karşın anıları kafamdan atıyordum. Gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı aktı. O anının üzerimde hâlâ bu denli etkisi olmasını hazmediyordum. Hâlâ.

Duvarın en yukarisına ulaşmaya çalışırken sabrımın taşmaya başlığını hissettim. Sonra bir el kolumu kavradı ve tüm bednim korkuyla sarsıldı. Durduramadığım, verdiğim için kendimden nefret ettiğim bir tepkiydi bu. Bir kurbanın tepkisi.

Lincoln'ın eli beni bırakmadı. Bunun yerine yumuşakça kolumdan aşağı inip fırçayı kaskatı kesilmiş elimden nazikçe aldı.

"Ben yapayım."

"Sorun yok. Ben bunu..."

Sözümü kesip önüme geçti. Ona bakamadım. "Bırak sana göz kulak olayım." Saçımı okşamasıyla titreyerek nefes verdim;

kendimi salıvermekten korkuyordum. “Lütfen. Sadece bu geceliğine. Şeyden önce...” Sözleri birer fısıltı gibi çıkmıştı. Başımı kaldırıp ona baktığımda ışıltılı yeşil gözlerindeki bakışın derinliği beni sardı. Bakışı karşısında bedenim eridi. Aklıma takılan son anılar da silinip gitti.

“Neyden önce?” diye mırıldandım.

Gözlerini kırptırıp benden uzaklaştı. “Önemli değil. Ne çizeceğine karar verdin mi?” Tabureye çıktı.

Yere oturup duvara astarı sürüşünü izledim; bronzlaşmış kollarındaki kaslar her fırça darbesinde geriliyordu. Onun yanında olmak bile her şeyi daha iyi kılıyordu. Bu hep böyle olmuştu. Ne çizeceğime karar vermemiştim ama Lincoln’ın evinin içimde uyandırdığı hisleri yansıtmamasını istiyordum ve Lincoln’ın bana neler hissettirdiğini bilmek isteyeceğini tahmin ediyordum.

“Sayılır. Sanırım bir tür... aura olacak.”

Lincoln başını eğip bana bakarken bir kaşını kaldırdı. “Açıklayabilir misin?”

“Yani duvarları içeri girmek için zorlayan dış güçler olsa da burada sanki iyilikle dolu bir hava kabarcığı var. Buraya gelmek yuvaya dönmek gibi.” Gülümsediğini hissetmem beni daha da ayrıntılı bir açıklama yapmak için yüreklendirdi. “Başkaları resme baktığında onların kötücül bir güce üstün gelen ve onu koruyan iyiliğin gücünü görmelerini istiyorum.”

Lincoln az kalsın tabureden düşecekti. Yüzünde şaşkın bir bakışla yere atladı.

Onu teskin etmeye çalıştım. “Meraklanma! İncelikli ve yumuşak olacak ama öyle kız işi de olmayacak. Gerçekten hoşuna gidecek.” Daha işe koyulmadan duvarımdan olmaktan çekinecek hemen “Hoşuna gitmezse senin için tekrar beyaza boyarım, söz!” diye ekledim.

“Yo... Hayır, kulağa harika geliyor bu. Hatta işin aslı, mü-

kemmel. Sadece şaşırdım. Senin resmi bu şekilde açıklamandan. Hani şu iyi ve kötü kısmı. Bu konuya...çok kafa yoruyor musun? İyiliğe ve... kötülüğe?”

Rahatlayıp bir nefes verdim. Duvar hâlâ benimdi.

“Eee... Bilmiyorum. Pek sayılmaz. Şu Tanrı konusuna dair hislerimden gerçekten emin değilim.” Oysa aslında gayet eminim. “Bilirsin, dindar değilimdir.”

Tanrı'ya nasıl *inanabilirdim*? Ne tür bir zalim daha doğduğumda beni annesiz bıraktı? Beni ömrüm boyunca zihnimde yara bırakacak bir sapıkla bir odada yalnız bıraktı? Üstelik bu sadece *bana* olanlardı; dünyanın geri kalanına olanlara bir girsem söylenecek öyle çok şey vardı ki. Tanrı mı? En kaybolmuşların sorgulaması, hiç kaybolmamışların ise methetmesi için vardı o.

Lincoln söylemediklerimi işitmiş gibi başını salladı. “Ben de dindar değilim. Ancak dünyamızda iyi ve kötü güçlerin... ve bunların da ötesinde güçlerin iş başında olduğuna inanıyorum. Biz ve *Tanrı konusu* arasında,” –*tanrı konusu* derken parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı– “deyim yerindeyse bir başka katmanın olduğunu düşünüyorum.”

“Bir başka katman mı?” diye sordum.

“Mesela...” Sözlerinin gerisini getirip getirmemeyi düşünürmüş gibi iki yanına sarkıttığı ellerini salladı. “Başka diyarlar, başka...varlıklar gibi.”

Keyfim biraz kaçmıştı. “*Gerçekten mi?*” diye sordum. “Herkesin şu başka dünyalara takması da ne böyle?”

“Ha?” Lincoln aniden bana doğru bir adım atıp “Bir başkası sana bu tür şeyler mi söyledi?” diye sordu.

“Hayır... Eh, sayılır. Annem de ruhlara ya da ona benzer şeylere inanıyormuş.”

Lincoln “Ya,” dedi; bir nefes verip azıcık geriledi.

“E?” dedim; sohbetimizin konusunu annemden uzaklaştırmaya niyetliydim. “Sen bu başka varlıkların ya da her neyseler onların iyi olduğuna inanıyor musun?”

“Belki. Ancak her şeyde bir denge olmalı. Anlarsın ya; ışık ve karanlık, güneş ve ay, yin ve yang gibi... Dolayısıyla iyilik yapan varlıkların olduğu yerde onların zıddı da olmalıdır.”

“Yani kötülük mü?” diye sordum; aklımın karıştığını hissettim.

“Belki o kadar belirgin ayrımlar olmadan. Belki bir şeyin varlığını –ışığın ya da karanlığın– gerekli kılan bir başka şeyin varlığıdır. Bir düşün, insanlar karanlıkla savaşmak için bir şeyler yapmasalar efsanevi kahramanlar olamazlardı. Doktorlar iyileştirecekleri hastalıklar olmadan hiçbir işe yaramazlardı.” Gözleri bana odaklandı; beni inandırmak istiyordu. İstedığinin olmayacağını görünce yarım bir kahkahanın ardından gülümsedi ve beni yerden kaldırmak için elini uzattı.

Ayağa kalkıp fırçayı elinden aldım. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylememin bir mahzuru yoktur umarım?”

Lincoln yumuşak bir sesle “Anlayacaksın,” dedi ve ben yüzünü göremeden mutfağa doğru döndü.

O bana fırçaları yıkamamda, sonra ben ona mutfağı toparlamada yardımcı oldum. Ben çantamı alırken o da aynı anda anahtarlarını aldı; bunu yaparken de kısa bir an duraklayıp birbirimize gülümsedik. Aramızdaki –artık her neyse– beni mutlu ediyordu. Birbirimizle konuşmamıza gerek kalmıyordu; kendimize has basit rutinlerimiz vardı. Sormamıza gerek olmadan ben onun beni arabayla eve bırakacağını biliyordum; o da eve varınca kendisini içeri davet edeceğimi.

Dört çekerli aracını apartmanımın olduğu bloğun önünde durdurup motoru kapattıktan sonra bana doğru döndü.

Daha o sormadan “Ben iyiyim,” dedim.

Başını salladı. Yüzünde kasvetli bir gülümseme belirdi. “Sabah koşu yapar mıyız?”

“Alışveriş için erkenden Steph’le buluşacağım.”

Bir kez olsun on kilometrelik koşudan kaçmak için makul bir mazeret bulabildiğim için sevinçliydim.

Lincoln nazik bir kahkaha attı. “Ah-ha, doğum günü alışverişi.”

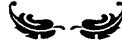
“Evet ama başlama şimdi. Sana güveniyorum; yarın benimle hiç ilgilenmeyeceksin, bırak o şekilde geçip gitsin”

“Söz, sana karşı iyi bile davranmayacağım.”

Yalan söylüyordu.

“İyi.”

Ben de.

Beşinci Bölüm

“Kaderine hazır mısın?”

William Shakespeare

“Öğrenme zamanın geldi.” Sözcükler havada asılı kalmıştı; neredeyse bana ulaşmadan önce etrafımı çevirdiler.

Dalgınca “Neyi öğrenme zamanım?” diye sordum.

“Kim olduğunu.”

Rüyamdaki adam bana doğru adım attı. Bana ne kadar tanıdık gelse de onu tanıımıyordum. Yüzünü çevreleyen hatları keskiyle yontulmuş gibi keskindi. Gözleri olmasa yakışıklı bir adam olduğunu söyleyebilirdim. Gözleri dalgın bakıyordu. Onu çevresinden ayırık ve kopuk gösteriyorlardı.

“Kimmişim?”

Üzerimde bir eşofman altı ve zamanında beyazken artık bir resim paletini andıran bir tişört vardı. Önümdeki ressam sehпасına bir tuval dayanmıştı. Elimde bir fırça tutuyordum.

“Sen sensin ve sen bensin. Sen Keşet’sin.”

Adam sanat atölyemin penceresinin kenarında durmuş, bulutlu ve gri göğe bakıyordu. Gördükleri onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. Oysa bu durum benim için olağandı. Rüyalarımda hava hep biraz kasvetli olurdu.

“Ben sen miyim?” Sesim çanlarınkine benzer bir çınlamayla çık-

mişti. Sözlerim, tıpkı adamın sözleri gibi ikimizin arasında sanki görünmeden ve kolayca süzülüyordu.

“Kismen. Sen de kısmen insansın.”

Elimi dalgınca tuvalin üzerinde gezdirdim.

“İnsan değil misin?” Burnuma çiçek kokusu geliyordu. O kokuyu iyi bilirdim. Zambakları severdim, özellikle de beyaz olanları. Güçlü ve güzel olurlardı. Beni hep cezbetmişlerdi.

“Hayır.”

“Nesin sen?”

Süzülürcesine bana doğru geldi. Geri kaçmayı düşünmedim.

“Asıl soru ne olduğumuz değil, neye dönüşeceğimiz olmasın?” Elini uzattı, işaret parmağıyla ileriye gösteriyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Seni uyandırıyorum!” Parmağı bir aslaninkini andıran bir pençeye dönüştü ve bana doğru savruldu. Geriye sendeledim.

Gitmişti. Elim hâlâ fırçayı tutuyordu. Önümde renkler birbirine karışmıştı. En üstteki kırmızının altında sırasıyla turuncu, sarı, yeşil, mavi, çivit mavisi ve mor vardı. Bu görüntü bana...bir gökkuşağını anımsattı.

Uyandım; birkaç dakika kafamı toplayamadım. Yan dönüp alarmlı saatime baktım. Saat gecenin biriydi. Resmi olarak on yedime basmıştım. Anlaşılan aldığım ilk hediye tuhaf rüyalar diyarında bir gezinti olmuştu. Dönüp başımı iki yastığın arasına sıkıştırdım. “Doğum günün kutlu olsun Violet.”

Tekrar uyandığımda sabah olmuştu ve omzum ağrıyordu. Elim içgüdüsel bir tepkiyle omzuma gitti; bir nefes alıp yattığım yerde doğruldum. Zonklayan, kırmızı çizigi elimle yokladım. İki üç santimden uzun olmasa da yanıyor, kanıyor ve feci acı-

yordu. Rüyamdan görüntüler gözlerimin önüne geldi. Bu olmazdı. Omzumu bir şekilde uykuymda çizmiş olmalıydım.

Hızlı bir düşün ardından dosdoğru kahve makinesinin başına gittim. Saatin sabahın altısı olduğunu görmek benim için sürpriz olmadı. Babam işe gitmişti bile. Bir post-it'e "Doğum Günün Kutlu Olsun" yazılmıştı; babamın eve gelip gittiğinin tek kanıtıydı bu.

İlk kahve fincanımla oturduğumda fark ettim: Önkollarımın iç tarafında kalan damarlar farklı görünüyordu. Daha yakından baktım. Damarlar her zamankinden koyu görünüyordu ve sayıları –böyle bir şey mümkünse– artmıştı. Hiç öyle karmakarışık anımsamıyordum; sanki birbirlerine örülmüştüler. Başımı iki yana salladım. Önce rüyam sonra da bu. Hasta mı olacaktım yoksa? Harika. Kendimi perişan halde bütün gün Steph'le alış-veriş ederken hayal ettim.

İkinci kahvemi doldurup boş odadaki sanat atölyeme gittim. Yeni bir tuvale çizim yapmaya çalışsam da ikide bir durup damarlarıma bakıyordum. Sonunda kendimi yatağa dönmüş, annemin mektubunu bir kez daha okur halde buldum. Sonra mektubu zarfına sokup yatağımın altındaki kutuya geri koydum.

Gözden ırak olan gönülden de ırak olur.

Altıncı Bölüm

“Bedenin amelleri bellidir; ahlaksızlık, iffetsizlik, şehvet.”

Galatyalılar 5:19

On iki numaraya basıp kapılar kapanırken Steph’e baktım. Hoplayıp zıplıyor, asansör de onunla birlikte sarsılıyordu. İçim kalktı. Bu histen nefret ediyordum.

“Bu gece için çok heyecanlıyım.”

Steph’in doğum günüm için neden heyecanlandığını anlayamıyordum. Gözlerimi yumup aynalı duvara yaslandım; keşke o gün yarın olsaydı da doğum günüm geçmişte kalmış olsaydı. Aslında tek isteğim o günün bir an önce bitmesiyken bıraktım Steph bütün ikindi boyunca elbise bakmak için beni oraya buraya sürüklesin.

“Birinin heyecanlı olduğunu duyduğuma sevindim,” diye yanıt verdim.

“Neşelen! Baban bizi şehrin en havalı barlarından birine götürecektir. Gidilebilecek en iyi mekân. Nasıl yer ayırtabildiğimizi tanı bilir.” Steph gözlerini kırıştırdı.

Elbette rezervasyona Steph’in önayak olduğunu biliyordum. Erkek kardeşi Jase bir DJ’di. Genellikle bizi sokamadığı yer olmuyordu.

Sinsice “Ayrıca,” diye ekledi, “Lincoln’ın da sana bir doğum

günü öpücüğü vermek için orada olacağından eminim.”

İç çektim. Lincoln’ı akşam yemeğinden sonra bizimle bir şeyler içmeye davet etmişim ama geleceğinden emin değildim. İnsan içine karışmaya pek de meraklı değildi ve Steph’e Lincoln’ın bana düşündüğü gibi bir ilgi duymadığını bin kez söylemişim. Yine de Steph ısrar etmişti.

“S-t-e-p-h.” Uyarı mahiyetinde ismini uzata uzata söyledim.

Bana aldırış etmedi. “Ona deli divane olduğunu biliyorum. Ayrıca sen ona bakmazken onun sana aynı şekilde baktığını gördüm. Bence *kesinlikle* sana karşı boş değil.”

Keşke haklı olsaydı.

“Onu istiyorsan, bilirsin işte...harekete geçmen gerek. Neler kaçırdığını anlamasını sağlamalısın. Kullan işte... silahlarını.”

Memelerimi kastediyordu. Steph bana böyle bir yanımda varsa öne çıkarmam gerektiğini söylüyordu. Ancak ben başka şeylere odaklanmayı tercih ediyordum; mesela elmacık kemiklerime, dolgun dudaklarıma ve süt beyazı tenime. Ve tabii yalnız kalmak istediğimde ardına gizlenebildiğim saçıma da.

Asansör kapıları tam zamanında açılıp beni kurtarmıştı. Sırf Lincoln’ın dikkatini çekmek için derin dekolteli giysiler giyecek halim yoktu. Steph’in kendi tarzı vardı; benim de. Hiç kuşkusuz benim tarzım dediğim şey beni “sadece arkadaşız” denen bir boşlukta asılı bırakmaktan ibaretti.

Daireye girince alışveriş torbalarını odama bırakıp mutfaka yöneldim. Mutfak beyazdı ve içindeki gereçler doğru dürüst kullanılmadığından pırl pırlıdı; hep açık ve sıcak kalan kahve makinesi hariç. Steph tepemde dikilirken kahve yapmaya koyuldum.

Ellerimi havaya kaldırıp “Ne yapayım istiyorsun?” diye sordum. “O sadece arkadaş kalmak istiyor!”

Lincoln’ın bana ilgi duymadığını insanlara açıklamak asap

bozucu olmaya başlamıştı. Hem beni harekete geçmekten alıkoyan bariz sebep bir yana, Lincoln'la aramızdaki mevcut ilişkiyi kaybetmeyi göze almak istemiyordum. Steph ve Lincoln'ın dostluğu da olmasa yapayalnız kalırdım.

“Eh, madem konuyu açtın benim bir fikrim *olabilir*,” dedi Steph. Yüzündeki gülümsemeyi gayet iyi biliyordum. Genellikle bir felaketin yakın olduğunun habercisiydi.

Gözlerimi devirdim. “Ne olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?”

Kahvaltı barındaki taburelerden birine kuruldu. Gözlerimi ona dikip bir yanıt bekledim. O ise kahvesine üfleyip işi ağırdan alıyordu.

“Hiç şu deyimi duymuş muydun? Çikolata hediye etmek iyidir, hoştur ama likör daha çabuk sonuca ulaştırır.”

Aman ne harikaydı; sarhoş olmamı istiyordu. “Of... Ya sen hiç *reşit olmamak* diye bir şey duydun mu?”

Steph soğukkanlılıkla “Azmin elinden bir şey kurtulmaz,” dedi.

“Büyük planın bu mu?”

Steph fincanını bırakıp başını iki yana salladı ve “*Ben seninle ne yapacağım?*” der gibi abartılı bir iç çekti.

“Birkaç kadeh içkinin ardından ona lafı dolandırmadan niyetini sorabilirsin. Arkadaş kalmak istiyorsa tabii bu senin için utanç verici olur ama sebebi içkiyi fazla kaçırmana bağlayıp işin içinden sıyrılabilir ve öyle bir olay hiç yaşanmamış gibi davranabilirsin. O zaman ikiniz yeniden macera sporlarına dayanan o tuhaf arkadaşlığınıza kaldığınız yerden devam edebilirsiniz. Öte yandan, sana farklı bir yanıt verirse...” Kollarını açtı. “Voila!” İtiraf etmeliydim ki planı işe yarayabilirdi.

İtiraf etmeliydim ki biz Hades'e varıp da kapı görevlileri siyah, parlak kapıları açtığında onca sızlanmama rağmen yeni, siyah elbisemin içinde kendimi epey iyi hissediyordum. Elbisenin özelliği sırt kısmı, daha doğrusu sırt kısmının *olmamasıydı*. İddialı ölçüde derin dekolteli elbise kıcımın hemen üzerinde başlıyordu ve iki ince şerit de olmasa sırtım tamamen çıplaktı. Steph her şeyin çaresine bakmış hatta bana doğum günü hediyesi olarak bir askısız sutyen vermişti. Başta sutyenin işe yarayacağına inanmasam da göğsüme yerleştirmek için yaptığım, ikimizi de gözümüzden yaşlar gelecek kadar güldüren birkaç denemenin ardından sutyen gerçekten göğsüme oturdu ve ben bile aynaya baktığımda hayret ettim. Elbiseyi tamamlamak için siyah saçlarım düz bir çizgi halinde sırtıma inen bir atkuyruğu yapıldı.

İçeri girince insanların mekânı çoktan ağzına doldurduğunu gördük. Restoranın uzak ucunda bir budala gibi el sallayan babamı gördüm. Steph bizi masamıza götüren çekici garsonu süzdü. Masa sayısız, göz alıcı avizenin altında; restoranın kırmızı, uzun ve lüks perdelerle çevrili kısmındaydı. Peşinden yürüdüğümüz garson arkasına dönünce Steph'i kıcına bakarken yakaladı ve ona göz kırptı. Anlaşılan garson dolgun bahşişler için müşteri memnuniyeti sağlama sanatında deneyimliydi. Elbette Steph bu jeste kanmaya dünden razıydı.

Gözüme bar bölümünde duran açık kırmızı saçlı bir kadın garson ilişti. Yüzü bana tanıdık gelmişti.

"Güzel görünüyorsun Violet," dedi babam; biz yaklaşırken ayağa kalktı. "Sen de öyle Steph. Kırmızı kesinlikle senin rengin."

Steph gülümsedi. Kırmızı mini elbisesi seksenli yıllardan esinlenmişti. Yeniye alıp retro bir tarz çıkarmada ustaydı; ince vücudu ve dikkat çekici, beyaza çalan sarı saçlarıyla her zaman çarpıcı bir etki yaratabiliyordu.

Babam neşeli bir sesle “Haydi bakalım,” dedi. “Bizim için şöyle bir dön.” Parmağını havada çevirdi.

Ellerim belimde kendi etrafımda döndüm; elbisemi arkadan iyice görebilsinler diye bir süre sırtım onlara dönük halde durdum. Yüzümü onlara çevirdiğimde mankenlere öykünen bir poz verdim. Sonra donakaldım. Lincoln aniden belirivermişti. Yüzünde seksi bir gülümseme vardı; siyah kot pantolonu ve pantolonuna sokmadığı siyah gömleğiyle çok yakışıklı görünüyordu. Hızla Steph’e doğru döndüm. Şaşkınlığının gayet farkında olan Steph’in yüzünde yayvan bir gülümseme vardı. Gözlerim masaya çevrildiğinde daha önce fark etmem gereken bir şeyi fark ettim. Masada dört sandalye ve iki açık bira şişesi vardı.

Babamın yüzünde o tipik, aptalca “bu kızı ben yaptım,” bakışı vardı. Tasarladığı binalara bakarken yüzünde beliren ifadenin çok da farklı değildi bu ifade. “Vay be! Steph, ortaya çıkan eserde senin de payın olduysa gerçekten iyi iş çıkarmışsın evlat.”

Steph öne eğilip kulağıma fısıldadı. “A, kusura bakma, sana onu da yemeğe çağırdığımı söylemeyi unuttum mu yoksa? Of.” Masum bir edayla gözlerini kırptırdı.

Lincoln’a baktım. Gülümsememe gülümseyerek karşılık vermesiyle yüreğim pırpır etti.

“Hey,” dedim. Sesimdeki şaşkınlığı gizlemeyi becerememiştim.

“Hey,” dedi Lincoln, “tuvaletteydin de.” Bu dediğinin her şeyi açıkladığını düşünüyor gibiydi.

“Ya, tabii. Gelmen... Geldiğin için sağ ol.” *Geldiğin için sağ ol mu? Bundan daha çocuksa bir laf edebilir miydim acaba?*

Lincoln masaya bakıp boğazını temizledi. “Sen çok... Elbisen muhteşem.” Bana hızlı bir bakış attıktan sonra gözlerini hızla çevirdi. Kalbim tekledi. Kızardım.

Babam ve Lincoln ikimizin oturması için sandalye çektiler. Menüye bakarken derin bir nefes aldım. Steph'le ikimiz yanlarına gelene dek belirsiz bir süre boyunca Lincoln ve babam yalnız kalmışlardı. *Kim bilir neler konuşmuşlardı?* Sakin olmam gerekiyordu; çok sakin. Steph'in fikri bana gittikçe daha cazip geliyordu.

İçeceklerimizin gelmesinin ve siparişlerimizi vermemizin ardından babam tuvalete gitmek için izin istedi. Steph'in masanın altındaki çantasına uzanması bir saniye bile almadı. Yüzünde haylaz bir ifadeyle küçük bir votka şişesini bana doğru tuttu. Portakal suyundan koca bir yudum aldıktan sonra bardağı masanın altına çekip üzerine votka ekledi. Sonra karışımı masanın üstüne bırakıp hiçbir şey olmamış gibi pipetiyle karıştırdı. Kocaman açtığı gözlerini bana çevirdi. Sıra bendeydi.

Lincoln'a baktım. Yüzünde şaşkın bir bakış vardı. "*Neler oluyor?*" der gibi. Limonatamdan bir yudum aldıktan sonra bardağı Steph'e uzattım. Sonrasında ona bakmasam da memnuniyetini sezebiliyordum. Fırsatını bulsa ayaklanıp zafer dansı yapardı.

Baştaki gerginliğime rağmen yemek boyunca herkes rahat bir sohbeta daldı. Babam, Steph'e üniversite tercihlerine dair sorular sorarken Steph ve Lincoln her zamanki gibi birbirlerine takıldılar. Ana yemek lezzetli, tatlı daha da iyiydi; garsonların sufleme bir mum dikip "İyi ki doğdun" şarkısını söyledikleri kısım hariç. Onlar şarkı söylerken suflemin çöküşünü izlemek doğum günlerine dair hislerimin bir özeti gibiydi. En azından babam telefonda konuşmak için dışarı sıvışınca Steph usulü içki servisimiz sayesinde biraz daha gevşemiştim.

Lincoln alaycı bir tavırla "Genelde oran yarı yarıya değildir Steph," dedi.

Steph "Meraklanma Lincoln," diye karşılık verdi. "Daha çok var. Sen de ister misin biraz?"

Başını iki yana sallasa da bana bakarken gülümsememek için kendisini zor tutuyordu. “Birinin Violet’ın babasıyla sohbet etmeye devam etmesi gerek.”

Bir an için Lincoln’ın bizi toy görmesinden endişe etsem de Steph’e bir kez bakmamın ardından kahkahalar atmaya başladık.

Babam döner dönmez hesabı ödeyip oradaki en yaşlı kişinin kendisi olduğunu bahane ederek bizi barda bıraktı. Birkaç saatliğine ofise uğrayacağını biliyordum. Lincoln görev bilinciyle babama beni sağ salım eve bırakacağına söz verdi; ondan bunu istemek zaten babamın aklına gelmemiştir.

Gösterişli bir koltuğa yerleşip daha fazla içki sipariş ettik. Dans pistine bakan bar alanında bangır bangır müzik çalıyordu. Jase’in neden orada çalışmaktan hoşlandığını anlayabiliyordum; DJ’e geniş bir alan ayrılmıştı; son model cihazlar ve barda esir edilmiş bir dinleyici grubu elinin altındaydı. Bir DJ’in cenneti idi burası.

İçkilerimizi getiren garson kız müziği bastırmaya çalışarak “Selam Violet!” diye seslendi.

Başımı kaldırdım. *Kahretsin.* Daha önce fark ettiğim kızdı bu. Hani bazen ne kadar yırtınsanız birinin ismi aklınıza gelmez ya, işte öyle bir andı. Okulda benden birkaç sınıf üstteydi ve geçen yıl tatilde benimle aynı sanat kursuna katılmıştı. Onun bir ressam ve heykeltıraş olduğunu, kalabalık bir aileden geldiğini ve sessiz ama hoş biri olduğunu biliyordum. Bir süre gözlerimi ona dikip minyon bedeninin ve açık kızıl saçlarının hafızamı canlandırmasını bekledim.

“Selam!” dedim; yüzüme gülünç bir gülümseme oturdu. Ardından ümitsizce Steph’e baktım. O asla isimleri unutmazdı. O hiçbir şeyi unutmazdı. Steph koltukta öne doğru yalpaladı. “Hey, *Claudia!*” diye bağırdı.

“Demek burada çalışıyorsun,” dedim. Bir nebze rahatlamıştım.

“Evet.” Claudia omuz silkti. “Birkaç gece işinde çalışıyorum; garsonluk yapıyorum. Bilirsiniz işte, bahşişler dolgun oluyor.”

Claudia boş kadehlerimizi tepsisine dizdi. Gözleri Lincoln’a çevrildi.

“A, affedersin. Claudia, bu Lincoln.”

İkisi birbirlerini başlarını eğerek selamladı. Claudia yüzünde takdirini belli eden bir bakışla bana doğru döndü. Anlaşılan Lincoln’ın erkek arkadaşım olduğunu düşünmüştü. Gülümsemedim; Lincoln’la çıkıyormuşuz gibi davranmanın keyfini sürdürdüm.

“Eh, bu gece iyi eğlenin.” Claudia bilmiş bir tavırla içkilerimize baktı.

“Teşekkürler,” dedim; aniden paranoyaklaşıp birazdan bizi bardan çıkaracakları düşüncesine kapıldım.

Steph bu düşünceme omzunu silkerek karşılık verdi. Claudia’nın içki içmemize aldırış etmeyeceğini söyledi ve o gider gitmez içkilerimizi tazelemeye girişti. Artık kola içmeye başlayan Lincoln ise gördüklerinden hiç de etkilenmemiş gibiydi. Steph şişeyi ona doğru salladığında başını iki yana sallayıp kanepede geriye yaslanmakla yetindi.

Çok geçmeden Steph arkadaşlarının yanındaki erkek kardeşini gördü ve onlara katılmak için bara gitti. Zarif hareketler yapmaya çalışsa da başaramadı; dengesini sağlayamadığı da gözünden kaçmamıştı.

Lincoln’la ikimiz nihayet yalnız kalmıştık. Aradığım fırsat elime geçmişti. Çok gergindim; yarıya kadar dolu kadehime uzanıp “şerefe” der gibi kaldırdım. Lincoln boş kadehi elimden kaptı. Kıkırdamama engel olamadım.

“Neyin var senin Vi? Bütün gece tuhaf davrandın.” Sesi yaşı daha büyükmüş gibi çıkıyordu.

Onu kınıyormuş gibi bir ses tonuyla “Lincoln,” dedim. “Bu-

gün benim doğum günüm! *Sonunda* pes edip iyi zaman geçirmeye çalıştığım için kusuruma bakma.”

Bir süre bana öylece baktı. “Oysa ben... Bazı şeyleri konuşma fırsatı bulacağımızı ummuştum.”

“Ya.” Lincoln’ın gerçekten samimi bir hali vardı. Elimden bu tavrına savunmacı bir alaycılıkla karşılık vermekten başka bir şey gelmezdi. Bir külçe gibi kanepeye geri yaslandım. Elbisemin askılarından biri omzumdan aşağı kaydı.

Lincoln aniden öne eğildi. Gizemli kırmızı çizigiime işaret ederek “Ne oldu?” diye sordu. Unuttuğum çizik Lincoln lafını eder etmez yanmaya başladı.

“E... Bilmem. Nasıl olduğunu anımsamıyorum. Herhalde rüyamda oldu.” Biraz peltek konuşmaya başladığımı fark ettim.

Beni süzerken Lincoln’ın gözlerinde bir pırıltı vardı. “Başka ne var?”

“Ne?”

“Yani on yedine bastığından beri... değişen başka bir şeyler var mı?”

Güldüm. “Pek sayılmaz. Henüz kırılganlıklarım yok. Hayır, değişen bir şey yok...” Sonra anımsadım. “Tabii kollarımdaki damarların tuhaf bir renk almasını saymazsak.” Yarı sarhoş, omuz silktilim. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum.

Lincoln koluma öyle hızlı yapıştı ki fark edemedim bile. Hareketleri alışagelmedik bir şekilde kabaydı; kolumu tuttuğu yerin moraracağından emindim. Loş ışıktaki damarlarımı inceledi. Damarlarım o an çeliği andıran, sert, mavi bir renk almıştı. Parmaklarını karmaşık desenlerin üzerinde gezdirip ben biraz huzursuz olana dek damarlarımı incelemeye devam etti.

Huzursuzca kıvrandım. “Şey, Linc. Sadece şaka yapıyordum. Kolumu geri alabilir miyim?”

Lincoln’ın bıraktığı kolumu kısmen istem dışı bir hareketle

bedenime yasladım ve tuttuğu noktayı ovaladım.

“Bugün mü oldu bu?” Sesi endişeli çıkıyordu ve dürüst olmak gerekirse ben de endişeliydim. Sohbetimiz istediğim yöne gitmeyecekti.

“Sanırım. Merak etme, önemli bir şey değil.”

“Sanırım haklısın,” dedi. Gözlerini bedenimde gezdirdi. Alt dudağını ısırp elini saçlarında gezdirdi. Hayretle onu izledim. Onu gergin görmeye alışık değildim.

“Eh,” diye söze girdi. Niyeti besbelli sohbet konusunu değiştirmektir. “Biliyorum, doğum günü hediyesi istemiştin...” Yüzümdeki dehşet ifadesini görünce dudaklarımdan dökülecek itiraza engel olmak için elini havaya kaldırdı. “Bu yüzden de sana hiçbir şey vermiyorum. *Fakat...* Depoya yeni bir espresso makinesi koymuş olabilirim.”

Mutluluğumu gizleyemedim. Sık sık doğru dürüst bir kahve makinesi alması için ısrarla başına ekşiyordum ve bundan daha ısrarcı olduğum tek konu duvarlarından birini boyamaktı. Hiç düşünmeden kollarına atıldım. “Aman tanrım, seni seviyorum!”

Kolları içgüdüsel bir hareketle beni sarsa da sözlerimi işitir işitmez gerildiğini hissettim. Tek gerilen o değildi. Midem bir çamaşır makinesinin içi gibi çalkalanıyordu. Söylediklerimi duymuş muydu? *Elbette duymuştu! O sözleri kim olsa duyardı.*

Lincoln kollarımm arasında geriye kaykıldı. Büyüleyici yeşil gözleri bana odaklandı; sözlerimin anlamını arıyorlardı. Yapabileceğim tek şeyi yaptım; ona gözlerimi dikip o sözler ağzımdan hiç çıkmamış gibi davrandım. Elleri belime inip bir süre orada kaldı. Elbisemin ince kumaşından sıcaklığını hissedebiliyordum. Nefes alıp verişim hızlanırken sessizce ellerini çekmemesini diledim, bunun için yakarıp dua ettim. Ancak ben ona biraz daha yanaşınca ellerini aniden bedenimden çekti ve bir anda Lincoln etrafına yine duvarlarını ördü.

“Bir şey değil,” dedi. Bunu şefkatle olduğu kadar zalimce, ikimizin de işittiğini bildiğimiz lafa aldırış etmeden söylemişti.

Yanaklarım kızarınca yüzümü çevirdim. Lincoln’ın oturduğu yerde kıpırdandığını, benden uzaklaştığını hissedebiliyordum.

Gözüme barda oturan bir adam çarptı. Bulunduğum yerden onu iyi göremesem de yaşının benden çok da büyük olmadığı belliydi. Tepeden tırnağa siyahlar içindeki adam loş ışıktaki güçlkle seçiliyordu. Çevresindeki her kız ona doğru dönse de o buna aldırış etmiyor gibiydi. Beni izliyordu. Gözlerini ayırmadan. İçki kadehini hafifçe bana doğru eğmesiyle afalladım. Yüzüm iyiden iyiye kızardı. Yabancılar bana baktıklarında, yani o adam gibi gözlerini *dikerek* baktıklarında hep elim ayağıma dolışırdı.

Tekrar Lincoln’a doğru döndüm. Steph haklıydı. Çıldırma-
dan önce kontrolü ele almalıydim. Hızla ayaklanıp Lincoln’ın elini tuttum ve onu dans pistine sürükledim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Dans edeceğim. Ben...” Yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde sendeledim.

Lincoln düşmeyeyim diye dirseğimi tuttu. “Sarhoşluğun bir felaket,” dedi. Yine de kendini tutamayıp hafifçe gülümsedi.

Ciddi bir ifade takınmayı denedim. “Çakırkeyifim,” diyerek onu düzelttim. “Hem bugün doğum günüm ve dans etmek istiyorum. Haydi, Linc, dans seni öldürmez.”

Dans pistini saran insanların ördüğü etten duvara ulaştığımızda bir kez daha bardaki yabancı gözüme ilişti. Hiç kıpırdamadan oturuyor, beni inceliyordu. Tüylerim ürperdi.

Dans pisti kalabalık olsa da beden denizini aşarak ortasına ulaştık. Müziğin hoş bir ritmi vardı ve gevşeyip kendimi o ritme bırakmak eğlenceliydi. Kolumu Lincoln’ın beline doladım. Başımı kaldırdığımda beni izlediğini gördüm. Bir eli çıplak sırtım-

daydı; açık parmakları temkinli bir tavırla tenime yaslanmıştı. Dokunuşu yakıcıydı ve kalbim küt küt atıyordu.

Diğer kolumu Lincoln'ın beline dolayıp kalçalarımızı birleştirmeye yeltendim. Lincoln hızla kendisini geri çekti. Ardından eliyle bir içki alacağını işaret etti ve bara doğru gidip gözden kayboldu. Halim ne de hoştu ama! Dudağımı ısırdım; içimi utanç sardı. Bana verdiği yanıt bu muydu yani?

Kaçacak yer ararken arkama döndüm ve birine çarptım. Den-gemi toplamak için elimle adamın kolunu tuttuğumda bedenimi tuhaf bir titreme aldı. Sandığımdan fazla içmiş olmalıydım.

Yabancı dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Seni barın öbür yanından izliyordum. Işık saçıyorsun."

Ancak o an onun barda oturan adam olduğunun farkına vardım. Kalın ve karanlık sesi tüylerimi diken diken ediyordu. Tuhaf bir şekilde bana tanıdık geliyordu ve yanında normalde yabancı adamların yanında olduğum gibi tedirgin olmuyordum. Ayrıca hiç olmazsa *birisinin* beni çekici bulması da hoştu. Her ne kadar tanışma iltifatı olarak ilk tercihim "ışık saçmak" olmasa da.

Utanç verici reddedilişime karşın müzik düşüncelerimi boğmaya başlamıştı ve bir yabancıyla dans etmek söz konusu yabancının bir erkek için fazla çiçeksi kokmasına rağmen pek de... kötü değildi. Ellerini belimden yukarıya kaydırıldığını güçbelâ hissettim. Ellerini çıplak tenimde gezdirdiğindeyse dudaklanm-dan dökülen hayret nidasına engel olamadım. Parmakları uzandıkları her noktada arkalarında mini elektrik şoklarını andıran kıvılcımlar bırakıyordu ve ellerini çekmesinin ardından bile bu elektriklenme devam ediyordu. Adamdan uzaklaşmam gerektiğini bilsem de nedense bunu yapmadım. Ben sebebin ne olduğunu çıkaramadan Lincoln gelip beni adamın kollarından ayırdı.

Küfreden Lincoln'm yeşil gözleri öfkeyle parladı. Onun bu tepkisi karşısında neşelenmiş görünen adam Lincoln'a doğru

birkaç adım attı. Bir an için Lincoln'ın adama vuracağını sansam da sadece kolunu belime dolayıp beni arkasına çekti.

“Uzaklaş ondan. Seninle ilgilenmiyor,” diye hırıldadı. Sesinde daha önce hiç işitmediğim, tehditkâr bir ton vardı. Haklıydı da; adam ilgimi çekmemişti. En azından bana öyle geliyordu. O adamla sırf Lincoln'ı kışkandırmak için dans etmişim, değil mi? Öte yandan, Lincoln adam gerçekten tehlikeliymiş gibi davranıyordu.

Adam gülümseyerek öylece dikiliyor, siyah saçlarından tuhaf bir ışık yansıyor. Son derece rahat bir tavırla “Bana öyle gelmedi,” dedi.

Lincoln'ın öfkeli yüzüne bakmam alkolün etkisinden sıyrılmama yetti. *Neler oluyordu?*

“Gitmem gerek.” Dönüp masamıza doğru yürüdüm. Lincoln hemen arkamdan geliyordu.

Lincoln'ın gözlerine bakamıyordum. Ona “Steph nerede? Gitmek istiyorum,” dedim. İyi zaman geçirdiğime dair tüm hislerim iskambil kâğıtlarından bir ev gibi yerle bir olmuştu. Lincoln ceketini giyip ellerini cebine soktu. Vücut dili, birinci ders.

“O gitti. Sen...dans ederken. Seni yarın arayacağını söyledi. O adamı tanıyor muydun?”

Bedeninden yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. “Hayır,” diye mırıldandım.

“Onu yanına yaklaştırmamalıydın! Daha dikkatli olmalısın. Bir şey yaptı mı? Bir şey... söyledi mi?”

Çantamı alıp döndüm. Lincoln hemen ardımdaydı. “Ben... O...” O öyle yakınımnda dururken kafamı toplayamıyordum. “Gidiyorum ben.”

Kapıya doğru yürüdüm; benimle temiz hava arasında duran bedenler denizini ite kaka ilerledim.

Sessizce eve yürüdük. Ben onun yarım adım gerisinden gi-

diyor, serin havayı derin derin içime çekerek kafamı toplamaya çalışıyordum. Yeterince utanmıştım.

Nihayet “Linc, gidebilirsin!” diye çıktım. “Çocuk bakıcısına ihtiyacım yok. Kendini izinli sayabilirsin.”

Lincoln önüme geçip yolumu kapadı. “Bunu neden yapıyorsun? Kendini onun kollarına... Canını yakabilirdi o!” Sesi öfke doluydu.

Bardak taşmıştı. “Dans ediyordum, Lincoln kendimi onun kollarına *atmadım*. Eğleniyordum.”

Kızardım. Evet Lincoln’ın tepkisi abartılıydı. Ancak ben de aşırıya kaçmıştım. Tuhaftı bu ama adamın yanmdayken kontrol bende değilmiş gibiydi. Yine de bunu karşımda her an öfkeden patlayacakmış gibi nefes alıp veren Lincoln’a itiraf edecek değildim.

“Sen araya girip bana yedi yaşında bir çocukmuşum muamelesi yapmaya karar verdiğinde ben *zaten* onu kendimden uzaklaştıracaktım,” dedim. Sonra kendimi tutamayıp ekledim: “Hem kollarını bana doladıysa *ne olmuş* yani? Sana ne bundan?”

İşte. Soracağımı sormuştum. En azından sormaya yeltendiğim asıl soruya yaklaşmıştım.

Lincoln karanlıkta zümrüt yeşiline çalan gözlerini bana dikti. Ben de ona gözlerimi hiç kaçırmadan dosdoğru ona bakarak karşılık verdim. Nefeslerimin ve kalbimin hızlandığını hissetmeme rağmen.

Bana bir ömür gibi uzun gelen bir sürenin ardından konuştu. “Vi, ben... Sen... Bunu yapma.”

Sanki reddedilmişliği sezebiliyor hatta sokaktan aşağı önüne çıkanı dümdüz ederek gidişini *görebiliyordum*. Haklıydı. Bunu yapamazdım.

“Evet, biz arkadaşız. Unut bunları, Linc.”

Steph’in beni bunları yapmaya ikna etmesine göz yumduğu-

ma inanamıyordum. Lincoln bana ilgi duymuyordu. Bunu ona açıkça söyletmiştim. *Bravo, Vi.*

Onu yana itip yürümeye başladım. Elimi tutup beni kendisine doğru çekti. Sonra beni duvara yasladı ve... öptü.

Başparmağını çenemde gezdirdikten sonra boğazımdan aşağı indirdi. Kalçaları beni duvara mıhlamıştı. Beni yavaş hareketlerle ve tutkuyla öpüyordu. Zihnimi uyuşturan ilk şoku üzerimden atmamın ardından olanları kavrayabildim. İnanılmazdı. Daha önce kimse beni öyle öpmemişti. Eriyip kaynaşmıştık. Hareketlerim onunkilerle mükemmel bir uyum içindeydi. Kalbim öyle güçlü çarpıyordu ki onun kalbimi hissedebildiğinden şüphem yoktu. Dizlerimin bağının çözüleceğinden emindim ama o beni tutup kaldırdı ve duvara daha da sertçe yasladı.

Saçlarına parmaklarımı geçirdim ve bunu yapmayı hayal ettiğim anları anımsadım. Elimi sırtından aşağı kaydırıp onu kendime daha da yaklaştırdım. Her şey çok hızlı gelişti. Lincoln boğuk bir hırıltı çıkarıp üzerime abandı. Eli bacağımdan aşağı, dizimin arkasına gitti ve beni kendisine doğru çekti. İnledim; bedeninin gerilişini hissettim. Birden beni öyle hızlı bıraktı ki dengemi kaybetmemek için ellerimi dizlerime bastırmak zorunda kaldım.

Lincoln arkasına döndü ve ellerini saçlarında gezdirip benden uzaklaştı. En azından kendisini toplamak için biraz zamana ihtiyacı olan tek kişi olmadığımı gördüğüme sevinmiştim. Nihayet bana doğru döndü.

“Üzgünüm, Vi. Benim bunu... Yapamadım... Sana bakınca...” Elini bana doğru salladı. “Şu elbise. O pis herifin ellerini senin üzerinde görünce... Ben... Kahretsin! Üzgünüm.”

Mutlu mu yoksa üzgün mü olduğumu anlamakta güçlük çekiyordum. “Ben değilim. Yani üzgün değilim. Bunu hissettiğini biliyorum.”

“Bunları konuşmamız yanlış.”

“Linc, lütfen bana deli olmadığımı söyle.”

Bana baktı ve yüzünde neredeyse acılı bir gülümseme belir-
di. “Deli değilsin. Biz sadece...yapamayız...”

“Neden?” Ona baktım; gözlerim beni bir daha kucaklasın
diye yalvarıyordu. O an onun da bana sarılmak istediğinden
emindim. Ancak yüzü ifadesiz bir hal aldı.

“Çetrefilli bir mesele bu. Yakında anlayacaksın. Hem de san-
dığından daha yakında. Bu kadar pervasız ve bencil olmama-
lıydım. Üzgünüm.” Suçlu bir çocuk gibi ayaklarına baktı. Her-
halde bu benden üçüncü özür dileyişiydi. Bunun beni pek de
ümitlendirdiği söylenemezdi.

İç çekiş ve hüsrân dolu bir homurtu arasında bir ses çıkar-
dı. Beni kendisine çekip kucakladı; kendimi kırıncı kollarına
bıraktım. İçimde tuhaf bir his vardı; sanki bir daha hiç yaşan-
mayacak bir anı ömrümüzün kalanından çalışıyorduk ve ona ne
kadar sıkı sarılırsam sarılayım faydası olmuyordu. Lincoln yeni-
den konuştuğunda sözleri yumuşak çıktı ve sanki benimle ko-
nuşmuyordu. Yine de o sözler ruhumun derinlerini yaktı.

“İnanılmaz olmaktan başka bir kaderimiz olabileceği aklının
ucundan geçti mi hiç?”

Yedinci Bölüm

“Gerçek aynı ölçüde tehlikeli gelmedikçe yalan söylemenin bir anlamı kalmaz.”

Alfred Adler

“A-MAN-TAN-RIM! Ya sonra ne oldu?..” Steph hattın diğer ucunda derin derin soluyordu. Yüzümü ekşitip elimi başıma götürdüm.

“Sonra... Birlikte eve yürüdük ve bana iyi geceler deyip kaçtı.”

“Ne? Bu kadar mı? Benden sakladığın bir şeyler mi var? Anlamıyorum!” Sesi her soruda daha da tizleşmişti.

“Ben de öyle.”

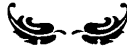
Ağlamak istiyordum. Artık onu arzuladığımdan emin olmamın yanı sıra onun da bir yanının beni arzuladığını ve mükemmel bir uyumumuz olduğunu biliyordum.

“Ah, Vi, meraklanma. İkiniz bu konuyu eninde sonunda çözersiniz. Belki aranızdaki yaş farkı onu endişelendiriyordur ya da seni incitmekten falan çekiniyordur.”

Bu bir olasılıktı ve bu olasılığa *Titanik*’teki son can yeleği gibi yapışmıştım. Yaş farkı saçmalığı beni ikna etmiyordu; beş yıl o kadar da büyük bir fark değildi. Ancak diğer teori olasıydı. Belki de başıma gelenleri öğrendikten sonra bana o şekilde nasıl yaklaşacağını bilmiyordu. Belki *benim* onunla olmak istemeyeceğimi düşünmüştü. Belki bu fazla zorlama bir fikirdi ama

elimde başka bir açıklama yoktu. “Steph, gitmem gerek. Onu görmeliyim. Bu durum beni bıktırıyor. Şu ya da bu şekilde, neler olduğunu öğrenmem gerek.”

“Eh, vakti gelmişti! Bak, sonra bana olanları ayrıntılı olarak anlatacaksın. Hoşça kal. Ha, bir de yanına şemsiye al.”

Şemsiye almak yetseydi keşke. Dışarı adım attığımda yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Bir taksinin kapısını açmamla Lincoln’ın evine giderken söyleyeceklerimi kafamda kurgulama planım yatmış oldu. O andan itibaren kendimi toplayıp hızlıca bir strateji kurmak için sadece birkaç dakikam kalmıştı.

Neden benimle olmak istemediğini tam olarak anlamam gerektiğini biliyordum. Hayatımdaki en utanç verici tecrübeyi yaşayacak da olsam yapmam gerekeni yapmalıyım. Aramızdaki hisleri görmezlikten gelmeye devam edemezdim. Geçmişimi dert ediyorsa onu kendisinden korkmadığıma ikna edebilirdim. Bu gerçekten *yapabileceklerim* kategorisine giren bir işti.

Taksi Lincoln’ın evinin önünde durduğunda saatime baktım. Gün ortasıydı. İkimizin o sabah birlikte koşmayı planladığımızı anımsadım. O an gelip beni almadığı hatta bana telefon bile etmediğini fark ettim. İçime bir şüphe tohumu düştü. Bir başka taksiye el edip dosdoğru eve dönmeyi düşündüm. Her ne kadar hesaba katmak istemesem de diğer, aklıma getirmek istemediğim olasılığı göz ardı edemezdim. Artık Lincoln sırlarını bildiğine göre yaşadığım travmadan sonra psikolojimin asla düzelemeyeceğini düşünüyor olabilir miydi?

Sağanağın altında durmuş, Lincoln muhtemelen benden kaçarken ikimizin arasında bir şeyler gelişmesi için neler yapabileceğimi düşünüyordum. Evinin önündeki merdivenin yanındaki

nişe sığındım. Ancak –şemsiyeme rağmen– yağmur damlaları yanlardan da geldiğinden bunun hiçbir faydası olmamıştı. En sevdiğim *Alice Harikalar Diyarında* tişörtüm sırlıklam olmuştu. Neyse ki tişört beyaz değil, siyahtı.

Bir iki dakika bana yetecekti. Kaçmayacaktım ama kendimi toplamak için birkaç dakika harcamam da korkaklık sayılmazdı. Başımı nişin duvarına koyup odaklandım... Nefes alıp vermeye.

Lincoln'ın ön kapısının açıldığını işittim.

Şemsiyemin altına iyice sindiğimden görebildiğim iki çift ayaktan ibaretti. Lincoln'a ait olduğunu bildiğim bir çift Adidas ve epey yıpranmış bir çift Blundstone. Tanımadığım bir erkeğin sert sesi beni olduğum yere çaktı.

“Kızın *bilmesi* gerek. Ona çok yaklaştın, Lincoln. Kim olduğunu, *ne* olduğunu unutma. Onun ne olduğunu da!”

Lincoln'm sesi telaşlı, yakarır gibi çıkıyordu. “Hazır değil! Onun hakkında bilmediğimiz şeyler var. Zamana ihtiyacı var.”

Yabancı ona “Onun mu yoksa senin mi?” diye yanıt verdi. “Violet'in yaşı geldi; karar vermeli, hepimiz gibi. Bunu biliyorsun; bu yüzden buradasın.”

Yüreğim sıkışmıştı. Ses çıkarmadım; küt küt atan kalbim hariç. Yoldan geçerken azıcık dinlenmek için duran biri gibi şemsiyenin altında gizlendim.

Lincoln ona telaşla “Griffin, hayatı sonsuza dek değişecek. Onu benim kadar tanıımıyorsun,” dedi.

Griffin mutlu değildi. Kapıyı sabırsızca tıklatışını işittim. “Meseleye yanlış çerçeveden bakıyorsun. Ona olan inancını yitirmişsin. Yoksa farklı bir sebep mi var? Sebep kendisinin bir koruyucuya dönüşmesini sağlamak yerine onun *koruyucusu* rolünü oynamak istemen mi yoksa?”

Koruyucu mu? Neler oluyordu böyle?

İkisi de kısa bir an sessiz kalınca beni fark ettiklerini sandım. Nefesimi tuttum. Fakat Lincoln yeniden konuşmaya başladı.

“İyi, bildiğini oku ama bugün olmaz. Bana birkaç gün ver. Bir insanın yarı melek olduğunu öğrenmesi öyle yenilip yutulur bir haber değil; kalan konulara hiç girmiyorum bile. Tüm dünyanın değişeceğini fark ettiğinde Violet’m paniğe kapılmasını istemiyorum.”

Nefes alıp almadığımdan emin olamadım. Olaylar sanki tuhaf bir sanal gerçeklik boyutunda geliyordu ve kontrol benim elimde değildi. Merdivenin en alt basamağına doğru yürürken şemsiye gevşeyen elimden düştü. Lincoln kapı eşiğinde duruyordu. Sırtı bana dönüktü. Diğer adam, Griffin, beni hem gördü ve gözlerime diktiği gözlerinden beni tanıdığı okunuyordu; her şeyi işittiğimi bildiğini belli eden bir bakıştı bu. Kim olduğumu çok iyi bildiğini belli eden bir bakış.

Griffin gözlerini yeniden Lincoln’a çevirdi. “Üzgünüm Lincoln ama o gün bugün olacak. Anlaşılan mesele ikimizin de kontrolünden çıktı.”

Lincoln “Eh, o zaman bunu ben yapmayacağım,” diye çıkıştı. Arkasında durduğumu hâlâ fark etmemişti. “Ona ben söylemeyeceğim!” Hızla çarptığı kapının kenarları çatlarken çıkan gürültü beni yerimde hoplattı.

Bir basamak çıktım ve her şeyin değiştiğini fark ettim. Bir şekilde geri dönüşüm yoktu artık.

“Çok geç,” dedim.

Sekizinci Bölüm

*“Ve Melek dedi ki ‘Haksızlık eden haksızlığını sürdürsün;
iğrenç kişi iğrençliğine devam etsin ve bırakın hakça
davranan doğrucu olmaya devam etsin.’”*

Vahiyler 22:11

Lincoln ve ben ayakta birbirimize bakarken bana saatler geçmiş gibi geldi. İlk tanıştığımız gün, savunma sanatları sınıfında tesadüfen karşılaşmamız gözlerimin önüne geliyordu. Her şey bir yalandan mı ibaretti?

Oradan uzaklaşmalıydım. Dönüp aksak adımlarla caddeye yürüdüm. Şemsiyem hâlâ açıktı ve yanı başımda sallanıyordu. Artık yağmurdan şikayet etmiyordum. Yüzümden aşağı süzülen yaşları gizliyordu.

“Violet, bekle!” Lincoln basamaklardan aşağı koşarak bana seslendi.

Dursam da arkama dönmedim.

Yağmurun sesini bastırmaya çalışarak “Açıklayabilirim!” diye bağırdı.

Bana gök benim için ağlıyormuş gibi geliyordu. “Güzel! Açıkla!” diye bağırdım ona. Hâlâ ona doğru dönmüyordum. Aramızdaki her şeyin yalan olduğunu bilirken –ve artık beni tanıdığı onca zaman boyunca bana yalan söylediğinden şüphem yokken– bir daha yüzüne nasıl bakardım?

“Bize Grigori deniyor. Yarı melek, yarı insanız. Doğduktan

kısa bir süre sonra bu özelliğimiz ortaya çıksa da ancak on yedi yaşına bastığımızda olgunlaşıyoruz. Tıpkı senin şu an olgunluğa erişip değişimler yaşadığın gibi.”

Dönüp yüzümü ona çevirdim; kendime ümitsizce bunun hastalıklı bir şaka olduğunu ispatlamaya çalışıyordum. Lincoln'ın saçlarının uçlarından su damlaları düşüyor, damlalar dudaklarının kenarındaki çizgilerde birikiyordu. Muhteşem bir görüntüsü vardı ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Titreyen bir sesle “Aklın kaçırmışsın sen!” diye haykırdım. Tanrım, sanrılar mı görüyordu yoksa? Onda gözden kaçırdığım nokta neydi? Genellikle manyakları fark etmede üzerime yoktu oysa.

Yakaran gözlerle bana baktı. “Sana bu konuda yalan söylemeyecektim,” dedi.

“Öyle mi? Kalan hemen her konuda söyledin ama!” Sözcükleri ona tükürmüştüm. Kelimenin gerçek anlamıyla. Konuşurken dudaklarımdan sular püskürtüyordum. Kaçmak, kurtulmak için etrafa bakındım. Sokaklar bomboştı; kimse bu havada dışarı çıkacak kadar aptal değildi. “Benim o ‘Grig’ mi ne, o şeylerden biri olduğumu nereden biliyorsun ki?”

“Grigori. Sen doğup annen öldüğünde oldu bu. Bir çocuk doğduktan sonraki on iki günde annesi ya da babası ölürse, yeni hayatın yeni ölümle çakışması bir meleğin özünden bir parçayı paylaşabileceği bir kapının oluşmasına neden olur.”

“Hakkımda bildiklerini açıklamıyor bu!”

Lincoln yardım istermiş gibi Griffine'e baktı. Griffin sığındığı kapı eşiğinden kımıldamadı. Lincoln yeniden bana dönüp kollarını açtı. “Bunları biliyorum çünkü bir melekten duydum. Biliyorum çünkü hepimizin bir kader ortağı vardır. Yine bizim gibi bir Grigori olan biri... Ya da olacak biri. Biliyorum çünkü... benim kader ortağım sensin Violet.”

Başını eğdi. Bunu yapmasının kötüye işaret olduğunu biliyordum. *Kötü, kötü, kötü.* Elini omzuma koydu. “Lütfen... İçeri gel. Sana her şeyi açıklayacağız.”

Kaçmak, çığlık atmak, bir şeyler, herhangi bir şey yapmak istiyordum. Öte yandan, neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Beynim bana bu yaşadıklarımı gerektiği gibi adlandırmak için ısrar ediyordu: *Saçmalık.* Yani, bu tür şeyler geçek hayatta olmazdı ve bildiğim kadarıyla tuhaf bir bilim kurgu filminin başrolünde falan değildim. Sorun şuydu ki zihnim bir şeyi haykırırken bir yanım beni engelliyor, olduğum yere çakıyordu. Güvenmeyi öğrendiğim, içgüdülerime ve sezgilerime başvurmam gerektiğinde hep bel bağladığım yanımdı bu. Sonra bir de annemin mektubu, onun anlam veremediğim sözleri vardı. *Bu dünyada ruhlar var...* Bu geçekten doğru olabilir miydi?

Lincoln’ın elini omzumdan ittim ve yanından geçip gittim. İlk kez dokunuşunu hissetmek ya da gözlerinin içine bakmak istemiyordum.

Griffin kapı eşiğinde dikiliyor, bekliyordu. Önünde durup ona delici bir bakış attım. “Ben onun dediği şey miyim?”

Griffin dosdoğru bana baktı, hiç zorlanmadan bakışlarına karşılık verdi. “Biz *hepimiz* onun dediği şeyiz.”

Nasıl ve neden olduğunu bilmesem de Griffin’in gözlerinin içine batıgımda Lincoln’ın söylediklerinin doğru olduğunu anlayıvermiştim. Sanki Griffin savunmamın en derin katmanlarına nüfuz edip derinlerimdeki bir gerçeği gün yüzüne çıkarmıştı. Başta bana içimde zehirli bir şeyler kıpırdanıyormuş gibi gelse de hemen sonrasında bana asıl zehirli gelenin kalan kısmım olduğunu ve o gizli kalan kısmımın her şeyden daha arı olduğunu fark ettim.

Bu hastalıklı bir şaka *değildi.* Gizli kameralar, deli gömlekleri yoktu ortada. Sanki o güne dek bildiğim dünyanın başkalaştığını, değiştiğini hissediyordum. O dünya benden uzaklaşıyordu.

Depoda Licoln bana havlular verdi. Havluları görmezlikten geldim. Bunun yerine en sevdiği koltuğa oturup koltuğu bir güzel ıslattım. Hiçbir şey demedi; Griffin'le bana kahve getirdikten sonra kendisini yakınımnda istemediğimi sezerek mutfak taburelerine döndü.

Griffin kanepeye oturdu. İkimiz kahvelerimizi yudumlarken yüzüne yakından baktım. Başta yaşının otuzdan fazla olduğunu tahmin etmiştim ama olsa olsa yirmi beşindeydi. Yakışıklı sayılırdı. Düz, kahverengi saçları kısa ve düzgün kesimliydi. Giysileri –siyah pantolon ve mavi gömlek– üzerine iyi oturuyordu ve belli ki yeni ütülenmişti; üzerindeki, eski, tabanları aşınmış botlarıyla tezat oluşturuyordu. O kadar genç biri için görünüşü hayli tutucuydu. İlk gördüğümde daha yaşlı olduğunu düşünmemin bir nedeni de buydu; diğer neden ise açık gri gözleriydi. Yaşına kıyasla bilge, görmüş geçirmiş gözlerdi bunlar. Sıkıcı bir görünüşü vardı. Onu en iyi bu sıfatla tanımlayabilirdim. Yine de içimde ona karşı hemen bir güven yeşerdi. O gözlerle güveniyordum.

“Meleklerle inandığımdan bile emin değilim,” dedim.

Griffin bana “Önemli değil, inanacaksın,” diye yanıt verdi.

O bana Grigori’lerin öyküsünü ve tarihini anlatırken doldurduğum fincanların sayısını şaşırdım.

Grigori bana meleklerin kendilerine ait bir diyarda var olduklarını açıkladı. Bir tür soğandan bahsetti. Söylediklerinin çoğunu kaçırdım. Demek istediğim, sözlerini dinliyordum ama hep o “Evet, sen bir meleksin!” kısmına geldiğimde takılıyordum! Dünyanın tıpkı bir soğan gibi katmanları olduğunu söylüyordu. Bu katmanlardan biri melekler diyarıysa bir başkası da bizim dünyamızdı.

Meleklerin fiziksel şekilleri yoktu. Amaçları insanlığı gözlemlemek ve yönlendirmek olsa da doğrudan müdahalede bulunamıyorlardı. İnsan dünyasının üzerinde yöneten bir güç gibi işliyorlar, seçenekler sunuyor hatta özgür iradeyi etkiliyorlardı. Melekler diğer tüm yaratıkları ve elementleri de (hayvanları, iklimi, doğayı) etkiliyorlardı; her işte parmakları vardı.

İnsanlara rüyalar ve tezahürler aracılığıyla ya da tesadüfler yaratarak rehberlik ediyorlardı. Melekler bir insanı ışık ya da karanlık arasında seçimlere yönlendirebiliyorlardı. Çoğu zaman ikisinin ortasında bir yere. Merhamet ve insaf kadar kıskançlık ve şehveti de teşvik edebiliyorlardı. Ancak yaptıkları insanları sadece *teşvik etmektir*. Son karar yine bir insanın kendisinin elindeydi.

“Işık ve karanlık mı? İyi ve kötü mü yani?” diye sordum. “Fakat tüm meleklerin iyi olmaları gerekmez mi; yani yukarıdan insanlara yardım etmeleri falan?”

“O kadar basit değil Violet. Melekler kendi diyarlarındaki rollerini yerine getirirken bize *yardım ederler* ama her şeyin bir dengesi olmalıdır. Bir kuraklıkta yağmur yağdırmak gibi mucizeler gerçekleştiren melekler olduğu gibi kuraklığa giden taşları döşeyen melekler de vardır mesela. Bir insanı aydınlık bir yoldan gitmeye teşvik eden her meleğe karşılık bir başka insanı karanlık bir yol seçmesi için ayartan bir melek vardır. Bunun amacı özgür iradeye karışmadan ışığı ve karanlığı dengelemektir.”

O konuşurken elim istemsizce omzuma gitti ve aklıma rüyamda bana ben olduğunu söyleyen ve pençesini savuran adam geldi. O bir melek miydi?

Griffin açıklamalarına devam ederek meleklerin melek diyarını terk etmelerinin yasak olduğunu söyledi. Ancak –hem aydınlık hem de karanlık taraftan– insanların hizmetinde olmaya içerleyen bazı melekler vardı. Onlar daha üstün varlıklar

olduklarından asıl insanların onlara hizmet etmeleri gerektiğine inanıyorlardı. Aralarında en kararlı olanları görevlerini bırakıp dönmek üzere melekler diyarından ayrılmıştı; insan biçimi alıp güç ve intikam peşinde koşuyorlardı.

İnsan biçimi alan sürgün melekler hâlâ ölümsüz olmalarının yanı sıra meleklerle has güçlere ve becerilere sahiptiler. Ancak sürgünü tercih ettiklerinden daha önce bağlı oldukları ahlaki değerleri ve davranış kurallarını da terk etmişlerdi. Daha önce bir bedene sahip olmadıklarından, yeni dünyalarının atmosferi onları giderek boğuyordu. İnsan duygularını hissetmek ve fiziksel duylara alışmak –dokunma, hissetme, koklama– onlara ağır gelmişti. Sonunda sürgünler dengelerini ve duyarlılıklarını yitiriyor, ne kadar uzun süre insan kalırlarsa durumları o kadar kötüleşiyordu.

“Demek insan olmak bir tür hastalık etkisi yaratıyor?” diye sordum.

Griffin “Bu şekilde de ifade edilebilir; zihinsel bir hastalık gibi,” diye yanıt verdi.

“Fakat iyi olanların...” Onunla aynı terimleri kullanmaya çalışarak “Yani ışık meleklerinin,” diye düzelttim, “neden sürgün olmayı seçtiklerini anlamıyorum.”

Yanıt sorumun içindeymiş gibi gülümsedi. “Bunun nedeni ışığı sadece iyilikle bağdaştırman; sana öğretildiği gibi. Ancak hiçbir yaratık kusursuz değildir. Melekler kendi seçimlerini yapmakta ve kendi kararlarını almakta özgürdür. Tıpkı insanlar gibi. Buna özgür irade denir.”

“Öyleyse tüm sürgünler kötü müdür?”

“Temelde. Yaklaşımları farklıdır –ışık sürgünleri için bir insan bedenine sahip olmak bir tarikat liderine sınırsız, kimseye hesap vermediği bir egemenlik bahşetmek gibidir. Karanlık sürgünler için ise bir seri katili hafta sonu için hapisshaneden

çıkarıp eline bir tabanca tutuşturmak gibi.”

Ürperdim. Griffin beni dikkatle izliyordu. Beni ölçüp tarttığımı fark ettim.

“Şunu açıkça ifade etmem gerek Violet; melekler bir zamanlar üstlendikleri role rağmen dünyaya ait değiller. İnsanlar arasında sessizce var olmaya çalışan istisnai sürgünler de vardır. Ancak çoğu sürgün melek yoz, tehlikeli ve ölümcüldür. Aralarındaki ölçüsüz savaş insanlardan üstün olma arzularıyla birleştiğinde onları insanların hayal bile edemeyeceği yırtıcılara çeviriyor.”

“Birbirleriyle mi savaşıyorlar?” Kulağıma gelen kendi sorularım bana gerçeküstü geliyordu. *Melekler, başka diyarlar, iyi ve kötü...* Rüya görmediğimi bilmeme rağmen kendimi çimdiklemek, rüyada olup olmadığımdan emin olmak istiyordum.

“Zamanın başlangıcından beri ışık ve karanlık hep çatışma halinde olmuştur. Melekler diyarında melekler kendi kanunlarına tabidir; dünyamızda ise bu tür sınırlandırmalar yoktur. Dünya iki güç arasındaki ebedi rekabet için mükemmel bir arena. Kanlı canlı düşmanları öldürmenin yarattığı görsel etki... ruhların çatışmasından çok daha tatmin edicidir.”

Griffin yüzünde ciddi bir ifadeyle gözlerini bana dikti. “Işık ve karanlığın sürgünleri arasında sadece üç ortak yön vardır. Birbirlerinden nefret etmeleri, Grigori’lerden nefret etmeleri ve acımasız savaşlarında başkalarının zarar görmesini önemsememeleri.”

Ne güzel haberlerdi bunlar. Anlaşılan tuhaf bir melek-insan karışımı olmamın yanı sıra şimdiden kendime acımasız ve ölümsüz bir düşman edinmiştim.

Dokuzuncu Bölüm

*“Bize düşen faydalı olmaktır; özlemlerimiz
doğrultusunda değil, güçlerimiz ölçüsünde.”*

Henri Frederic Amiel

Sessizce oturuyorduk. Lincoln gözlerini ben hariç her yere çeviriyordu. Griffin ise bekliyor gibiydi; muhtemelen bana anlatıklarını sindirmem için fırsatı tanıyordu. *Bu mümkünmüş gibi.* Neden sonra gözlerimi duvara diktiğimi fark ettim; boyarken çok eğleneceğim o duvara.

“Tamam.” İç çektim. Bu konuşmadan kaçınmam mümkün değildi. “Grigori tam olarak nedir?”

Griffin hemen anlatmaya koyuldu. Hemen konferansçı tavrına bürünüverdi. “Melekler ilk kez insan şekli alıp dünyaya zarar vermeye başladıklarında idari organları –Serafim– bir anlaşma yaptı. Serafimler dünyaya Grigori adını verdikleri varlıkları yerleştirmeyi planladı. Aslında daha öncesinde o göreve melekler atanmıştı. Ancak sürgünleri etkisi altına alan benzer zayıflıklardan dolayı başarısız oldular. Bu yüzden serafimler bir başka yol buldu.”

“İnsanlar,” dedim.

Griffin başını salladı. “Bir çocuk ömrünün ilk on iki gününde annesini ya da babasını kaybederse çocuğu çevreleyen aura bir meleğe özünden bir parçayı o çocuğa vermesi için bir kapı

oluşturur. Hem ışık hem de karanlık melekleri, rütbelerinden bağımsız olarak, özlerni –özleriyle birlikte eşsiz becerilerini ve güçlerinin birçoğunu– insanlara verebilirler. Durup kahvesinden bir yudum aldı. Kanepeye yaslandı.

“Meleklerin arasında kaç rütbe var?” diye sordum.

“Dokuz, Yalnızlar’ı da sayarsan on. Sana bir soyağacı çizeceğim. Başta karmaşık gelebilir ama kısa zamanda ezberlersin.”

Sehpadan bir not defteri alıp kâğıdın üzerine bir tür hiyerarşik yapı çiziktirdi. En üste “Serafim” yazıp onun aşağısına diğer rütbeleri yazdı. Ancak sonunda yeniden tepeye dönüp en üste “Yalnızlar” yazdığını fark ettim. Kerubiler ve Baş Melekler gibi bazı isimler bana tanıdık gelse de Hâkimiyetler ve Erkler gibi isimleri anımsayamadım.

Nihayet pes ederek sehpanın üzerindeki havlulardan birini alıp saçımdan damlayan suları kuruladım. Onca kafamın almadığı şeyden sonra hiç olmazsa kurulanma eylemi anlayabildiğim bir işti. Havluyla yüzümü örtüp birkaç derin nefes aldım ve kaçabilecekmişim gibi ön kapıya kaçamak bir bakış attım.

Beni izleyen Griffin kahvesinden bir yudum daha aldı. Bir şeyler söylememi bekliyordu ama ne diyebilirdim ki?

“Kısa bir yanıtı mı tercih edersin?” diye sordu Griffin.

Rahatladım. Ona “Lütfen,” diye yanıt verdim.

Griffin beni teselli edermiş gibi konuşuyordu. “Grigori’ler bahçıvanlardır. Biz yabancı otları temizleriz. Hakkımızdaki söylence zamanla çarpılmış olsa da ana fikir aynı kalmıştır. Grigori bazı metinlerde *Bekçi* olarak çevrilmişken bazen de *koruyucu* diye çevrilmiştir. Sözcüğün yanına *melek* sözcüğünü yerleştirdiğinde ortaya ne çıkıyor?..” Oturduğu yerde sabırla bekledi.

Midem sanki göğsüme doğru çıkıyordu. Ağzımdan çıkacak sözcüklere inanmakta güçlük çıkıyordum. “Koruyucu Melekler mi?”

Griffin “Kısaca, evet...” demekle yetindi.

Oturduğum yerde sırtımı gergince dikleştirip içine düştüğüm sorundan sıyrılmanın yollarını aradım. “Bu öz bende varsa neden bunun farkında değilim? Şu ana kadar mutlaka bir şeyler hissetmem gerekirdi, değil mi? Yani buraya bir bulutun üzerinde uçabilecek olsam yağmurda sırlıklam olmazdım; hatta daha da iyisi gücümü buradan defolup gitmek için kullanırdım!”

Griffin bana yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdiğinde onun kim bilir aynı öyküyü kaç kez anlattığını düşündüm. Ona daha kaç kişi inanmaz gözlerle bakmıştı?

“Bir çocuk on yedi yaşına ulaştığında öz uyanır. O noktada yeteneklerine uyanmak için gereken nihai yolculuğa çıkmayı seçebilir. Ancak o zaman Grigori güçlerine kavuşur.”

Zihnimden bir sürü düşünce geçiyordu. Hızlıca önce Lincoln’a sonra Griffine’e baktım.

“Lincoln onun ortağı olduğum gibi bir şeyler söyledi. Ne demek bu?” Sabah evden ayrıldığımda onunla ortak olmak, ümit ettiğim şeyler arasında yoktu. Bu kadarından emindim.

“Grigori’ler hep çift olarak çalışır; evrendeki diğer her şey gibi. Güneş ve ay, toprak ve su, erkek ve kadın gibi işte, anlar-sın. Bir çiftin ilkinde Grigori olduğunda ortağının ismi söylenir. Lincoln dokuz yıldır bir Grigori olsa da kaderinde hep senin ortağın olmak vardı. İşte bu yüzden son birkaç yıldır burada. Seni hazırlamak için geldi.”

Lincoln mutfaktan “Tek sebep bu değil,” dedi. Griffin kaşlarını çatı.

Hızlıca bir hesap yaparak Griffin’e vereceğim yanıtı odaklandım. “Lincoln yirmi iki yaşında. Henüz beş yıl önce on yedisine basmışken nasıl bir Grigori olabiliyor?”

Griffin iç çekip bana acırmış gibi gülümsedi. “Ah, canım,” dedi ve o an ilk kez sesindeki taşra şivesini fark ettim. “Grigo-

ri'lerin özelliklerinden biri de insanlardan yavaş yaşlanmamızdır ve yaşıımız arttıkça yaşlanma hızımız yavaşlar.”

Lincoln'a baktım. Mutfak tezgâhına yaslanmış, yere bakıyordu. Bir başka yalan.

Dilimin ucundaki kelimelere akıl sır erdiremediğimden konuştuğumda sesim bir fısıltı gibi çıktı. “Ben...” Bunu sormak bile kendimi aptal hissetmeme neden oluyordu. “Ölümsüz müyüm?”

Griffin bu kez daha içten gülümsedi ve bu tepkisi beni sorumdan ötürü utandırdı. “Keşke öyle olsaydı. Biz hâlâ yarı insanız. Normal insanlardan daha güçlü ve dirençli olsak da yaralanabiliriz ve eninde sonunda ölürüz.”

Rahat bir nefes almam işlerin ne denli kötüleştiğinin bir işaretiydi. Hiç olmazsa ölüm hâlâ kaçınılmazdı.

Onuncu Bölüm

*“Bu senin kaderin, senin için
tasarladığım alın yazısı...”*

Yeremya 13:25

Her şey ağırlaşmıştı. Sadece çevremdekiler değil, kafamın içindekiler de. Bir şey işittiklerimin aklıma yatmasına engel oluyordu. Yarı melek olduğunuzu öğrenmek başınıza öyle her gün gelebilecek bir şey değildi.

Griffin telefon etmek için dışarı çıktı ve ilk kez beni Lincoln’la yalnız bıraktı. Griffin bana Lincoln’m neden tanıştığımızdan beri yalan söylediğini açıklarken, mutfakta dikilip bizi gergince izleyen Lincoln’ı görmezlikten gelmek için büyük bir çaba sarf etmiştim. Ona doğru baktığımda gözlerim yaşardı.

“Söyle bana Linc.” Sesim sessizliği yırtarken Lincoln kendisiyle konuştuğumu fark edip afalladı. “Neden kaya tırmanışı ve maraton?” Sesim aksi ve çocuksu çıksa da bu umurumda bile değildi.

Lincoln doğrulup bana biraz yaklaşırsa da hâlâ emniyetli bir mesafede duruyordu. “İdman. Grigori olmak için aldığımız eğitimin içinde var bunlar. Yaşın gelmeden önce belli bir yol kat etmenin sana avantaj sağlayacağını ve seni daha güçlü kılacağını düşünmüştüm.” Bana başka şeyler de söylemek istiyormuş gibi bir hali olsa da kendisine engel oldu. Bunun yerine ümitli gözlerle beni izledi.

“Seni tanıdığım onca zaman boyunca bana yalan söyledin.” Onun hayatıma nasıl bir anda giriverdiğini ama bu durumu hiç sorgulamadığımı düşününce kendimi aptal gibi hissettim. “Arkadaşımmışsın gibi davrandın. Benden sana güvenmemi istedin...” Kusacak gibiydim. Bana beni koruyacağını söylemişti. Bunlar da mı yalandı?

“Sana sırlarımı açtım.” Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Bacaklarım titriyordu. “Yaşadıklarımı sorun etmediğini söyledin. Sana inanmıştım.” Gözyaşlarımın boşandığını, yanaklarımdan aşağı aktığını hissetsem de lafımı bitirmemiştim. Tamamen kendimi kaybedip konuşamayacak hale gelmem için otuz saniye olduğunu biliyordum. Lincoln hiç ses etmedi.

“Gerçekten umurunda olduğunu düşünmekle nasıl da aptallık etmişim?” Başımı iki yana sallayıp kendi kendime gülümse dim. Ona kızdığım kadar kendime de kızıyordum. Neredeyse. “Benim zavallının teki olduğumu düşünmüşsündür. Oysa ben gerçekten seni sevdiğimi...”

Gözyaşlarım sel olup akarken ayaklarımı ayırdım. “Oysa umurunda bile değilmişim.” Ellerimi yumruk yaptım; içimde çalkalanan öfkeyi dizginleyemiyordum. “Tek istediğin beni bir tür dövüşçüye, aptal davanız için bir savaşçıya çevirmekmiş!”

Atılıp yüzüne bir kez, sertçe vurdum. Kick-boks çalışmalarımızda bana öğrettiği gibi elimi sıkı bir yumruk yaparak. Tıpkı daha önce defalarca kendisine vurmamı istediği gibi. Oysa ben bunu yapmaktan hep çok korkmuştum. Onu incitmekten çok korkmuştum.

Yumruğumu mutlaka fark etmiş olmalıydı. Ancak sakınmaya çalışmadı. Öylece durup darbeyi kabullendi.

“Seni tanımıyorum bile.” Ağzımdan çıkan sözcükler duygudan yoksundu.

Griffin bir anda yanımda bitti. Kollarını bana sımsıkı dolayıp

Lincoln'a tekrar vurmama engel oldu. Zaten vurmayacaktım da.

"Onu iyi eğitmişsin Lincoln." Sesi bir nebze neşeli çıkmıştı. Beni yavaşça serbest bıraktı. "Sana bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor Violet ama bu yaptığın seni ondan çok incitmiş olabilir."

Ben bunu bilmiyormuşum gibi.

Lincoln, Griffin'e aldırış etmeden bana öylece baktı. "Yalan değildi." Konuşurken başını iki yana sallıyordu. Muhtemelen kendisini ikna etmeye çalışıyordu. "Sana her şeyi anlatmadım. Yapamadım, bunu yapmama izin verilmedi. Defalarca sana söylemek istedim. Hislerin... Benim hislerim..." Başını eğdi. Yine de Griffin'e attığı suçluluk dolu bakış gözümünden kaçmamıştı. "... hep gerçektir. Aramızda sırlar olmaması için öncelikle gerçeği bilmen gerekiyordu. Violet, sandığından daha karmaşık bir durum bu. Sanma ki ben..."

Elimi kaldırıp onu susturdum. "HAYIR!"

Lafının nereye varacağını biliyordum ve duymak istemiyordum. Söylediklerini işitecek kadar güçlü olduğumdan; ümitsizce tutunduğum azıcık kontrolümü de koruyabileceğimden emin değildim. Elimden başımı iki yana sallayıp bir kez daha "Hayır," demekten başka bir şey gelmedi.

Bir kızın böyle durumlarda gidebileceği tek yere kaçtım. Banyoya. Kendimi içeri kilitledikten sonra dışarı çıkmak ve pencereden çıkıp kaçıp gitmek arasında bocaladım.

Kuralları hatırla, Vi, şu an her zamankinden de güçlü olman gerek. Kaçmak yok. Pes etmek yok. Bu kadar basit. Evet, tabii.

Işığı açmadan Lincoln'ın havlu yığınının üzerindeki ahşap rafa her zaman bıraktığı mumu yakıp ellerimi lavaboya koydum ve aynada kendime baktım.

"Ben neyin nesiyim?" diye fısıldadım.

Mum ışığında titreyen yansımama baktım; dağınık, ıslak saçlarım neredeyse belime iniyordu; şiş, kızarmış gözlerimin

kenarları yaşlı, dudaklarımın kenarları hafifçe şişti. Kendi kendime bir yanıt verdim. “Hapı yutmuş biri. İşte ben buyum.”

Kaçma arzumun önüne geçmek için panjuru çektim ve boş küvete girdim. Mumun vanilyalı kokusunu içime çekip beni sakinleştirmesini, gözyaşlarımı dindirmesini umdum. Olmadı. Uğruna onca çabaladığım her şey, yüzleştığım her şey; hepsi beni bu noktaya mı getirecekti? Tutunmak için mücadele ettiğim normal hayata asla sahip olamayacak mıydım?

İçimde, derinlerde haykıran kalbim mi yoksa zihnim miydi? Bilemiyordum. Hangisi olursa olsun mesaj açıktı: *Yalancı*. Lincoln bana nasıl onca zamandır yalan söyleyebilmişti? Hayatıma yeniden güç ve normallik getirmeme yardımcı olan tek kişi nasıl aynı zamanda hayatımın asla yeniden normal olmayacağının güvencesi olabiliyordu?

Yaklaşan ayak seslerinin gürültüsü beni düşüncelerimden kopardı. Sanki kıyametin ayak sesleriydi bunlar. Kapıya birkaç kez, hızlıca vuruldu; Griffin konuştu.

“Violet, birazdan gitmem gerek. Başka soruların varsa onları da yanıtlayabilirim ama dışarı çıkmam gerek. Banyo sohbetleri bana göre değil.” Sanırım komik olmaya çalışıyordu. Değildi.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra yüzümü yıkadım; birbirine dolaşmış, ıslak saçlarımı atkuyruğu yapıp kapıyı açtım. Kaçmak bana göre değildi.

Koltuğa yaslanıp şimdi Griffin’in yanında oturan Lincoln’ı görmezlikten geldim. Ona bakmamak, ona “Neden?” ve “Nasıl?” sorularını sormamak için tüm gücümle çabalamam gerekti. Ona soru sormak yerine dikkatimi Griffin’e çevirip kısa ve öz konuşmaya çabaladım.

“Peki sen tam olarak kimsin?” Sesimdeki aksi tonun korkumu gizlemesini umuyordum.

“Ben bir Grigori’yim; Lincoln gibi. Sonu ne olursa olsun, bu

şehirdeki Grigori'leri korumak ve yönlendirmek için elimden geleni yapıyorum.”

“Demek idare sende.” Cidden, artık saçmalamayı bıraksak ne de iyi olacaktı!

“Evet.” Açık sözlülüğüm karşısında keyiflenerek gülümsedi. “Sen de bir Grigori olmayı seçmelisin. Seni de yönlendirmek için elimden geleni yapacağım.”

“İyi de bu gerçekten benim seçimim mi?”

Griffin başını salladı. “Bu yüzden henüz çok fazla değişim hissetmedin; hâlâ seçim yapman gerek. Grigori olmak için gereken nihai yolculuk kendi özgür iradenle gerçekleşmeli. Buna ‘uyanış’ denir.”

Söyledikleri bana yeterince açık gelmişti. “Öyleyse bunu yapmamayı da seçebilirim?” Griffin’in yüzünden silmekte geciktiği hoşnutsuz ifadeyi yakaladım. Lincoln’a bakmaya yeltenmedim.

“Evet ama şunu bilmen gerek; yaşımız geldiğinde sürgünler bizi sezebilir ve birbirimize karşı tepkimiz sıklıkla saldırgan olur. Bizim onların ışık mı yoksa karanlık sürgünleri mi olduğunu her zaman sezemediğimiz gibi onlar da bizim uyanmayı seçip seçmediğimizi her zaman sezemezler. Grigori olmaya sırtını çevirebilirsin, seçim senin ancak o zaman kendini koruyamaz, sana zarar vermeyi isteyen bir sürgün tarafından bulunma tehlikesi altında yaşarsın hep.”

“İşin özü, bunu yapsam da yapmasam da lanetlenmişim.” Alaycı olmaya çalışsam da kanım donmuştu.

Griffin sözlerimi duymazlıktan geldi. “Tüm sorularını yanıtlamak için burada olacağız. Sen şu ana kadar öğrendiklerini sindirebildiğinde.”

Paltosunu alıp kapıya yürüdü. Yeniden bana doğru dönüp “Bu arada,” dedi, “Lincoln’dan asla seninle o kadar da çok zaman geçirmesi istenmedi. Sana vakfettiği zaman esaslı bir yala-

nın parçası değil, onun kendi seçimiydi. Senden saklananlardan ötürü kırgınsın. Bir de bildiklerinin, bugünün geleceğini bilerek yaşamanın onu nasıl incittiğini düşün.”

Bu sözlerinin ardından Lincoln’a başını salladı ve evden ayrıldı.
Evet. Vah zavallı!

Kollarımın iç tarafındaki damarlar yine koyulaşmış gibiydi; daha opak bir görünüm almışlardı. Oluşturdukları desen de değişmişti. Bunun imkânsız olduğunu bilmesem damarların belli bir şekil almaya çalıştığını düşünenecektim. Lincoln’a neler olduğunu sormak istesem de sessizliği bozmadım.

Lincoln koltuğunun kenarına kayıp belirlediği güvenli alanın dışına taşmadan eğildi ve kollarıma işaret etti. “Daha önce böyle bir şey görmedim. Sanırım bir çeşit yan etki bu.”

Parmağımı çizgilerin üzerinde gezdirdim. Damarlar artık aslen ben olmayan bir başka parçamdı. Rızam olmadan benden alınan bir başka parçam. Dişlerimi sıktım.

“Sende hiç...bir şeyler oldu mu? Demek istediğim sende yan etkiler oldu mu?” Konuşurken ona bakmıyordum.

“Tabii, her şeyi farklı sezmeye başladım ve farkındalığım arttı. Yaşı gelen herkesin deneyimleri biraz farklıdır. Melek büyüklerimizden belli beceriler ve güçler alırsınız. Ancak genellikle uyanışa dek büyük değişimler hissetmeyiz.” Tekrar kollarıma baktı. “Daha önce bu tür fiziksel izler görmemiştiniz.”

“Melek büyükler mi?” diye sordum. Bir melek tarafından evden çıkmama cezası alma düşüncesinin zihnimde belirlenmesiyle kendimi tutamayıp sesli bir kahkaha attım. Haykırmaktan sa gülmek yeğdi, değil mi?

Lincoln beni şaşkın gözlerle izliyordu. Artık aramızdaki mesafeyi hissedebiliyordum. Sanki aramızda görünmez, ikimizin

de diğer yanına geçmenin yolunu bulamadığımız bir nehir vardı. Artık o nehrin öteki yanına geçmek istediğimden de emin değildim.

“Eh, evet. Tabii geleneksel anlamda ebeveynler değiller. Ancak bize bir meleğin özü bahşedildiğinde melek anne ya da babanın bize gerçekten bir parçasını vermesi gerekir. Bu ancak bir kez yapabildikleri bir şeydir.”

“Ve ne? Minnettar mı olmalıyım?” diye çıktım. Sakinleşmek için nefes aldım. “Sen kendi melek... anneni ya da babanı tanıyor musun?”

“Hayır. Hiçbirimiz tanımayız.”

Griffin’in bu konuyu kısmen açıkladığını anımsayarak Lincoln’ın sözlerinin gerisini getirdim. “Çünkü gücümüzün kaynağı bir ılık meleği ya da karanlık meleği olabilir. Kısmen iyi ya da kötü olabiliriz.”

Başını salladı. “Onun gibi bir şey. Bizim aldığımız bir meleğin ruhu değil, özüdür. Bize verilen onların ahlakı ve inançları değil; becerileri ve güçleridir. Ahlaki değerlerimiz ve inançlarımız nasıl yetiştirildiğimize ve özgür irademize bağlıdır. Bilmemiz daha iyi. Aramızdaki önyargıları önlüyor bu.”

“Kaç yaşındasın?” Soru yersiz de olsa yanıtını bilmem gerekiyordu.

Lincoln gergin bir sesle “Yirmi altı,” dedi. “Biz yaşlandıkça yaşlanma süreci daha da yavaşlar. Yirmi üç yaşında görünmem için muhtemelen bir yirmi yıl daha geçmesi gerekecek. Sana başta gerçek yaşımı söyleyecektim ama bu seni ancak yanıtını veremeyeceğim başka sorulara sürükleyecekti.”

Bir süre ona baktım. Konuşmadan önce yeniden gözlerimi ondan kaçırdım. “Güçler mi demiştin?”

“Tüm Grigori’lerin fiziksel gücü insanlardan fazladır ve bir sürgünün varlığını hissedebilme becerileri vardır. Sürgünleri

geri götürebilir, onları cezalarını çekmek üzere melekler diyarına gönderebiliriz ya da isteyen sürgünlerin melek güçlerini alıp onları büsbütün insan olarak bırakabiliriz. Diğer yeteneklerimiz ise melek ebeveynlerimize, onların sahip oldukları becerilere hastır ve bir Grigori'den diğerine farklılık gösterir.”

O an sahip olmak istediğim tek beceri zamanı geri almaktı ama bir şekilde bunun mümkün olamayacağını farkındaydım.

Lincoln'a fazla bakmamaya çalışarak “Ne tür bireysel beceriler var?” diye sordum.

“Griffin'in melek büyüğü bir Serafim'di; Serafim, Yalnızlar'ın içinden birkaç melek hariç melekler arasındaki en yüksek rütbedir. Bu da aynı rütbeden, yaşı ondan büyük bir Grigori olmadıkça liderimizin o olduğu anlamına gelir. Liderliğinin dışında ona bahşedilen temel beceri gerçektir. Gerçeği açıkça dile getirip gerçeğin yayıfladığı anları hemen sezebilir.”

Griffin'in beni nasıl kesinkes gerçeği söylediğine ikna ettiğini düşündüm.

Bir nebze korkuya kapılarak “Demek insanları kendine kolaylıkla inandırabiliyor,” diye sordum.

“Söylediği doğruysa, evet.”

“Ya sen?” *Kalbimi kırmaktan başka ne becerilerin var?*

“Benim melek büyüğüm bir Erk Meleği'ydi. Fazladan fiziksel güce ve hıza sahibim. Ayrıca müdahaleleri yani özgür iradelerinin bir sürgün tarafından saptırılmasının ardından insanlara yapışan gölgeleri, bu gölgelerin geride bıraktığı izleri görebilirim.”

Bacaklarımı altıma çekip kollarımı sıkıca bedenime sardım. Zihnimde sorular uçuşuyordu ve yanıtlar alma ihtiyacıyla kaçıp gitmek için duyduğum büyük arzu arasında bocalıyordum. Lincoln yüzünde endişeli bir bakışla beni izliyordu. Bu hali de sadece kararsızlığımı daha beter hale getiriyordu.

Ben kendime engel olamadan ağzımdan “Peki neyim ben?”

sorusu çıkıverdi. “Ve... Bir sürgünün varlığını sezmek derken ne kastediyordun?”

Lincoln sözcükleri dikkatlice seçme ihtiyacı duyuyormuş gibi duraksadı.

“Söyle işte!” diye çıkıştı.

Bir süre gözlerini bana dikitken sonra ayaklarına baktı. Utancını görebiliyordum ve utancı –artık bana ne yaptığını, beni nasıl incittiğini *bildiğimden*– öfkemi daha da şiddetlendiriyordu.

Kaçma isteğiyle ayağa kalktım. Kuralların canı cehennemeydi. Benim bile kaçıp gitmemi gerektirecek anlar vardı.

“Gitmem gerek.” Kapıya doğru atıldım; antredeki kovanın içindeki, üzerinden hâlâ sular damlayan şemsiyemi aldım.

“Vi, bekle. Bunu konuşmamız gerek. Sürgünler artık seni sezebilir. Kendini nasıl koruyacağını öğrenmen gerek.”

“Hayır!” Bunlarla ilgilenmiyordum. Kaçış moduna geçmiştim ve artık bunu durdurmak için elimden hiçbir şey gelmezdi. Ben çıkmak için kapıyı açmadan önce kısa bir an için göz göze geldik. Gözlerindeki yakarışı ve korkuyu gördüğümde içimdeki öfkeyi görebildiğini anladım.

Hızla çektiğim kapı güm diye kapandı ve ardından ayak sesleri geliyor mu diye kulak kesilerek hızla merdivenlerden indim. Çıt yoktu. Bunun beni rahatlatıp rahatlatmadığından emin değildim.

Yağmur hâlâ çiselese de öğlen güneşi bulutların arasından kendini gösteriyordu. Şemsiyemi açmaya gerek duymadım. Sadece koştum.

On Birinci Bölüm

*“İnsanın ruhiundan ayrı bir bedeni yoktur;
zira beden denilen ruhun beş duyuyla sezilen bir parçasıdır ki
bu beş duyu bu çağda ruhun başlıca giriş kapıdır.”*

William Blake

Bacaklarımin yanmasına aldırış etmeden elimden geldiğince hızlı koştum; durursam kendime gidecek yerim olmadığını itiraf etmekten çekiniyordum. Uzun zamandır ilk kez bir yere sığınma ihtiyacı duyduğumda gidebileceğim yer Lincoln’ın evi değildi. Eve gidip orada yalnız başıma öylece oturmak düşüncesine dayanamıyordum. Aklıma Steph ve onun benden haber beklediği geldi.

Adımlarımı yavaşlatıp cep telefonumu çıkardım. Steph hızlı aramalar listesinde ikinci sıradaydı. Babamın telefonu üçüncü, Lincoln’ınki ise birinciydi. Listeye ekleme gereği duyduğum numaralar bu üçünden ibaretti.

Steph telefonunun ikinci çalışında açtı.

“Vakti gelmişti! Nasıl geçti? Anlat, anlat.”

Gözlerimi yakmaya başlayan yaşları tutmaya çalıştım. “Pek de iyi geçmedi.”

“Ah, canım. Üzgünüm. Ondan hiç hoşlanmamıştım zaten!”

Steph’le ikimizin bir kuralımız vardı. Arkadaşına her zaman uyum sağlamak. Birimiz birinden hoşlandığında diğeri de hoşlanırdı. Birimiz o oğlandan ayrıldığımızda yeni bir emre kadar diğeri de ondan nefret ederdi. Uyum sağlıyorduk.

“Sağ ol.”

“Neler oldu?”

“Bana yalan söylemiş... Büyük yalanlar.” Ağzımdan çıkanlara inanamıyordum.

“Vay adi. Kız arkadaşı mı varmış yoksa?” Masaya ağır bir şey vurduğunu işittim.

“Hayır, o tür bir şey değil.” Kendimi Steph’e her şeyi anlatmaya hazırladım. Bildiklerimi tıpkı benden gizlendikleri gibi ondan gizlemek istemiyordum. Annemin sürpriz doğum günü hediyesinden başlayarak tatsız hikâyeyi olduğu gibi ona anlatmak için ağzımı açsam da kendimi konudan sakınmak zorundaymışım gibi hissediyordum. İçimde yaşadığım bir çatışmanın ardından ancak “O... O... sadece olduğunu sandığım kişi değilmiş,” diyebildim.

“Saçma bir şeylere kalkışmadı, değil mi? Çünkü kalktıysa Jase’le arkadaşlarına haber veririm, gider haddini bildirirler. Birkaç kişi gitseler bir dakikada icabına bakarlar onun.”

Bu son dediğinden şüphe etsem de beni düşünmesi hoştu. “Hayır. Gerek yok buna, hem zaten ben ona vurdum zaten.”

Steph bir kahkaha atarken ben de o an için gülümsememi tutamadım. Lincoln’a karşı fiziksel güç kullanmaya çalışmam gülünçtü.

Steph yalandan kabadayılık taslayarak “Aferin sana,” dedi. “Umarım gözünü morartmışsındır.” Steph hayatı boyunca kimseye vurmamıştı.

“Sanırım elim daha çok zarar gördü.” Sağ elimi açıp kapadım. Düşüncesizce yumruğumdan dolayı hâlâ acıyordu.

Steph bir kez daha güldü. “Biz konuşurken bir yandan onu rehberimden siliyorum.”

Beni görüyormuş gibi başımı sallayarak ona onay verdim. “Sil gitsin.”

“Bana gelsen de kız kıza bir gece geçirsek nasıl olur?” diye sordu. “Hazırlıklarım tam; DVD’ler, naneli-çikolatalı dondurmalar...”

“Sağ ol Steph ama sanırım yalnız kalmam gerek.” O halde ona hiç de iyi arkadaşlık edemeyeceğimi biliyordum. O an tahammül edebileceğim tek kişi kendimdim ve bunun tek nedeni kendimden kaçabilmek gibi bir seçeneğim olmamasıydı.

Bana bir ömür gibi uzun gelen bir süre boyunca şehirde dolaşmış; başka bir yerde olmayı, *bir başkası* olmayı istiyordum. Aklıma Griffin’in sözleri geldi. Bir başka açıklama, kendimi bu keşmekeşten kurtarmanın bir yolu olmalıydı. Öte yandan, bir şekilde Griffin’in bana gerçekleri söylediğini biliyordum. Bana anlattıkları, tüm hayatımın bir yalandan ibaret olduğunu öğrenmek deliceydi. Öğrendiklerim zihnimi o kadar meşgul ederken bile içimde bir yerlerde bir başka şeyin, daha beter bir şeyin tüm bunları gölgelediğini biliyordum; kalbimdeki acının.

Sonunda ayaklarım beni taşımaz oldu. Sonraki köşeden döndüğümde bilinçaltımın beni eve yaklaştırdığını fark ederek hayal kırıklığına uğradım.

Sokağıma çıkan köşeden döndüğümde bir süre duvara yaslanma ihtiyacı duydum. Nefes alamıyordum; aldığım her nefes boğazıma takılırken ellerim belimde, öne eğildim ve çığlık atmamak için kendimi tuttum.

Nihayet doğrulup kaldırımda iş çıkışı otobüslere dolu insan kalabalığının arasında ilerlemeye başladığımda apartmanımızın önünde dikilen Lincoln’ı gördüm. Daha az önce bana bir daha atmayacakmış gibi gelen kalbim aniden hızla çarpmaya başladı.

Kim bilir ne kadar uzun süre şehirde amaçsızca, deli gibi yürümüştüm. Karmakarışık zihnime dönüp dolaşıp yeniden sokulan bir düşünce vardı: *Lincoln son konuşmamızda beni sevdiğini*

söyleyecekmiş gibi gelmişti. Ellerimle yüzümü ovuşturup saçımı avuçlayıp çektim. Belki tüm yalanları kabullensem, onu affedip açıklamalarını sabırla dinlesem o an Lincoln'm kollarında olacaktım. Bu düşünce bir an için yaptıklarımı gözden geçirmeme yetmişti; fakat ancak bir an için.

Ona doğru son birkaç adım atarken gözüme farklı göründü. Onu hiç öyle görmemiştim... O kadar korkmuş halde. *Büyük planları suya düştü ya, ondandır!*

"Evine git Linc," dedim. Ona bakmamaya, durmamaya çalışıyordum.

"Beni görmek istemediğini biliyorum." Bir elini öne uzatıp beni durdurdu. "Fakat sana faydası dokunacak bazı şeyler anlatacağım. Bunlar bazı sorularını yanıtlayabilir. Yukarı gelebilir miyim?"

Lincoln'ın ellerine baktım. Elinde hemen tanıdığım, ahşap bir kutu vardı. Kutuya çevrilen gözlerimi hızla yere çevirdim. Kutuyu daha önce gördüğümü anlamasını istemiyordum.

"Lobiye gelebilirsin." Benden bu kadardı. Benim için büyük bir tavizdi bu.

"Söyleyeceklerim lobide konuşulacak türden değil."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım ve şansını daha fazla zorlamasını ima eden bir hareketle kollarımı kavuşturdum.

"Şu an benim için ne düşünürsen düşün, sana yardım edebilirim. Arabam hemen şurada." Sokağın karşısındaki dört çekerli, siyah Volvo'suna baktı. "Belki arabada konuşabiliriz. Uzun sürmez."

İçimden hayır demek gelse de, bir şeyler; ondan bir şekilde uzak kalamayan, giderek daha asap bozucu hale gelen yanımda baskın çıktı. *İradesiz!*

Peşinden arabaya gittim ve her zamanki gibi koltuklarımıza geçtik; o gün hiçbir şey her zamanki gibi olmasa da. Lincoln

bana doğru döndü ve bunu yaparken bana biraz yaklaştı. Yüzündeki ifadeyi görünce biraz geriye kaydıldı.

“Sana söyleyecektim Vi. Freskine başlamak için geldiğin o gece sana her şeyi anlatacaktım. Sakince, uygun bir dille. Ancak babanla karşılaştığımda ve onun bana anlattıklarından...” Sustu.

Alaycı bir tavırla “Demek planlarını mahveden bu oldu,” dedim. “Bu durum sana sıkıntı verdiyse özür dilerim.”

“Hayır, beni yanlış anlıyorsun. Olanları bana anlattığın için mutluyum. Bunun benim için anlamı büyüktü. Sadece seni bir de anlatacaklarımla sıkmak istememiştim... Sana biraz daha zaman tanımak istedim.”

Aramızda koyduğum saç perdesinin gerisinden ona kaçamak bir bakış attım. Yeşil gözleri parıldayan Lincoln’ın etkisinde kalmamak için kendimi tuttum.

“Eline birçok fırsat geçmişti Lincoln. Ne söylemek için geliyorsen söyle hadi.”

Lincoln derin bir nefes aldı. “Hangi rütbeden olduğunu ya da hangi güçlere sahip olduğunu bilmiyorum. Bunu ancak uyanıktan sonra anlayacaksın. Sürgünleri sezmeye gelince... Sana bunun nasıl yapıldığını anlatmaktan daha iyisini yapabilirim.”

Küçük, ahşap kutuyu elime tutuşturdu. O sırada parmaklarımızın hafifçe birbirine değmesiyle irkildim ve ellerimi kaçırdım. Lincoln’ın yüzünde beliren hüznü daha o gizleyemeden fark ettim.

Babamın bana iki gün önce verdiği kutunun aynısı olan kutuyu açtım. Üzerinde o aynı karmaşık oymalar olsa da bu kutu diğerine kıyasla daha yeni görünüyordu, zamanın ve dokunuşların etkisiyle öbürü kadar yıpranmamıştı. İçinde iki bileklik vardı. Annemin kutusunun içindekiler gibi bunlar da metaldenmiş gibi görünseler de yakından baktığımda üzerlerinde yine gümüş cila olduğunu fark ettim.

“Nedir bunlar?” diye sordum. Kısa süre önce bunlardan birini gördüğümü belli etmeyecektim.

“Birleştiriciler. Uyanma esnasında bunları melek kılavuzlarımızdan alırsınız. Bunları taktığımızda bir sürgünü tuttuğumuzda onu gücünden edebiliriz. Ayrıca sürgünleri sezme gücümüzü artırırlar. Çoğu Grigori bunları asla çıkarmaz...” Sustu. Sözünün sonunu aşağı yukarı şöyle getireceğini düşündüm: *Tabii bunun nedeni onların birilerini benim gibi gerçekte kim oldukları hakkında kandırmamaları olabilir!*

“Birini tak,” diyerek beni teşvik etti.

Annemin mektubunda yazdıkları aklıma geldi. *İnanılmaz* *inan*. Önüme böyle bir seçim çıkacağını biliyordu. O da mı bir Grigori’ydi? Kutuda duran; anneme değil, Lincoln’a ait gümüşü bilekliklere baktım. Herkes neler olup bittiğini biliyor gibiydi. Ben hariç.

Daha önce annemin bana bıraktığı bilekliği elime almış olsam da bu ikisine dokunmaktan çekiniyordum. Aklıma Lincoln’ın gizli bir niyeti olabileceği geldi ve artık ona güvenemediğimi fark ettiğimde yüreğim sıkıştı.

“Bunlara dokunursam ne olur?” diye sordum. Kendimi emniyete almak için kutuyu iki koltuğun arasındaki konsola bıraktım.

Lincoln kendi kendine, yavaşça başını salladı. “Seni tedirgin edecek bir şeyi yapmak zorunda değilsin. Bir Grigori bileklikleri ilk kez eline aldığı anda kendine özgü bir duyu akışı yaşar.”

“Bunları her takışında bir şeyler mi duyumsuyorsun?”

“Evet, kısa bir an için; sonra akış sona erer; tabii yakınlarda bir sürgün yoksa. Zaten uyanma anına dek bilekliklere dokunmanın bir etkisi olmaz. Yine de bunların anlamana yardımı dokunacağını düşündüm.”

Dudağımı ısırdım; arabadan çıkıp gitmeyi düşündüm. Daha o

gün bir kez kaçtığımdan yeniden aynısını yapmak bana o kadar da kötü gelmiyordu. Beni arabada kalmaya zorlayan da işte tam olarak o düşünce oldu. Bir daha kaçmayacaktım. Titreyen elimi bilekliklere uzatıp en yakınımdayken tepesinde gezdirdim. Daha bilekliği tutmadan etkisini hissettim. Bir titreşim, bir enerji dalgası yayıyordu; bana tepki verirmiş gibi. Bilekliği elime aldım.

Parmaklarım deriyle buluştuğunda burnuma...çiçek kokusu geldi; çiçek tarlalarının kokusu. Biri burnumun altına parfüm sıkılmış gibi. Koku geldiği gibi hızla kayboldu. Sonra kulağıma uçan kuşların, çırpılan kanatların ve rüzgârda hışırdayan ağaçların sesi geldi. Gürültünün kaynağını bulmak için etrafıma bakındım. Hiçbir şey göremedim. Hissettiklerimin huzurlu mu yoksa kaotik mi olduğunu çözemiyordum. Dilimi ağzımın içinde gezdirdiğimde sanki tanıdık bir tat aldım... Elma tadı mıydı bu? Tat ben emin olamadan yitip gitti.

Şaşkın halde gözlerimi yumdum. Gözkapaklarımdan gerisinden biri ışık yakıp söndürüyormuş gibi bir parlama hissettim. Gözlerimi açtığımda ise yine görünürde hiçbir şey yoktu; aynı yerde oturan ve beni dikkatle izleyen Lincoln'dan başka.

Sonraki his beni gafil avladı ve kaslarım tutuldu. Lincoln aniden bana uzanıp elini koluma koydu. Beni üşüten bir sıcaklığın yayıldığı tenime sıcak gelmişti. Çelişkili bir histi bu; hem sıcak hem soğuk. Lincoln'ın ağzından bir hayret nidası çıktığını işittim. Sonra kolumu bıraktı. Bana bir şeyler dese de kanat sesleri sesini boğuyordu. Kolumdan yukarı yürüyen hissin şiddeti öyle arttı ki telaşlanmaya başladım. Lincoln elini yeniden koluma koyduğunda bilekliği bırakmak üzereydim. Bedenimin içinde soğuk bir rüzgârı andıran bir şey esti; içimden dışıma çıkıyor, duyduğum hissi beraberinde götürüyordu. Bilekliği elimden bırakıp ellerimi tekrar tekrar yumruk yapıp açtım.

“İyi misin?” Lincoln'ın sesi beni rahatlatı.

Birkaç nefes aldıktan sonra bacaklarımı sıkıca kavradım. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Lincoln'ın yanındayken daha güçlü olmalı, bundan böyle zayıflığımı fazla belli etmemeliydim.

“İyiym. Bu her zaman olur mu?”

Beni dikkatle süzüyordu. “Herkesin deneyimi farklı olur. Bileklikler duyularımızı güçlendirmek, bizi yakındaki sürgünlerin varlığından haberdar etmek için tasarlanmıştır. Çoğu Grigori’de bir duyu bilenir; koku ya da dokunma gibi. Sen ne hissettin?”

Sorusunu duymazlıktan geldim. “Peki sana neler oluyor?”

“Kuş ve rüzgâr sesleri işitiyorum. Ayrıca burnuma çiçek kokuları geliyor. Bir şeylere dokunduğum da oluyor sanırım ama emin değilim. İki duyunun güçlenmesi zaten yeterince olağan dışı bir durum, üçüncü bir duyunun da güçlenmesi pek olası değil. Griffin de çiçeklerin kokusunu alıyor. Çoğu zaman karışık kokular alsak da Griffin bazen o kokuları daha önce karşılaştığı bir sürgünü belirlemek ve bu sürgünün ışık mı yoksa karanlık sürgünü mü olduğunu ayırt etmek için bir nebze sınırlandırabildiğini söylüyor.”

Kendimin ne *duyduğunu* düşündüm. Kesinlikle kuşların sesini işitmiş ve çiçeklerin kokusunu almıştım. Elma tadı aldığımdan epey emin olsam da şüphelerim vardı. Bir de yanıp sönen ışık ve sonlara doğru hissettiğim soğuk sıcak vardı. Ancak bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum. Aniden tedirgin oldum.

“Hiç tüm duyuları bir arada tecrübe eden oluyor mu?” Bunu öylesine soruyormuşum izlenimini vermeye çalıştım.

Beni süzüp yüzümü okumaya çalıştı. “Hayır. Duyduğum kadıyla bir arada en çok üç duyu keskinleşiyormuş. İki bile yeterince alışagelmedik bir durum. Vi, bana neler hissettiğini anlat.”

Öteki bilekliğe bakıp “Diğeriyle de bunun aynısını mı yaşıyorum?” dedim.

“Evet.” Lincoln’m hayal kırıklığı yüzünden okunmaya başlamıştı. “Violet, sorumdan kaçırırsun.” İsmimi kısaltmadan söylemişti. Bundan dolayı ona yanıt vermeyi hiç istemez oldum. Ancak o gün bunu ilk yapışı değildi. Sanırım aramızdaki mesafe giderek açılıyordu.

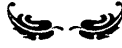
Ona söylemeyi düşünsem de ağzımdan sadece “Bir şeyler işittim sanırım; emin değilim,” sözleri çıktı. Ellerime baktım; ellerimi öyle sıkıca yumruk yapmışım ki tırnaklarımın battığı avucum neredeyse kanayacaktı.

Lincoln uzanıp ellerimi ellerinin arasına aldığında hislerime karşı koyamadım; onu hâlâ arzuluyordum. Ellerimi bir dakika-lığına gevşettiğimde nazikçe tuttu. Gözlerimi kapatıp kısa bir an için kendimi hislerime teslim oldum. Sonra derin bir nefes alıp verdim ve ellerimi çektim. Bana karşı koymadı.

“Violet?” diye diretti. Beni çok iyi tanıyordu. Ancak o an gardımı daha da fazla indirmeyi göze alamazdım.

“Bu kadar. Hissettiklerim bundan ibaret. İsteklerini yerine getirdim Linc, şimdi... git... git işte.”

Arabasından çıkışımı izlerken içinde nasıl bir çatışma yaşadığını fark edebiliyordum. Ancak bu konuda benimle tartışmayacağını biliyordum; tartışmadı da.

On İkinci Bölüm

“Meleklerin bile merak ettiği şeyler vardır.”

Petrus 1:12

İlk gün yatağıma oturup pencereden dışarı baktım. Gizlice. Lincoln iki kat aşağıdaki otobüs durağının gölgeliğine yaslanmış, dikiliyordu. Beni bekliyordu. Saat tam altı buçuktu; hafta içi her sabah buluşma vaktimiz. Sabahın erken saatlerindeki koşullarımızdan önce bana kahve getirmesi ve ilk kilometremizi kahve içip yürüyerek kat etmemiz şartını koşmuştum. Dizlerime sıkıca sarıldım ve bir saatten uzun bir süre boyunca onun ayakta duruşunu izledim. Bekleyişini. Elinde kahveyle. Nihayet kâğıt kupayı çöpe attı ve pencereme baktıktan sonra gitti.

İkinci gün yağmur yağmasına rağmen sabah altı buçukta yine dikiliyordu. Elinde kahveyle. Bir saatten uzun bir süre aynı yerde dikilip penceremi gözledi. Yatağımda oturdum –dünden beri yatağımdan çıkmıyordum– ve beyhude bir çabayla kitabımı okumaya çalıştım. Lincoln karton bardağı çöpe atıp çiseleyen yağmurun altında uzaklaşırken elim soğuk pencere camına gitti. O gözden kaybolana dek de orada kaldı.

Üçüncü gün gözlerimi alarmlı saatime diktim. Altı buçuk gelip geçti. Saat yedide yatağımdan çıktım. Hatta duş alıp giyindim. Üzerime tişört ve tayt; ayaklarıma spor ayakkabılarını

geçirdim. Koşu yapmaya niyetlendiğimden de değildi. Mutfakta bir aşağı bir yukarı dolanıp kahve yaptım ama içmedim. Sonunda anahtarlarımı alıp daireden ayrıldım. Dışarıda hava temiz ve açıktı. O gün hava sıcak olacaktı. İki yanıma baktıktan sonra gözlerimin otobüs durağına çevrilmesine direnmedim. Durakta yaşlı bir kadın oturmuş, omuzlarını örttüğü berbat, yeşil şeyle uyumlu olan bir şey örüyordu. Ancak hepsi bundan ibaretti. Lincoln gitmişti bile.

Her zaman beni beklediği noktanın yakınlarındaki bir pervazın üzerine bir kahve bardağı bırakılmıştı. Üzerinde yazanları okumak için bardağa doğru yürüdüm. Sadece iki sözcük.

“Ben de seni özledim,” diye fısıldadım.

Bir günü daha eve tıkılıp gizlenerek geçirmemeye karar verip bir yürüyüşe çıktım ve sonunda kendimi bir kafede buldum. Kahve beni yarı yolda bırakmayacak tek şeydi. Hem evde de yiyecek bir şey yoktu; tabii iki haftalık Çin yemeği artıkları sayılmazsa. Açlıktan ölüyordum.

Dough to Bread adlı kafe sabah atıştırmalıkları ve kahvelerini alıp giden, şehir merkezinden insanlarla doluydu. Arka tarafta yarıları dolu bir düzine masa vardı. Kalabalıktan mümkün olabilirdiğince uzak kalmak ama bir yandan da insanları izlemek için en uzaktaki masaya geçtim. Kendi dünyamın sarsılan temellerinden başka şeylere odaklanma ihtiyacı duyuyordum.

Bir latte, bal kabağı çorbası ve sıcak ekmek sipariş ettim. Garson küçük bloknotunun gerisinden seçimimi beğenmediğini belli eden bir bakış attı. Ne düşündüğü hiç umurumda değildi. Biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı; çorba ve kahveden oluşan bir kahvaltı işe yarayabilirdi.

Arkama yaslanıp kargaşayı izledim. Muhtemelen her hafta kafeye aynı müşteriler geliyor, aynı personel onlara aldırış etmezken aynı şekilde oflayıp söyleniyorlardı. Öyle yüzeysel bir kaosla çevrili olmanın neredeyse teskin edici bir etkisi vardı.

Resimlerle tuttuğum günlüğümü çıkarıp manzaranın eskizini yapmaya çalışsam da yanı başımda oturan aile dikkatimi dağıtıyordu. Adam gazetesini okuyordu. Kadın bebeğine tost ekmeği ve reçel parçaları veriyor, küçük kız da bunları yüzüne ve arkasındaki duvara sürüyordu. Kadın gülüp, bebek ciyaklarken adam kendisini tutamayıp birkaç saniyede bir gazetesinin üzerinden onlara göz atıp manzaraya hayranlıkla bakıyordu.

Olması gereken işte *buydu*. İki insan tanışır, âşık olur ve ardından normal şeyler yapardı. Artık asla normal bir hayatım olmayacağını biliyordum; özellikle de Lincoln'la. O bir Grigori'ydi ve halinden memnundu. Bunu yerine getirdiği bir görev gibi görmediğini, kimliğini *benimsediğini* görebiliyordum. Bu yüzleşmesi zor, amansız bir gerçektir; bir zamanlar ona çok değer vermişim ama onun ne olduğunu asla bilmemişim. Ben ondan hiçbir şey saklamazken karşılığında en temel gerçeklerden bile mahrum bırakılmışım.

Bir kez daha aklımı başka şeylere odaklamaya çalıştığımda odanın diğer kenarında oturan bir adam gözüme çarptı. Bana doğru bakıyordu ve onu beni izlerken yakaladığımda gözlerini kaçırdı. Adam bana tanıdık gelse de kim olduğunu çıkaramıyordum. Diğer her şeyden çok saçları dikkatimi çekmişti. Saçları bana başta siyah gibi gelse de sonradan aralarında başka renklerin, mor ve gümüş tonlarının da olduğunu gördüm. Bana işlenmemiş opali anımsatıyordu saçları. Bir berberin nasıl öyle karmaşık renkler oluşturabileceğine şaşırdım. Saçlarının güzel ve... mağrur bir görünüşü vardı.

Dosdoğru bana baktı. *Lanet olsun*. Gözlerini dikerken ya-

kalanma sırası bendeydi. Gözlerimi masaya çevirdim ve neyse ki çorbam geldi de dikkatimi dağıtacak mükemmel bir bahane bulmuş oldum. Belki de yukarılarda bana acıyan biri vardı.

Aç bir kurt gibi ekmeğimden kopardığım parçaları çorbama batırıp ağzıma tıktırdım; yemeye sadece çorbaya biraz daha tuz ve biber eklemek için ara veriyordum. Bu ikisi zayıf yanımdı. Yemeğimi çabucak bitirdim; kendimi doyurma görevimin tadını çıkarıp bir yemek sipariş daha versem garsonun yüzünde nasıl bir tiksinti ifadesi belireceğini hayal ederek.

Garson tabakları almak için geldiğinde bir kahve daha sipariş ettim. Gidecek yerim yoktu. Opal saçlı adama çaktırmadan bir kez daha bakmaya çalıştım. Beni izliyordu ve gözlerimiz tekrar buluştu. Normalde hemen gözlerimi kaçıırırdım ama onda farklı bir şeyler vardı.

Ayağa kalktı; gözlerini benden ayırmadan bana doğru yürümeye başladı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*. Zihnim hızlı çalışıyor, onu kendimden uzaklaştırabilmek için neler diyeceğimi düşünüyordum. O tür anlardan hep nefret etmiştim. Zaten hiçbir zaman *yabancıların yanında rahat davranabilen* tiplerden olmamıştım. Ancak işte oradaydı; karşımda dikiliyordu ve hâlâ aklıma söyleyecek bir söz gelmemişti.

Ummadığım kadar uzun boyluydu; üzerinde kot pantolon ve koyu gri bir tişört vardı. O boğazını temizlerken ben kızardım. Onu *ağzım açık* izlediğimi fark ettim; ona kapıldığımdan da değil, hiç mi hiç ilgimi çekmemişti. Fakat saçı...ve ne olduğunu bilmediğim bir başka özelliği...beni etkilemişti.

Bilmiş bir gülümsemeyle “Ben Phoenix,” dedi. “Belki masayı paylaşabiliriz demiştim.” Artık neredeyse çoğu dolmuş masalara işaret etti. “Burası iyice kalabalıklaştı, e madem ikimiz de yalnızız...” Evet demeye cesaretim olup olmadığını sorgularmış gibi yarım yamalak bir gülümsemeyle, gözlerini hafifçe kısararak bana baktı.

Zokayı yutmadım. “Bak... Phoenix’ti değil mi? Bu hafta kâbus gibi bir hafta geçirdim. Şu an dünyada sana arkadaşlık etmek için benden beter birini bulamazsın.” Başımı eğip masada duran ellerime baktım ve Phoenix’in yok olup gitmesini diledim.

Yanımdaki sandalyeyi çekse de oturmadı. “Burada oturup kahvemi bitirebilirim. Sen de beni görmezlikten gelebilirsin. Yapabilirsen.”

Başımı kaldırdığımda gülümsüyordu. Aynı anda hem kibarlık ediyor... hem de *etmiyordu*. Kesin olan bir tek şey vardı; beni köşeye sıkıştırmıştı.

“Neyse... Fakat uyarmadı deme,” diye mırıldandım.

Muzaffer bir edayla gülümseyip yanıma oturdu.

Huzursuzca “Phoenix demek?” dedim.

“Evet.” Artık gülümsemese de bana bakışından beni gülünç bulduğu belliydi.

“Şu kuş gibi mi? Hani şu yanıp küllerinden yeniden doğan kuş gibi?”

“Bir kısır döngü gibi geliyor, değil mi? Neyse ki azıcık ateşe alışkınım.” Göz kırptı. *Yok artık!*

“İsmimle ilgili her şeyi bildiğine göre sen de seninkini bana söyleyen nasıl olur?”

“Ha, affedersin. Ben Violet.”

Huzursuzca bir sessizlik üzerimize çöktü. Belki de konuşmazsam sıkılıp giderdi. Şekerlikteki şeker paketlerini saymaya başladım. On iki beyaz, on iki kahverengi, üç tane de tatlandırıcı.

“Kâbus gibi bir hafta kulağa epey kötü geliyor. Benim en berbat kâbuslarım gibi geçtiyse gerçekten korkunç olmalı.” İki eski dostmuşuz da sohbet ediyormuşuz gibi konuşuyordu. Asap bozucu bir durumdu.

4 İng. Anka kuşu anlamında. (ç.n.)

Sert biriymişim gibi konuşmaya çalışsam da çuvalladım. “Bilemezsin. Ben korkunç sözcüğünün buralara varabileceğini bilmezdim.” Başımı eğdim; gözlerimde biriken yaşları görmesini istemiyordum.

Kendinden emin bir şekilde “Daha nerelere varabileceğini bilsen şaşardın,” dedi.

Ya, tabii. Herkesin en az bir korku hikâyesi vardır.

“Kim o adam?”

Başımı hızla kaldırdım. “Anlamadım?”

“Kim o adam?” diye yineledi. “Bir kadın bu kadar acı içindeyse bunda bir erkeğin az çok parmağı vardır.”

Bana kız değil de kadın demesi hoşuma gitmişti; özellikle de yirmisinde görüldüğü için. Ancak hüznümün hiç tanımadığım birinin fark edeceği kadar bariz olması canımı sıkıyordu. Zayıflığımı belli etmemeyi hayatım boyunca amaç edinmiştim.

“Mesele bir...” Uzunca iç çektim. “Lincoln.”

“Sana ihanet mi etti?”

“İhanet mi?”

“Evet. Seni aldattı mı? Kandırdı mı? Sana sert mi davrandı? Terk mi etti?” Her seçeneği söylediğinde elini bir yandan diğerine sallıyordu. “Elbette, seni bir başkasıyla aldatıp aldatmadığını da sorabilirdim ama ikimiz de onun bunu yapmadığını biliyoruz. Belki de sana yalan söylemiştir; hayata bakış açını değiştirecek türde bir yalan. Bilirsin, maskeyi kaldırıp geride sadece korkunç gerçeği bırakan türde bir yalan. Birçok şey yapmış olabilir... Tahminimce sebep bir ihanet. Yanılıyor muyum?” Gözleri kocaman açıldı.

Lincoln’ın beni kandırdığını biliyor muydu? Bunu nereden bilecekti? Sanki yüreğimin içine bakıp hislerimi dışarı çıkarmıştı. Nereden çıkmıştı bu adam? Kimse onun gibi konuşmazdı.

Garson elinde ikinci kahvemle geldi; dikkatleri dağıtmak için mükemmel bir bahane daha.

“Teşekkürler,” dedim. *Bir değil iki kez!*

Ağır hareketlerle bir şeker paketini açıp kahveme şeker ekledim. Lincoln Phoenix’in bahsettiği her şeyi yapmıştı sanki. Ancak kullandıkları içinde en doğru tabir ihanetti.

“Korkunç gerçeklerden birini keşfettiğimi söyleyelim sadece.”

“Peki bu senin kendine bakışını değiştirdi mi?”

İtiraf ettim. “Evet.”

“Bu ona bakışını değiştirdi mi?”

“Bu biraz...özel kaçıyor.”

“Haklısın ama bir önceki sorudan daha özel değil. Özür dilirim ama önce bir başkasıyla birlikte olup olmadığını sormam gerek...” Yüzünde imalı bir gülümseme belirdi.

Boğazım düğümlendi. Bunu beklemiyordum. Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım; söyleyecek tutarlı bir şeyler aradım.

Phoenix gülümsedi. Huzursuzluğumdan keyif alıyordu. Birden onun kim olduğunu çıkardım. Sözcükler ağızından kaçırıldı.

“Geçen gece Hades'teydin sen!”

Parmaklarıyla masayı tıkırdattı. “Dansımızı ne zaman hatırlayacaksın diye merak ediyordum. Genellikle beni unutmak biraz zordur.”

Söylediğini duymazlıktan geldim. Egosunun dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. “Biraz tuhaf, değil mi? Sonra da burada karşılaşıyoruz.”

Tek söylediği “Değil mi ya?” oldu. Gayet soğukkanlıydı.

Kahvemi iki elimle tutup yavaşça ağzıma götürdüm. Zaman kazanmaya çalışıyordum. Bir enerji dalgasının bedenimden geçtiğini hissetmemle donakaldım. Lincoln’ın bilekliğini elime aldığımda uyanan histi bu. Sonra geçti. Ancak ağzım midem bulduğunda olduğu gibi sulandı. Kahveyi hızla bıraktım ve tuvaleti bulmak için odaya göz gezdirdim. Bunu yaparken de yaşadığım

hissin yerini bir tat aldı... Elma tadı. Tat ağzımın içinde akıyor-
du. Yutkunmamla kayboldu.

Beni meraklı gözlerle izleyen Phoenix “Violet?” dedi.

Yaşadığım deneyimi gülerek geçiştirmek için acınası bir de-
neme yaptım. “Özür dilerim. Déjà vu gibi bir şey yaşadım da.”

“Déjà vu gibi derken?” Gözleri kısıldı.

“Gülme ama bana elma ısırılmışım gibi geldi. Tuhaf, ha?” de-
yip titreyerek kahkaha attım.

Bana ardında sırlar gizleyen bir gülümsemeyle karşılık ver-
mesiyle ürperdim. “Bu etkiyi yaratmakla nam salmışımdır.”

Elmayı mı yoksa titrememi mi kastettiğini bilmiyordum. Her
halükârda midemin gerginlikten ekşidiğini hissettim.

Saçlarımı savurarak yüzümden uzaklaştırdım ve hafifçe sır-
tımlı dikleştirerek yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum.
“Bana elini verir misin? Bir saniyelğine.”

Rahat bir tavır takınmaya çalışsam da sesim biraz gergin
çıkmişti. Phoenix kaskatı kesildi. Bir terslik vardı. Huzursuz-
luğunu bir başka gülümsemeyle gizlemeye çalışsa da bu seferki
o doğal, rahat gülümseme değil, huzursuz bir gülümsemedir.
Onu huzursuz etmişim.

“Tabii... Fakat nazik olacağına söz verersen.”

“Ne?” Tuhaf sözcüğü bu adamı tarif etmekte yetersiz kalıyor-
du. Ancak orada öylece oturup elleri kucağında, sabırla bekli-
yordu. “Neden nazik olmayayım?” diye sordum.

“Neden elimi tutmak istiyorsun?” Sözcükleri şakırcasma
söylemişti.

Dişlerimi sıktım. “Nazik olacağım, söz.”

Küçük bir zafer kazanmışçasına gülümsedi. Sağ elini avucu
yukarı gelecek şekilde masanın üzerine koydu. Kendimi neden
ona dokunmak zorunda hissettiğimi anlamakta güçlük çekiyor-
dum. Cinsel bir istek değildi bu; Phoenix’in etrafını saran yoğun

cinsel gerilimde güçlükle soluk aldığım gerçeğine rağmen. Başka bir şeydi; açıklayamadığım bir kuşku.

Kolumu yavaşça bekleyen eline doğru uzattım. Elimi onun gibi düzleştirdim. Temasa geçtiğimiz anı hemen hissettim. Elin-den elime o aynı dalga yürürken ağzıma gelen elma tadı öyle tatlıydı ki    rmeme neden oldu ve boğazımdan aşığı kaydı.

Başımı geri attım; ağzımdan suçlamalar dökülüyordu. “Kimsin sen? Onlardan biri misin? Seni Lincoln mı gönderdi?” Lincoln’a karşı duyduğum hâlâ taze öfke yüzeye çıkmıştı. Lincoln şimdi de peşime adam mı takıyordu?

Phoenix gülümsedi; aynı zamanda elini geri çekip kot pantolonuna s rtt . “Onlardan biri mi? Daha açık konuşmalısın, ş  ara o kadar farklı ‘onlar’ var ki. Fakat hayır, beni Lincoln göndermedi; bundan emin olabilirsin.” Küçümseyici sırtışı canımı sıkmaya başlamıştı. Bu olanlar bana hiç de komik gelmiyordu.

Daha açık konuştum. “Sen bir Grigori misin?”

“Hayır.” Rahat bir tavırla sırtını sandalyesine yaslayıp ayak bileklerini üst üste koyup ileri uzattı.

“Fakat seni hissettim.” Bu kez sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

Phoenix i  çekti. “Sezmen gereken gerçekten Grigori’ler mi acaba?”

Korku beni iyi tanıyan eski bir d ş man gibi bedenimi sardı. Sesim  yle al aldı ki sözcük ağzımdan çıktığında sadece dudaklarım oynadı. “Melek.”

Korku verici bir soğukkanlılıkla gözlerimin içine baktı. Gülümsemesi kaybolmuştu. “Bir zamanlar  yleydim. Burada sadece dostun olarak bulunuyorum. Benden korkmana gerek yok.”

Ya. Tabii. Bu içimi ne de rahatlatı.

Hiç düşünmeden ayaklanmamla oturduğ m sandalye arkaya devrildi ve cilalı, beton zeminde tangırdadı. Herkes masalarından başlarını kaldırıp beni süzdü. Hızla yerden kaldırdığım

sandalyeye az kalsın takılıp devrilecektim. Garsona bir yirmilik attım; gereğinden fazlaydı bu. Sonra oradan hızla kaçtım. Resimli günlüğümü unutmuştum. Günlüğün *canı cehennemeydi!*

Kestirmeden gidip botanik bahçelerinden geçtim. Koşmak istesem de kendimi yürümeye zorladım. Yolumun üzerindeki evsizlerden oluşan küçük grupların dikkatini çekip yanlış bir düşünceye kapılmalarını istemiyordum. Bu kadar sürpriz bana yetmişti. Omzumun üzerinden ara sıra geriye bakıyordum. Peşimde kimse yoktu.

Apartmanımın lobisine dalıp dosdoğru asansöre yöneldim; on ikiye basarken daha önce kendimi hiç o kadar ferahlamış istememiştim. Kapılar katımda açıldığında kendimi dışarı attım.

Phoenix ön kapımın önünde dikiliyor, resimli günlüğümü baş ve işaret parmakları arasında sallıyordu.

Az önce üzerimden attığım gerilim ezici bir hızla üzerime çullandı. Eve nasıl benden önce varmıştı?

“Burada ne yapıyorsun?” dedim; eve hızlıca geldiğimden hâlâ soluklanamamıştım. Onun ise hiç de yorulmuş gibi bir hali yoktu.

Resimli günlüğümü elinde sallıyor, bir kez daha peşimden gelmenin bir bahanesini bulduğu için gülümsüyordu. İkimiz de bu bahanenin saçmalıktan ibaret olduğunu bilsek de bu onu ancak daha da keyiflendiriyor gibiydi.

“Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?” diye haykırdım. Asansör kapıları arkamdan kapanmaya başladı. Ümitsizce asansöre geri dönüp kaçmak istiyordum. *Evime gelmiş. Neden peşimi bırakmıyordu?*

Ağzı suçluluk dolu bir hazla kıvrıldı. “İşin aslı seni daha önce bu binadan çıkarken görmüştüm. Hangi katta oturduğunu bilmiyordum ama kapı görevlisi bana bunu söylemek inceliğini gösterdi.”

Bir bu eksikti. Kapı görevlisinin kulağını sonra çekecektim. İyi bir adam da olsa binanın emniyetini sağlamada berbatı.

“Doğruyu söylemek gerekirse epey ikna edici olabilirim,” dedi Phoenix. Sanki zihnimi okumuştı. “Bence o buraya öyle *herkesi* salacak biri değil.” Paniğim karşısında keyiflenmiş gibiydi.

“Bir süredir beni izliyordun.” Ağzım kurumuştı ve sakın konuşmaya çalışsam da onu kandıramayacağımı biliyordum.

“Buna izlemek denemez, sadece kendimi tanıtmak için fırsat kolluyordum. Seni yalnız yakalamak zor.”

Ben donakalmışken o gayet rahattı; gücün kendisinde olduğunu biliyordu. Yapabileceğim tek şeyi yaptım; öfkemi bağrıma bastırdım.

“Yeter! Senden korkmama gerek olmadığını söylemiştin ama sen bir sürgünsün!” Griffin’in söylediğine göre sürgünlerin hiçbirine güven olmazdı.

“Her şey siyahla beyaz değildir Violet. Sana her denilene inanma. Ben... senin küçük kutularına sığmam. Neyse canını yakmaya niyetim olsa bunu yapardım.” Bu adamın teskin sanatında pek de tecrübeli olmadığı belliydi.

Öfkeyle “Öyleyse neden peşime takılıyorsun?” diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. “Peşine takılmak mı? Yo. Geçen gece Hades’te sen içeri girer girmez varlığını sezdim. Seninle tanışmanın... ilginç olacağını düşündüm.”

“Demek doğum gününden beni beni izliyorsun!”

Phoenix kapımın çerçevesine sırtını yasladı. “Evet. Sen sormadan da söyleyeyim... Evet, gördüm. En hoş öpücükler bizi habersiz yakalayanlardır.” Gözleri geçmiş i yad ediyormuş gibi dalgınca baktı. O an ne hayal ettiğini bilmek istemiyordum.

“Bizi mi izledin?” Tiksintimin yanında kızarmıştım da.

“Genellikle daha aktif bir rol üstlenmeyi tercih etsem de...” Muzipçe sırtıttı. “Zamanı gelince o da olur.”

Benimle oynuyor, beni oltaya düşürmeye çalışıyordu. Dimdik durup meydan okur gibi gözlerimi ona diktim. *Ben kaçmam.*

Yüz ifadesi değişti; emin olamasam da sanki yüzünde şaşkınlık vardı. Gözlerini gözlerime dikti. Gözlerimi ondan alamıyordum. Ona baktıkça şüphelerimin büyüdüğünü hissediyordum. Bu adamdan, bu sürgünden kaçmam gerektiğinden gayet emin olsam da gözlerine bakarken... endişem giderek eridi. Ta ki ben ondan bana bir zarar geleceğini düşünemeyecek hale gelene kadar. Önceki endişelerimin hâlâ bilincinde olmama rağmen bunlar her geçen saniye benden uzaklaşıyordu. Akli karıştıran bir durumdu ve benim ona karşı güvenim artarken kendimden giderek daha fazla şüpheyi düştüm. Emniyetim için gardımı düşürmemeye çalıştım.

Dudaklarımdan “Ben bir Grigori değilim,” sözleri döküldü. “Sadece şu öz denen şey var bende. Şimdi gitmelisin. Hemen.” Öfkeli bakışına aynı şekilde karşılık verdim. Elindeki resimli günlüğüme baktı ve almam için yavaşça havaya kaldırdı.

Ona doğru çekingen bir adım attım ve o an etrafımı çevreleyen gerçekliğin kararsızlaştığını hissettim. Çırpılan kanatların ve birbirlerine sürtünen yaprakların sesini işitebiliyordum. Hem huzurlu hem de şiddetli ve ürkütücü seslerdi bunlar. Seslerin arasında sanki stetoskop kullanarak dinliyormuşum gibi kalbimin atışlarını işitiyordum. Phoenix’le aramızdaki mesafeyi kapatıp gözlerimi ona diktim.

Koyu kahverengi gözleri bakışıma karşılık verirken bana kilitlenip beni içlerine çekti. Gözlerindeki hüznü fark ettim. Hüzün bedenimde dolaşp beni kederle sardı. Keder benimmişçesine yüreğim onun için sızladı. Elim göğsüme giderken ne denli perişan bir halde olduğunu fark ederek sarsıldım. Sonra bakışlarının yerini başka bir şey aldı. Arzu muydu bu?..

Bakışı amansız bir güçle hüznü alıp götürdü. Sanki bana

bu duygu benimmiş, benim arzummuş gibi geldi... Ona karşı hissettiğim arzuymuş gibi. Phoenix'e doğru eğilip günlüğümü kenarından tuttum. Bedenlerimiz arasında fiziksel bir bağlantı kurulmasıyla enerji akışım hissettim. Sonra bir şekilde bu akış ve beraberindeki uğultu yatıştı.

Günlüğü yavaşça kendisine doğru çekti; böylece bana istersem elimi çekebileceğim kadar bir süre verdi. Bir yanımda bunu yapmam gerektiğini biliyordu. Fakat yapmadım. Aramızda açıklayamadığım bir bağ vardı.

Aramızdaki mesafe birkaç santime indiğinde elini uzatıp köprücük kemiğimin üzerine koydu. Derin bir nefes aldım. Beni en çok etkileyebileceği noktama dokunmuş gibi bir hisse kapıldım. Bu hareket bana yapabileceği diğer her şeyden daha mahrem gelmişti. Tenimin üzerindeki elektriklenme küçük şimşekler gibiydi ama canımı yakmıyordu. Canımı yakmanın yanından bile geçmiyordu.

Elini kaldırıp boynumu sıkabileceğini biliyordum. Boynumu kıracak kadar güçlü olduğundan emin olsam da bunu yapmayacağından da bir o kadar emindim. Bana doğru uzandı; beni öpmek için. Nefes alıp vermeyi bıraktım. Dudakları tam dudaklarıma değecekken durdu; derin derin nefes alıp fısıldadı. "Elma kokuyorsun. Bu çok..." Dudakları benimkilere yakındı; ağzından çıkan her sözde sesinin titreşimini ve nefesinin sıcaklığını hissediyordum. Nefesi vanilya kokuyordu. Kıpırdamadan dikildim; bekledim. Eli yavaşça köprücük kemiğimden yüzüme kaydı. Bedenimin tepki verdiğini hissettim, sözümünden çıktığını.

Bir kez daha fısıldadı. "İstediyimi senden almayacağım Violet. Sen beni öpeceksin." Geri adım atıp beni ne çok etkilediğini iyi biliyormuş gibi gülümsedi. "Sen bunu her şeyden çok istediğinde."

Bacaklarım öyle zayıflamıştı ki hâlâ ayakta dikildiğimden

emin olamadım. Phoenix günlüğü tutan elini yavaşça gevşetip çekildi; eliyle geçmemi işaret ederek kapının önünü açtı.

“Evine davetsiz geldiğim için üzgünüm. Seni...” Kahkahaya benzer bir ses çıkarıp “...rahat bırakıyorum,” diye ekledi. Merdivene açılan kapıyı araladı.

Zihnim otomatik pilota bağlanmış gibi “Asansör var,” dedim.

“Çok yavaş.” Gülümseyip “Sen diğerleri gibi değilsin Violet,” diye ekledi. “Sen güç yayıyorsun. Bundan saklanırsan bu güç seni ancak cezalandırır.”

Alelacele “Seçimin bana ait olduğunu söylediler,” dedim.

“Elbette. Seçimler ve sonuçları herkes için farklıdır. Gücünün onu görmezlikten gelmeni güçleştireceğini düşünüyorum. Öyle güçlü bir özü sana verebilen bir melek senin o güce uyanığından emin olmalı. Elveda Violet... Şimdilik.” Gitti.

Kalakaldım. Beni öpecekti. *Ben de bunu yapmasına izin mi verecektim?* Neler oluyordu bana öyle? Bu ilk düşünceler zihni-me akıp çığı başlatan çakıl taşları oldular. O gün, o hafta, tüm hayatım gözlerimin önünden geçip yüreğimi dağladı. Aldırış etmemeye çalıştığım düşünceler zayıflayan savunmamdan içeri daldı. Bir gün eski hayatımı geri alabilecek miydim? Lincoln beni kullanıyor muydu? Muhtemelen en kötüsü ise şu soruydu: Bana bunu annem mi yapmıştı?

Dizlerimin üzerine çöktüm. Nefes alamıyordum. Görüşüm bulanıklaşmaya başlarken kapının açıldığını işittim. Daha ben gelenin kim olduğuna bakamadan kendimden geçtim.

On Üçüncü Bölüm

*"Bu dünyadaki görünür her şey bir meleğin
sorumluluğuna verilmiştir."*

Aziz Augustine

Soğuk ve ıslak bir şey beni boğuyordu. Şok içinde nefes almaya çabaladım; gözlerimi açtığımda her şey bulanıktı. Ancak bir karaltı olarak seçebildiğim figürü fark ettim; tepemde dikiliyordu. Özgür kalmam gerekiyordu ve içgüdülerimle hareket ettim. Savunma ve kick-boks tekniklerini birleştiren bir hamleyle kolumu büküp dirseğimi bana saldıran kişinin yüzüne savurdum. Net göremesem de çarpmanın etkisini hissettim. En güçlü vuruşumu yapmamış olsam da indirdiğim darbe daha iyi bir savunma pozisyonu almam için bana zaman sağlamaya yeterdi. Ellerim ve dizlerimin üzerinde elimden geldiğince hızlı süründüm.

Adam bana bağıyor, peşimden geliyordu. Çıldırılmış gibi sesler çıkarıyordu. Bana yaklaştığını hissettim. Omzumun üzerinden geriye baktığımda görüşüm berraklaştı. Sesler sözcüklere dönüştü. "Violet, Violet, dur! Benim!"

Oturma odası belirmeye başladı.

Hırıltılı bir sesle "Baba?" dedim.

Yüzünü ovuşturan babam "Evet!" dedi.

"Burada ne arıyorsun?" Şaşkınlığım daha da artmıştı.

"Bugün şirketin aptal golf günü. Üzerimi değiştirmeye gel-

miştım. Kahretsin, Violet.” Buzdolabını açıp bir torba bezelye çıkardı. “Bundan böyle dövüş sanatlarına biraz ara versen iyi olacak. Vurduğun yer moraracak.”

Başka şeyler de söylemek ister gibi dursa da kendini tuttu. Buna sevinmiştım. Zaten ona verecek yanıtlım yoktu. Daha doğrusu yanıtlarımın hiçbirine dilim varmazdı. Babama bir ucube olduğumu açık edecek değildim.

Kendimi toplamam biraz zaman aldı. Bir duş ve yeni giysiler dünyama biraz olsun yeniden normallik getirmemi sağladı. Rahat bir kot pantolon ve onunla uyumlu, uzun kollu bir tişört giymiştım. Bana ait şeylerle –seçimlerimle, aldığım tatlarla– çevrili olmak birdenbire benim için daha önemli görünmeye başlamıştı.

Babam beni tedirgince mutfaktan izlerken kanepede kıvrıldım. Babam şeker kâsesiyle oynuyor, kurulama bezini katlıyor, kazağından görünmez iplik tiftikleri söküyordu. Nihayet onun yerine sessizliği bozdum; artık neredeyse zihninin işleyişini işitebilecek hale geldiğimden sessizliğe daha fazla tahammül edememiştım.

“Sana vurduğum için özür dilerim baba. Son birkaç gün berbat geçti ve ben... Üzgünüm.”

“Violet, özür dilemen gerekmiyor. Bunu kasten yapmadığını biliyorum. Fakat senin için endişeleniyorum. Son zamanlarda kendinde değilsin. Sanırım bayılmışsın. Ne oldu?”

Ağlamak, kendimi koyuvermek ve bir çocuk gibi beni gözetmesine izin vermek istiyordum. İçimden ona küçükken korktuğumda yaptığım gibi “Babacık” demek geliyordu. Onun “Geçti, bebeğim; ben yanıdayken sana hiçbir zarar gelmez,” demesini istiyordum. Eskiden yaptığı gibi. İkimiz de bunun doğru olmadığını bilsek de bunun önemi yoktu. Yine de söylesin istiyordum.

“Ben... Ben... Önemli bir şey değil. Lincoln’la kavga ettim

de.” Ağzımı açtığımda ancak bu kadarını çıkarabilmişim.

Babam rahatladı. Onun bakış açısına göre bu gayet makul bir açıklamaydı. “Tatlım... Üzüldüm. Gözünün önündeki değeri göremiyorsa seni hak etmiyor demektir.”

Bir babanın söyleyecek başka bir şey bulamadığında ettiği bir laftı bu.

“Evet... Eh, ben de artık onunla arama biraz mesafe koyacağım.”

“Bu iyi bir fikir olabilir.” Anlayışla gülümsedi.

Kendimi kötü hissetsem de *hepten* bir yalan değildi bu ve henüz onun sorularına yanıt vermeye ya da hissettikleriyle uğraşmaya hazır değildim.

Daha kendi hislerimle başa çıkamıyordum.

Parçalanmış hayatımı mümkün olduğunca birleştirip normal bir hayata benzetmeye çalıştığım ve hiçbir şey değişmemiş gibi davrandığım sonraki birkaç gün yavaş ilerledi. Sorun her şeyin şu ya da bu şekilde Lincoln’la *ilintili* olmasıydı. Onsuz hayat koca bir boşluktu. Hayatımın her noktasına nüfuz etmiş olması beni kızdıırıyordu; öyle ki onsuz hayatımı nasıl sürdüreceğimi bile bilemiyordum.

Steph’le takılmamın yanı sıra yalnız başıma da epey vakit geçiriyordum. En azından böylece sanatıma odaklanacak zamanım olacağını düşünsem de ne zaman yeni bir tuvali yarıya kadar doldursam zihnimde hep Lincoln’ın duvarını boyadığımı fark ediyordum. Her şey dönüp dolaşıp ona varıyordu. Artık boyaların dünyasında bile kaçıp gizlenmiyordum. Bu bir ilkti.

Lincoln bu kez beni durakta beklememişti. Mesaj atmayı da bırakmıştı. Kendimi aramızdaki her şeyin bitmiş olabileceğini

düşünmekten alıkoyamıyordum. Benden ümidini kesmek için bu kadarı yetmiş miydi ona? İçimdeki cadaloz *evet* dedi. *Zaten seni önemsediyini düşünmekle bile aptallık etmiştin.*

Hafta sonu Steph'le kapalı kaya tırmanışı merkezinde buluşmak için sözleştik. Benimle gelmeyi teklif etmesine şaşırılmışım. Bu perişanlığımın kesin bir göstergesiydi. Steph'in tırnaklarından birini kırmak pahasına benimle esaslı bir fiziksel aktiviteye katılması öyle küçük bir ödün değildi. Herkesin Lincoln'ın beni ne kadar incittiğini görebilmesi utanç vericiydi. Sebebi bilmeseler de.

Steph hızla ip emniyetçim görevini üstlendi. Böylece tırmanma derdinden de sıyrılmış oldu.

Koşu ayakkabılarımı bağcıklarken ona "Bak bir denesen hoşuna gider belki," dedim.

"*Senin de* bunu yapmak yerine gidip bir film izlememiz hoşuna gidebilir. Neyse kimin haklı olduğunu asla bilemeyeceğiz zaten." Önündeki duvara işaret etti. "O yüzden tırman bakalım," diye buyurdu.

Emniyet ipini takıp arkama döndüm. "Sağ ol Steph. Burada olmana seviniyorum."

Bana gülümsedi. "Biliyorum, biliyorum, harikayım ben."

"Sen iyi bir dostsun," diyerek ona destek verdim.

"İşin aslı etrafında yumruk atacağın insan kalmamasından korktum sadece. Sıradaki ben olmak istemedim. Şimdi tırman da gidelim şuradan!" Bana ukala bir gülümsemeyle bakıp işe koyulayım diye ipin ucunu çekti.

Güldüm ve hiç olmazsa o hâlâ yanımda olduğu için kendimi şanslı hissettim.

Tırmanmanın tedavi edici bir yanı vardı ve fiziksel bir aktiviteyle uğraşmak bana iyi geliyordu. Bir süredir Lincoln'la birlikte yapmaya alıştığım antrenmanlardan ve aktivitelerden kaçınmıştım ve bunları gerçekten özlüyordum.

Tepeden Steph'e baktığımda okulumuzdan bir oğlanla lafladığını gördüm. Oğlanın adının Marcus olduğunu biliyordum. Steph aylardır gözünü ona dikmişti. Nihayet başını kaldırıp bana baktı ve şöyle bir el salladıktan sonra sohbetine döndü. *Artık kaya tırmanışına geldiğimize memnundu.*

Hazır Steph iyi vakit geçirirken yeni bir tırmanışa başlamak için hızla aşağı inmeye başladım. Sonra olan oldu. Ayağım yapay tırmanış duvarının tutamaklarından birini ıskalayınca kaydım. Ellerim duvarda tutacak bir yer arasa da iş işten geçmişti. Kısacık bir saniyede neler olduğunu düşünmek için çok uzun bir zamanınız varmış gibi gelen o anlardan biriydi bu. Düşerken bir şeyi fark ettim: *Steph bana bakmıyor... Emniyet ipini tutacak zamanı olmayacak... Lincoln'ı özlüyorum... Onu çok özlüyorum...*

Beni tutan kollar yumuşacık ve kendinden emindi; kuş tüyü bir yatağa düşmüş gibiydim. Kollarında olduğum kişiyi hemen tanıdım. Steph'in haykırıp bana doğru geldiğini işitsem de dilimdeki elma tadı ve bedenimde dolaşan, bir döngü içinde hareket edermiş gibi bir şekilde benden yeniden kurtarıcıma akan enerji dalgası Steph'in sesini gölgeliyordu. Gözlerim kapalı olsa da yanıp sönen ışıkları andıran parlamaları hâlâ seçebiliyordum; bir anda gündüzden geceye geçmek gibiydi bu.

Kollarım soğuk sıcakla dolmuştu. Serinlik gelmiş geçmiş en etkili naneli şekeri yemişim gibi göğsüme yürüdü.

Gözlerimi açtım. Onun gözlerinin içine baktığımda kuşların sesini işitiyordum ve elmanın tadı hâlâ ağızımdaydı. Gözleri bedenimi delecekmiş gibi sert ve ciddi bakıyordu; sanki benden istediği bir şey vardı. Hislerin yatışmaya başladığını hissettiğim-

de bakışı da yumuşadı. Yanı başımdaki her şey aniden yerli yerine oturdu. Steph ikimizin yanında dikilmiş bağırıp çağırırken ben hâlâ bir bebek gibi Phoenix'in kucağındaydım.

"E... Sağ ol," dedim.

Phoenix başını eğip bana baktı. "Bir şey değil." Sesi ikimiz bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi alçalmıştı. "Kollarıma düşmen an meselesiydi zaten." Ağzının kenarı seğirdi.

Steph çıldırmış gibiydi. "Violet! Aman tanrım, çok üzgünüm. İp elimden kaçiverdi. Çok üzgünüm. Dikkatimi vermemişim. Lütfen bana vurma!"

"Önemli değil Steph. Benim hatamdı. Konsantrasyonumu kaybettim." Ona en teskin edici gülümsememle bakıp huzursuzca kıpırdandım. Phoenix ne kastettiğimi anlayarak beni kucağından bıraktı.

Phoenix "Violet haklı," dedi. "Gözlerim üzerindeydi ve yaptığı işe hiç de konsantre olmamıştı. Daha erken düşmemesine şaşırdım."

Steph'in yüzünde bir gülümseme belirirken benimki kayboldu. Bana kocaman açılmış gözlerle bakıp sadece dudaklarını oynatarak "seksi" dedi. Yaptığı fark edilmeyecek gibi değildi.

Steph hayranlıkla "Sen öyle diyorsan," dedi. "Mükemmel bir koruyucu melek gibi çıkageldin. Tam zamanında ve yerinde." Söyledikleri karşısında az kalsın düşüp bayılacaktım. Phoenix'in yüzünde bilmişçe, hoşnut bir gülümseme belirdi.

"Seni temin ederim, mükemmel değilim. Melek olmaya gelince? Belki bir zamanlar." Huzursuz halimi sırtarak izliyordu.

Konuşacak hale geldiğimde Phoenix'in kendisini benimle eğlenmeye daha da kaptırmaması için araya girdim. "Steph, bu Phoenix. Geçen gün tanıştık." Gözlerimi kısıp Phoenix'e doğru döndüm. "Tekrar teşekkürler. *Tam da* doğru anda doğru yerdedin gerçekten. Hani neredeyse düşmemi bekliyormuşsun gibi."

Ya da hâlâ peşimde dolaşıyor da olabilirsin. “Neyse, gerçekten gitmemiz gerek, bu yüzden... sonra görüşürüz.”

Steph’in yanından yürüdüm. Peşimden gelmesini bekliyordum. Birkaç adım attıktan sonra arkama döndüm ve onu bıraktığım yerde gördüm. Mahcup bir hali vardı.

“Ne var?”

Yüzü neşe ve suçluluğun karıştığı bir ifade aldı. “Marcus’a onunla bir kahve içmeye gidebileceğimi söylemiş bulundum.”

“Peki. Tabii, sorun değil. Seninle sonra buluşuruz.” Steph’i suçlamıyordum. İkimizin de perişan olmamızın gereği yoktu.

Hâlâ oradan kaçma isteği duyduğumdan çantamı alıp kapıya yöneldim.

“Bekle, Vi. O düşüşten sonra yalnız başına gidemezsin. Marcus’a gelemeyeceğimi söylerim.”

“Hayır, ben iyiyim. Gerçekten.”

Steph “Yalnız başına gitmene izin veremem,” diye ayak diretti.

Phoenix öne çıktı; gülümsemesi yüzüne yerleşmişti bile. “Seni ben eve bırakabilirim.”

Steph aradığı çözümü bulmuştu. Gözlerini Phoenix’e çevirip “Ya, bu harika olur,” dedi. “Bir mahzuru olmadığından emin misin?”

Phoenix “Hiç olur mu? Benim için bir zevk,” diye yanıt verdi.

Öksürerek küçük sohbetlerini yarıda kestim. “Aslında kim-senin beni eve getirmesine gerek yok. Yine de teşekkürler. Beni merak etmeyin.”

Steph bana umutsuz bir bakış attı. “Vi, seni yalnız bırakamam. Tepki vermekte gecikebilirsin. Ancak Phoenix seni bırakırsa içim rahat eder... *Lütfen.*”

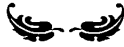
Kahretsin! Phoenix’e baktım. Bir yanımdan kaçmak istiyor, kaçmam gerektiğini biliyordu. Diğer yanımdan ise bana apartmanımda

olanları anımsatıyordu. Phoenix'in bana hissettirdiklerini... O anı hatırlamak bile içimi kıpır kıpır etmeye yetti.

Phoenix beni izliyor, işin nereye varacağını biliyormuş gibi sırtıyordu. Asap bozucu bir durumdu. Daha çok da haklı oldu için.

"Peki! Phoenix beni eve bırakabilir. Şimdi git de Marcus'a yetiş."

Steph'i ikna etmek için dil dökmem gerekmedi. Beni yanı-ğımdan öpüp sürgün meleklerle baş başa bıraktı.

On Dördüncü Bölüm

*“Meleklerin erdemi bozulamamalarından gelir;
kusurları ise daha iyiye gidememeleridir. İnsanın kusuru
bozulabilmesi, erdemi ise iyiye gidebilmesidir.”*

Hasidik özdeyişi

“Aç mısın?”

Kaya tırmanışı merkezinden çıktığımızdan beri tek kelime konuşmamıştık ve Phoenix’in sözleri sessizliğin ahengini bozdu.

“Şey, ben... Emin değilim,” dedim. Üç yaşında bir çocuk gibi.

İşin aslı kurt gibi acıkmıştım. Steph’le tırmanıştan önce öğle yemeği yiyecektik ama o gecikince plan yatmıştı. Tatillerde gün ortasından önce kalkmadığına yemin etse de erkek kardeşi bana bir keresinde Steph’in bunu doğuştan gelen inekliğini gizlemenin bir bahanesi olarak kullandığını söylemişti. Tahminimce gelecek dönemin işlerinin çoğunu şimdiden halletmekle uğraşıyordu. Elbette bunu asla itiraf etmezdi ve ben de onu bu konuda asla sıkıştırmazdım.

Hava kararmaya başlıyordu ve daha ben gün boyunca ağzıma bir lokma koymamıştım. Tabii sabahki iki fincan kahveyi saymazsam.

“Bir şeyler yemelisin. Bayılıp kalmanı falan istemem.”

Sözleri kulağa gayet masum gelse de aslında öyle olmadıklarını biliyordum. Aniden dikkat kesildim. O gün apartmanımda

oyalanıp kendimden geçtiğim anı görmüş olabileceğini düşününce içimi bir utanç kaplamıştı.

“Bir şeyler yemenin sana ancak yararı olur; bütün gün bir şey yemedin. Hem uslu duracağıma da söz veriyorum.” Üç parmağım izci selamı verir gibi havaya kaldırdı. Gözleri ise verdiği sözün aksini söylüyordu.

Ellerim belimde, suçlayan bir sesle ona “Beni izliyordun... yine,” dedim. Aniden ortaya çıkıp beni yakaladığını düşünmek ürkütücüydü. Bana nasıl öyle çabuk ulaşabildiğini bilemiyordum.

“Affedersin?” Şaşırmış gibi görünmeye çalışsa da rol yaptığından emindim. Phoenix’in ne yaptığından son derece emin olduğu hissine kapıldım.

“Bütün gün bir şey yemediğimi *nereden* biliyorsun?” diye homurdandım. Phoenix’in oyunlarından sıkılmaya başlamışım.

Sorumu geçiştirdi. “Gidip bir şeyler yiyelim. Sonra açıklarım sana.”

Bana yakın yürüse de kollarımız sürtününce hemen yana çekildim.

Onunla hiçbir yere gitmek istemiyordum. O an birlikte takılmak istediğim son... Eh, sondan ikinci insan Phoenix’ti. Yine de bana neler olup bittiğini açıklamayı teklif etmişti. Belki bu durumu avantaja çevirebilirdim.

“İyi,” dedim. “Tüm sorularımı yanıtlamaya söz verersen bir şeyler yerim. Bir de sen ısmarlayacaksın.”

Pizzacı ağzına kadar doluydu; bu her zaman iyiye işaretti. Öte yandan daha önce oraya Lincoln’la geldiğimden doluluğuna bakıp mekân hakkında fikir edinmeye ihtiyacım yoktu. Adamaklılı odun fırınları olan pizzacılardan biriydi. İçerisi yanık

hamur, erimiş peynir ve sarımsak kokuyordu. Garsonlar kabaydı ve çoğu zaman İtalyanca konuşuyorlardı. İtalyanca bilmesem de tatlı sözler etmediklerini anlayabiliyordum.

Tek boş masa mutfak kapısının yanındaki dar bir köşeye sıkışmıştı. Masa pizza fırınına yakın değildi ki bu en azından terlemeyeceğim anlamına geliyordu. Yine de bir teselli mükâfatı vardı tabii; ikide bir kanatlı kapıdan hızla girip çıkan garsonlar pekâlâ beni yere devirebilirlerdi. Phoenix ise istifini bozmadan odada süzülüyormuş gibi ilerliyor, şişman İtalyan garsonun peşi sıra yürüyordu. Menüleri masamıza bırakıp içecek bir şey ya da aperatif isteyip istemediğimizi sormadan uzaklaşan garson öyle terliyordu ki içimden adamı koltuğuma oturtup *kendisine* içecek bir şeyler bulup getirmeyi bile düşündüm.

Nihayet bize doğru gelen kızıl saçlı garson kızı görünce koltuğuma gömüldüm. *Aynı şey nasıl yine başıma gelebiliyordu?* O yaklaşırken beynimin içini yoklamaya başladım. Üzerinde tipik kadın garson kıyafeti –beyaz, kısa kollu gömlek ve siyah etek– olsa da o gün saçlarını salmıştı; saçları omuzlarının hemen aşağısına kadar iniyordu. Kız iyice yakınımıza gelince yakasına iğnelenmiş, altın rengi kartı fark ettim. Karta odaklandığımı fazla belli etmemeye çalışarak gülümsedim.

Kız “Hey, Violet,” dedi; saçını geri atmasıyla yaka kartındaki ismi rahatça görebildim. *Claudia!*

“Hey, Claudia. Demek çalıştığın diğer yer burası.” İsmini hep unuttuğum için kendimi berbat hissediyordum.

“Evet, ne yazık ki.” Claudia kulağıma eğilip sesini alçalttı. “Bahşış de patron da berbat ama iş işte.” Omuz silkti.

Bu kez görgü kurallarını elden bırakmadım. “Claudia, tanıştırayım Phoenix.” Takdim ettiğimin tam olarak ne olduğundan emin değildim; sürgün mü, tavizci mi yoksa garip arkadaş mı?

Phoenix umursamaz bir tavır içindeydi. Gözlerini menüden

kaldırdı. “Benim için bir zevk,” dedi. Son sözcüğü uzatarak ve sadece bana bakarak söylemişti.

Bedenim karıncalanırken masanın altında ellerimi kavuşturma ihtiyacı duydum. Dikkatimi dağıtmak için tırnaklanma avuçlarıma batırdım. Başımı kaldırıp masanın tepesinde kendinden geçmiş halde duran Claudia’ya baktım. Herhalde Phoenix ona adamakıllı baksa oracıkta düşüp bayılacaktı.

Claudia “Selam,” diye ciyakladı. “Siparişinizi alabilir miyim?”

Bir Diavola pizzası sipariş ettim; bu Phoenix’i epey eğlendirmiş gibiydi. O da aynısından istedi; içecek olarak da bir şişe kırmızı şarap. Ben ise sudan şaşmadım. Claudia bizi iştitemeyecek kadar uzaklaşır uzaklaşmaz lafa girdim.

“Sorularımı yanıtlayacağını söylemiştin.” Tek şansımın sohbetin dizginlerini ele almak ve istediğim mecraya sokmak olduğunu biliyordum.

“Söylemiştim.” Bacaklarını uzatıp sırtını sandalyesine yasladı. Yaşadıklarına rağmen vücuduna bakmamak için zorlandığımı fark edip şaşırdım. Dünyam tepetaklak olmuş olsa da kör değildim. Phoenix kusursuz seksi erkek görüntüsüne çok yakındı; yani önceden kusursuzluğu bir başkasında görmemiş olsam ona kusursuz diyebilirdim. Siyah saçları yüzünü örtüyor, mor ve gümüş dalgalarla parlıyordu. Fiziği ise Calvin Klein iç çamaşın reklamlarında boy göstermek için yaratılmış gibiydi. Tabii iç çamaşırıyla nasıl görüneceğini düşündüğümünden değil. En azından düşünmemeye çalışıyordum. Karşımda sere serpe otururken işimi kolaylaştırdığı söylenemezdi. *Hay lanet, Violet, topla kendini.*

“Neden hâlâ beni takip ediyorsun?”

“Senden güç sızıyor,” dedi Phoenix. Gözleri odada gezindi. Sorumu son derece önemsiz görmesi beni kızdırdı.

“Harika, bu bana her şeyi açıklıyor”, diye homurdandım.

Abartılı bir iç çekti ve nihayet gözlerini bana çevirdi. “Gitti-

ğin her yerde bir iz bırakıyorsun. Henüz melek yanın uyanmamış olsa da güç yayıyorsun. Boğaların dünyasında kırmızı bir şal gibisin.”

“Tamam ama ne olmuş yani? Bu yine de senin neden benim peşimde dolaştığını açıklamıyor.”

“Sana zarar vermek isteyecek başkaları seni bulmakta güçlük çekmeyecektir. Varlığın öyle hissedilir ki gazeteye ilan versen bu kadar ortada olmazdın.” Parmaklarıyla tırnak işaretleri yaptı. “Henüz serpilmekte olan güçlü bir Grigori. Güçleri yok, savunması yok, bulması kolay.” Başını iki yana salladı. “Seni bulduklarında –ki emin ol, bulacaklar– elinden hiçbir şey gelmez.”

“Peki. Demek sadece bana göz kulak olmak istiyorsun?” dedim. Buna hiç ihtimal vermesem de.

“Canım sıkılmıştı.” Omzu silkti; tüm bunları önemsemiyor-muş gibi.

Gözlerimi gözlerine diktim; başka yanıtlar da almaya kararlıydım.

Bir kez daha iç çekti. “Seni gördüm... Hades'teki o gece. Hiçbir şeyden habersiz bir halin vardı. Ne olduğunu sezebilsem de senin bunu bilmediğin açıktı. Normalde bunu umursamazdım. İnan bana, hiç istediğim bir şey değil Grigori'lerle...” Gözlerini kaçırdı sonra yüzünde bir gülümsemeyle yeniden bana çevirdi. “Fakat sonunda her şey yoluna girdi, değil mi?”

Kendimi tutamadım; ona gülümseyerek karşılık verdiğimi hissettim.

“Evet, girdi.” Hiç niyetim olmasa da ses tonum yumuşamıştı. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse onun yakınlarımda olmasından dolayı tuhaf bir memnuniyet duyuyordum. “E... Nasıl bir şey? Yani melek olmak?” diye sordum.

“Hah! Çok sıradan bir soru. Daha orijinal bir şey bekliyordum.”

“Peki. İnsan olduğunda ilk ne yaptın?”

Güldü. "Hım, bu çok daha iyi." Kaşları imalı bir şekilde kalktı. Birden kıpkırmızı kesildim; olabilecek en yanlış soruyu sordugumu fark etmişim.

Alelacele "Neyse. Tahmin edebiliyorum," dedim. "Peki ya şuna ne dersin? Diyarınızı neden terk ettin? Demek istediğim bunu sen seçtin, değil mi?"

Gözlerini arkamdaki duvara çevirdi.

"Neden?" diye üsteledim.

"Görücü usulüyle evlenilen bir kültüre doğduğunu düşün. Boşanma da kesinlikle yasak. İnsanlığa bakıcılık etme işi oldukça..." Sustu. O an bambaşka bir yerde olduğunu sezdim. Dillendirmedeği birçok şey olduğunu da.

"Dostlarını özleyiyor musun? Dostların var mıydı? Demek istediğim..."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Varlıkları beni mutlu eden bazı zihinler olsa da orası buraya benzemez. Meleklerin fiziksel formu yoktur. İnsan bedeni daha düşük bir form, birçok zayıflığı olan bir kabuk olarak görülür."

Şaşkın halimi görünce açıklamaya devam etti. "Etten bir hapisane, varlığını sürdürebilmek için oksijene ihtiyaç duyan akciğerlere bel bağlayan bir kalp. Bilgiye erişmek için bedenın duyularına ihtiyaç duyan bir akıl. İşte bu yüzden insan formu almamızın ardından bile güçlerimiz soyut şeylere odaklanmış; imgeleme, hafızaya... tutkulara."

"Tutkular mı?"

"Duygular; sevgi, nefret, arzu, korku, ümit, ümitsizlik. İnsanları gerçek mutluluğa ya da nihai çöküşe götürecek şeyler." Sözlerinde pişmanlığın yanı sıra biraz özlem de vardı.

"Peki biz o kadar zayıfsak ve melekler o denli güçlüyse, insan formu almak niye?" Birilerinin biz sadece insan olanları kollaması gerekiyordu.

“Sebeep sizi etkisi altına alan şeyin ta kendisi,” dedi; bir elini uzatarak yemeklerini yiyen insanlarla dolu odayı gösterdi.

“Anlayamadım,” dedim.

Şarap kadehini çevirdi; kadehin içinde gezinen kıvamlı leke yavaşça çöküp yeniden dipteki kan kırmızı tortuyla birleşti. Phoenix kadehi bana doğru eğdi. “Bu, mesela. Bilgimiz ölçülemez, gücümüzün eşi yoktur. Ancak şarabın nasıl bir tadı olduğunu ancak *bildiklerimiz* ölçüsünde kafamda canlandırabiliyordum; aynı şaraptan bir yudum alıp dilimde gezdiremiyordum. Limonun ekşi olduğunu bilsem de onu yiyip yüzümü buruşturamıyordum. Güneşin gücüne; bir çölü kurutuşuna, bir ormanı çıplak bırakışına tanıklık etmek ama sıcaklığını tenimde hissedememek bana dayanılmaz geliyordu. Biz yakınlarınızda olduğumuzda fiziksel duyularınız aracılığıyla uyarılıyorsunuz. Bu duyular insanların belirleyici gücü, aynı zamanda da zayıflığı.”

Bir düğmeyi çevirmiş gibi o tanıdık, ayartıcı ses tonuna geri döndü. “Bazı hisler, bazı dokunuşlar, bazı algılar var...” Ağır ağır nefes alıp veriyor, konuşmasını ağırdan alıyordu. Bunu bana özel yaptığından emindim. “*Ete değen et*. Hiçbir bilgi birikimi, ne denli engin olursa olsun o dokunuşları anlayamaz. Sadece insanlara hastır bu.” Gözünü bir kere bile kırpmamıştı.

Gözleri, ah tanrım! Öyle müstehcen şeyler söylemese de anlattıklarını çok... erotik kılıyordu. Kalbim hızlanırken gözlerimi nereye çevireceğimi bilemedim. Nasıl olabiliyordu da bir anda o içten halinden cinsel imalara geçivermişti? Ya benim “Soruları ben sorarım” tavırlarından “Biri bana su getirsin, yanıp tutuşuyorum” hallerine giriverişim!

Gözlerimi bir açılıp bir kapanan mutfak kapısına diktim. Kendimi Phoenix’e, gözlerine bakmamak için zorladım. Bakmama gerek de yoktu. Onu görmeden de yüzüne o sıntışın yerleştiğini, ben eğilip bükülürken zevkten dört köşe olduğunu biliyordum.

Kendimi toplamak için içimden ona kadar saydım. Tekrar konuşana kadar yetmiş beşe vardım.

“Peki ya...” Parmaklarımı sardığım bardağımdan bir yudum aldım. İçi boştu. Phoenix’e kaçamak bir bakış attım. Hafifçe titriyor, gülmemek için kendisini tutuyordu.

“Peki ya ne?” diye sordu.

“Sadece merak ediyordum da, yani, pek dindar sayılmam... ama sen onunla karşılaştın mı?.. Onu tanıyor musun?..”

“Tanrı’yı mı?” diye sordu.

“Evet.” Konuyu değiştirmek için Tanrı’ya başvuracağım hiç aklıma gelmezdi.

Claudia elinde pizzalarla döndü. Ellerimi kullanarak, hızlıca dilimleri bitirdim. Phoenix pizzasını ağır ağır yiyor, dikkatle beni izliyordu. Durumum beni rahatsız etmesi gerekse de tuhaf bir şekilde kendimi onun yanında daha rahat hissediyordum. Gece boyunca ilk kez kendimi koltuğuma bırakacak kadar gevşediğimi hissettim.

Yarım yamalak bir kahkaha attı; az önce neler düşündüğümü biliyormuş gibi. Ardından sohbetimize döndü. “İnsanların peri masallarında anlattığı gibi değil, Violet. Bazı açılardan bu soruları yanıtlamamız bizim için insanlardan da güçtür.” Yine uzaklara gitmişti. Taktığı maskeyi bıraktığında onun bu dünyaya ait olmadığını, gözlerindeki derinliği, yüz hatlarının durgunluğunu görmek daha kolay oluyordu.

Kendisini süzdüğümü fark edince sesi daha neşeli bir hal aldı. “Neyse hayat verip dünyalar yaratabilecek bir varlık kendisi istemedikçe başka varlıklara görünme ihtiyacı duymaz.”

“Peki ya görünüyor mu? Demek istediğim varlığından emin olan birileri var mı?”

“Belli ki.”

“Peki kim o zaman?”

“Sadece daha yüce bir gücün bilgisi ve belki de yardımı olmadan başaramayacak, büyük işler başaran melekler. Onlara Yalnızlar denir; normal rütbelerinin üzerine çıkarılıp... bambaşka bir şeye dönüşen bir avuç melek. Onlardan sadece ikisini biliyorum.”

“Tamam. Dinliyorum.” Ne bekliyordu? Trampetlerin çalmasını falan mı?

“Kılıç Mikail’i ve onun zıddı olan Yıldız Lucifer’i.”

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Yani... Lucifer derken... Şeytan gibi mi?” Yan masalardakiler kulak misafiri olmasınlar diye sessizce konuşuyordum.

“Anlamayı kolaylaştıracaksa evet,” dedi; başını hafifçe iki yana salladı.

“Demek bir cehennem var?”

“Hayır... ve evet. İnsanların iyi ve kötüye bakış açıları hoş. Bu bakış açısı doğru olsa her şey daha basit olurdu. Ancak her şey bu kadar basit olsa –Cennet veya Cehennem diye ayrılabilse– Cennet melekleri hiç kötülük edemez, Cehennem melekleri de iyilik yapamazdı; o zaman meleklerin özgür iradede yoksun olması gerekirdi ama değiller. Melek diyarında eşit sayıda ışık meleği ve karanlık meleği var. İnsanlara üzerinden geçecek bir köprü sunan her meleğe karşı onları bulanık sulara sürükleyecek bir melek vardır. Öyle olmasa özgür irade imkânsız olurdu.”

“Fakat ben kötülüğün sadece Şeytan cennetten sürgün edildikten sonra ortaya çıktığını sanıyordum.” Konunun uzmanı olmasam da okulda on yılı aşkın bir süre din konulu dersler dinlemek zorunda kalmıştım.

“Bahse girerim sen meleklerin kanatları olduğunu da sanıyorsundur.” Kaşlarını hafifçe kaldırdı.

Kendimi ümitsizce savunmak için dudağımı büzsem de Phoenix elbette yine içimi okudu.

“Her şeyi açıklayamam. Bir pizza yiyecek kadar süreye sığdırılacak şeyler değil bunlar. Güven bana, kötülük ezelden beri vardı. İnsanların yaratılış hikayesinin ilk dizesinde bunu görebilirsin.” Ciddi bir ses takındı. “*Işık olsun ve falan ve filan...* Fakat şunu düşün bir; öncesinde *karanlık* olmasa *ışık* neden gereksin?”

Sebebini bilmesem de Phoenix konuşurken onun için üzülüyordum. Bu hüznün kaynağını bilmiyordum; sanki bir şekilde sızıp bana ulaşıyordu. İçgüdüsel bir hareketle elimi masanın diğer yanına uzatıp onu teselli etmek için elimi elinin üzerine koydum. Ancak birbirimize dokunmamızla koltuğumdan fırladım. Elma. Duyular aklımdan çıkmıştı. Aramızda kıvılcımlar parlarken hızla tepki verdim ve elimi kaçırmaya yeltendim. Fakat Phoenix elimi ben çekmeden tuttu. Kuşlar kanat çırpmaya başladı; sanki kafamın içinde bir kuş sürüsü vardı. Ben elimi çekip kurtarmaya çalışsam da Phoenix bırakmadı. Ona sert bir bakış attım. Bu bir oyun değildi. Fakat gözlerimiz buluşup kenetlendiğinde içimi bir huzur doldurdu; güneşli bir günde bir kova suyla ıslatılmışım gibi. Birkaç saniye sonra algılar kayboldu ve artık sadece elini tuttuğumu hissediyordum.

Dudağımı ısırđım. Phoenix’in ağzının kenarı kıvrıldı ve bırakmadan önce elimi hafifçe sıktı.

İlk kez onu daha yakından tanımak istiyordum. Onun gerçekten anlattığı onca şeyi yaşaması... Tüm bunlar boyunca var olması ya da her neyse... Hayret vericiydi.

Phoenix’in görev bilinciyle hesabı ödeyişini izlerken ona “Bana daha fazlasını anlatacak mısın?” diye sordum. Aklıma parayı nereden bulduğu sorusu gelse de bilmek istemediğime karar verdim.

Başını salladı. “Yarın. Seni Çağdaş Müze’deki yeni sanat sergisine götürdüğümde.”

Gözlerim kısıldı. Suçlayıcı bir tonla “Günlüğümü kanştır-

mışsın,” dedim; mahremiyetimin çiğnendiği hissine kapıldım. Günlüğüme bir başkasının bakmasına asla izin vermezdim.

“Küçük defterine mi? Hayır.”

“O zaman sanattan hoşlandığımı nereden bildin?”

“Bildim işte.” Gülümsedi; gözleri ellerime çevrildi.

Güldüm. Tırnaklarımın arasında hâlâ sarı ve turuncu boya vardı.

Pizzacıdan çıkarken gözlerim Claudia’yı aradı. Ortalıkta görünmüyordu.

On Beşinci Bölüm

*“Madem meleklerimiz var, aklınız başınızda olsun;
öğretmenlerin karşısında dururmuş gibi;
zira onların olduğu yerde bir iblis de hazır bekler.”*

Aziz John Chrysostom

Phoenix'e yarım ağızlı itirazlarla başımın çaresine bakacağımı söylesem de eve yapacağım yürüyüşte bana eşlik etmek için ısrar etti. Pizzacıdan çıkıp artık sessizleşmiş caddeye çıktık. Sessizlik kısa sürede tedirgin edici bir hal aldı.

Restoranın gerisindeki ara sokağa vardığımızda bir şey sezdim. Yeşil elmaların o keskin, mayhoş tadını. Tat bana sakızların içindeki, ısırdığınızda ağzınıza gelen sıvı dolgulu kısımları anımsattı.

Yanımda duran Phoenix kaskatı kesildi.

“Bu senden gelmiyor, değil mi?” diye fısıldadım. Kalbim hızla çarpıyordu.

Yanıt vermedi. Buna gerek duymadı.

“Phoenix?”

Kendini toplayıp bana doğru döndü ve ellerini omuzlarıma koydu. “Burada kal.” Beni sarstı. “Bir dakikaya döneceğim. **BU-RADA KAL!**”

Başımı salladı. Dönüp ara sokağa girdi; ardında bıraktığı beyaz misk kokusu burnuma geldi. Etrafta sokak lambası yoktu. O dar yollardandı bu; bir arabanın geçebileceği genişlikte değil-

di. Bir yanına çöp kovaları sıralanmıştı ve yanlarına ön taraftaki restoranlara ait ıvır zıvır ve yiyecek artıklarıyla dolu torbalar yığılmıştı. Birkaç adım sonra karanlık Phoenix'in silüetini yuttu.

Hava sıcak hatta nemli olsa da içim ürperiyordu ve kollarım hâlâ karnımı sarıyordu.

Gözlerimi zorlasam da hiçbir şey göremedim. Sonra, çırpılan kanatların sesinin arasında bir kızın boğuk çığlığını işittim. Sonraki çığlık boğuk çıkmadı. Gayet belirgindi. Mutlak bir ümitsizlik vardı çığlıkta. Ayaklarım ben farkına varmadan beni karanlığa doğru taşımaya başladı.

Phoenix hemen bir başka sürgün olduğunu fark ettiğim bir adamın önünde dikiliyordu. Adam uzun ve zayıf olsa da omuzları genişti. Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi ve pırıldayan beyaz-sarı saçları vardı. Bir kızı tutuyordu; bir kolu kızı boynundan kavramıştı. Kız debeleniyor, kaçmaya çalışıyordu. Açık kızıl saçları dikkatimi çekti. Sonra üniformasını fark ettim. Gömleğinin önü yırtılmış olsa da siyah eteği yerindeydi; yine de uzun süre yerinde kalmayacağı belliydi. Altın rengi yaka bandı ay ışığının altında bana göz kırptıyordu. Claudia.

Ben Phoenix'e doğru yürürken kız beni görüp haykırdı. "Violet! Tanrı'ya şükür! VIOLET! YARDIM ET!"

Sarışın sürgün Violet'm boynunu daha da sıkıca kavradı ve bir elini ağzına koyup onu susturdu.

Phoenix'in yanında durdum.

Phoenix bana "Sana beklemeni söylemiştim. Geri dön!" diye homurdandı. Ben yanıt veremeden dikkatini sarışına çevirdi. "Kızı bırak." Sessizce konuşmuştu ve tehdidi alçak sesle daha da büyük bir etki yaratmıştı. İçim ürperdi.

Sarışın irkildi ve Claudia'yı yere attı. Kızın başı yere öyle hızlı çarptı ki bir top gibi sekti.

"Önümde diz çök." Sürgün, Claudia'ya küçümseyerek baktı.

Claudia'nın elleri ve dizleri üzerinde sürünüşünü dehşetle izledim. Sol gözünün üzerindeki bir kesikten oluk oluk kan akıyordu. Sarışın adamın ayaklarının dibine varınca adamın emrettiği gibi diz çöktü.

Adam kuduz bir köpekle konuşuyormuş gibi "Hayatını almam için bana yalvar," dedi.

Claudia korkuyla sarsılsa da ağzından çıkan sözcüklere engel olamadı. "Öldür beni. Lû-lütfen," diye seslendi.

"Hayır! Bırak onu gitsin," diye haykırdım. "Claudia! Claudia, kaç!"

Fakat Claudia kaçmadı. Sarışın sürgün ise onu bırakmak yerini ellerini kızın başının iki yanına dayadı.

Sürgün bana bakıp "Onu istiyorsan gel de al," diye tısladı. "Haydi Grigori!"

Claudia'yı kaldırıp bize doğru tuttu. Kızın ayakları havada sallanıyordu. Hiç düşünmeden koşmaya başladım. Bana uzanan Phoenix'in elinin sırtımı yaladığını hissettim. Kollarımı önde, koştum; yavaş olduğumu ve sürgünün çok hızlı olduğunu bil-meme rağmen.

Sürgünün kolları hızla ve kararlı bir şekilde hareketlendi. Bu çok küçük bir hareket de olsa gücü fark edilirdi. Claudia'nın boynu ölümcül bir çatırtıyla yana düştü. Sonsuza dek aklıma kazınacak, başka hiçbir şeye benzemeyen bir sestti bu.

Sürgünün yanına vardığımda bir saniyeden de kısa bir süre geç kalmıştım. Ancak olan olmuştu ve saatlerce geç kalmamla bir saniye gecikmem arasında hiçbir fark yoktu. Sürgün ellerini gevşetip Claudia'yı uzattığım kollarıma bıraktı. Kızın cansız bedeni devasa bir bez bebek gibi üzerime binerken ağırlığı altında yere yıkıldım. Sürgün derin, hoşnut bir nefes aldı; ben canla başla cesedi üzerimden atmaya çalışırken nefesini kısa bir an tuttuktan sonra gözlerini dosdoğru bana çevirdi. Yüzü buz gi-

biydi. Hiçbir pişmanlık duymuyordu.

Yüzünde gülümsemeyle “Sıra sende,” dedi; beni atlı karınca-ya davet ediyormuş gibi. Üzerime atıldı.

Hiçbir şansım yoktu fakat şansa ihtiyacım olmadı da. Bana bir kol mesafesi yaklaşmıştı ki Phoenix araya girip sürgünün üzerine bir yük treni gibi atıldı.

Yumruklaştılar, her darbeleri şimşek gibi hızlıydı. Onları görmesem öyle bir hızın mümkün olabileceğine inanmazdım. Sarışın çok hızlıydı; Phoenix’in yüzüne indirdiği yumruk o kadar sertti ki onu ara sokağın diğer ucuna, tuğla duvara uçurdu. Şaşırtıcı bir şekilde darbe Phoenix’i çok az yavaşlattı. İnsan görüşümle takip edemeyeceğim kadar hızla doğrulan Phoenix yanıt vermekte gecikmedi. Kıvrak ve akıcı hareketlerle sürgünün darbelerinden kaçan Phoenix güzel, ölümcül bir makine gibiydi.

Kısa sürede güçlerinin denk fakat becerilerinin denk olmadığı ortaya çıktı. Phoenix müthiş bir şaşmazlıkla sarışını sokağın sonuna sıkıştırıp arka arkaya yumruklar indirdi.

Sonunda sürgün yere yığıldı. Phoenix onun üzerine abandı. Karanlıkta onları iyi göremiyordum ve bunun için minnettardım. Amansız bir darbenin ardından çatırtıyla kopan ıslak, yapışkan bir şeyin sesi geldi. Daha önce hiç işitmediğim, bir daha da işitmek istemeyeceğim bir sestir bu.

Phoenix hızla Claudia’yı üzerimden alıp beni ayağa kaldırdı. Gözlerimdeki yaşları silip beni kendine çekti. Algılar beni hâlâ etkilese de bunu umursamadım. Phoenix’e tüm gücümle tutundum ve o an bitkinliğini hissettim. Bir de... Bedeninin kaskatı ve gergin olduğunu.

“Ne oldu?” diye kekeledim. Azıcık geriledim.

“Öldü.”

“Nasıl?”

“Grigori’lerin kendi yöntemleri olduğu gibi sürgünlerin de vardır.”

“Duydum. Kalbini mi söktün onun?”

“Evet,” dedi Phoenix.

Daha da korkuncu bunu biraz olsun umursamamamdı. “Claudia’yı kendisini öldürmesi için nasıl yalvarttı?” Daha soruyu sorarken bile başımı iki yana sallıyordum. Sürgünün yaptığı imkansızdı.

“İmgelem. Sürgün onun gördüklerinin farklı, ağzından çıkanların farklı olmasını sağladı. Kız zayıftı ve sürgün onun iradesini kolayca kırdı.”

Bir kez daha aklıma annemin defalarca okuduğum mektubu geldi. *İmgelem onların oyun alanıdır; özgür irade ise senin.*

Zihnim yavaşlarken gözümün önüne az önceki anlar geldi. *Ona ulaşmama çok az kalmıştı.*

“Bana Grigori dedi,” dedim. “Onu bana seslendiği için öldürdü.” Bu düşünce nefesimi daralttı. Claudia’nın öldürülme sebebi ben mi olmuştum? *Lütfen öyle olmasın.*

“Onu zaten öldürecekti, sadece o kadar çabuk değil.”

Phoenix’ten uzaklaşıp ilk kez ona adamakıllı baktım. Hızla nefes alıp veriyordu. Bitkinlik değildi bu... Adrenalindi. Gözleri çok... canlı... çok tetikteydi.

“O bir karanlık sürgündü, bir kerubim. Kerubimlerden hiç hazzetmemişimdir; ne burada ne de öteki diyarda.” Ellerini tozunu almış gibi kotuna sildi. “Tek amacı acı vermektir. Sen kızı işkenceden kurtardın.”

“Adı Claudia’ydı.” İsmi yüksek sesle söyleme ihtiyacı duymuştum. O ismi bir daha asla unutmayacaktım.

Phoenix çevresine bakınıp “Gitmemiz gerek,” dedi.

“Hayır. Bir şeyler yapmalıyız. Polisi ara,” dedim. Claudia’yı o pis sokakta bırakmak istemesi beni dehşete düşürmüştü.

“Bir başkası onu bulur.” Beni ana yola doğru iteklemeye çalıştı. Ben yerimden kımıldamaya yanaşınca iç çekip başını salladı.

Polis geldiğinde sordukları tüm sorulara yanıt verdik. Yalan söylediğim için kendimi berbat hissetsem de Phoenix bana başka bir seçenek olmadığını hatırlattı. En azından açıklamamız gereken sadece Claudia’nın cesediydi. Sürgünün cesedi yok olmuştu. Geride hiçbir iz bırakmadan. Polis ifadelerimiz aldıktan sonra pizzacıdan eve dönüş yolunda ara sokakta yerde yatan bir kadın cesedi gördüğümüze dair hikâyemize çabucak ikna olmuştu. Phoenix polislerin sorularını rahatsız edici bir rahatlıkla savuşturuyordu. Bir şeyler yapıyor olabileceğini düşündüm. Polisler fazla nazikti ve sorgu dakikalar içinde bitiverdi. Claudia’nın ailesinin asla gerçeği öğrenemeyecek olmasından dolayı müthiş bir suçluluk hissettim. Yine de gerçeğin her zaman en iyi seçenek olmayacağını da anlamıştım.

Beni apartmanıma kadar geçiren Phoenix ben çantamda ön kapıyı açan kartımı ararken huzursuzca kaldırımda dikildi. Eve dönüş yolunda çoğu zaman hıçkırarak ağladığımdan tek kelime etmemiştik. Başka zaman olsa bu halim beni utandırırdı ama o an kendimi uyuşukluğa teslim etmeyi tercih ediyordum.

“Violet?”

“Ne var?” Gerildim; benimle daireme gelmek istemesinden endişe ettim. Fakat ondan beter bir şey söyledi.

“Gidip Lincoln’la görüşmen ge...”

“Hayır!” Bu sohbeti başlamadan bitirmeye çalışarak başımı hararetle iki yana salladım.

Phoenix savunmaya geçer gibi ellerini havaya kaldırdı. “Hey, o adamı tanımıyorum bile; üstelik ondan hoşlanmıyorum. Ancak orada olanları...kendi gözlerinle gördün. Kendini korumayı öğrenmelisin. Bunu bir düşün.”

Yapmak istemediğim de tam olarak buydu. Bu konuyu dü-

şününce içimden kendimi koyuvermek gelse de bunu yapamazdım, yapmayacaktım.

Sırf konuyu kapatmak için “Belki,” dedim.

Claudia’nın cesedi gözümün önüne gelirken görüntülere Lincoln’a dair düşünceler karıştı. Acı, aşk ve yitirmişlik. Kafamın alamayacağı kadar karmaşıktı bunlar.

“Gitmem gerek.” Ön kapının kilidinden kartımı fazla sertçe geçirdiğimden kapı açılana dek üç deneme yapmam gerekti.

Phoenix “O yokmuş gibi davranamazsın,” diye mırıldandı.

Döndüm; sinirlerim gerilmişti. “Aslında davranabilirim! Beni bir daha görmek istiyorsan sen de yapabilirsin bunu!” Kapıdan hışımla geçerken ağzımdan çıkan sözler yüreğimi burktu.

“Göreceğiz.”

Arkama bile dönmedim. Sadece parlak lobide yürümeye devam edip Phoenix’i karanlık caddede bıraktım. Kapının arkamda kapandığını işitince rahat bir nefes aldım.

On Altıncı Bölüm

"Her istediğinizi yapabilirsiniz ama hayatınızın herhangi bir anında ancak bir belli şey isteyebilirsiniz."

Arthur Schopenhauer

Ertesi gün diyafonda Phoenix'in sesini işitince biraz şaşırdım. Onunla sanat sergisine gitmeyi kabul ettiğimi unutmuştum; geçen gece olanlar beni hazırlıksız yakalamıştı. Ancak artık bu yeni dünyayı anlamaya ihtiyacım olduğunun her zamankinden de çok farkındaydım. Muhtemelen Phoenix herkesten daha fazlasını biliyordu ve nedense bana söylediklerinde samimi olduğuna inanıyordum. Claudia'nın ölümü bana sürgünlerin ne olduğumu açıkça bildiklerini görmemi sağlamıştı ve bu durum masum insanları tehlikeye atacaksa bundan sorumlu olmadığımın emin olmalıydım. *Fakat ben de masumum.* Hemen ardından gelen düşünceye engel olamadım: *Masumsun, evet ama lanetlilerle de aranda bir bağ var.*

Sokakta dikilen Phoenix'in yanına vardığımda onun olanlardan hiç mi hiç etkilenmediğini fark ettim. Geçen gecenin kırılgınlığı hâlâ üzerimdeydi. Üstüme rahat kıyafetler almış, saçımı taramaya fazla uğraşmamıştım. Phoenix ise canlı ve dinç görünüyordu. Hatta yepyeni bir enerjiyle dolmuş gibi. Bana baktığında çikolata kahverengisi gözleri kımıldandı ve içlerindeki neşeyi benden gizlemekte gecikti.

İkimiz otobüs durağına yürürken ona “Ne zamandır buradasın, yani dünyada?” diye sordum.

“Sayılamayacak kadar uzun zamandır. İstersen taksi çağırılım, ne dersin?”

“Hayır. Otobüs daha iyi.” Seçme şansım olduğunda taksi yerine otobüse binmeyi tercih ediyordum. Taksilerin arkasında araba tutuyordu beni.

Otobüs gelince Phoenix yana çekilip önden binmemi işaret etti. O gün gerçekten uslu bir hali vardı.

Bir koltuğa geçip ofladım ve Phoenix’ın son söylediklerini düşündüm. “Ne? Yüzlerce yıl mı yani?”

“Sanırım,” dedi. Önemsiz bir konuyumuş gibi.

Ağzım açık kaldı. “Melekler diyarını özleyiyor musun?” Orada kendisini yuvasında hissettiğinden şüpheliydim.

“Bazen.”

Dönüp ona baktım. Saçlarının siyahı arasında mor pırıltılar uçuşuyordu ve güneş farklı alçılardan vurduğunda birkaç tamlamla gümüş renginde parlıyordu.

“Saçların... inanılmaz.”

Gülümseyerek oturduğu yerde kımıldandı. “Bana hiç de saç meraklısı görünmedin oysa. Ben seni daha çok gözlerden etkilenen biri olarak düşünmüştüm.”

Beni o kadar kısa sürede okuması kendimi savunmasız hissetmeme neden oldu. Onun dediklerini duymazlıktan gelerek “Hepinizin saçları böyle mi?” diye sordum.

Güldü; tavırları her zamankinden de rahattı. “Pek sayılmaz. Bu daha çok bana miras kalan bir şey. Doğadaki bir taş benziyor. Rengi...”

“Opal.”

“Evet.” Bana farklı, içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hemen bunun yüzünde sıkça görülmeyen bir gülümseme ol-

duğunu fark ettim. Bariz olan bir şey daha vardı; ben de ona gülümsüyordum.

Çağdaş Müze'ye vardığımızda kapılar kapalıydı; ön taraftaki bir tabelada serginin yarın açılacağı yazıyordu.

"Bu sinir bozucu," dedim.

"Pek de değil. Böylesi daha iyi. Böylece tüm müze bize kalır." Phoenix ön kapıda durmadı. Bunun yerine binanın yan tarafına geçip üzerinde "ÇIKIŞ" yazan daha küçük, güç fark edilen bir kapıyı çaldı.

"Phoenix, sakın..."

Kapı açıldı. Kısa boylu, saçları seyrelemiş bir adam kapı eşiğinde dikiliyordu. Adam Phoenix'i görünce yana çekildi ve kapıyı aralayıp bizi içeri aldı.

Phoenix yüzünde muzip bir sırılsıklama bana baktı. "Dediğim gibi. Durum o kadar da kötü değil." Elini kapıya doğru uzattı ardından peşim sıra içeri girdi.

Kel adam Phoenix'in elini sıktı ve bir sonraki vardiyaya kadar bir saatimiz olduğunu söyledi. Sonra bizi yalnız bıraktı.

"Vay. Bu inanılmaz. Kimdi o?"

"Bana iyilik borcu olan biri," dedi Phoenix. O an bana daha fazlasını anlatmayacağını anladım. Sanırım başka birçok acil soru varken benim de konuyu kurcalamama gerek yoktu.

Sergi muhteşemdi. Bazı parçalar hâlâ kasalarda asılmayı beklese de çoğu eseri görebildik.

İkimiz soyut heykel bölümüne doğru yürürken "Demek çağdaş sanattan hoşlanıyorsun?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse benim favorim değildir. Ben Rönesans dönemini tercih ederim." Durup vereceğim tepkiye baktı. "Fakat bundan hoşlanacağını biliyordum. Grigori dostunla binlerce sergiye gitmişsindir ama bu parçaları büyük olasılıkla görmediğinden emindim."

Ona zorlama bir gülümsemeyle baksam da yanıt vermedim. Lincoln'la hiç sergiye gitmediğimi itiraf etmek beni çok utan-dırmıştı. Lincoln'la hiçbir yere gitmemiştik ki. Hep antrenman yapıyorduk.

İkimiz kocaman odalarda yürümeye devam ederken "Sıra bende mi şimdi?" diye sordu.

Aniden gerilerek "Neyin sırası?" diye sordum.

"Soru sorma sırası."

Kaşlarımı çattım. "Sanırım."

Her iki kolunu da sıvadı. Hareketleri son derece rahat ve sıradan görünse de her biri fazlasıyla hesaplanmış görünüyordu. Acaba melekten insana geçişinde ne kadar pratik yapması gerekmişti? Artık kendisini daha çok melek gibi mi yoksa insan gibi mi hissediyordu?

"Sıradandan öte olmaktan neden o kadar korkuyorsun?"

Gözlerim içgüdüsel bir tepkiyle yere çevrildi. Soracak onca soru varken tutup bunu sormuştu. Gözlerimin dolduğunu hissettim ve hararetle gözyaşlarımı tutmaya ve kendimi toparlamaya çalıştım. Aklımı başka şeylere odaklamaya çalıştım; çarpık bisiklet heykeline, ayrıntılı kornişlere, yere saçılmış nakliye köpüğüne.

"Ben sadece... bir sergide diğerleri arasında seçilen bir parça gibi olmak istemiyorum."

"Sence bir Grigori olmak seni o duruma mı düşürecek?"

"Ben sadece hayatımı istiyorum. On yedi yıldır üzerinde çalıştığım hayatımı. Planlarım var, beni mutlu eden planlar ve onun... Onların bunu yapmaya hakları yoktu; beni böyle..." Başımı iki yana salladım. Lincoln'm bana yalan söylemesinin, dostummuş gibi yapmasının beni ne denli incittiğini Phoenix'e söyleyemedim. Geleceğimi bilirken bana söylememiş olmasının da. Ona söylemediğim bir şey de "Bunu yapmaya hakkı olmayanlar" sınıfına artık annemi de dâhil ettiğimdi.

“O dediğin... Lincoln mı, şu senin Grigori’n?” Phoenix konunun peşini bırakmıyordu.

“O... bana ait değil.”

“Bunu bilmek güzel,” dedi; alevler içinde, çıplak bir kadının tasvir edildiği bir sonraki heykele doğru yürüdü.

İçimden onu tokatlamak gelse de bunun yerine sert çıkmakla yetindim. “Konumuz o değil.”

Phoenix yanıt vermeden önce yanan kadım inceledi. “Bak, Violet, beni bir dinle. Griogori’ler genellikle... sürgünlerin *dostu* değildir. Bir açıdan bizler doğal düşmanlarızdır... Yine de bir *arkadaş* olarak sevdalı bir çocuk gibi davranmayı bırakman gerektiğini söylemeliyim. Hoşuna gitse de gitmese de artık bu dünyanın bir parçasısın ve sürgünler diğer sürgünlerdeki ve Grigori’lerdeki gücü sezmede ustadır.”

Phoenix’in bahsettiği diğer konuları şimdilik bastırmayı seçerek “Ve sen de bendeki gücü sezebiliyorsun,” dedim.

“Bir yanın ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyor olmalı.”

İnkâr etmek istesem de yapamadım. “Sana dokunduğumda içimi bir enerji sarıyor. Kontrol edemiyorum.”

“Biliyorum. Senin aracılığınla ben de bunu kısmen hissedebiliyorum.” Odanın ortasındaki ahşap bir banka işaret etti.

Aklıma Phoenix pizzacıda bana baktığında algıların nasıl yatıştığını anımsadım. Bir şekilde onun yanındayken kesilirmiş gibiydiler. “Hisleri sen kontrol ettin, onları yatıştırdın.”

Başını salladı. “Endişenin bir kısmını alıp yerine kontrolü ele almanı sağlayacak duygudan bir miktar verdim sana.”

“Bana duygu mu *verdin*?” dedim; gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. “Bu bazı meleklerin... sürgünlerin yapabildiği bir şeydir. İnsanlar için tehlikeli olmamızın bir nedeni de budur. Duygularını okuyup etkileyebiliriz; kimini güçlendirirken kimini de ortadan kaldırabiliriz. Güçlerimden biri de bu.”

Hemen daha önce olanlar aklıma geldi; Phoenix'in yanında geçirdiğim zamanı, onun yanında hangi duyguları yaşadığımı düşündüm.

Anlaşılan neler hissettiğimi biliyor ya da *okuyordu*.

"Violet, bunu sadece kendini kontrol edebilmene yardımcı olabilmek için yaptım. Zamanla bunu kendi başına yapmayı öğreneceksin. Kötü bir niyetim yoktu."

Ona kuşkuyla baktım. "Önceki gün apartmanımda..."

Gözlerini yere çevirdi. "Sana kendi hislerimi azıcık vermiş olabilirim. Ancak durumdan istifade de etmedim. Üstelik ne kadar istesem de..." Cümlesini yarıda bıraktı.

"Ya dün gece?" diye bastırdım; zihnime yönelik bu tecavüz beni giderek kızdıyordu.

"Sadece kızın başına gelenlerin üstesinden gelmene yardım etmeye çalıştım. Duygularının etkisini hafifletmeye."

Kaşlarım iyice kalktı. Düşünüyordum da gördüklerimden normalden çok daha az etkilenmiştim. "Hepsi bu mu?" diye sordum. Sesimde suçlayıcı bir ton vardı.

"Biraz...düşüncesizce hareket ettim. Özür dilerim." Gülümseyerek omuz silkti. "Sen yanımdayken kendimi tutmakta biraz zorlanabiliyorum."

Sözleri beni etkilediği ve yüzümü kızarttığı için öfke duydum. "Ya bugün? Şu an?"

"Hiçbir etkim yok," dedi; çikolata kutusundan fazladan bir çikolata aşırması gibi umursamazca elini salladı. "Artık bildiğine göre bunu bana karşı kendi hislerini inkar etmek için bir mazeret olarak kullanma." Ve işte, yine her zamanki kibirli haline dönüvermişti. "Dün gece ve bugün hissettiklerinin hepsi sana ait. Bunu bilmem doğal. Hissettim." Gülümsemesi daha da yayvanlaştı.

Phoenix'in bana ait tüm duyguları bilebildiğini öğrendiğim

için oracıkta ölmek istesem de beni yıldıramayacaktı. “Yanımdayken hislerimin gerçek olup olmadığından nasıl emin olacağım?”

Gülümsemesi kaybolurken yüzüne endişeli bir ifade yerleşti. Bana doğru hafifçe eğildi. “Artık bunun farkına daha kolay varacaksın. Beni aynı şeyi yaparken yakalarsan bana bir daha asla güvenmeyeceğini biliyorum. Bu riski göze alamam.”

Haklıydı, güvenmezdim. Fakat o bana güvenecek miydi?

Gözlerim bilinçsizce çıkış kapısını aradı. Alışkanlık. Ancak o an Phoenix’i eksem de eve vardığımda kapımın eşliğinde bekliyor olacaktı. Ellerimi saçlarımda gezdirdim. İşin aslı müttefiklerimin sayısı giderek azalıyordu. Bir de onu kendimden uzaklaştırırsam halim nice olurdu?

“Peki ama sakın bir daha yapma bunu...” Kaçma içgüdümü bastırmaya çalışarak sözlerimi daha da kuvvetlendirmek için içimi mümkün olduğunca tehditkâr hislerle doldurmaya çalıştım.

“Yapmayacağım,” diye söz verdi. Teslim olurmuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

Ertesi gün Claudia’nın öldürüldüğü ara sokağa döndüm ve sokağın girişine ayçiçekleri bıraktım. Sokağa arkadaşları ve ailesinin asla göremeyeceği solmuş çiçekler ve asla okumayacağı kartlar bırakılmıştı.

“Üzgünüm Claudia,” diye fısıldadım.

Artık Phoenix’in bir süredir duygularımı değiştirdiğini bildiğimden içime bakıp hüznü ve –daha çok da– suçluluğu bulmak bana daha kolay gelmişti. Boynundan çıkan ses... Olacakları anladığında yüzünde beliren o son bakış. Kızıl saçlarıyla örtülmeden önce yan yatan gözlerini görmüştüm; katıksız korkuyu da.

Ayrılmadan önce dönüp boş sokağa baktım.

Boğazımdaki o berbat düğümle ve içimde bunun olacakların sadece başlangıcı olabileceği düşüncesinin uyandırdığı o korkunç hisle “Seni kurtaramadığım için çok üzgünüm,” dedim.

Ben eve yürürken Phoenix aradı ve bana birlikte öğle yemeğine çıkmayı teklif etti. *Bizim kafeye* –belli ki *Dough to Bread*’den bahsediyordu– gideceğimizi söylediğinde teklifini reddetmek istesem de ona *bizim* diyebileceğimiz hiçbir şeyimiz olmadığını açıklamamın ardından uslu duracağına söz verdi.

Onunla vakit geçirmekte giderek daha az zorlanamam şaşırıcıydı. Algılar bile artık bana daha az musallat oluyordu. Arada gelip gitseler de bazen bana sadece duyularım başka insanlardan daha keskinceymiş gibi geliyordu. Phoenix’le beraber olmanın Lincoln’ın geride bıraktığı boşluğu doldurduğunu söylemeyi isterdim ama Lincoln’ın yanındayken duyduğum yakınlığın ve tamamlanmışlık hissinin yeri dolmuyordu. Ona karşı hissettiğim o güçlü bağın sadece “melek” yanımızın bir sonucu olabileceği –hatta daha beteri– o bağı bir daha asla hissedemeyeceğim düşüncesi ümit kırıcıydı. En azından Phoenix’le birlikteliğim içtendi... Bir noktaya kadar.

Claudia’ya olanlar hakkında hâlâ adamakıllı konuşmamıştık. Bu konunun açılmasından huzursuz olan tek kişinin ben olmadığım hissine kapılmıştım. Steph’e bile her şeyi olduğu gibi anlatmamıştım; sadece polise de anlattığımız aynı öyküyü aktarmıştım. Ona her şeyi açıklamadan daha fazlasını anlatmam imkânsızdı ve hâlâ bunu yapacak durumda değildim.

Phoenix meleklerin diyarlarından insanları belli şeyleri söylemeye ya da söylememeye zorlayabildiklerini söyledi. Genellikle normal insanlar söz konusu olduğunda bunu yapmaları ku-

rallara aykırı olsa da anlaşılan artık o kategoriye girmiyordum. Phoenix muhtemelen Steph'le veya babamla yaşadıklarına dair daha fazla şeyi paylaşamamamın nedeninin bu olabileceğini düşünüyordu. Görünüşe göre bu, hâlâ kararını verememiş bir Grigori'ye uygulanan standart bir prosedürdü.

Yemeğimiz geldiğinde Phoenix'e "Sen neden farklısın?" diye sordum. Aklıma kendisinin sıradan bir sürgün olmadığını söylediği geldi.

"Sanırım sadece şanslıyım." Alaycı tonu pek de ikna edici değildi.

Ellerimi kahve fincanına sardım; güvenilir kadim dostumun verdiği huzur beni mutlu ediyordu. "Kendinden konuşmaktan neden o kadar kaçıyorsun?"

Phoenix yanıt vermedi.

"Söylemeyeceksin, değil mi?"

"Sana seni incitmek için yakınında olmadığımı ispatladım mı?" Phoenix kahve içmiyordu. Anlaşılan benim gibi küçük ayinleri yoktu onun. Yaptığı her şey hep çok farklı ve aşındı. Tadı en ağır olan, bulabildiği en tatlı ya da en sıra dışı yiyecekleri sipariş ediyordu. O gün –rengi hoşuna gittiği için– bol pancarlı ve bifteklı bir sandviçi salatalık turşusu ve acı biber eşliğinde yiyordu. Neredeyse kahvaltıda çorba ve kahveyi bir arada yedim diye bana burun kıvrıran garsonun orada olmasını dileyecektim.

"Evet. Sanırım öyle," diye itiraf ettim. Küçük, kırmızı bir acı biberi tek harekette yediğinde kaşlarımı çattım.

"O zaman şimdilik bu kadarı yetse?" dedi Phoenix. Acı biberin etkisi duyularını harekete geçirirken onu izledim. Gözlerime inanmadım. Acı biber yediğini belli eden tek tepki ağzının kenarının hafifçe kıvrılması oldu.

Sırları eksik olmayan bir ilişkiye razı geleceğim hiç aklıma

gelmezdi. Lincoln'la yaşadıklarımın sonra Phoenix'in kendisiyle ilgili gerçeği saklamasına razı olmak bana ikiyüzlülük gibi geliyordu. Yine de birlikte çok da zaman geçirmemiştik. Bana sırlarını öyle bir anda döküvermesini beklemiyordum. Tabii ben sırlarımı ona açmak istemediğim takdirde.

"Bir gün anlatır mısın bana?" diye sordum; birdenbire Phoenix'i artık dünyanın, hayatımın bir parçası olarak gördüğümü fark ettim.

Gülümsedi. Beni okuduğunu fark ettim. Kızardım ve omzuna bir yumruk indirdim.

"Bak ne diyeceğim, bir Grigori olsaydın bundan çok daha güçlü vurabilirdin." Yüksek sesle güldü ve çıkardığı ses kalbimin biraz daha hızlı çarpmasına neden oldu. *Kim derdi ki? En azından hâlâ çarpıyor!*

"Bir gün, Violet..." dedi; ayağa kalktı, parmaklarını parmaklarıma dolayıp beni ayağa kaldırdıktan sonra beysbol şapkamın ucunu çekti, "...sana her şeyi anlatacağım."

Birkaç gün peşimde dolaşmasının ardından Phoenix'i daireme aldım. Özel alanıma girmesine izin vermek benim için az şey değildi. Dış dünyadan oraya kabul ettiğim kişiler sadece Steph ve Lincoln'dı. Ancak Phoenix'in ısrarından usanmışım. Bana çok bağlı, benimle çok ilgili görünüyordu. Bir yandan bunda Grigori olmamın etkisi olduğunu bilsem de onunla birlikteyken çoğunlukla kendimi bir arkadaşımın takılıymış gibi hissediyordum.

Phoenix özel alanıma karşı pek de saygılı değildi; bu da beni onu bir daha daireme almak konusunda tereddüde düşürdü. Yatak odamda dolanmaya, seçmece kitaplarımı okumaya, ken-

dine aitmiş gibi her şeyi karıştırmaya başlaması bir gün bile almadı. Ancak peşimden atölyeme gelmeye kalktığına ona dindim. Oraya kimse hatta babam bile girmemişti. Öte yandan Phoenix'in yanımda olmasının bana kendimi daha iyi hissettirdiğini inkâr edemezdim. Bunun gerisinde duyguları sezme becerisi olabileceğini bilsem de bir neden daha vardı: Ondan hoşlanıyordum.

Ona birçok soru sordum. O da bana bir sürü yanıt verdi. Elbette bunların hepsi eksiksiz yanıtlar olmadığı gibi sıklıkla beraberlerinde yeni sorular getiriyorlardı. Buna karşılık o da bana sorular sormaya çalışıyordu. Sorularının bazılarına yanıt verirken çoğundan kaçınıyordum. Ara sıra Phoenix beni Lincoln'la görüşmem için yüreklendirmeye çalışıyor, bunun kendi iyiliğim için olduğunu söylüyordu. Birkaç hafta önce hışımın arabasından çıktığım günden beri Lincoln'la görüşmemiştim. Claudia'ya olanlardan haberi bile yoktu. Onu arayıp kısa bir konuşmayla olanları anlatmayı düşünsem de henüz telefonu elime alamamıştım. Sonuçta meseleyi elimden geldiğince görmezlikten gelmeye çalışmıştım... Ta ki bugüne dek.

Henüz sabah saatleriydi ve Phoenix beni sinemaya götürmek için gelmişti. Babam kapıdan içeri girdiğinde mutfakta kahvaltı yapıyorduk.

"Hey, baba. Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Günaydın tatlım." Beni başımdan öptü. Yüzünden tıraş kremi ve losyon kokusu yayılıyordu. Kendimi bildim bileli aynı markadan şaşırmıyordu. "Müşterilerden birine gitmeden önce eve uğramam gerekti. Dün gece planlardan birini burada bırakmışım."

Babamın dikkati bir an Phoenix'e kaydıktan sonra yine bana çevrildi.

"A, affedersin baba, arkadaşımın tanıştırayım seni. Phoenix."

Babamın elleri karıştırdığı belgelerin üzerinde donakaldı.

Sanki iki şeyi daha o an fark etmişti: Dairede biri vardı ve bu kişi bir erkekti.

Doğrulup dikkatini Phoenix'e odakladı. "Merhaba Phoenix, tanıştığımıza memnun oldum," dedi; oysa yüzündeki bakış öyle demiyordu. Phoenix'e sadece bir babadan çıkabilecek o temkinli bakışı atıyordu.

"Seninle tanışmak da öyle James," dedi Phoenix; kayıtsızca sayfalarını çevirdiği dergiden başını belli belirsiz kaldırdı.

Babamla birbirimize kısaca bakışmamızın ardından aramızdaki baba-kız telepatisini çabucak kopardım. Arkadaşlarım arasında babama ilk kez Phoenix ilk adıyla hitap etmişti. Lincoln bile babam kendisine James demesini söylese de ona Bay Eden derdi. Bir şekilde Phoenix babama ilk adıyla hitap etmiş olmasa babamın ona bu ayrıcalığı tanıyacağından şüphe ediyordum.

"Kahve?" dedim. Dikkat dağıtma taktikleri, bölüm bir.

"Hayır, sağ ol, gitmem gerek ama bugün bir bağış toplantımız olduğunu unutma. Geliyorsun, değil mi?"

Aslında daveti unutmuştum. Babamın bir süredir üzerinde çalıştığı bir projeydi bu. Şirketi evsiz çocuklara yardım eden bir vakfın önemli bağışçılarından biri olmuştu. Ücret almadan arsaların ucuz olduğu şehrin eteklerine inşa edilen binalar ve evler tasarlıyorlardı. Kendilerine birer aile bulunan çocuklar bir sonraki binanın inşasında işçilerle birlikte çalışıyorlardı. Bu sayede bir yuvaları, işleri, gelirleri ve amaçları oluyordu. İyi bir sistemdi.

Biraz bocalayarak "Evet... tabii," dedim.

"Unutmuşsun," dedi babam.

Yüzümdeki suçlu ifade yalan söyleme olasılığımı ortadan kaldırdı. "Dert etme. Steph bana uğrayacak; ondan elbise ödünç alabilirim. Orada olacağım." Birden aklıma bir şey geldi. "E, baba?" Babamın gayet iyi bildiği o tatlı sesimi takındım.

Babam bir kaşını yukarı kaldırıp “Evet?” dedi.

“Yanımda birkaç kişi getirmemin sakıncası olmaz, değil mi?” Bütün gece tek başıma ortalıkta dolanmam için bir neden göremiyordum. Babam da ben de onun meslektaşlarını ve müşterilerini hoşnut tutmakla uğraşacağını biliyorduk. Ben ise orada aile birliğimizi sergilemek için konu mankenliği yapacaktım.

Babam önce bana sonra Phoenix’e baktı. İç çekti. “Kimleri getireceksin?”

“Sadece Steph’i ve Phoenix’i,” dedim.

Phoenix gözlerini bize çevirdi, birden sohbetimize olan ilgisi artmıştı. Gizlemeye çalışsa da gülümsediğini fark ettim.

Babanın yüzündeki ifade ise o kadar mutlu değildi. “Sorun olmaz herhalde. Onları haberdar ederim.”

Babam planları alıp ağır adımlarla kapıya yöneldi; anahtarların elinde şıkırdıyordu. Kapı tokmağını tutsa da kapıyı açmadan durdu. “Vi, sanırım organizatörlerin dün davetli listesini çıkardıklarını bilsen iyi olacak.”

Bayatlamış ay çöreğini ağzımdan atıp “Neden?” dedim. Kesinlikle çıkıp marketten biraz alışveriş etmem gerekiyordu.

“Nedeni şu... Lincoln’ın da adı listedeydi.”

“Ne!” diye haykırıp taburemden atladım.

Babam “Yemin ederim ki düne kadar haberim yoktu,” diyerek kendisini savundu.

“Eh, o halde gitmiyorum.”

“Violet, önemli olmasa gelmeni istemezdim. Gerçekten büyük bir davet bu; muhtemelen onunla karşılaşmayacaksın bile.”

Bu olanlara inanamıyordum. Beni zora sokansa babamın benden nadiren bir şey istemesiydi. Dünyada görmek istediğim son kişi Lincoln da olsa babamı hayal kırıklığına uğratabazdm. Onu kendimden uzaklaştıramazdım da.

“Tamam, tamam, gideceğim,” dedim.

“Sağ ol! O zaman...ikinizle de orada görüşürüz.” Hızla kapıdan çıktı.

Gözlerim kapıda, kalakaldım. Phoenix bana doğru gelse de ağzımın içi öyle kurumuştı ki ona beni yalnız bırakmasını bile söyleyemedim. Elini yüzüme koydu. Aramızda küçük elektrik şoklarını andıran ufacık enerji kıvılcımları yanıp söndü.

Gözüm hâlâ kapıdaydı; az önce olanları sindirmeye çalışıyordum. Bana Lincoln’ı anımsatan, onunla kazara karşılaşmama neden olabilecek her şeyden sakınmak için verdiğim onca çaba boşa gitmişti.

Neden sonra Phoenix’in dudaklarının dudaklarıma yaslanmasıyla sarsılan bedenim beni hülyalı halimden koparıp kendime getirdi. Dudaklarımız birbirine değer değmez duyularımın üzerindeki tüm kontrolümü yitirdim. Soğuk sıcak tüm bedenimi sardı. Phoenix’in tadı elma gibiydi ve gözlerim içgüdüsel bir şekilde kapandı. Işık parlamaları şiddetlenirken göz kapaklarımdan ardında bir gündüz bir gece olduğundan emindim.

Sonra Phoenix vardı; beni öpüyordu. Yumuşaklığı beni şaşırtmıştı. Lincoln’ın şiddetine karşın bende uyandırdığı etki kırılıyordu ve bu beni daha da korkuttu. Ben de onu öpüyordum... Sanırım.

Kendimi geri çekemedim; arzusunu kısmen sezdim... Bana olan arzusunu. Geriye sendeledim; duyuşal aşırı yüklenmenin ve zihnimin bana haykırışları birbirine girip başımı döndürmüştü.

“Ben... Ben... Seni *benim* öpmem gerektiğini söylemiştin.”

“Yalan söyledim.” Bunu son derece rahat, hiç pişmanlık içermeyen bir tonla söylemişti. Öyle ki sesi beni tedirgin etmişti.

Phoenix “Büyüleyicisin,” dedi. “Sanki her duyumun yerini alıyorsun ve içimde beş duyuyu harekete geçiriyorsun. Senin

aracılığıyla etrafımda uçan kuşların sesini işitiyorum ve hatta sabahın ve akşamın güçlerini sergileyişini hissediyorum.”

Söyledikleri dikkatimi içimi saran suçluluk duygusundan ona çevirdi. “Gündüz ve gece mi hissettiğin?”

“Bir açıdan öyle. Onları yaratan güç.”

“Güneş gibi mi?” diye sordum.

“Hayır. Güneşi yaratan ve ona güç sağlayan kuvvet gibi.”

“Vay canına,” diye mırıldandım. Bunları nasıl hissedebiliyordum? Bedenim nasıl bu şekilde tepki verebiliyordu?

“Neyse...” Bana doğru adım atıp az önce aramıza soktuğum mesafeyi kapattı ve “Her şey yolunda,” diye ekledi. Parmağını şakağımdan aşağı kaydırıldı.

Bir anda tedirginliğe kapılarak gözlerimi kaçırdım. Neden bahsettiğini bilmesem de olacaklar beni korkutuyordu.

Phoenix bana kendimi hazırlayacak zamanı tanımadı. “Öpüşmeden hoşlanmama sakınca yok.” Bakışı deliciydi. Her zamanki kibirli ifadesi gitmiş, yerini tam anlamıyla erkeksi bir hale bırakmıştı.

Bedenim yarım yamalak kahrkahamla titredi. “Beni okuyor musun?”

“Yetecek kadar.” Parmağını bu kez yüzümün diğer yanından aşağı gezdirip yavaşça boynuma indirdi ve köprücük kemiğimin çizgisini takip etti. Tüm vücudumu saran karıncalanmanın duyulardan mı yoksa sadece benden ya da ondan mı kaynaklandığından emin olamıyordum.

“Bunu yapmayacağına söz vermiştin.” Sesim nefessiz çıkmıştı.

Verdiğim tepki karşısında memnun olan Phoenix’in ağzının iki yanı kıvrıldı. Tane tane konuşarak “Benim seni etkilemeyeceğimi söylemiştim... Bunu yapmadım da.”

Kızardım; bir an önce bu sohbetten sıyrılmak istiyordum. O öpücüğün benim için –dolaysıyla da aynı zamanda onun

için– ne ifade ettiğine dair hiçbir fikrim olmasa da karşımda hissettiğim her duyguyu okuyabilen biri varken bunu anlamaya çalışmam mümkün değildi.

Bir kez daha geri adım atıp fiziksel temasımızı kestim. Bunu yapmam g de olsa sonraki sözlerimi ağzımdan ıkarabilmemi sağladı. “Sadece... sinemaya gitsek nasıl olur?”

Acınası bir soruydu; bunu biliyordum ama elimden ancak bu kadar gelmişti.

“Tabii,” dedi; kapıya gidip benim için açık tuttu.

Yanından geçerken parmaklarıyla kapı çerçevesini tıkırdattı. “Eh en azından işler yolunda gidiyor. Bence baban benden hoşlandı.”

On Yedinci Bölüm

*"Şu an ve her an çevremizde kötücül ruhların olması feci,
dehşet verici bir düşünce."*

Richard Whately

Gün benden kaçarcasma geçip giderken bana hazırlanmam için yeterli zamanı vermedi. Mutluydum ve o gece Lincoln'la karşılaşma olasılığımı aklıma getirmemek için kendimi meşgul etmeye çalışıyordum.

Phoenix öğleden sonra yanımdan ayrılmış, yedide gelip beni ve Steph'i alma sözü vermişti. Ne yapıp etmiş yaşadığımız an hakkında daha fazla konuşmamayı başarmıştık; Phoenix konuyu –şimdilik– açmadığı için rahatlamıştım.

Steph kucağında bir sürü elbiseyle geldi. Son altı aydır yakınlardaki tüm okulların düzenlediği baloların davetiyelerini eline geçiriyordu. Bunun bir hobi olduğunu söylüyordu. Elbette bu durum gardırobunun epey genişlemesine neden olmuştu ki yeni hobisinin ardında yatan asıl dürtünün bu olabileceğinden kuşkulanıyordum. O gün hobisinden ilk istifade edişim olmayacaktı.

Kendi giyeceği elbiseyi kenara koyduktan sonra içlerinden bir tane seçmem için kalanları önüme serdi. Giysiler arasında aylardır gözüme kestirdiğim siyah straplesi görünce tercih yapmam zor olmadı. Geçmişte renkli giysiler giymek için çabalasam da işin aslı ben siyahtan, siyah da benden hoşlanıyor-

du. Elbise sade olsa da kıvrımlarımla ve yan tarafındaki derin yırtmaçla gayet seksi görüneceğimi biliyordum. Steph elindeki bir çift Jimmy Choo marka ayakkabıyı yüzüme doğru salladığında ayakkabı numaralarımız aynı olduğu için tanrıya şükrettim. Babası hep iş gezilerine çıkan bir kız olmasının avantajı da babasının dönüşte ona ve Jase'e, asistanına aldıracağı hediyeler getirmesiydi. Steph artık babasının asistanıyla sıkı fıkı olmuştu. Kadın ona tasarımcı elbiselerini ve ayakkabılarını içeren bir liste veriyordu ve –ta ta ta tam– sezonun içinde sezonun en kaliteli ürünleri olan paketler kapısının önünde bitiveriyordu.

Her ne kadar elbiseden ve ayakkabılarından vazgeçmeyi düşünmesem de “Bunları giymemin senin için bir sakıncası olmadığından emin misin?” diye sordum.

Steph makyajının son rötuşlarıyla uğraştığı banyodan “Sorun değil!” diye seslendi.

“Sağ ol, e, Marcus’la işler nasıl gidiyor?” dedim; son zamanlarda Steph’in hayatında olup bitenlerle ilgilenmediğim için suçluluk hissettim. Artık daha iyi bir dost gibi davranmamın zamanı gelmişti.

Banyodan odama döne döne geldi. “Harika! Başka ne bekledin ki? Yakışıklı, zeki, seksi ve gezmeyi seven biri. Ayrıca alabildiğine saygın bir aileden geliyor.” Sesinin tonu o kadar hissizdi ki kendimi tutamayıp güldüm.

“Bunlar tamam ama benim sormak istediğim soru aşağı yukarı şuydu: Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?”

Asıl konuyu kavrayamamışım gibi bana baktı. “Az önce onun seksi, zeki ve potansiyeli yüksek biri olduğunu söyledim; içimi ısıtıp duygularımı hareketlendirecek daha ne olabilir ki?”

Buna diyecek sözüm yoktu.

“Neyse, benim hakkımda yeterince konuştuk. Ya senin Bay Prens Kurtaran’la aran nasıl?”

Bir kez daha kendimi ona her şeyi anlatmaya hazırladım. Ona sırlarımı dökmek istesem de daha önce olduğu gibi iş konuşmaya geldiğinde sözcükleri toparlayamadım.

Yatağıma oturup ayakkabılarımı bağlarken nihayet “Arkadaşız,” dedim.

“Ya?”

“Öyleyiz.”

“Demek bana onun yanındayken içinin hiç kıpırdanmadığını söylüyorsun ha?”

“Evet. Peki, hayır... Belki.” Başımı iki yana salladım; bu tepkim Steph’e olduğu kadar kendimeydi de. “Zaten o tür bir şeyler aradığımı yok.”

“Eh, istesen de istemesen de elinde bir şeyler var,” dedi Steph.

İnleyerek yüzümü ellerimin arasına aldım.

“Vi, ondan hoşlanman doğal. Neden biraz eğlenmeye çalışmıyorsun? Ölmezsın.”

“Evet, belki de. Sadece aklıma hep...” Lincoln’ın ismini ağzıma almaya bile dayanamıyordum

“O halde bu gece onunla görüşecek olman belki de iyi olur. Kafanda Lincoln’ı bir tanrıymış gibi yücelttin ama öyle değil Vi. Bu gece onu gördüğünde öyle olmadığını göreceksin.”

Evet...her şey tam olarak bu şekilde gelişecek. Hislerimle mücadele edip cesur bir ifade takındım. “Haklısın. Bunu yapabilirim.”

“Evet, yapabilirsin. Ayrıca seni o elbisenin içinde görünce yere kapaklanacak.” Steph önümde dikilip üzerime birkaç kez parfüm sıktı. “Benim elbisemin sana benden çok yakışması da son derece asap bozucu.”

Aynaya baktım. Yalan söylemiyordu; elbise kesinlikle vücudumun güçlü yönlerini ortaya çıkarıyordu. Parlak, buğday ren-

gi tenli; sarı saçları omzuna varan; modaya uygun giyinen Steph zayıf ve güzeldi. Ancak tahta göğüslüydü. Hep şakaya vursa da kıvrımları kışkandığını biliyordum.

Plan kurduğu zamanlara has ses tonuyla “Ve,” diye ekledi, “tüm planlar suya düşse de yanında mükemmel bir kışkandırma aksesuarı olacak. Phoenix.”

Konuya o açıdan bakmamıştım. Bu iyi miydi kötü müydü bilemesem de yanımda fazladan cephanes olması fikrinden hoşlandığımı inkâr edemezdim.

Phoenix bizi tam yedide aldı. Dakikliği sinir bozucuydu. Babamın çalıştığı binanın lobisine girdiğimizde harikalar diyarına adım atıyormuşuz hissine kapıldım. İçerisi milyonlarca süsleme lambasıyla donatılmıştı. Lambalar tavanı örtüyor ve kalabalığın üzerinde birer sarkıt gibi parlıyorlardı. Köşede kadın vokalisti boğuk, tatlı bir sesle şarkı söyleyen bir müzik grubu vardı. Smokinler içindeki garsonların dengede tuttukları şampanya tepsileri bir boşalıp bir doluyordu. Göz kamaştırıcı kıyafetler giyen insanlardan oluşan bir deniz odayı dolduruyor, tüm zeminini örtüp o gece için açılan teraslara taşıyordu. Konukların hepsi çok iyi giyinmişti. Bir anda tedirginlik hissettim ve elbisemin fazla sade kaçmamasını ümit ettim; mücevhersiz ve yapılmamış saçlarımla kendimi biraz çıplak hissediyordum.

Phoenix ne düşündüğümü işitmişçesine kulağıma fısıldadı. “Çok seksisin, sana dokunmamak için kendimi zor tutuyorum.”

Huzursuzca kımıldanmayı bırakıp gülümsedim. Duygulanımı okumasının kendince faydaları da vardı, sanırım.

Steph’in görünüşü ortama çok uygundu; buğday teninin üzerinde süzülen, göz alıcı, zümrüt yeşili bir elbise giyiyordu. Boyunun saran, bol işlemeli inci kolye onu daha da öne çıkıyordu.

Phoenix çekici görünüyordu. Kravatı ya da ceketi olmasa da davete ayak uydurmuştu. Siyahlar içinde saçları akıllı almaz görü-

nüyordu. Erik rengi, siyaha kaçan saçlarının içinde göz kamaştırıcı gümüş tutamlar vardı.

Nereye yürüse kadınlar başlarını çeviriyorlardı; onun dünya dışı görüntüsü karşısında gözleri kamaşıyordu. Sanki Phoenix arkasında onları kendisine çeken kalıcı bir aura bırakıyordu. Kadınların ilgisinin farkında da olsa bundan hiç etkilenmemiş gibi duruyordu ve Steph'le bana en hoş iltifatlarda bulunurken gözlerini benden hiç ayırmıyordu.

Kalabalıkla kaynaşmaya başladık ve Phoenix bize birer kadeh şampanya getirdi.

Çok geçmeden babam biz buldu. Steph'e alelacele merhaba deyip Phoenix'e belli belirsiz başını salladıktan sonra kolumdan tutup beni göstermek istediği kişilerle tanışmaya götürdü. Formalitelerin bitmesiyle Steph ve Phoenix'in yanına dönmem uzun zaman almadı. İkisini koluma takıp oradan ayrılmayı düşünsem de babam salonda bir kez daha gezinmemi isteyebilirdi.

Lincoln'ı görme fikri tüm düşüncelerimi gölgeliyordu. En küçük bir ses işitsem başımı çeviriyordum. Ne zaman bir adamın güldüğünü veya arkamdan birinin geldiğini işitsem dönüp bakıyordum. O hassas halim de, bir de Lincoln'ın ne halde olduğunu kolaylıkla fark edecek olması da canımı sıkıyordu.

Tam, belki de babamın haklı çıkacağını, belki Lincoln'ın ortaya çıkmayacağını düşündüğüm anda onu gördüm. Yanımızda dikilen bir grup insan yana çekilmeye, onunla aramızda kalan alanı boşaltmaya başladı. Benden en fazla on metre ötedeydi.

O an dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu. Sanki onu ilk kez görüyordum; nefesim tutulmuştu. Tüm olanlardan sonra bile hâlâ o güne dek gördüğüm en güzel insan olduğunu düşünüyordum.

Üzerine mükemmel oturan bir takım giymişti. Yakası açık, gıcır gıcır, beyaz bir gömlek; siyah pantolon ve ceket. Elleri cebinde; odanın ortasındaki cilalı, beton sütunlardan birine yaslan-

miş dururken inanılmaz görünüyordu. Farklı da. Yüzünün rengi solmuştu ve gözleri bitkin bakıyordu; günlerdir uyumamış gibi.

Bedenim içgüdüsel bir tepkiyle ona doğru hareketlendi; bir miknatısın diğerine çekildiği gibi. Ancak etrafını çeviren insanlar iyice dağıldığında olduğum yerde donakaldım.

Lincoln yalnız değildi.

Yanında bir kadın vardı. Ben ikisini izlerken kadın ona doğru eğilip eliyle omzunu sildiği Lincoln'a çekidüzen verdi. Lincoln'ın hayatında bu rolü üstlenen kişiymiş gibi.

Ondan nefret ettim.

Lincoln ikimizin arasında açılan boşluğun diğer yanından bakınca beni gördü. Nefes alıp vermeyi bıraktım. Doğruldu.

İçimde kabaran duyguları hissettim; kıskançlık ve ne olduğundan emin olamadığım başka bir şey daha. Tek bildiğim bu ikinci duygunun çok güçlü olduğuydu. Bir de bana ait olmadığı. Yanımda dikilen Phoenix'e baktım. İçimden onu teskin etmek geçse de gözlerim yeniden Lincoln'a çevrildi. Yanındaki kadına bir şeyler söyleyip bana doğru yürümeye başladı. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki içimde gürlediğini hissediyordum. Phoenix yavaşça bana yaklaştı. İçime sızdırdığı duyguyu bloke etmeye çalıştım.

Lincoln'ın soğuk bir tavır takınmasını bekliyordum. Aslında ne beklediğimi bilmiyordum ama karşılaşmamızın tedirgin geçeceğini düşünüyordum. Ancak bana yaklaşmaya devam ederek aşmayacağını düşündüğüm resmiyet sınırlarının ötesine geçti. Elimi tutup beni kendisine doğru çekti ve sıkıca kucakladı. Şaşkınlığım yüzünden doğal içgüdülerim harekete geçti ve bedenimin eridiğini hissettim. Haftalardır ilk kez rahat bir nefes alıp sarılışına karşılık verdim. Beni nefesimi kesecek kadar sıkıca sarsa da umursamadım. *Aman tanrım, şu an. Tek ihtiyacım olan bu. Onu bırakamam. Henüz olmaz.*

Lincoln kulağıma “Seni özledim,” diye fısıldadı. Omurgamdan aşağı bir ürperti yürüdü. Ona daha da sokulmak, onu daha da sıkıca sarmak, asla bırakmamak istiyordum. Aklım biraz başıma geldiğinde anımsadım. Acımı. Geriye kaykılmamla Lincoln beni bıraktı.

Phoenix elimi tuttu. Tutmak istediğim el onunki değildi ve bunu gizlemekte zorlandım.

Lincoln bariz bir şekilde kendini toplamak için çabalayarak doğruldu ve ceketini hafifçe çekti. Boğazını temizledi. Kısık gözlerle Phoenix’e bakıp resmi bir ses tonuyla “Üzgünüm, kabalık ettim,” dedi. “Ben Lincoln, sanırım Violet’in doğum gününde az da olsa görüşmüştük.”

Kahretsin. Bunu unutmuştum.

“Phoenix.”

Lincoln’ın tokalaşmak için elini uzatmasıyla ceketinin yeni sıynıldı ve bileğini sıkıca saran gümüşü bileklik ortaya çıktı.

Phoenix donakaldı. Bilekliği o da görmüştü. Lincoln’ın amacının da tam olarak bu olduğu fikrine kapıldım.

“Elini sıkmasam daha iyi,” dedi Phoenix.

Lincoln’ın gözleri Phoenix’ten bana çevrildi. “Biliyordum! Violet, o...”

Sözünü kestim. “Onun ne olduğunu biliyorum. O bana kim olduğu hakkında hiç yalan söylemedi Lincoln.”

Lincoln’ın gözlerinin içine baktım, söz dinlemez duygularım taşı taşıyacaktı. Steph bana soran gözlerle baktı. Sadece başımı iki yana salladım; o an onun sorularıyla uğraşacak durumda değildim.

Lincoln dikkatini Phoenix’e çevirdi. “Onunla ne işin var? Neden seni sezmek bu kadar güç?” Lincoln’ın tavrı baştan aşağı değişmişti; hareketleri sert ve tehditkardı.

Phoenix elimi daha da sıkı tuttu. “Bu bir oyun değil. Violet’in

şu dönemi atlatması için yardıma ihtiyacı vardı. Onun çoğundan güçlü olduğunun farkında olduğuna eminim. Emniyeti için hiç endişelenmedin mi?” Öfkesinin kabardığını hissedebiliyordum.

Lincoln ona misliyle karşılık verdi. “Tabii ki endişelendim! Ancak hazır olana dek yalnız kalma hakkına saygı gösterdim.”

İnsanlar bize bakmaya başlamıştı.

“İhmalkârlık ettin. O yürüyen bir neon tabela gibi. İhtiyaç duyduğunda yanında sen yoktun. Ben vardım.” Phoenix soğukkanlı olmaya çalışsa da sözlerinden taşan testosteronu hepimiz fark ediyorduk.

Lincoln güldü. “Ve *senin yanında* kendisini güvende hissedecek, öyle mi? Konu ne? Ona tutuldun mu yoksa? O *asla* *senin* gibi biriyle olmaz!”

Phoenix kısa bir süre sessiz kaldı ve gözlerini Lincoln’a dikmekle yetindi. Yüzüne tehditkâr bir sırıtış oturdu. Elimi tutan elini birkaç kez sallayıp omuz silkti.

“Fakat...” Başını yana eğip kavuşmuş ellerimize baktı.

Lincoln çenesini öylesine sıkıyordu ki bir damarı çatlayacak gibiydi.

Neredeyse haykırarak “Dur!” dedim. İşler kısacık bir sürede fazlaca kızışmıştı. İkisini aynı salonda tutmak hiç de iyi bir fikir değildi.

“Bakın.” Elimi Phoenix’in elinden çektim. “Benim koruyucu bir kahramana ihtiyacım yok, bu yüzden ikiniz de kesin şunu!”

Diğer yanımda hâlâ ağzını açmadan dikilen Steph araya girdi. “Hım, çocuklar, her ne kadar testosteron yüklü tartışmanızı bölmeyi istemesem de insanlar bize bakmaya başladı.” Gözlerini Lincoln’a çevirdi. “Bu arada seni yeniden görmek güzel Lincoln.” Steph dudaklarını kenetleyerek Lincoln’a gülümsedi.

Lincoln "Selam Steph. Kusura bakma," dedi. Mahcup bir hali vardı. Öyle olmalıydı da. Yine de horozlanan tek kişi o değildi.

"Evet..." Steph konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Belli ki burada neler olduğundan hiç haberim yok." Bana suçlayıcı bir bakış attı. Uzun bir açıklama yapmam gerekecekti. "Belli ki tek ben olayların dışında kalmışım ama şunu bir dinleyin. Siz iki kişisiniz ve karşınızda bir tek Violet var. O da iki adamla tek başına idare edebilecek yapıda değil."

Bu kez ben Violet'a bir bakış attım. Sadece gülümseyip gözlerini Phoenix'e çevirdi. "Neden ikimiz gidip barda iki tek atmıyoruz? Violet hazır olduğunda gelip bizi bulabilir."

O an içimde Steph'e karşı uyanan sevgiyi anlatmaya kelimeler yetmezdi. Phoenix isteksizce onun peşinden gitse de önce kendince eğlendi. Yanağıma uzun bir öpücük kondurdu ve gitmeden önce Lincoln'a gülümsedi. Phoenix'in son birkaç haftadır Lincoln'la görüşeyim diye başımın etini yediği düşünülduğünde epey sinir bozucu bir durumdu bu. Lincoln'la birlikte sessizce arka terasa yürüdük. Temiz hava almak bana iyi bir fikir gibi gelmişti; Lincoln ve Phoenix'i birbirlerinden uzaklaştırmak ise daha da iyi bir fikirdi.

Lincoln bana bakmadan "Saçlarını salınca çok güzel olmuşsun," dedi. Sesi sadece onun sesinin dokunabileceği yanıma dokunurken içimden sesine teslim olmak, içine dalmak gelse de kendime o zamanların geride kaldığını hatırlattım.

Onu "Saçımı o halde milyonlarca kez gördün," diye tersleyip saçımı kulağımın arkasına kıstırdım.

"Ve ben de milyonlarca kez saçlarının ne kadar güzel olduğunu söylemek istedim." Dönüp gözlerimin içine baktı ve ardından gözlerini bilerek elbisemin yakasına çevirdi. Bu hareketinin etkisi Phoenix'in duygularını bana yüklemesine kıyasla daha hafif kalsa da bir yıkım güllesi gibi bana çarptı. Ona uzan-

mayı çok istiyordum. Daha önce bana o şekilde bakmamak için hep kendini tutmuştu.

Ona uzanmak yerine “Yapma,” dedim.

Biraz dargın bir sesle “Peki,” dedi. “Erkek arkadaşının yanına dönmek istiyorsan,” elini kapılara doğru salladı, “ben seni tutmayayım.”

“O benim... Buna hakkın yok... Lanet olsun sana!” Onun yanındayken cümle bile kuramıyordum.

Lincoln ellerini cebine sokup gözlerini yere çevirdi. Bana bakmadığı bir anda sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Fakat seni görmemek, senden haber almamak beni çıldırtıyordu. Sadece mahremiyetine saygı göstermeye çalıştım ama bir de baktım, onun yanındasın.”

Alaycı bir tavırla “Bu kadar sıkıntı çektiğine üzüldüm,” dedim. “Burada ne işin var peki?”

“Beni fon davet etti. Baş bağışçılardan biriyim.”

Fısıltıyla “Bilmediğim bir şey daha,” dedim.

“Annem öldüğünde kurulan bir vakıf fonuydu bu. Üzerine çok kafa yorduğum bir şey değil. Senden saklamıyordum bunu.”

Lincoln ebeveyninden çok da bahsetmezdi. Tek bildiğim doğduktan bir hafta sonra bir araba kazasında babasını, on yedi yaşında da kanserden annesini kaybettiği idi. Anlaşılan annesi bir tür girişimciydi ve anladığım kadarıyla tek çocuk olduğundan Lincoln’a epey bir para miras kalmıştı; en azından depoyu satın alabilecek kadar. Depodan bozma evindeki boş odada annesinin şirket evraklarıyla dolu kutular tavana dek uzanıyordu. Lincoln oraya asla girmez, odayı temizleyip bir spor salonuna çevireceğini söylerdi. Bunu asla yapmayacağını bilsem de.

Lincoln sesini alçalttı. “Ona güvenmemelisin.”

Ona aynı ses tonuyla “Sana güvenmemeliydim,” diye karşılık

verdim. Sözlerim karşısında yüzü acıyla buruştu. İfadesi samimi görünse de ikna olmamıştım.

“Ne yapacağına karar verdin mi?” dedi. Bana sırtını çevirip iki eliyle tırabzanı tuttu. “Grigori olup olmamak konusunda?”

“Hayır. Açıkçası bu konu hakkında anlamam gereken çok şey var hâlâ.”

“Sana yardım etmeme izin verecek misin?” Sesi neredeyse yalvarır gibi çıkmıştı.

İşin aslı Claudia’ya olanları –o sürgünün onu önünde eğmeye zorlayıp kendisini öldürmeye yalvarışını– görmek beni değiştirmişti. İradesinin ondan küstahça çalındığını görmek. Artık günün birinde aynı şeyin bir başka masumun başına gelmesini engelleyebileceğimi bildiğimden kaderime sırtımı dönebileceğimden emin değildim.

Ayrıca hâlâ bir yanımin Lincoln’ın yanında olmak için dayanılmaz bir arzu duyduğunu da bildiğimden teklifini reddedemedim. Elimi tırabzana koydum ve ikimiz de omuz omuza durarak gecenin karanlığına baktık.

“Tamam,” dedim. “Fakat bu aramızın düzeldiği anlamına gelmiyor.”

“Tamam,” dedi Lincoln.

Harika. Her şey tamamdı.

İçeride Lincoln’ın yanında gördüğüm kadın onun omzunda beliriverdi. Uzun, zarif bedeni ve dalgalı, sarı saçları bedeni-ne yapışan, krem rengi bir tasarımcı elbisesiyle tamamlanmıştı. Dişlerimi sıktım. Aman ne harikaydı; şimdi de bu güzel yaratık için terk edilmenin hazzını tadacaktım.

Kadın yalnız konuşmak için Lincoln’a el etti. Lincoln ise çağ-

nya aldırış etmeyip “Violet, bu Magda,” dedi. “Kendisi Griffin’in ortağıdır.”

Magda bana bakıp gülümsese de bu bir kadının yüzünde bir başka kadını tartarken beliren gülümsemelerdendi. Gözleri soğuktu. Bakışları sayesinde ona karşı hemen antipati duyduğum için daha az suçluluk hissettim.

Mükemmel bedeninin geri kalanıyla uyumlu, uzun ve ince kolunu bana doğru uzattı.

“Grigori ortağı,” diye düzeltti. Bunu neden yaptığı gün gibi ortadaydı. “Nihayet seninle tanışmak çok güzel Violet. Yakında birbirimizi tanıma fırsatı bulacağımızdan eminim ama ne yazık ki gitmemiz gerek.” Konuşması hafif aksanlıydı. Bu bir yabancıнын aksanı değil, daha çok “ben senden üstünüm” diyen bir aksandı.

“Neden?” Lincoln’ın sesi biraz tedirgindi.

Magda önce Lincoln’a sonra bana imalı bakışlar attı.

“Sorun yok, Magda. Onun yanında konuşabilirsin. Aramızda sır olmayacak.”

Yüksek sesle gülmemle ikisinin de gözleri bana çevrildi. Özür dileyeceğimi sanıyorlarsa daha çok beklemleri gerekiyordu.

Magda bir an duraksamasının ardından başını hafifçe salladı. “Bugün peşimizden gelen grup pusuya düşürülmüş. Griffin bizi bekliyor.”

Lincoln dişlerini sıktı. Bana baktı. “Gitmem gerek, üzgünüm.”

Nedense ağzımdan “Ben de gelmek istiyorum,” cümlesi çıkıverdi.

Şimdi bir bana bir Magda’ya bakma sırası Lincoln’daydı. Magda başını hafifçe iki yana salladı. Evet, ikimiz asla sıkı dostlar olmayacaktık.

Lincoln beni şaşırtan bir tavırla onu görmezlikten geldi.

“Bunu görmeye, anlamaya hakkı var.” Bana doğru döndü. “Tamam ama hiç yanımdan ayrılmayacağına söz vermen gerek.”

Başımı salladım. Ne yaptığımdan tam olarak emin değildim. Ancak içimde suçlulukla karışan bir his, bu son hamlemin gerisinde yeşil gözlü bir canavarın olduğuna dair bir şüphe vardı.

Magda'nın arabasının arka koltuğunda başımı pencere camına yasladım. Veda edecek zaman olmadığından Steph'e ve Phoenix'e davetten ayrılmam gerektiğini bir cep mesajıyla bildirdim. İçten içe, oradan kaçmak için bir bahane bulduğuma seviniyordum. O gün her ikisiyle de uğraşmaya can attığım yoktu. Hiç şüphesiz ertesi gün hesap vermem gerekecekti.

Arabanın önünde oturan Magda ve Lincoln anlamadığım konulardan, tanımadığım insanlardan bahsediyorlardı. İçimi kıskançlık sardı. Yine o acı gerçeğe, Lincoln'm hayatının önemli bir kısmından habersiz olduğum gerçeğiyle yüz yüze gelmiştim. Ne aptal, ne saf olduğumu düşündükçe kendime kızıyordum.

İkisine baktığımda gayet açık bir şekilde anlayabildiğim birkaç şey de vardı. Lincoln'm hareketleri rahattı ve Magda'nın yanında kendisini besbelli huzurlu hissediyordu. Magda araba sürse de sürekli kımıldanıyor, saçını düzeltiyor veya kolyesiyle oynuyordu. Her fırsatta aralarındaki konsola, Lincoln'a doğru yaklaşıyordu. Hisleri açıktı. Asıl soru Lincoln'ın ona karşı hislerinin ne olduğuydu.

Sohbetlerinden –beden dillerinin karmaşık analizine ilave-ten- anladığım bir grup sürgün melek ve Grigori arasında bir çatışma çıktıydı. Grigori'ler sürgünleri gizlendikleri yere kadar takip etseler de kendilerinden sayıca üstün sürgünler tarafından pusuya düşürülmüşlerdi.

Audi'nin rahat arka koltuğundan "Bana Grigori'lerden neden o kadar nefret ettiklerini bir daha açıklar mısınız?" diye sordum. Magda'nın pahalı bir Avrupa arabası olması beni hiç şaşırtmamıştı.

Lincoln ortadaki konsola yaslanıp bana doğru döndü. Magda'nın yana kaykılıp ona yer açmadığını fark ettim. Bu yüzden kolları omuzlarından dirseklerine kadar temas ediyordu. Fiziksel olarak olmasa da içimden gözlerimi devirdim. *Hadi ama!* Magda niyetini bundan fazla açık edebilir miydi?

Lincoln "Çünkü onların yoluna sadece biz çıkıyoruz," dedi.

"Tam olarak *neye* uzanan bir yol bu?"

"Güce." Lincoln'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "İnsanlığa hükmetmek istiyorlar. Güç istiyorlar ve bizi irademizden koparıp kölelere çevirmeyi. İnsanlara hemen her şeyi yaptırabilirler. Bazıları beklenmedik, mantıksız işler yapar... Geri kalanlar ise daha organize. Sahip oldukları güç düşünüldüğünde her iki grup da tehlikelidir. Bizi yok etmek istiyorlar çünkü onları sadece biz durdurabiliriz ve... sadece biz onlarla savaşılabileceğimiz kadar güçlüyüz." Başını iki yana salladı. "Bazen mücadelenin en kötü yanı da bu olur. Onların Grigori'leri anlamaktan büyük bir zevk aldıklarını bilmek... Grigori'leri öldürmek onlar için bir eğlence, bir spora dönüştü."

"Fakat *hepsi* de kötülük peşinde değil," dedim. "Griffin bana istisnalar olduğunu söylemişti."

Lincoln kimi kastettiğimi hemen anladı. Koltuğunda dönüp bana sırtını çevirdi. "Arada sırada sürgün olmayı seçen bir melek insanlar arasında huzur içinde yaşamayı seçebilir. Biz onlara "sessizler" deriz ve sorun çıkarmadıkları sürece onları kendi hallerine bırakırız. Ancak çoğu sürgün gururu ve güce olan özlemi, ihtiyacı çok büyüktür. Melek diyarını bırakıp buraya gelmelerinin bir nedeni var ve bu kararlarının insanlar açısından sonuçları nadiren olumlu olur."

Magda arabayı eski depoların sıralandığı bir bloğa park etti. Bölge bana tanıdık gelmişti. Lincoln'ın evinden pek de uzakta olmadığımızdan emindim. Yuva özlemini andıran bir his içimi kapladı. Kendimi tokatlamak istedim.

Ağır adımlarla peşlerinden terk edilmiş bir binaya yürüdüm. Görünüşüne bakılırsa bina yıkım listesinde olmalıydı ya da en azından öyle olması yerinde olurdu. Kirli pencerelerinin hepsi kırık. Etrafta düzleştirilmiş, anlaşılan iğreti yataklar olarak kullanılmış karton kutular vardı.

Deponun uzak ucunda bir şeyin etrafına toplanmış insanlar gördüm. Onlara doğru yürüdük; topuklularım zeminde takırdıyordu. Zeminde kalın bir toz tabakası vardı ve tozun içinde kısa süre önce açıldıkları belli olan ayak izleri vardı. Steph, Jimmy Choo'larının halini görünce beni öldürecekti.

Kendimi orada fazlalıkmiş, gizlice 18 yaş sınırı olan bir filme sokulmuş bir çocuk gibi hissediyordum. Bana biri beni fark edip oradan götürecekmiş gibi geliyordu. Magda göz ucuyla bana baktı. *Onun* orada olmamam gerektiğini düşündüğü açıktı.

Griffin gruptan kopup bize doğru yürüdü. Beni görünce gülümsedi. Ben de bir süredir tuttuğumu fark etmediğim nefesi bıraktım.

“Bir arama ekibi göndermem gerekir mi diye düşünmeye başlamıştım,” dedi Griffin.

Gülümsedim. Espri yapma çabalarının genellikle başarısızlıkla noktalandığı söylenebilirdi.

“Eh, işte buradayım,” diye yanıt verdim.

“Evet.” Griffin, Lincoln'a bir bakış attı. “Kendini daha baştan böyle karmaşık bir olayın ortasında bulmanı istemizdim...” Benimle konuşurken gözleri hâlâ Lincoln'ın üzerindeydi. “Yine de güzelce giyinmen gururumu okşadı.”

Gözlerimi Griffin'e diktim. "Buraya gelmek benim fikrimdi. Dolayısıyla ona suçlayarak bakmayı kesebilirsin."

Griffin'in yüzü şaşkın bir ifade aldı. Belki fazla ileri gitmiştim ama dizginleri elime almalıydım. Beni dün gördüğünde perişan halde zırlıyordum. Ona her zaman öyle bir kız olduğumu düşündürmeyecektim.

Lincoln gülmeye başladı. Arkama dönünce başını iki yana salladığını gördüm.

"Ne var?" Soru ağzımdan tükürür gibi çıkmıştı. Griffin de Lincoln'ın tepkisine en az benim kadar anlam verememiş gibiydi.

"Hiçbir şey," dedi Lincoln. "Sadece Griffin'in böyle gafil avlandığını hiç görmemişim. Oysa genelde insanların içini bir kilometreden okuyabilir."

Griffin'in tepkisine bakmak için döndüm. O da gülmeye başlamıştı.

Magda ofladı. "Burası sinir krizleri yaşanacak yer mi millet?" Ardından uzun adımlarla uzaklaştı.

Beni güldürenin Magda'nın söyledikleri mi yoksa tavrı mı olduğundan emin olamasam da her halükârda kısa bir an için de olsa üçümüz de gülümsedik.

Neden orada olduğumuzu ilk anımsayan Lincoln oldu. Kaşlarını çatıp Griffin'e döndü. "Ne oldu? Bu gece sadece keşif yapılacağını sanıyordum."

Griffin'in yüzüne pişman bir ifade çöktü. Gözleri endişeli ve bitkindi. Sırtında lider olmanın yükünü taşıdığını hissettim.

"Öyle olacaktı. Hâlâ neler olduğunu bilmiyoruz. Nasıl böyle... Bunu aklım almıyor, Linc." İnanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Kaçını kaybettik?" diye sordu Lincoln; diğer Grigori'lerin toplandığı iskele binasının uzak ucuna baktı.

Griffin ellerini yüzünde gezdirdi. “Üç. Bunun gerisinde izini sürdüğümüz o aynı grup olabileceğini düşünsek de artık... O kadar da emin değiliz. Tom öldü, Linc. Onlar hazırlıklı ve organizeydiler.”

Lincoln kaskatı kesildi. İçimden onu teselli etmek, hiç olmazsa elimi omzuna koymak gelse de geri durdum.

“Neden aynı grup olmadığını düşünüyorsunuz?” diye homurdandı Lincoln. “Öyle olmalı! Neden peşlerinden gitmiyorsunuz?”

“Çünkü dostlarımız ışığın ve karanlığın güçleri tarafından öldürülmüş. Başta onların iki taraf arasındaki bir çatışmanın ortasında kaldığını düşünmüştük. Ancak bu işte bir karanlık sürgünün parmağı olduğu çok açık. İşlerini zorla ışık sürgünlerine gördürüyor olmaları mümkün. İki tarafın birbirlerini rehin almaları ilk kez görülmüyor.”

“Birlikte çalışıyor olabilirler mi?” diye araya girdim.

“Işık ve karanlık sürgünleri mi? Hayır. Onlar birlikte çalışmaz,” dedi Griffin.

“Neden rehin alıyorlar?” diye sordum.

Yanıt Lincoln’dan geldi. “Çünkü güçlerini uzun süre kullanmaları onları zayıflatır. Başka sürgünlere kirli işlerini yaptırırlarsa güçleri hiç eksilmez.”

Griffin bir kere daha parmaklarını yüzünde gezdirdi. “Biliyorum, inanması güç Violet. Ancak sürgünler gözlerini kırpmadan can alırlar. İyi insanları kaybediyoruz.”

“Aslında güç değil. Buna bizzat şahit oldum.” Dudağımı ısır-dım. *İtiraf zamanı.*

Griffin ve Lincoln aynı anda “Ne?” dediler.

“Tanıdığım bir kızdı. Bir sürgün onu öldürdü.” Claudia’nın açık kollarıma yığılışını anımsamamla gözlerim doldu. “Sürgün onun boynunu kırdı; yanı başımda.” Lincoln’a baktım. “Adı

Claudia'ydı. Doğum günümde onunla tanışmıştın."

Lincoln bana doğru yaklaşıp elini nazikçe dirseğimin altına koydu. "Ne oldu? Nasıl kaçtın?"

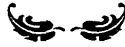
"Phoenix. O... sürgünü öldürdü."

Lincoln ve Griffin bakiştılar. Lincoln birkaç saniye bana bakmasa da Griffin özür dilermiş gibi gülümseyerek başını salladı. "Görüyorsun ya, normalde gerçeklik ve uzay diyarlarıyla birbirimizden ayrılmamızın iyi bir sebebi var."

Başımı salladım; artık sürgünlerin gerçekten melek olmadıklarını giderek daha fazla anlıyordun. Onlar yanlış yola sapmış egolardı; güçlüydüler. Hem de çok.

O an içinde Griffin'e karşı bir saygı uyandı. Lincoln'a ve belki anneme karşı da.

"Anlıyorum," dedim.

On Sekizinci Bölüm

*"Gönüllüler. Kader onlara rehberlik eder.
Gönülsüzler. Kader onları sürükler."*

Seneca

Griffin "Violet," dedi, "Lincoln'a cesetleri göstereceğim. Benim gözden kaçırdıklarımı fark edebilir. Sakıncası yoksa burada bekleyebilir misin?"

Ona "Tabii, burada beklerim" demeliydim. Bunun yerine aptallık edip "Ben de görmek istiyorum," dedim. "Bu, bir Grigori olmanın gereğiye sanırım benim de onları görmeye hakkım var."

Griffin uzandı ve tozlu, siyah çizmelerinin topukları üzerinde dönerken bana yanlarında yürümem için el etti. "Yalan söylemeyeceğim, ikisi müthiş bir gaddarlıkla öldürülmüş, diğeri ise... daha da beter bir şekilde. Alabildiğine huzursuz bir manzara."

Başımı salladım, müthiş bir gaddarlıktan beter ne olabilirdi acaba? Üçümüz Magda'ya ve diğer Grigori'lere doğru yürüdük. Etrafta polisler, yetkililer ya da güvenlik şeridi; oranın bir suç mahalli olduğunu gösterecek tek bir belirti bile yoktu.

Lincoln'a "Olayı polise bildirecek misiniz?" diye sordum.

Hüzünle bana baktı. "Hayır. Normal insanları bu işe karıştırmamız çok tehlikeli olur. Ayrıca yaralanmaları şüphe uyandır-

madan açıklamamız imkânsız. Aramızda farklı olay mahalleri oluşturarak bir yandan yetkililere ölümleri bildirirken diğer yandan olanları örtbas etmemizi sağlayan insanlar var.”

“Nasıl mesela?” Dehşete düşsem de tuhaf bir şekilde ne kastettiğini anlıyordum.

“Farklı olaylar oluştururlar; araba kazaları, yangınlar gibi işte.”

“Tanrım,” dedim Lincoln’ın yalnızca geride ceset yığınları bırakan kaza mahallerini kastettiğini fark etmiştim.

Alana yaklaşıırken içimde küçük bir enerji titreşimi hissettim. Titreşimi kontrol etmeye çalıştım. Geri dönüp bakıyorum da o an onları orada bırakıp kaçmak için iyi bir zaman olabilirdi. Son pişmanlık neye yarar?

İlk cesedi görünce zamansız bir rahatlama yaşadım. Gördüğümde berbat bir hisse kapılsam da cesedin öyle dehşet verici bir hali yoktu; sadece hareketsiz bir formdu. Dikkatimi diğer iki kurbanı çevirdiğimde elim ağzıma gitti. Kusmak istedim. İkisi de kadındı; genç, güzel ve çıplak. Bedenlerinden keskin bir koku yayılmaya başlamıştı bile; parçalanmış etin ve sıcakta kuruyan tuzlu kanın karışımı. Karınlarındaki delikleri görünce elimi ağzıma daha da bastırdım. Karınlarının yanı başında bir... organ yığını vardı. Sanırım. Sanki bir el bedenlerini yarıp organlarını dışarı çıkarmış ve boşalan gövdelerinin yanına yığmıştı. Canavarca, katıksız bir şiddetti bu.

Kollarımı karnıma doladım; içimde kabaran, benliğimin en küçük zerresine dek sızan korkunç duyguyu görmezlikten gelmeye çalıştım; saf hazzı. Bunu her kim, her kim yaptıysa o sırada büyük bir haz duymuştu ve yaşadığı hazzı ben de hissedebiliyordum.

Dayanamayıp gözlerimi kaçırdım ve dikkatimi diğer cesede verdim. Bu kez neler olduğunu *gerçekten* görebildim. İnsanların zihinlerinin bir şekilde kendilerini fazla rahatsız edici şeylerden

koruduğunu duymuştum. Erkek olan, hâlâ giysileri üzerinde ve fazla hırpalanmamış görünen kurban bir boşluk hali içinde uzanıyordu; ölmüş değil de kaybolmuş gibi. Ölü bedenlerin niha-yet huzura ermiş görünmeleri gerekirdi. Ancak artık Griffin'in göreceğimiz bizi huzursuz edeceğini söylediğinde ne kas-tettiğini anlıyordum. O manzarada huzurdan eser yoktu. Deh-şet içinde, cesetlerin her birine baktım; yüreğim onlar için ağlı-yordu. Boğulacak gibi oldum.

Dilimin ucunda elma tadım hisseder hissetmez bunu diğer algıların izleyeceğini anladım. Birkaç adım sendeleyerek uzaklaşmaya çalıştım. Faydası yoktu.

Gözlerimin önünde sabah ve akşam görüntüleri parlıyor, görüntüler beni kör ediyordu. Şiddetli bir deneyimdi bu. Acı verici. Dizlerimin üzerine çöküp haykırdım. Lincoln'ın bağırdığını işitem de bana dokunmadı. Algıları durdurmaya çalışsam da yapamadım. Soğuk sıcak bedenimi sardı. Kendimi buzdan yapılmış ancak içinde yanardağlar patlayan kaskatı bir heykel gibi hissediyordum. Çığlıklarımı işitebiliyordum. Sanki uzak diyarlardan geliyorlardı.

Sırtım geriye doğru büküldü, arkaya giden kollarım yere doğru sarkarken parmaklarım beton zemini yaladı.

Bir kol belimi kavrayıp beni daha da geriye devrilmeden tuttu. Bir başka el yüzümü yandan kavrayıp bedenimi sabitledi. Kendimden geçtiğimi, algıların içinde kaybolduğumu hissettim. Odaklanmaya, Phoenix'in bana söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Duygular... Duygularımı kontrol etmem gerekiyordu. Ya da o duyguları zihnime tümüyle hâkim olacak başka bir şeyle şaşırtmam.

Belimdeki Lincoln'ın kolu olmasını diledim.

"Öp beni," diye fısıldadım.

Yüzümdeki eller donakaldı. Bir başka algı dalgası içimi dövdü.

“Öp beni, lütfen!” Bu kez haykırmıştım.

Lincoln içime daldı; bariyerleri yerle bir ederek. Ağzı ağzımın şeklini alırken, dudaklarını ayırdı ve... eridik. Bilekliği ilk tuttuğumda hissettiğim o aynı serin, saf esinti bedenimde, ruhumda gezdi. Esinti çiçeklerin baskın kokusunu bir tarlada esen rüzgâr gibi uzaklara üfledi. Elma tadının zayıflamaya başladığını hissettim; ağzıma gelen tek tat Lincoln’ın alabildiğine sahici ağzının tadı olana dek. Bedenim soğuk sıcaklığı ve vızılı enerjiyi onun içine akıttı; Lincoln’ın enerjisinin tamamını soğurana dek. Kuşlar etrafımızda döndükten sonra uzaklara uçtular.

Lincoln beni kendisine çekti. Önümde diz çöküp beni tutkuyla öptü ve ben kendimi... iyi hissettim. Sabah ve akşam dengüsü ortadan kayboldu. Artık sadece ikimiz vardık. Sessizlik etrafımızı sardı. Kalbim hızla çarparken Lincoln’ın öpüşlerine karşılık verdim; onu basbayağı sevdiğimi bilerek. Yüreğim ağlarken kendimi geri çektim; beni basbayağı aldattığını bilerek.

Yere düştüm.

Yere düştü.

Ben ağladım.

O çığlık attı.

Ağır ağır, oda ve etrafımızdaki insanlar belirmeye başladı. Griffin yanımdaydı; bana bir sürü soru sorsa da söylediklerini anlamıyordum. İçimde gezinen acının gerçek olup olmadığını bilmiyordum. Yan tarafıma baktığımda etrafımda uzanan cesetleri gördüm. Sanki ben de onlardan biriydim.

Hırıltılı bir sesle “Lincoln?” dedim. “O iyi mi?”

Magda yerde yatan Lincoln’ın üzerine abanmıştı. Birazcık sürünerek Lincoln’ın başına gittim. Geri çekilen Magda’nın yüzündeki suçlayıcı bakış gözümünden kaçmamıştı. Az önce bedenimin içinde akan şiddetten dolayı içimde uyanan, Magda’nın yüzüne bir yumruk indirme arzumu bastırmam gerekti.

“Linc.” Sesim titredi; gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Lincon titreyerek bana baktı.

“Yaralandın mı? Seni incittim mi?” diye sordum.

Lincoln hızla soluk alıp veriyordu. “Biraz fazla yüklendim. Hiç böyle bir şey hissettiğimi... Violet, senin...” Gözlerini benim gibi yanında çömelen Griffin’e çevirdi. “Bunu gördün mü? Hissettin mi hiç?”

Griffin sakindi. “Gördüm ama hissetmedim. Anlat bana.”

Lincoln bana baktı. “Anlatabilir miyim?”

En azından benden izin istemişti. Başımı sessizce salladım. Bu tür deneyimler yaşamıyormuşum gibi davranmaya devam edemezdim.

“Beşini de hissettim, Griff. Henüz güçlerine uyanmamasına rağmen onda beş duyu da var; her biri bugüne dek hissettiklerimin hepsinden daha güçlü. Ona dokunduğumda beşini de tam olarak hissettim. Sanki o... algıları sadece sezmiyor, onlara dönüşüyor.”

Ya, sanki içime bir ruh girmiş gibi!

Griffin bir süre sessiz kaldıktan sonra “Öpüşmenizin nedeni neydi?” diye sordu.

İyi soru. Lincoln bana baktı.

Lütfen beni buna yanıt vermeye çalışmaya zorlama.

“Sanırım sebep bunu kontrol edememesi, durduramamasıydı. Onu öptüğümde bir iletken görevi gördüm. Sanki algıları paylaşıp onlara bir mecra bulduk. Benim içimden geçtikten sonra bedenimden çıkıp gittiler.”

Griffin bana merakla baktı. “Bunu kontrol edebilmen için birinin seni öpmesi mi gerek yani?”

Yanıtımı bekleyen Lincoln’ın gözlerinin parladığını gördüm. Bu teorinin işlerliğini daha önce deneyip denemediğimi merak ettiğinden emindim.

“Hayır.” Kızardım. Bildiğim gerçeği dillendiremedim. Daha önce Phoenix’i öptüğümü ama bunun algıları *durdurmadığını* söyleyemedim. Yalan söylemeyi seçtim. “Ben... Emin değilim.”

“Peki, öyleyse bu durumun tekrar gerçekleşmesi olasılığına karşı Lincoln’ı hazır tutmamız gerek.” Griffin’in yüzü ciddi bir ifade olsa da yüzümdeki paniği görünce yumuşadı. “Keşke sana yanıtları verebilseydim Violet ama o yanıtlar bende yok. Şu ana dek bir Grigori’nin tüm beş duyuya ya da sürgünleri bir olay mahallinden ayrılmalarnın ardından bile bu denli kuvvetli bir şekilde sezebilecek bir farkındalığa sahip olduğunu duymamıştım. Belki bu geçici bir durumdur ve kader ortağın olduğu için Lincoln sana yardım edebilecek tek kişidir. Siz birbirinizi tamamlamak için yaratılmış olsanız da bu kadar mahrem bir fiziksel temas...”

Griffin ve Lincoln bakıştılar.

Lincoln “Şimdi olmaz,” dedi. Benden sakladıkları bir şey vardı. Savunma mekanizmamın harekete geçtiğini hissettim. Bana bir kez daha yalan söylenmesini istemiyordum.

“Şimdilik en azından bu gece burada neler olduğunu öğrenmemiz gerek,” dedi Griffin. Bana ışık sürgünlerinden kaçırılanlar olup olmadığını söyleyebilecek bazı bağlantılarım var; işe oradan başlayabiliriz. Neyle uğraştığımızı bilmemiz gerek, özellikle de sayılarının çok olup olmadığını.”

Lincoln ona “Olur,” diye yanıt verdi. “Fakat algıların geri gelmesi ihtimaline karşı Violet’ı buradan uzaklaştırmalıyız.” Lincoln ayaklanıp üstünü başını sildi.

“İyi fikir.” Griffin bana doğru döndü. “Lincoln seni eve götürecektir. Yarın konuşabiliriz. Seni nelerin beklediğini konuşuruz.”

Gözlerimi ona diktim. Bu tür bir geleceği kafamda canlandıramıyordum. Belki bu yeni hayatla yüzleşebileceğimi, belki bunun Claudia’ya olanlardan dolayı hissettiğim suçluluğu yatıştı-

racam düşünmeye başlamıştım. Yapamadım... Tüm bedenim az önce olanların etkisiyle titriyordu. Kontrol bende değildi ve kontrol kaybetmek isteyeceğim son şeydi. Bu algılar tarafından dize getirilmek istemiyordum. Özellikle de bana hayatımın en büyük yalanını söyleyen kişinin bu algıları durdurabilecek tek kişi olduğunu düşündükçe.

“Aslında, iyiyim,” dedim. “Bakın, anlıyorum, gerçekten. Önemli bir iş yapıyorsunuz. Sadece... Ben bu işe uygun değilim.” Odaya bakınıp bir çıkış kapısı buldum. “Üzgünüm. Gitmem gerek.”

Kapıya yönelip arkama hiç bakmadan dışarı çıktım. Yolun sonundaki küçük bir parka varana dek yürümeye devam ettim. O kadar uzun bir mesafe kat etmememe rağmen bacaklarım titriyordu ve oldum olası topukluluklarla iyi yürüyemezdim. Evet, pısrıklık ediyordum ve kaçmak koyduğum kuralla aykırıydı. Fakat oradan uzaklaşmak zorundaydım.

Yıpranmış bir park bankına oturdum. Vakit geçti ya da erken. Görünüşe göre şafak söküyordu. Ayak sesleri işittim. Gelenin o olduğunu arkama dönmeden anladım. Yanıma oturdu. Uzandığı elimi kaçırdım.

“Canını yaktığın içim üzgünüm,” dedim. “Bu şeyi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum.” Kim bilir ne acı çekmişti? Çılgılığı feciydi.

“Sana yardım etmekten mutluluk duydum. Yardım etmek istedim. Zaten canımı yakan algılar değildi.” Başını ellerinin arasına alıp dirseklerini dizlerine dayadı. Derin bir nefes alıp verdi. “Seni öpmek... Uzun zaman hissettiklerimi inkâr etmeye çalıştım. Doğru olanı yapmaya. Fakat doğum gününde öpüştüğümüzde... Biliyordum ki bir kez başladım mı bir daha... Her ne kadar bunu yapamayacak olsak da.”

“Hep yapamayacağımızı söylüyorsun. Bu bir mazeret Linc.”

“Değil.”

“O halde neden? *Neden* yapamayalım?” Onunla bunları konuşmakla muhtemelen kendimi daha fazla incittiğimi bilsem de kendimi tutamıyordum.

“Biz kader ortaklarıyız Vi. Griffin’in dediği gibi güçlerimiz birbirini tamamlıyor, ruhlarımız karşılıklı bir etkileşim içinde. Grigori ortakları birlikte olamaz... Yani o anlamda. Bu çok tehlikelidir. O tür bir birliktelik güçlerimizi zayıflatır, bizi sürgünlere karşı aciz duruma düşürür.” Ellerini saçında gezdirdi. “İşte bu yüzden hep aramıza mesafe koymaya, senden uzak durmaya, birlikteliğimize profesyonel bir açıdan yaklaşmaya çalıştım. Fakat artık...”

“Ne olmuş artık?” diye sordum. Söyledikleri anlamak için çabalıyordum. Asla birlikte olamayacak mıydık? *Grigori olursam asla...*

Lincoln başını iki yana salladı. “Artık sana ne zaman baksam sana yakın olmama tahammül edemediğini görüyorum ve bu durumu düzeltmek için elimden bir şey gelmiyor.”

Sustum. Bunun doğru olmadığını, ona yakın olmak için can attığımı söyleyemedim ona. Kendimi hislerime bırakabilmeyi giderek daha da çok dilediğimi de.

Lincoln “Beni affedebilecek misin?” diye sordu.

Annem de mektubunda kendisini affetmemi yazmıştı. Anlamak için çaba sarf edebilirdim. Affetmek ise bana hep daha güç gelmişti.

Sorusundan kaçınarak “Sanırım annem bir Grigori’ydi,” dedim.

“Ne?” Şaşkınlığında samimi bir hali vardı; bu da beni rahatlatmıştı. Ona bu konuyu açmamamın nedeni biraz da bunun bildiği ama benden gizlediği bir başka şey olmasından korkmamdı.

“Babam bana annemin on yedinci doğum günümde açmam için bıraktığı bir kutu verdi. Sendeki kutunun aynısı ve içinde şu bilekliklerden bir tane, bir de... mektup vardı.”

“Tanrım. Yemin ederim ki bunu bilmiyordum. Annesi ya da babası da Grigori olan bir Grigori’yi hiç duymamıştım. Mektup-ta ne yazmıştı?”

“Ruhların gerçek olduğunu ve bazen geri götürülmeleri gerektiğini... Bir de onu affetmemi.”

“Ya!”

Sonrasında çöken uzun sessizliği Lincoln bozdu. “Güvenini zedelediğimi biliyorum. Uyanmanın ve bir Grigori olmanın ardından bir daha sırlara ihtiyaç olmayacak. Sana bir daha senden hiçbir şey saklamayacağıma söz veriyorum.”

“Kusura bakma Lincoln ama sen aklını mı kaçırdın? Sence gerçekten bir Grigori olmayı istiyor muyum? Bu olanlardan sonra hem de? O şeye gerçekten uyandığımda ne olacak? Şimdi bile başa çıkamıyorum onunla!”

Alnı kınıştı. “Ne diyorsun sen?”

“Senin için heceleyeyim o zaman. G-ri-gori-ol-mak-is-te-mi-yo-rum. Ne şimdi ne yarın! Büyük planlar kurduğun için üzgünüm ama ben sadece okula gidip hayatımı yaşamak istiyorum. Sadece normal insan hayatımı.” Ağzından çıkan sözlerin doğruluğundan emindim.

Ayağa kalkıp etrafımda dolanmaya başladı. Ben de ayaklandım.

“Yapamazsın, Vi. Sen diğer insanlar gibi değilsin. Phoenix bile söyledi bunu. Gücün çok dikkat çekiyor. Kendini korumak için Grigori güçlerini nasıl kullanacağını öğrenmelisin.”

Başı ellerinin arasında, önümde çömeldi. Sonra dizlerinin üstüne çöktü. “Violet, *lütfen*. Hiçbir şey yapmadan onların seni incitmelerini izleyemem. İstersen benden sonsuza dek nefret et

ama lütfen bunu yapma. Seni bulacaklar ve...öldürecekler.”

Vay canına. Küçük bir ölüm tehdidi insanın gecesini aydınlatmak için birebirdi gerçekten.

Ayağa kalktım. Lincoln hâlâ ayaklarımın dibindeydi. O an bana ironik geldi. Daha önce hep ben ayağının dibinde ona tapmıştım.

“Şansımı deneyeceğim.”

Lincoln yere baktı; konuştuğunda sesi sakindi. “O sürgünün seni koruyabileceğini mi sanıyorsun? Kaçman gereken şeyin tam da o olmadığından emin misin?”

Yarım yamalak güldüm. “Kıskançlık kokusu seziyorum Lincoln.”

Lincoln başını kaldırmadı. “Tabii ya. Senin amacın da bu değil miydi zaten?”

Bir kürdan alıp gözüme batırmak kendimi dönüp oradan uzaklaşmaya zorlamaktan kolay olurdu. Ancak bir şekilde bunu yapmam. Bir zamanlar, kendi rızamla asla sırt çevirmeyeceğim adamı ıslak çimlerin arasında diz çökmüş halde bıraktım.

On Dokuzuncu Bölüm

*“Kıskançlık duysa da bunu belli etmedi. Zira kıskançlık
dünyanın kendisini fark etmesinden hazzetmez.”*

Lord Byron

Uyandığımda Phoenix’i yatağımın başucunda oturur halde buldum. Davetsizce özel alanıma girdiğini görmek beni her zamankinden de çok kızdırmalıydı. Ancak kızmak bir yana, sakindim.

Sözcükler arasında boğazımı temizleyerek “Beni etki altına mı alıyorsun?” diye sordum.

“Hayır.”

Bunun tam anlamıyla doğru olduğundan emin değildim. Eliyle yatak örtümü düzleştirse de hemen ardından avuçlayıp tekrar kınıştırdı. Yüzü asıktı.

“Dün gece için özür dilerim,” dedim; yüzümü ovuşturarak mahmurluğumu üzerimden atmaya çalıştım. Maskara ellerime bulaşmıştı ve muhtemelen gözlerimin panda gözlerine benzediğini fark ettim. Önceki gece ya da daha doğrusu o sabah eve geldiğimde yüzümü yıkamak bile zor gelmişti bana.

Phoenix yanıt vermedi. Sadece beni öylece izledi. Duygulanımı okuduğundan emindim. Bir peçete almak için uzanıp “Bana onunla konuşmam gerektiğini sen söylemiştin,” dedim.

“Konuşmak mı?” Bir kaşını kaldırdı.

Önceki gece Lincoln’la öpüşmemiz gözlerimin önüne geldi-

ğinde yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. Hemen gözlerimi ovuşturmaya, peçetenin ardına gizlemeye koyuldum.

Phoenix sessizce “Kimse basit bir sohbetten dolayı bu kadar suçluluk duymaz,” dedi.

Onu duymamışım gibi davranarak çıkarması zor maskarayla uğraştım.

“Hatıranı sezebiliyorum Violet!” Elini şilteye vurmasıyla benimle birlikte bütün yatak zıpladı. “Sözcüklerden fazlasını paylaşmışsınız..”

Ayağa kalkıp kitaplığıma doğru gitti ve kitapları karıştırıyormuş gibi yaptı. “Hissettiğin pişmanlık ise *yaptığının*, artık her ne yaptıysan, pişmanlığı değil.”

Zihnimi boşaltmaya, duygularımı kontrol altına alıp onu kafamdan uzak tutmaya çalıştım. İyice zıvanadan çıkarak bana öfkeyle baktı.

“Bak, Phoenix, beni okuyacaksan en azından gerçekleri bil.”

Şaşırmış gibiydi. Yatakta doğruldum ve aniden üzerimde bir *Aslan Kral* tişörtü olduğunu ve büyük olasılıkla saçımın kuş yuvası gibi görüldüğünü fark ettim.

“Orada bir...” Gördüklerimi nasıl betimleyeceğimi bilmiyordum. İç organları bedenlerinden sökülmüş o insanların görüntüsü. Cansız olmanın ötesinde tümünden kayıp görünen o adam. Bunları hatırlamak bile midemi kaldırmıştı. Yastığı bir kolumla sarıp bedenime yasladım.

“Grigori’ler öldürülmüştü. Cesetler gördüğümde ben... Acı vericiydi. Hisleri kontrol edemedim. Çaresizdim ve duyulanımı harekete geçiren algıları durdurmam gerekiyordu. Bu yüzden de ben...”

“Lincoln’a olan hislerini mi kullandın?”

Gözlerimi utanç içinde yere diktim. “Evet.”

Phoenix “İşe yaradı mı peki?” diye bastırdı.

“Evet.”

Pheonix'in yüzüne saf öfke oturdu. Yatakta geri geri gittim. Sırtım duvara çarpana dek. Titrememe rağmen gözlerimi gözlelerinden kaçırmadım.

Birkaç dakika sonra yatak odası kapıma yürüdü. “Bir duş alıp üzerini değiştir. Kahve yapacağım.” Sesi soğuktu.

Yatakta sırtımı yaslayıp battaniyeyi başımın üzerine çektim; rahatlamam mı endişelenmem mi gerektiğinden emin değildim.

Odamda temiz çamaşır bulmak için arandım; bu artık bir alışkanlığa dönüşmeye başlamıştı. Çamaşır yıkamak gibi normal işler son zamanlarda bana çok önemsiz geliyordu. Üzerime beli gevşek bir kot geçirdim. Düşmesin diye sürekli çekiştirmek zorunda kaldığımdan o pantolonu nadiren giyiyordum. Üstelik dışarda hava yaklaşık otuz dereceydi. Pantolonla sıcaklayacağımı bilsem de giyecek başka temiz bir giysim yoktu. Dizlerimin ve ellerimin üzerinde sürünerek kemer ararken annemin yatağının altına sakladığım kutusu gözüme ilişti.

Kutuyu çıkarıp içindekileri yatağımın üzerine boşalttım. Ters çevirdiğimde altında daha önce fark etmediğim bir yazı fark ettim.

Evelyn bar Semangelof

İrade Koruyucusu

Küçük muskanın bağlı olduğu bebek kolyesini elime aldım. Babam bana muskanın bir bebeğe yaşamın ilk yirmi gününde takılan bir tür iyi şans tılsımı olduğunu söylemişti. Ne olur ne olmaz diye altı ay boyunca boynumdan çıkarmamıştı.

Muskayı elime aldım. Üzerine ayakta duran, ellerini uzatmış üç figür resmedilmişti. Figürlerin arkalarındaki kanatları silik olsalar da seçebiliyordum. Muskayı elimde çevirdiğimde arka-

sında bir başka kabartma olduğunu fark ettim. Yazı küçük ve silikti. Güçlkle çıkartabildim.

S.S.S. Koruma

Bir donanma gemisinin ismini andırması dışında ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Annem gerçekten bir Grigori miydi? Her şey bir yalan mıydı? Babamı sevdiği bile mi? Ya da beni?

Kapımın vurulmasıyla irkildim.

“Kahve hazır,” diye seslendi Phoenix. Muhtemelen hâlâ hırçınlığı üstündeydi. Derin bir nefes alıp ellerimi saçlarımda gezdirdim; stresimi üzerimden atmak için nafîle bir çabayla.

Kutudan çıkardığım her şeyi geri koyarken kutuya ya da gümüşî bilekliğe gereğinden fazla dokunmamak için çaba harcadım. Bir başka duyu atağına maruz kalmak istemiyordum. Elim, annemin sözlerini saklayan zarfta gezindikten sonra önce kutuya sonra yatağımın altına uzandı. “Bir dakikaya çıkıyorum,” diye seslendim.

Kapıyı açmak için uzandığımda hayretler içinde geriye sendeledim. Damarlarım ince bir bilezik gibi bileğimin etrafını sarmıştı. İzlere yakından baktığımda bunların damar bile olmadığını fark ettim; başka bir şeydiler. Renkleri griye hatta...metaliğe kaçıyordu.

Nefes alıp gözlerimi yumdum. *Nefes alıp ver, paniğe kapılma. Nefes alıp ver, paniğe kapılma.*

Kendime meseleleri zihnimin “sonradan uğraşılacaklar” bölümüne atmada usta olduğumu hatırlattım. Bu olayın da diğerlerinden bir farkı yoktu.

Bol pantolonumun üzerine uzun kollu bir tişört giyip –eh, şıklığım üzerimde denemezdi– mutfağa girmemle taze kahve kokusu burnuma çarptı.

Phoenix bana çok az bakarak “Bununla sıcaklarsın,” dedi.
 “İyyim böyle.”

Bana dönüp bir kaşını kaldırdı. Duygularımı elimden geldiğince sakın ve yansız tutmaya çalışıyordum. Phoenix’in kaşları daha da kalksa da neyse ki tek kelime etmedi.

Bana hazırladığı kahveyi içtim. Bunun o gün içeceğim çok sayıda kahvenin ilki olduğunu biliyordum. Önceki geceyi ve aldığı kararı düşündüm. Uzun zamandır ilk kez bana kontrolü biraz olsun geri alıyormuşum gibi geliyordu. Lincoln’ın evinde ki o günden beri kendimi yaşadıklarımın yol açtığı korkuya ve paniğe yavaş yavaş teslim ediyordum. Gerçek, denge anlayışımı yerle bir etmişse de uğruna onca çabaladıklarımın birinin bana biçtiği kader nedeniyle yıkılmasına izin vermeyecektim. Sonu ister iyi ister kötü olsun, benim için doğru olan buydu. Öyleyse kollarımda bir iki tuhaf iz varsa ne olacaktı yani? Bununla yaşayabilirdim.

Phoenix durduk yere “Kendini kandırıyorsun,” dedi ve olumlu düşünceler silsilemin önünü kesiverdi.

Surat astım. O anı bozmasına izin vermemeye kararlıyım. “Beni okumayı kes. Kabalık bu.” Buzdolabına gidip bir yoğurt kâsesi çıkardım.

“Sen duygularını öyle ortalıkta sergilerken seni görmezlikten gelemem,” diye çıkıştı Phoenix. Mutlu bir hali yoktu ama sıkıntısının asıl sebebinin neşeli halim olmadığını tahmin ediyordum.

Tatsız tavırları sabrımı taşıyordu. “Bana öyle bakma. Karanımı verdim ben. Bana gerçekten değer veriyorsan karanıma saygı duyarsın. Tabii sırf bir tür süper güçlü Grigori olacağımı düşündüğün için çevremde dolanıyorsan, bilemem.”

Şaka yapıyordum ama Phoenix gözlerini benden kaçırdı. Ona doğru atılıp önüne geçtim. “Sebepe bu değil, öyle değil mi Phoenix?”

Phoenix bana doğru yürüyüp elimi tuttu. Algılar etrafımda vızıldamaya başladı.

“Evet, bunu yapman hiç şüphesiz ölümünü engelleyecektir ama...” Gözlerime bakmak için başını kaldırdığında içinde büyüyen çatışmayı fark ettim. “Burada olmamın nedeni bu değil. Artık değil.” Beni öpmek için eğildi.

Dudakları dudaklarıma değecekken durup fısıldadı. “Bana seni öpmemi söyle.”

O an bunun için neredeyse can atsam da aklıma Lincoln’la öpüşmemiz geldi. Olduğum yerde kalıp ben de ona fısıldadım, “Ben... Seni incitmek istemiyorum.”

Üzerine bir şey çöktü; küçük bir inilti çıkardı ve başını eğerek alnını alnıma yasladı. Bir dakika öylece kaldık. İçinde canlanan, tarifsiz uzunlukta bir geçmişe ait acıların yükünü hissettim.

Sonra kendisini öpmemi beklemek yerine o beni öptü. Bu hareketindeki kararlılığı sezdim. Algıları görmezden gelmeye çalışsam da kendimi ona açtığımda hepsi tek, kıvılcımlar saçan bir enerjiye dönüştü. Aramızda çatırtılar çıkaran havai fişekler gibi. Phoenix değişimi hissederek beni kendine yaklaştırdı. Sonra durup yüzünü ancak konuşabileceği kadar geri çekti. “Bir şey yapabilir miyim?” diye sordu.

“Ne?”

Hafifçe güldü. “Bana güveniyor musun?”

Bu sandığından daha büyük bir soruydu. Yumuşakça “Peki,” dedim.

Kolunu belime dolayıp bir elimi tuttu. Enerji kıvılcımlarının tıpkı daha önce olduğu gibi aramızda parladığını hissettim ve beni tekrar öptü. Ancak bu kez beni gerçekten öptü. Kolu hâlâ bedenimi kavrarken beni sıkıca sardı. Yumuşakça tenimde gezinen diğer eli yavaşça kolumdan yukarı yürüdü. Dili ağzımın

içine girdiğinde elma tadı yerini başka bir şeye bıraktı: Saf baştan çıkarmanın tadına.

Enerji kıvılcımları yanıp söndükten sonra kayboldu. Kıvılcımların şişen milyonlarca küçük su balonu gibi toparlandıklarını hissedebiliyordum. Phoenix gerildiğimi sezdi. Dudaklarımın içine “Gevşe,” diye fısıldadı.

Ne yapacağımdan emin değildim ve Phoenix’in kollarından kurtulmayı düşündüm. Ancak o beni daha da kendisine çekti ve ardından bir patlama geldi. Milyonlarca duygu baloncucu beni sardı. Akıl almaz arzu, şehvet, aşk bedenimin içinde aktı. Her parçam onun her parçasının tamamen bilincindeydi ve beni öptüğünde sanki Phoenix kendisine açılan bir kapıyı aralamıştı. Beni istediğini biliyordum, beni tamamen istediğini. Kıskançlığını ve sahip olma isteğini hissettim; hisleri yıkıcı ve... korkutucuydu. Ancak inkâr etmek yersizdi; o içime akarken ben de onu istemiştim, istedim, duyguları beni tümünden baştan çıkarmıştı. O an bana emrettiği her şeyi yapardım.

Tişörtünü çekiştirmemle burnunun dikine gitmeyip kısacık bir an için geri çekildi. Dudaklarımı dudaklarından azıcık ayırdı. Her iki elimi bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi pürüzsüz sırtından aşağı kaydırdım. Beni kaldırıp mutfaktaki tezgâha taşıırken dudaklarını dudaklarımdan hiç ayırmadı. Sanki dokunduğum her noktasında yeni bir duygunun tadı ağzıma geliyordu. Ancak hiç yerinden kımıldamayan bir tat varsa o da baştan çıkarmanınkiydi... Yasemin ve vanilyanın karıştığı o tat.

Bir yerlerde, uzaklarda, bir yanımla kontrolü ele almak için çılgınlık atarak yakarsa da umursamadım. Phoenix’in etkisi altındaki yanımla özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Phoenix tişörtümün arkasını avuçladı. Çekiştirdiği, iyice gerilip bedenimi sıkı giysiyi çıkarmıyordu. Bunu yapmayı ne denli istediğini, verdiği mücadeleyi hissedebiliyordum. Tişörtü çıkarmasını, gerekirse

yırtmasını istiyordum. İçimde kabaran arzu dalgası bana güç veriyordu. Hissettiklerimin tümünün kendi duygularım olmadığını bilsem de *kendi benliğim* pekişmiş, sınırsızlaşmıştı. Bu... mutluluktı.

Kendim çıkarmak için tişörtümü tuttum. Ellerimi kavrayıp yan tarafıma kenetledi. Kendini kontrol edebilmek için çabalar-ken nasıl da titrediğini hissettim. Derin bir homurtu çıkardı ve meydan okurmuş gibi bir edayla nefes aldı. Duygunun kaybolduğunu hissettim. Aramızdaki bariyerleri yeniden kurdu. Diğer tüm duygularım –suçluluk, utanç– hızla geri geldi. Büyük bir hayal kırıklığıydı bu. Ağır basan yanımla çeşmeyi yeniden açmak ve mutluluğa geri dönmek istese de diğer yanımla da sesi çıkı-yordu.

“Bana ne yaptın?” Soluklanamıyordum.

Kısa bir süre bekledikten sonra Phoenix tişörtünü aldı. Tişörtü giyip pantolonunun üzerine çekerken bana sırtını döndü. Tekrar bana doğru döndüğünde kızardım.

“Biliyorsun ki hissettiklerinin tamamı benim duygularım de-ğildi.”

“Bunun önemi yok! Kontrolümü elimden aldın.”

Kahve hazırlamaya giriştim; ona bakmamaya çalışarak. Te-miz bir fincana uzanmamla mutfağın öte yanına fırlatmam bir oldu. Beyaz seramik parçalanarak zemin döşemelerinden sekti.

Phoenix şaşırsa da bakışlarını kaçırmadı. Beni izlemeye; de-lici, siyah gözlerini üzerimde tutmaya devam etti. O tanıdık, ayartıcı ses tonuyla “Hoşuna gittiğini biliyorum,” dedi.

“Mesele bu değil. Seni durduramadım!” O ağzını açmadan “Ne bildiğini sandığının bir önemi yok Phoenix,” diye ekledim. “Hakkımdaki her şeyi bilmiyorsun!”

Faraşı dolaptan alıp kırıkları temizlemeye koyuldum.

Phoenix bana yardım etmeye yeltenmedi. Aklına geldiğini

bile sanmıyordum. Meyve kâsesinden bir elma alıp parmaklarında çevirdi ve beni izledi.

“Seni asla bir öpücük üzerinden seçim yapmaya ve hemfikir olduğumuzdan ötesine geçmeye zorlamam. Bu bence...”

Phoenix ne diyeceğini düşünürken “Kötü mü olurdu?” diye sordum. Anlamıyordu; kontrolümü elimde tutmamın benim için önemini anlamıyordu. Bugüne dek bunu sadece tek kişi anlayabilmişti.

Phoenix gülümsedi. “Violet sana bunu söylemekten hiç hoşlanmıyorum ama... *Kötü* mü?” Kaşlarım kaldırdı. “Kötü dediğin çok eğlenceli olabilir. Hayır, aradığım sözcük... aldatmaktı.”

Kızardım ve birden kendimi *çok* toy ve deneyimsiz hissettim. “Bir daha bunu yapma yeter.”

Yirminci Bölüm

*"Kırk gün kırk gece dünyaya yağmur yağdıracağım
ve yarattığım her canlıyı yeryüzünden silip atacağım."*

Yaratılış 7:4

Resim atölyeme kapandım. Phoenix'in peşimden gelmeyeceğini bildiğim tek yer orasıydı. O feci öpüşmemizin –daha doğrusu benim öpüşmemize verdiğim feci tepkinin– ardından kendisini dışarı atacağını ummuştum. Bu yüzden bir süre sonra oturma odasına döndüğümde onu hâlâ orada oturur halde bulduğuma şaşırdım.

Ona gitmesini söylemeye ne gücüm vardı ne halim; ben de onu görmezden gelmeyi seçtim. Adamakıllı ders çalışmam gerekiyordu; bir hafta sonra okul açılacak, sınavlar başlayacaktı ve ben daha elime bir tek kitap almamıştım. Sonunda yumuşak bir yastık ve battaniye alıp kanepeye kıvrılmak ve zeytinyağlı cips yiyerek film kanalını izlemek için duyduğum kuvvetli arzu gelip geldi. Diğer her şey bir yana, Lincoln'ın çevremde olmaması diyetime olumsuz etki etmişti.

Daha uzaktan kumandayı elime almıştım ki Phoenix benden önceki geceki cinayet mahallini ayrıntılarıyla anlatmamı istedi. İçimden ona kendi işine bakmasını söylemek geldi. "Bana güveniyor musun?" sorusunun ardından yaşadıklarımızın etkisinde kaldığımdan olmasa da sakinleşmeye başladığımı hissedebili-

yordum. Sonra durulmamın gerisinde Phoenix'in olabileceğini fark ettim. Hayal kırıklığıyla inleyerek başımı yastığın altına gömdüm. "Şu empati saçmalığını kesersen anlatırım!"

Tek kelime etmese de yeniden kendim gibi –daha öfkeli– hissetmeye başladım. O zaman zihnimden elini çektiğini anladım.

Hayatıma kaldığım yerden devam etmeyi ne denli istediğimin bir önemi yoktu; her şey bir şekilde dönüp dolaşıp Grigori'lere ve sürgünlere varıyordu. İçimdeki kötü bir his bana ne yaparsam yapayım onlardan kaçamayacağımı söylüyordu.

Phoenix'e ölen üç Grigori'den bahsettim; sürgünler tarafından, hem ışığın hem karanlığın sürgünleri tarafından öldürüldüklerini anlattım. Ona Griffin'in teorisinden bahsettiğimde oturduğu yerde huzursuzca kımıldanmaya, minderleri oradan alıp oraya koymaya başladı.

Sabırım tükendi. "Ne var?"

Phoenix iç çekti. "Kurallar değişti Violet. İnsanlarının gözlemlerini açmaları gerek." Başını iki yana sallıyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunları anlatmamam gerek."

"Grigori'ler öldü. Bildiğin bir şeyler varsa bana anlatmalısın."

Phoenix'in kaşları yukarı kalktı. "Üzgünüm, beni bu olanları umursayacak birileriyle karıştırdın herhalde. Grigori'ler sürgünlerin, ben dahil tüm sürgünlerin düşmanıdır."

"Öyleyse neden bana yardım ettin? Geçen gece o sürgünü neden öldürdün?"

"Onu öldürdüm çünkü bunu yapmasam kafanı koparacaktı."

"Ya bunu yapmayacak olsaydı? İkiniz gidip birer bira mı içerdimiz?" Geçen her dakika öfkem daha da artıyordu.

Phoenix'in gözlerinde tehditkâr bir ışıltı belirdi. "Hayır. Bir kerubimle asla bir yere gitmezdim. Sana onlardan hazzetmedi-

ğimi söylemiştim.” Çenesini sıkarak gözlerini bana dikti. “Senin bunlara aldırış etmediğini sanıyordum. Kendi türünü korumayı bile istemiyorsun. Bunu benim yapacağımı da nereden çıkardın; onların tek isteği zamanı gelince beni öldürmek... hatta daha beterini yapmakken hem de.”

Savunmaya geçip “Onların öldürülmesine aldırmadığımı söylemedim hiç,” dedim. İyice öfkelenmişim. Öfkeden payını alan sadece ben de değildim; Phoenix her an üzerime atılabilir miş gibi görünüyordu.

Sözcükler arasında sakinleşmek için derin nefesler alarak “Bak, haklısın, olanları önemsemeni beklememeliydim,” dedim. “Fakat *buradasın* ve beni o kerubimlerden *kurtardın*. Diğer Grigori’leri umursamadığını biliyorum... Öte yandan, benim de bir Grigori olmamı istiyorsun. Peki diğer hepsi ölürse bunun ne anlamı kalır? Lütfen, Phoenix.”

Phoenix “Kes şunu,” diye homurdandı. Duygularımı, onu köşeye sıkıştırmamın bende uyandırdığı hisleri kastettiğini anladım.

Yüzümde ukala bir sırıtışla “Sinir bozucu, değil mi?” dedim.

Ellerini cebine sokup bir süre uzun adımlarla oturma odasını arşınladıktan sonra koridorda gözden kayboldu. Ona düşünme süresi tanıdım. Sonuçta pizza malzemeleri üzerine tartışmıyorduk.

Yeniden kanepeye yerleştğinde sere serpe yayıldı ve başını arkaya yaslayıp tavana baktıktan sonra sıkıntılı bir iç çekti.

“Tamam. Sürgünlerin bir zamanlar dünyaya hükmettiklerini anlamın gerek. O zamanlar buraya gelip istediklerini alabiliyor, canları ne isterse yapabiliyorlardı. Erkekleri köle yapıyor, kadınları kendilerine çocuklar doğurmaları için kaçırıyorlardı. Kendilerine karşı çıkan herkesi gözlerini kırpmadan öldürüyorlardı ve insanlık kısa sürede onların boyunduruğu altına girmişti.”

Griffin'in anlattıklarını anımsayıp "İnsanların kendilerine hizmet etmelerini istiyorlarmış," dedim.

Phoenix başını salladı. "Bunların bir kısmının sana açıklandığından eminim. Bazı meleklerin nasıl buraya öldürmek ve fetretmek için gelmişken geri kalanların birer bedene sahip olmak için geldiğini biliyorsundur. Gördüğün gibi diyar bazen iki karşı ülke gibidir; propaganda ve kaçınılmaz savaşla dolu bir yer. Buranın aksine, fiziksel bir beden olmadan savaşta olmak pek de eğlenceli değildir." Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "O tür bir savaş dramatik getirilerden yoksun oluyor."

Bir başka deyişle kandan ve şiddetten.

"O zamanlar Grigori'ler meleklerin rütbelerinden birine dâhildiler," dedi Phoenix. "Savaşçıdan ziyade insanlığı gözleyen ve serafimlere rapor veren gözcülerdi. Ancak binlerce yıldır dünyada yaşıyorlardı ve insan formu onları zayıflatmış, ayartılmaya ve arzulara yatkın hale gelmişlerdi."

Sözcükleri dikkatle seçerek "Griffin, insan olarak kaldıkları sürece sürgünlerin çektikleri azabın artabileceğini söylemişti," dedim.

"Bu doğru ama sana benim diğer sürgünler gibi olmadığımı söylemiştim," dedi Phoenix; böylece dillendirmedığım soruma yanıt vermişti. "Neyse, sürgünler kendilerine karşı koyamayacak kadar zayıflayan sürgünlere kadın ve güç sağladılar. Ardından iki grup güç birliği yaptı. Birlikte engellenemez olmuşlardı. İnsanlar onların karşısında diz çöktü, çökmeyenler ise dağ mağaralarına gizlenmek zorunda kaldı."

"Ya sonra neler oldu?" Ne de olsa artık mağaralarda yaşamıyorduk.

Phoenix ayağa kalkıp odada bir yukarı bir aşağı yürümeye başladı. Manşetlerinin düğmeleriyle oynuyor, bir ilikleyip bir açıyordu. Üzerinde saçının rengini vurgulayan lacivert bir göm-

lek vardı ve tavan lambalarının altından her geçişinde saçları ışıltıyordu.

“Sonunda serafimler dünyaya aydınlık ve karanlık taraftan savaşçı meleklerden oluşan bir birlik gönderdiler. Çok uzun bir zamanın ardından ilk kez ışık ve karanlık melekleri dünyanın insanlara geri verilmesi için ateşkes yaptılar. Savaşçı melekler dünya üzerine dev bir sel gibi yayılıp dokundukları her şeyi yok ettiler. Masumiyetini kaybetmiş insanları silip süpürdüler ve sürgünlerin soyundan gelenleri yok ederken sürgün melekleri ve melek yasalarını çiğneyen herkesi yakaladılar. Benzer bir seçim yapmayı akıllarından geçiren meleklerle mesaj vermek için Kızıl Deniz’i ayırdılar ve lanetlenmişlerin çukurlarını ortaya çıkararak onları azabın ve acının sonsuzluğuna sürgün ettiler.”

“Cehenneme,” diye fısıldadım.

“Kolayına gidecekse öyle de diyebilirsin.”

“Dur biraz, tüm sürgün meleklerin gittiği yer orası mı?”

Başını salladı. “Meleklerle bir daha dünyaya geçmeleri yasaklandı; sadece ruhani görüntüler –rüyalar, illüzyonlar ve o tür ıvır zıvır– oluşturmak için geçiş yapılabilirdi. Ancak dünyevi diyara geçmek için melekler diyarını kalıcı olarak terk etmeyi seçen melekleri durduramadılar ve hâlâ bu sürgünleri denetim altında tutmak için bir güce ihtiyaçları vardı; ışığın ve karanlığın güçlerini tek bir bedende taşıyabilecek bir güce.” Elleri bana doğru uzandı. “İnsan Grigori’lere.”

Phoenix’in öyküsü Griffin’inkinden çok daha doyurucuydu. “Tamam ama bunların cinayetlerle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamadım.”

Phoenix başını salladı ve gelip yanıma oturdu. “Karmaşık, biliyorum ama çabala. Sürgünler insan Grigori’ler ortaya çıkmadan önce durdurulamaz olduklarını biliyorlar.”

“Bunun Grigori’ler için iyi olduğu söylenemez.”

“Hayır. Ayrıca sürgünler evrimleştiler de. Türünden insanların peşine düştükleri grup organize. Kurbanların hem ışığın hem de karanlığın sürgünleri tarafından öldürülmüş gibi görünmelerinin sebebi onları zaten *iki taraftan* sürgünlerin öldürmüş olması. Ortak düşmanlarına karşı güçlerini birleştirdiler.” Kanepede öne eğilip her iki elimi tuttu.

“Violet ateşkes yaptılar ve bir planları var.”

Lafının gerisini onun yerine getirdim. “Tüm Grigori’leri öldürmek.”

Yanıt vermedi. Sadece gözlerimin içine baktı.

Kahretsin... Kahretsin... Kahretsin... Kahretsin... Kahretsin... Kahretsin!

Yirmi Birinci Bölüm

*“Büyük derinlerin yangından e malum dişi,
tüm ruhların ruhu, çıktı ve daha önce dediğimiz gibi
Lilith’ti adı ve daha en başta erkekle birlikte var olmuştu.”*

Zohar III,19a

Lincoln telefonunu açmadı. Ona bir mesaj gönderdim ve tam dairemden çıkacağım sırada Phoenix beni kolumdan tuttu. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Kolumu elinden kurtardım. “Lincoln’ı bulmalıyım,” diye çıkıştım.

Ben asansörü beklerken yanımda dikildi. Ona bakıp kaşlarımı kaldırmamla omuz silkti. “Seni oraya tek başına göndermem. Özellikle de ona geri gittiğin için.”

Sözleri kulağıma çocukça geldi. Gözlerimi devirsem de aslında içimden geçenler başkaydı. İşin aslı bana eşlik edecek birinin olması beni rahatlatmıştı.

Ardımda Phoenix’le kâh yürüyüp kâh koşarak Lincoln’ın evine vardım. Zile beş dakika aralıksız bastım ve kapıyı yumruklamaya başladığımda Phoenix beni durdurmak için elimi tuttu. Lincoln evde değildi ve başka nereye gideceğine dair tek bir fikrim yoktu. Griffin’in evini ya da nerede olabileceğini bilmiyordum. Lincoln’dan Griffin’in telefon numarasını almadığım için kendime lanet okudum.

Aklıma gelen tek yer geçen geceki depo oldu. Deponun

Lincoln'ın deposundan çok da uzakta olmadığını bilsem de ne tarafta kaldığını anımsamıyordum. Phoenix'e küçük bir açıklama yaptıktan sonra Lincoln'ın evinin önündeki basamaklardan koşarak indim ve rastgele sokaklara girmeye başladım ve yönümü iyice şaşırdım. Epey tempolu koşturamam rağmen –şüphesiz uzun mesafe koşusu antrenmanlarım sayesinde– Phoenix bana yetişmekte hiç zorlanmıyordu.

Sonunda gerime düştü. “Violet, besbelli nereye gittiğini bildiğin yok,” diye seslendi.

Ben de ona “Bunu biliyorum Phoenix! Yardımın için teşekkürler!” diye bağırdım ve yavaşlayıp yürümeye başladım. İçimi panik ve korku sardı. Felaketin kapıda olduğu hissiyle başa çıkamıyordum.

Arkamdan bağırımdan sıkılan Phoenix “Yardımdımı istiyorsan söylemen yeterli,” dedi.

Dönüp ona baktım, hayal kırıklığı içinde kollarımı havaya kaldırdım. “Ne demek bu?”

“Şu demek... Burada birkaç dakika yerinde durabilirsen dün gece burada olanların izini sürmeye çalışabilirim.”

“Ya?” dedim. Kendimi aptal gibi hissediyordum. “Yerimde duracağım.”

Beklemeye başladım. Phoenix'i izlerken sıcak hava dalgalarının taşıdığı çürük çöp kokularını burnuma çekmemeye çalıştım. Phoenix uzaklarda öten bir kuşu işitmeye çalışmış gibi başını bir o yana bir bu yana yatırıyordu. Ters yöne doğru yürümeye başladı. “Şu taraftan.”

Ona yetişmek için koşturamam gerekti. Yoldan geçenlerin bizi görmeyeceği bir noktaya varmamızın ardından Phoenix tekrar durdu.

“Haydi, onları bulmamız gerek!”

Nefes nefese kalmıştım, gergindim ve sabrım tükenmişti. Phoenix'in sadece yardım etmeye çalıştığını bilsem de o an pen-

çelerini ruhumu geçiren korkunun yol açtığı öfkeyi ancak ondan çıkarabiliyordum.

Phoenix sakince sırtıttı; bu hareketi beni daha da çileden çıkardı. Nefes alıp veriş i bile normaldi. “Sana vakitlice yardım etmeyi teklif edecektim. Sen ise ilk yarım saatini yanlış yöne koşmakla geçirdin. Ben de acelen var *sanmıştım*.”

Ellerim dizlerimde, soluk soluğa yerde çömelirken ona öfke li bir bakış attım.

“Elimi tut.” Bana meydan okurmuş gibi gülümsedi.

Terli elimi ona uzattım. Elim i görünce yüzünü buruşturdu. Öfkeyle “Ne oldu?” diye sordum.

Ben abartılı bir of çekip elimi kot pantolonuma silene dek gözlerini elimden ayırmadı.

Sırtarak “Sana sıcaklayacağını söylemiştim,” dedi.

“Ya, ben de sana bazen çok soğuk olduğunu söylemiş miydim?” Ona dişlerimi gösterdim. Bu onu sadece keyiflendirmiş gibiydi. Tekrar uzattığımda elimi tuttu.

Aniden o tuhaf duyguyu hissettim. Sanki aynı anda hem büyük bir hızla hareket ediyor hem de yerimizde duruyorduk. Sanki rüzgâra dönüşmüş tük ve dünya çevremizde dönüyordu. Giysilerim hareketsizken saçım hafifçe savruluyordu. Bir anda kendimizi depoda bulduk. Artık Phoenix’in neden asansöre binmekle uğraşmadığını anlamış tım.

Bedenime adrenal in hücum etse de tuhaf bir şekilde sakin dim. Yerimden hiç kımıldamamış tım gibi.

“Her yere bu şekilde mi gidiyorsun?” diye sordum.

“Melekler mekânla sınırlı değildirler; sadece zaman bağ lar onları. Asıl formumuzda bir yerden diğerine yolculuk etmemiz için tek yapmamız gereken bir noktada güçlerimizi kullanmayı bırakıp başka bir noktaya odaklamaktır. İnsan bedenindeyse o kadar hızlı olamayız.”

“Bu yeterince hızlıydı. İnsanlar bizi görebilir mi peki?” Etrafta bizi gören birileri var mı diye bakındım.

“Çoğu sürgünün görünmemek için dikkatli davranması gerekse de ben ortalamanın üzerinde bir hıza sahibim. Bunun güçlerimden biri olduğunu söyleyelim. Hareket ettiğimde rüzgârda uçan zerreler gibi değil, rüzgârın kendisi olurum.”

Bu müthişti. Tabii kendi de bunun gayet farkındaydı.

“Bundan böyle her yere böyle gideceğiz!” Şakacıktan koluna bir şaplak indirdim.

“Peki patron.” Phoenix sırttı.

Depo boştu. Geçen geceki şiddetten hiçbir iz yoktu. Cesetlerden herhangi bir kalıntı da. İçerisi *Ucuz Roman* filmini anımsatan, tuhaf bir şekilde temizlenmişti. Her an ağlayabilirdim. Başka nereye gideceğimi bilmiyordum.

Phoenix’e doğru döndüm. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Onları bulabilir misin?”

“Yerlerini tam olarak belirlemenin bir yolu olmadıkça yapamam. Etrafta bizi yanlış yöne çekebilecek çok sayıda güç kaynağı var.”

Sabırsızca cep telefonumu çıkarıp yeni mesajlar gelip gelmediğine baktım.

Hiçbir şey yoktu.

Tekrar Lincoln’ı aramaya çalıştım.

Yanıt yoktu.

Telefonumu yere attım. Paramparça oldu.

“Harika!” diye gürledim.

“Violet?” Arkamdan gelen ses bacaklarımdan yukarı şok dalgaları gönderdi.

Aniden döndüğümde az kalsın Griffin’in üzerine kapaklanacaktım.

“Griffin. Nereden çıktın sen?”

“Son temizlik ekibini de az önce gönderdim. Sen burada ne arıyorsun?”

Griffin bitkin görünüyordu. Üzerinde geçen geceki aynı pantolon ve gömlek vardı. Onu gördüğümde beri gözüne uyku girmiş miydi acaba?

Gözlerini önce bana sonra Phoenix’e çevirdi. Phoenix, Griffin’den biraz uzaklaştı ve kırık pencerelerden birinden dışarıya baktı. “Onun türüyle arkadaşlık ettiğimiz pek görülmez,” dedi Griffin. Şaşkın bir hali vardı. “Yine de tuhaf bir tarafı var; Lincoln haklıymış, çoğu gibi kolay sezilmiyor.”

“Bak Griffin, onun bildiği bazı şeyler var,” diye çıktım. Biraz ona biraz da Lincoln’a arkamdan konuştukları için kızmıştım.

“Ne biliyormuş peki?”

“Sürgünler ortak çalışıyorlar. Bir tür ateşkes yapmışlar. Grigori’leri öldürmek için güçlerini birleştiriyorlar.”

“Bu imkânsız. Magda bugün istihbarat kaynaklarımızdan biriyle konuştu; kaynağın dediğine göre karanlık sürgünleri üç ışık sürgününü rehin alıp onların güçlerini kullanmışlar.”

Phoenix “Kaynağınız yalan söylemiş,” dedi. Ben fark etmeden yakınımnda bitivermişti. Ona bakışına bakılırsa Griffin de afallamıştı.

“Söylemesi kolay. Neden sana inanayım ki?”

“Çünkü gerçeği söylüyorum; şüphesiz sen bunu görebilirsin. Bu işten bir çıkarım yok. Kendi türüme ihanet edip insanlardan yana çıktım kayırdım...hatta Grigori’lerden yana.” Üst dudağı seğirdi. “Bu öyle kolay bir şey değil.”

Ağzından bu sözler çıkarken içinde nasıl bir çatışma olduğunu hissedebiliyordum. Tüm bunları benim için yapıyor olabileceğini düşündüğümde suçluluk duydum. Karşılığında benden isteyeceklerini ona verebileceğimden emin değildim. *Lütfen, beni okuyor olmasın!*

Griffin başını iki yana sallıyordu. “Gerçeği bildiğine inanıyor-sun; bunu görebiliyorum. Ancak bu seni hâklı çıkarmaz. Işık ve karanlık hep çatışma halinde olmuştur. Egoları işbirliği yapmalarını engeller. Birlikte çalışmazlar. Asla.” Sesi kasabalı aksanına kayarken zihnimde Phoenix’i mi yoksa kendisini mi ikna etmeye çalıştığı sorusu belirdi.

Phoenix sadece gülümseyip tekrar pencerelerin başına gitti. Göremediğim bir şeyle meşgulmüş gibi gökyüzüne baktı. Küçümser bir tonla “Bir Grigori için bu sözler fazla naif kaçıyor,” dedi. “Onların eski ateşkesinin bir eseri olduğunuzu unutuyormusun?”

Griffin kaskatı kesilse de yanıt vermedi. Phoenix kendi kendine kıkırdadı ve bana doğru döndü. “Gerçekten o mu lideriniz? Hayal kırıklığına uğradım.”

Hareketleri çok rahattı ve neredeyse tuhaf bir şekilde sağa sola sallanıyordu. Ben ona bakarken sanki bir gölge etrafını sardı. Ancak bir şey daha vardı... Gölgenin üzeri ince, uzun altın ipliklerle bezeliydi. Phoenix tekrar bana yaklaşıncaya gölge kayboldu ve gördüğümün zihnimin bir oyunu olabileceğini düşündüm.

“Bu çok mu zor senin için?” diye devam etti Phoenix, “Grigori’lerin iki güç arasında yeniden bir ateşkese yol açacağını düşünmek bu kadar güç mü?”

Griffin “Ateşkes ışığın ve karanlığın melekleri arasındaydı,” diye devam etti Griffin. “Sürgünler melekler diyannı temsil etmiyorlar.” Kendinden emin görünse de sesi titremeye başlamıştı.

“Doğru ama sürgünlerin nihayet ortak amaçlarında buluşmasını gerçekten büyük bir değişim olarak mı görüyorsun? Basit düşünüyorlar... Şimdilik.” Phoenix omuz silkti. “Bana ister inan ister inanma. Ancak ikimiz de sözlerimin doğruluğunu görebildiğini biliyoruz.”

Hepimiz bir süre sessizce dikilirken Phoenix'in yüzünde ki-
birli, Griffin'inkideyse asap bozucu ölçüde inatçı bir ifade vardı.
İçimi hayal kırıklığı sardı. İkisi de nasıl o kadar dar kafalı olabi-
liyordu? İçimdeki telaş gittikçe artıyordu. Yolunda gitmeyen bir
şeyler olduğunu hissedebiliyordum. Bu arada ikisi kafalarında
bir şeyleri ölçüp biçiyor gibiydi.

"Griffin?" diye seslendim. Bana baktı; soluk yüzünde orada
olduğumu yeniden fark etmiş gibi bir ifade vardı. "Lincoln ne-
rede?" diye sordum.

"Magda'nın istihbarat kaynağıyla buluşmaya gittiler. Bir ses-
siz sürgün. Ancak orada birden fazlasının olacağını söylüyorlar-
dı. Sizin dediğiniz de doğruysa... Tanrım!" Başını iki yana salladı;
kendine kızmıştı. "Tuzaga düşürülecekler."

Phoenix'in hiç de endişeli bir hali yoktu.

"Neredeler? Gitmemiz gerek!" Panik bedenimde dolaşp kal-
bime yöneldi.

"Rıhtımın orada." Griffin kapıya hamle etmişti bile. Omzu-
nun üzerinden "Ben arabayı getireceğim," diye seslendi.

Ona "Bekle!" diye bağırdım. "Phoenix, ikimizi de oraya gö-
türebilir misin?" Phoenix başını salladı. "Fakat önce emniyet
teminatı istiyorum?"

"Ne?" diye haykırdım; ona kendime has korkutucu bakışla-
rımdan birini attım. Lincoln'ın tehlikede olduğu düşüncesi beni
altüst etmişti.

"Ondan," dedi Phoenix. Başıyla Griffin'e işaret etti. "Size yar-
dım edersem bana söz vermelisiniz; bu diyarda bana ilişilmeye-
cek ve olduğum gibi var olmaya devam edebileceğim."

İçimden ona bir şeyler fırlatmak gelse de cep telefonumu
kırmıştım. Griffin'e baktım. Yakarış sözcüğü yüzümdeki ifade-
yi anlatmaya yetmezdi. Tek isteğim Lincoln'ın yanına gitmekti.
"Griffin!" diye bağırdım. "Duymak istediğini söyle ona!"

Griffin “Şimdilik,” dedi. “Şimdilik sana söz veriyorum ama bir tehdide dönüşmen halinde sözüm geçersiz olacak.”

Phoenix başını salladı. “Kabul ediyorum.” Kollarını uzattı. “Ellerimi tutun.”

Hızla elini tuttum. Griffin ise biraz tereddütlüydü.

“Tanrı aşkına Griffin, elini tut!”

Griffin, Phoenix’in elini tuttu; sürgünlerle *barış şarkıları söylemeye niyeti olmadığına dair* bir şeyler geveledi.

Durgun bir rüzgâr gibi hareketlendik.

Rıhtımdaki büyük ve eski bir ahşap binaya ulaştık. Dışarıdan gayet normal görünüyordu; görünürde “*Dikkat, kaçık sürgün melekler çıkabilir!*” türü tabelalar yoktu.

Ancak içeri girdiğimizde binanın sıradan dış görünüşünün bir maskeden ibaret olduğu ortaya çıktı. İçeride taşkın bir ihtişam hüküm sürüyordu. Paha biçilmez antikalar çarpıcı modern sanat eserleriyle iç içeydi. Telaştan ne yaptığımı bilmez halde olmasam durup etrafa bakınabilirdim.

Geniş lobiden geçtik; Griffin ve Phoenix ulaşamayacağım bir hızda hareket ediyorlardı. Bir merdiven sahanlığında durduk. Griffin ve Phoenix hiç hareket etmiyor, sanki benim göremediğim bir noktaya odaklanıyorlardı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordum.

“Onları arıyorum,” diye mırıldandı Griffin; yaptığı işe konsantre olmuştu. Dikkatimi Phoenix’e çevirdiğimde gözlerinin hayretle, anlık ama belirgin bir şekilde açıldığını fark ettim. Sezdiği bir şey onu afallatmıştı.

Ne yaptığımı bilmesem de Lincoln’ı sezip sezemeyeceğimi denemeye karar verdim. Ona –delici bakışlarına, o kendine has

kokusuna– odaklanmamla bir şeyin beni çektiğini hissettim. Bir anda ortaya çıkan bir baş dönmesiyle mücadele ettim. Bir yandan Lincoln'ın yerini tam olarak tespit etmiştim. Nasıl yaptığımı anlayamasam da yerini biliyordum.

Griffin benden önce davranıp “Aşağı kata,” dedi. Sessizce ilerlemeye başladık. Peşimden gelen Phoenix'in sesini işitemiyordum bile. Basamakları indiğimizde Griffin bir kez daha durdu.

“Sağ taraftaki odada,” diye fısıldadım.

Beni şöyle bir süzdü. “Nereden biliyorsun?”

Açıklamalarla uğraşacak halim yoktu. Nerden bildiğimi ben de bilmiyordum zaten. Lincoln'm başının dertte olduğunu nasıl anladığımı bilmediğim gibi. Hem de feci bir dertte. Hiç düşünmeden Griffin'i kenara itip kapıyı açtım.

Kapının gerisindeki oda çıplaktı. Fuayenin aksine orada gösterişli eşyalar yoktu. İşin aslı neredeyse bomboştu. Çimentodan duvarlar ve zemin; titrek ışıklı iki mumun ilştirildiği bir ayaklı şamdan. Havada bana puro kokusunu anımsatan yanmış odun kokusu vardı. O kokuyu bastıran koku ise... çiçek kokusuydu. Gözlerimi kısıp karanlık odaya baktım ve sezebileceğim bir şeyler aradım. Yalnız değildik. Bedenim kanımda akan soğuk sıcaklığın etkisiyle donakalırken bana beni yerden kaldırabilecekmiş gibi gelen bir enerji geziniyordu.

“Griffin. Ziyaretime gelmen ne hoş.” Ses odada yankılandı. Ürperttim. Bedenim içine zehirli bir şey sızmaya çalışıyormuş gibi gerildi. Sesin hangi yönden geldiğini kestiremedim. Ta ki beliren silueti fark edene dek.

“Arkadaşın kim, Griffin? O...” Adam ağır ağır kendisini gösterdi. Benden sadece üç metre ötedeydi ve bu yakınlık beni basbayağı ürpertiyordu. Yeniden yukarı çıkmak istiyordum ama önsezilerim bana yerimden kıpırdamamı söylüyordu. Bunu yapmak kolay da değildi.

Adam ellerini üzerine tam oturan takım elbisesinin klapasından gezdirdi ve bir süre kıyafetini düzeltmekle uğraştı. Ürkütücü olmasa basbayağı efemine bir görüntüsü olduğunu düşünecektim. Öte yandan, kibirli dış görünüşünün altında belirgin bir kötülük yatıyordu.

Kasten gözlerini bedenimde gezdirdi. O an üzerimde yüzlerce örümcek geziniyormuş hissine kapıldım. Oradan son sürat kaçmak ya da yerlerde yuvarlanmak için duyduğum güçlü arzuya direnmem gerekti. *Bunu kasten yapıyor Vi. Seni dize getirmesine izin verme!*

Bu oyunda yeni olabilirdim ama lisede okuyordum. O da bir başka okul kabadayısıydı işte. Kimin nesiydi ki bu adam?

“Bakın burada ne varmış?” dedi. Sesi sürme çekilmiş gibi duran siyah gözlerindeki kadim kötülüğe göre fazla genç kaçırıyordu.

“Diğerlerinin gizlenmesine gerek yok, Onyx; ışığın gerisine de gölgelerin arasına da gizlenmesinler. Birlikte çalıştığınızı biliyoruz.” Griffin’in kararlı ses tonu ona hemen daha dişli bir hava vermişti. Bir kez daha ona olan saygım artmıştı.

Odanın mumların titrediği köşesinden üç figür çıkageldi. Sanki bir yanıp bir sönen ışığın içinden çıkmışlardı. İki figür de odanın diğer köşesinden çıktı. Gözlerimi birkaç kez kırptırdım. Duvara vuran karanlık gölgelerin içinden geldiklerine yemin edebilirim. Aman tanrım... Belki de tanrıyı anmak için doğru bir zaman değildi.

Öylece ortaya çıkıveren yeni sürgünlere hiç aldırış etmeyen Griffin “İnsanlarımızı sezebiliyorum, Onyx,” dedi. “Onları ortaya çıkar!”

“Ah, özür dilerim. Kabalık ettim.” Onyx elini yere paralel bir şekilde bir yandan diğerine salladı ve sanki bir sis perdesi kalktı. Lincoln ve Magda yerde yatıyorlardı. Lincoln’m çevre-

sinde biriken kanı görebiliyordum. Henüz pıhtılaşmamış, taze kan ağır ağır yayılıyordu. Yüreğim ağzıma geldi. Magda hafifçe kıpırdandı. Yaşıyordu ama hali hiç de iyi değildi. Bize bakmak için başını bile kaldıramadı.

“Lincoln!” diye haykırdım. Lincoln hiç kıpırdamadı.

Onyx keyifle ikisinin tepesine dikildi. “İtiraf etmeliyim ki planladığımızdan erken geldiniz.” Pişmanlıkla Lincoln’a baktı. “Ne kötü, keşke biraz daha vaktimiz olsaydı.”

Şamdanın arkasından çıkan sürgünlerden biri Onyx’in yanına geçerken diğerleri odanın iki köşesinde kalıp tetikte bekledi.

Onyx, Lincoln’a doğru hareketlendi. “Bu güçlü çıktı ama bir o kadar da dalgın.” Bana gülümsedi. “Merak ediyorum da... Dalgınlığının sebebi sen misin yoksa?”

Sözlerinin ne anlama geldiğini fark ettiğimde betim benzim attı. Bu olanlar benim hatam mıydı?

Onyx bir kaşını kaldırdı. “İsmin ne?”

Aceleyle “Violet,” dedim. “Yaşıyor mu?” Konuştukça ister istemez ne denli korktuğumu belli edeceğimi bilsem de Lincoln’ın hayatta olduğunu bilmem gerekiyordu.

“Uzun sürmez.” Başını bana doğru eğdi. “Violet? Menekşe; yedi ışının yedincisi. Ne hoş. Grigori gibisin ama... Sen farklı... Yeni bir şeysin.” Elini bana uzattı. Sessizce “Gel,” dedi.

“Hayır,” dedim ama bedenim ona doğru bir adım yaklaşp çiçek kokan, sanal bir ağaçlığa girdi. Kendimi tutamıyordum. O an benden ne istese harfiyen yerine getireceğimi biliyordum. Gözlerimi kapattım ve iç direncimi elimden geldiğince topladım; başkalarının beni kontrol altına almaya çalışmasından bıkmıştım.

Gözlerimi açtığımda tam önümdeydi; neredeyse burun buruna dikiliyorduk. Tek işittiğim kanat sesleriydi. Benim mi ona yoksa onun mu bana yaklaştığından emin değildim. Bir yandan sanırım bunun bir önemi yoktu. Asıl önemli olan ona artık bana

bir darbe indirebileceği kadar yaklaşmış olmamdı.

Üzerimde dikildi ve tüm korkutuculuğuna rağmen gözüme tuhaf bir şekilde...kibar göründü. Kısa, güzelce şekillendirilmiş siyah saçları jöleden nasibini fazlasıyla almış gibi duruyordu. Çıkık elmacıkkemikleri ve onu genç –en fazla yirmi yaşmda– gösteren nazik yüz hatları olan Onyx’in sofistike bir görüntüsü, kötü olmaktan gurur duymış gibi bir hali vardı. Görünmez elmaların tadı ağzımı doldururken nefesim kesildi. Onyx ise beni bir tür tuhaf bilim projesiymişim gibi keyifle inceliyordu.

“Git başımdan,” dedim.

Tiz bir kahkaha attı. Gülüşü beni şaşırtmıştı; ondan beklediğim tok kahkaha değildi bu. “Güçlüsün, kızım, hakkını vermem gerek. Ancak olmamışsın daha. Bana bak.” Son sözcükler zihnimde çınladı. Gözlerim benden izinsiz ona çevrildi. Düşünceli bir sesle “Hâlâ yoğrulma aşamasımdasın,” dedi. “Hamurun daha ıslak.”

Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu; psikopat hezeyanları alanında uzman değildim. Lincoln’a bakmayı çok istesem de kendimi bunu yapmamaya zorladım. Hiçbir faydası olmazdı.

Phoenix ne cehennemde?

Onyx gözlerini bana dikmeye, en derindeki düşüncelerimi araştırırmış gibi içime bakmaya devam etti. Mahremiyetimi rahatsız edici ölçüde çiğneyen bir histi bu. Gözlerinin parladığını gördüm.

“Kaderini inkâr ediyorsun. Vay vay...” Neşeyle el çırpıtı.

“Ne var?” dedim. Sesime cüretkâr genç tonu vermiştim; her geçen saniye cüretkâr davranabilmeyi daha çok dilesem de giderek itaate yaklaşıyordum.

Soruma yanıt vermek yerine dikkatini omzumun gerisindeki bir şeye odakladı. Tavrı değişiverdi. Dikleşip boğazını temizledi ve benden biraz uzaklaştı.

“Hım... İnsanlığı saran dramadan asla sıkılmayacağım.” Rahat bir tavırla konuşsa da şaşkınlığını tam anlamıyla gizleyemiyordu. Hazırlıksız yakalanmıştı.

Geriye kaçamak bir bakış attığımda Phoenix’in nihayet bize katıldığını gördüm. Dimdik ve sessizce dikiliyordu. Rahattı ve sanki karşısında bir kabadayı özentisinden başka bir şey yokmuş gibi bakıyordu. Kontrolüne imrendim.

Phoenix “Onyx,” diye seslendi.

“Phoenix, o senin mi?” Onyx bana baktı.

İkisinin ortasında kendisini istemeden bir kavganın ortasında bulan biri gibi kalmıştım. Phoenix’in neden odaya girmek için o zamana dek beklediğini bilmiyordum. Neden gelip yanımda durmadığını da.

“Şimdilik ona sahip çıkıyorum,” dedi Phoenix. Sesinde tanıdık bir alaycılık sezmiştim. Kendime sahiplenmeciliği üzerine tartışmak için hiç de uygun bir zaman olmadığını anımsattım.

Onyx özlemleri bir sesle “İlginç...” dedi “Sanırım zahmet edip beni bu konuda aydınlatmazsın, yanılıyor muyum?”

“Pek de değil,” dedi Phoenix. “Ancak anlaşılan evrimleşen sadece sürgünler değil.”

Onyx “Ondan... farklı bir şey yayılıyor,” dedi; kısa bir an için durup düşündü. “Yine de sen hâlâ partimi yarıda kesiyorsun.” Kırılmış gibi yaptı.

Phoenix yanıt vermedi, ona bakmak için Onyx’e sırtımı dönmekten korkuyordum. Sessizlikte odaya yayılan gücü hissettim. Dayanılmaz elma tadı karşısında neredeyse öğürecektim ve gözlerimin önüne arka arkaya inen gündüz ve gece perdelerinden etrafımı göremez oldum. Delirmişçesine gözlerimi kırıştırdım ve odaklanmaya çalıştım; sanki doğrudan güneşe baktıktan sonra içeri girmişim gibi geliyordu.

“Peki, peki.” Onyx elini salladı ve gücün şiddeti azaldı. Ara-

larında her ne oluyorsa belli ki konuşmalarını gerektirmiyordu. “Onları size teslim edeceğim... Tabii kalıp anlatacağım öyküyü dinlerseniz.”

Onyx’in yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. Yanı başında duran sürgün homurdandı. “Öyle anlaşılmamıştık, Onyx. Onları serbest bırakmayacağız.”

Konuşan sürgün benden daha büyük görünmüyordu; olsa olsa on sekizinde gibi duruyordu. Giysileri okulumdaki herhangi bir öğrenciden farksızdı; kot pantolon ve mavi tişört. Melek –ya da sürgün, işte her neyse– olamayacak kadar normal bir görüntüsü vardı.

“Malachi, söz verdiğim her şeyi getirdim sana, değil mi?” diye sordu Onyx.

“Getirmesine getirdin ama onları serbest bırakmak söz konusu olamaz.”

“Başka fırsatlarımız da olacak.” Onyx elini umursamazca salladı.

“Beni müritlerinle karıştırma Onyx. İş kavgaya varırsa ne olacağı belli olmaz.” Her sözcükte Malachi’nin ses tonu daha da sertleşmişti. Onun bir ışık sürgünü olduğu belliydi ve diken üstündeki ilişkileri yeni ateşkesin ürünüydü. Işık ve karanlık sürgünlerinin daha önce neden ateşkes yapmadıkları belliydi.

Onyx teatral bir tavırla iç çekti. “Bu doğru. Yine de onları öldürmekten senden fazla keyif alırdım.”

Malachi öyle hızlı hareket etti ki ne zaman beni boynumdan tutup havaya kaldırdığını anlayamadım bile. Parmakları tenime gömülüyordu. Çılgılık atacak kadar bile nefes alamıyordum.

“Kendin söyledin. O güçlü ve henüz olmamış.” Boynumu daha da sıktı. Malachi beni ölüme doğru yaklaştıran baskıyı artırdıkça enerji ikimizin arasında akıyordu. Gözleri kararlılıkla gözlerime dikildi. Her geçen saniye daha da zayıflıyor; acınası halde, ümitsizce soluk almaya çalışıyordum ve yapabileceğim

çok az şey vardı. Ona bir tekme savurup kaburgalarına iki kez vurdum. Gözünü bile kırpmadı.

Göz ucuyla Griffin'in bana doğru yaklaştığını seçtim. Malachi'nin eli boynumu sıkarken ona doğru yaklaştım –bu hareket bana müthiş bir acı vermişti– ve yüzünü ellerimin arasına alıp başparmaklarımı mümkün olduğundan hızlı ve sert bir şekilde gözlerine soktum. Bu, Lincoln'ın bana öğrettiği ilk hareketlerden biriydi. Hamlem dikkatini dağıtmaya yetmişti ve Griffin şimşek gibi hareket edip Malachi'nin boştaki kolunu yakaladı ve arkaya doğru, olağan dışı bir açıyla bükte. Bir çatırtı işittim. Malachi'nin gözleri fal taşı gibi açılırken boynumu sıkarak eli gevşedi ve yere yığılıp sudan çıkmış bir balık gibi nefes almaya çabaladım.

Yukarı baktığımda Malachi ve Griffin'in dövüşmeye başladıklarını fark ettim. Etrafları bir sisle, parlıtlı renklerden oluşan bir tayfla çevriliydi.

Griffin, Malachi'yi sımsıkı kavramış, onu hareket edemeyeceği şekilde tutuyordu. “Bir karara vardıysan seçimini yap hem de hemen!” diye buyurdu.

Malachi kendisini tutan görünmez güce karşı savaştı. Griffin daha önce gözüme çarpmayan, pantolonundan sarkan bir kılıftan uzun bir hançer çıkardı. “İnsan olmayı seç yoksa seni geri götürürüm!” diye bağırdı.

Malachi tiksintiyle “İnsan olmaktansa cehennem çukurlarında bir sıçan olmayı tercih ederim,” dedi.

“Öyle olsun.” Griffin hançeri Malachi'ye salladı; kaburgalarının altına, tereddütsüzce ve kuvvetle. Belli ki bunu daha önce de yapmıştı. Çok kereler. Ne bir puflama, ne bir gümlleme, ne de eriyen et; Malachi öylece kayboluvermişti. Hiç var olmamış gibi.

Ayağa kalktım; elini boynuma götürdüm. Boynum yanıyordu ancak daha sonra sızlanmaya fazlasıyla zamanım olacaktı.

Kısa nefesler alan Lincoln'a baktım. Yaşıyordu. Phoenix hâlâ ayaktaydı; olanlardan hiç etkilenmemiş, yüzünün ifadesi bile değişmemişti.

Onyx de mücadele sırasında yerinden kıpırdamamıştı. Arkasında duran sürgünler yakınma gelseler de artık daha çekingen bir halleri vardı. Gözleri Griffin'e kilitlenmişti.

Onyx boğazını temizleyip *cık cık* etti. "Çok unutkanlar. Dışardan bakıldığında çok... yetersiz görünüyorsunuz. Kurnazca bir maske bu. Tabii uzun vadede bu sizi kurtaramayacak ama bugün, dediğim gibi, bir öyküye karşılık olarak hürriyetinizi veriyorum."

"Öykü falan anlatılmayacak." Phoenix yumuşak bir sesle konuşmuştu. Sesi omurgamdan yukarı ürpertiler gönderdi. Bende sıkça bu etkiyi yaratan bir sestir bu.

"Neden kararı küçük gökkuşağımıza bırakmıyoruz?" Bana bakıp dramatik bir reverans yaptı. Sanırım yeni bir takma adım olmuştu. *Her kızın isteyeceği bir şey.*

"Onları serbest bırakacaksın -ikisini de- ve dalkavukların tekrar bir numara yapmaya kalkmayacaklar, oldu mu?" dedim.

Onyx sözlerim karşısında keyiflenmiş gibiydi. Tüm sürgünlere dalkavuk demekle pot kırdığımı fark ettim. Odadaki gerilim daha da arttı.

"Peki, hatta öykümü kısa kesmeye bile çalışacağım," dedi Onyx.

Evet ama öykünün hoş olmayacağına bahse girebilirdim. Griffine'e baktım. Daha iyi bir fikri yok gibiydi ve hafifçe omuz silkmekle yetindi. Her şey bana kalmıştı.

"Anlat öykünü," dedim.

"İnsanlar ne kadar tahmin edilebilir, değil mi Phoenix?"

Phoenix'in sessizliği beni tedirgin etse de hâlâ arkamdaydı ve Onyx'e sırtımı dönmekten çok korkuyordum. Griffin sessiz

kaldı. Onun Magda'ya odaklandığını ve etrafta bir tehlike var mı diye bakındığını görebiliyordum.

Onyx odada ağır ağır dolaşarak teatral bir tavırla konuşmaya başladı. “Çok çok uzun yıllar önce bu dünya ve insan yaratıldı. Onları kimin ya da neyin yarattığına dair bir sürü görüş olsa da o mesele bugünkü öykümüzün konusu değil. İnsana –isterse- siz biz ona Adem diyelim– mutlu bir hayat süreceği bir bahçe bahşedildi. Bir süre için her şey mükemmeldi. Hangi bahçeden bahsettiğimi biliyor musun?”

“Cennet. Cennet Bahçesi. Öykü anlatacağını söylemiştin; soru soracağını değil.” Soyadımdan⁵ dolayı bu sıkça işittiğim bir öyküydü.

Kırvatım çekiştirip düzeltti. “Öyle demiştim. Özür dilerim. Eh, anlıyorsun ya, insanın özgür iradesi olacaksa ona seçim hakkı ve aykırılık da sunulmalıydı. Bu sorumluluğun yüklendiği melekler güçlerini kendilerinden birini yaratmak için kullandılar; kadın olduğu için ender bir melekti bu. Her açıdan Adem’in zıddıydı; ikisinin de ölümsüz olmaları hariç.” Bana bakıp kaşlarını kaldırdı.

Hayal kırıklığı içinde “Havva,” dedim. “Bu öyküyü daha önce işitmişim.”

Onyx, Phoenix’e gülümsedi. “Gerçekten işitti mi? Sanmam. Havva’dan bahsetmiyorum, küçük gökkuşağı, ondan önce bir başkası vardı. Of, işe bak, şimdi de ismini unuttum... Neydi o Phoenix? *Sen* kesin anımsıyorsundur, değil mi?” Gülümsemesi yayvanlaştı. Besbelli halinden memnundu. Patlamış mısır uzatmadığına şaşıryordum.

“Lilith.” Phoenix tek kelime etmese de bedenim yine biri mezarımın üzerinde yürümüş gibi ürperdi.

“Evet! Lilith, nasıl unuttum? Neyse, Lilith dengesiz dün-

5 Kahramanın soyadı Eden İngilizcede “cennet” anlamına gelmektedir (ç.n.)

yaya denge getirmek için yaratılmıştı. Kirlenmemiş insanın zıddını temsil ediyordu ve yanında en sevdiğim şeyleri; ayartıcılığı, şehveti, baştan çıkarmayı, hileyi, öfkeyi, korkuyu, aldatmayı getirdi. Ne kastettiğimi anlamışsındır. Neyse, Adem bir süre sonra Lilith'in altına yatmamasına öfkeleni." Yakınıma gelip muzır bir sır paylaşmış gibi fısıldadı. "Eşit zıtlar olarak yaratılmaları bazı evlilik sorunlarına neden oldu. Didiştiler diyelim ve tabii kavgaları muhteşem olmuştu. Adem henüz belalı elmayı tatmamıştı ve dolayısıyla Lilith'imiz kadar güçlü ve ölümsüzdü." Derin bir nefes alıp, bir şeyler hatırlamaya çalışmış gibi yaptı. "Sonunda Lilith, Adem'i ve bahçeyi terk edip kendi karanlığına gömülmeyi tercih etti. Onu Cennet Bahçesi'ne geri götürmeleri için üç melek gönderildi. Onlar, Lilith'i; Lilith onları tehdit etti; her zamanki gibi işte. Fakat o geri dönmeyi reddetti."

Neden bu psikopatın çıldırmış bir meleğin öyküsünü bana ayıla bayıla anlattığını aklım almıyordu.

"Öykün bitti mi?" diye sordum. Lincoln için ne denli endişelendiğimi anlayıp keyiflenmesin diye bir dikkatimi Onyx'e odaklamaya çalışıyordum. Aynı zamanda Lincoln'ın giderek zayıfladığını hissedebiliyordum. Bu dengesiz meleğin konuştuğu her dakika Lincoln'a yardım edemediğimi bilmek bir işkenceydi.

"Az kaldı; bitti bitecek. Nerede kalmıştım? Lilith bir sürü karanlık çocuğu doğurdu; hepsi de günahlarının bedeli olarak can verdiler. Biri hariç hepsi. Lilith'in ilk çocuğu; Adem'den olan ve hayatta kalan çocuk bir melekti... Yani bir çeşit. Çocuk Lilith'ten alınıp melekler diyarına geri götürüldü ve orada ona diğer tüm melekler gibi rütbesi verildi. Elbette annesinin izinden giderek karanlığı seçti. Onu cezalandırıcı Taht Melekleri arasına aldılar ve işinde epey... başarılı oldu."

Gözlerim yeniden Lincoln'a çevrildi. Tek düşünebildiğim

oydu. Hâlâ hareket etmiyordu. Onyx'e baktığımda yanı başıma geldiğini fark ettim.

“Şimdi düşünüyorum da belki de ona verilen iş yanlıştı. İşinden fazlaca zevk alıyordu. Serafimler onu melek diyarından attılar, saf olmamakla suçlayarak cehennem çukurunun bir meleği olarak yaftaladılar. Onu yaratıldığı yere gönderdiler.” Yavaşça ayaklarının dibine işaret etti.

Gözlerimi devirerek ona baktım ve “Dünyaya,” dedim.

“Evet, dünyaya. Merak ediyorum... Sence şu an aramızda mıdır?” Onyx odaya bakındı; halinden hayli hoşnuttu. “Bu bir ikilem, değil mi? En güçlü formundaki insan evladı ve karanlık sürgünlerin ilki. Korku verici bir güç olurdu bu, öyle değil mi? Viloet?” Dikkatini bana odakladı; yüzündeki sırtış öyle yayvandı ki canını acıtabileceğini düşündüm. Tekrar Lincoln'a baktım. Bunlara daha fazla zamanımız yoktu.

“Neyse ki bu bir öykü sadece.” Aptalca öyküsüne dikkatimi veriyormuşum gibi gözlerine bakmaya çalıştım; beni sindirmesine izin vermeyecektim.

“Tabii ki.” Kollarını iki yana açtı. “Hepsi de öyle değil midir?”

Yeniden Phoenix'e bakıp ona doğru hareketlendi. Nihayet ikisini aynı anda görebiliyordum. Depoda yanımda Griffin varken olduğu gibi Phoenix'in bedeninin etrafında bir hareketlilik vardı; bir karaltı dalgası ve küçük altın iplikleri andıran başka bir şey.

Onyx ona “Hiçbir şey eskisi gibi değil,” dedi. Sonra ağır adımlarla kapıdan çıktı; diğer sürgünler onu izledi.

Phoenix'e doğru döndüm; kafamın içinde milyonlarca soru vardı. Ancak açık olan bir tek şey vardı; Onyx, Phoenix'ten korkuyordu. Bir şekilde onun oraya gelmesi bizi kurtarmıştı ve o an için tek önemli olan buydu.

Phoenix'e “Geri gelecek mi?” diye sordum.

Bana hissizce “Hayır,” diye karşılık verdi.

Griffin çoktan Magda’nın başına gitmişti. Lincoln’ın yanına koştum. Nefes alıp verse de böğründen kan akıyordu ve hareket etmiyordu. Ellerimle kanamayı durdurmaya çalışsam da parmaklarım hemen kayganlaştı ve bunun bir işe yaramayacağını anladım.

“Ben... Yapamıyorum... Kanı... Kanı durduramıyorum. Yo, olamaz... yardıma ihtiyacım var.” Kendi kendime mırıldamıyor, ağlıyordum.

Bir el bana doğru bir bez parçası uzattı. Başımı kaldırdım. Phoenix gömleğini yırtmıştı. Bezi top yapıp yaraya bastırdım.

“Linc, beni duyabiliyor musun?” Sesim öyle titriyordu ki ben bile kendimi güçbelâ işitiyordum. Kendimi toparlamaya çalıştım. O an güçlü olmam gerekiyordu. Omuzlarım hafifçe sarsıtım. “Linc!” diye bağırdım. Hafifçe kıpırdandı ve kırıştırdığı gözleri aralandı.

“Hey,” diye fısıldadı, “küçük gökkuşağı.” Gülümsemeye çalışsam da yapamadım. Sayıklıyordu. Neden herkes bana gökkuşağı diyordu?

Griffin yanıma geldi; Magda’nın koluna girmişti.

Magda’nın yürüyebildiğini görünce şaşırarak “Sen iyi misin?” dedim.

“Griff beni iyileştirdi.”

Hah, harika, kimse bana Griffin’in bunu yapabildiğini söylememişti. “Eh,” sesim neredeyse çığlık gibi çıkıyordu, “Linc’i de iyileştir; bir onu bıçaklamış sanki.”

Griffin, Lincoln’ın üzerine eğilip elini omzuma koydu. “Keşke yapabilseydim ama biz Grigori’ler ancak kader ortaklarımızı iyileştirme gücüne sahibiz. Lincoln’ı iyileştiremem.”

“Eh o zaman kim yapacak bunu?” diye çıktım. Ancak yanıt zihnimde yankılanıyordu bile.

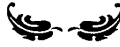
“Sen,” dedi Magda; Lincoln’ın diğ er yanında diz    kt . Onun yaralarını benden daha ustaca inceliyordu.

“Fakat ben Grigori değılim. Yapamam.” Başımlı iki yana salladım.

“Gücüne uyanırsan *yapabilirsin*. Kendi han eriyle yaralanmış.” Magda hançeri yerden aldı.  zerinde kan vardı. Lincoln’ın kanı. Lincoln’ın *kanı*.

“Modern tıp bu yarayı iyileştiremez. Onu iyileştirmenin tek yolu var o da sensin.” Magda bana baktı; Lincoln’ı hüsrana uğratacağımdan eminmiş gibi başını iki yana salladı. *Harika*.

Griffin odaya bakındı. “Yola çıkmalıyız; dışarıda onlardan kaç tane var bilmiyoruz. Gidelim hadi.”

Yirmi İkinci Bölüm

*"Fedakârlık hâlâ her yerde var; her neslin seçilmişleri
geri kalanların kurtuluşu için acı çekiyorlar."*

Henri Frederic Amiel

Ayağa kalktım; Lincoln'ın mutfağında kıpırdamadan duruyordum. Gömleğim artık kolsuzdu. Magda'nın yenleri kanı durdurmak için tampon olarak kullandıklarını belli belirsiz anımsıyordum. Ellerim kıpkırmızı olmuştu ve kan parmaklarımla arasında pıhtılaştığından yapış yapış olmuştu.

Phoenix taksiyle dönmemiz için ısrar etmişti. Onun hızında yolculuk etmemizin Lincoln'm yaralarına nasıl etki edeceğinden emin olamıyordu. Lincoln'ı odasına taşımamızın ardından Girffin ve Phoenix tıbbi malzeme almaya gittiler. Phoenix'in huzursuz olduğunu biliyordum ve mesele sadece Griffin ve Magda'nın ondan mümkün olduğunca uzak durmaları değildi. Rıhtımda onu alışılmadık bir şekilde geren bir şey olmuştu. Ancak o an için tek düşünebildiğim Lincoln'dı.

Magda beni odadan atmış, yıkanıp üzerimi değiştirmemi emretmişti. Üzerime bulaşan kanın Lincoln'ın bedeninde kalandan fazla olduğunu ve hiçbir yararım olmadığını söylemişti. Haklıydı. Hiçbir faydam dokunmuyordu. Titreyen elimle tuttuğum bardağı dikip bir parasetamol yuttum.

Bir sonraki mantıklı adım düş almak olurdu ama ben öylece,

donmuş gibi dikildim. Kafamın içindeki sesi duymazlıktan gelemiyordum; ses şakıyor, sataşüyor, alay ediyordu. *O ölecek Violet.* Bunu hepimiz biliyorduk. Takside kısa bir süre kendine geldiğinde Lincoln'ın bile bunu bildiği gözlerinden okunuyordu. Biliyordu. Biliyorlardı. Biliyordum. Biliyordum... Ne yapmam gerektiğini. Ümit ve korku zihnimde mücadele ederken kendimi mutfak lavabosuna attım. Midem tamamen boşalana dek kustum; sonra biraz daha. Elim çürümüş boynuma gitti. Acının tadını çıkardım; kısa süreliğine de olsa dikkatimi dağıtmasında huzur buldum.

Lincoln için güçlü olmalıydım ve güçlü olmaktan çok uzaktım. Kabul edilemez bir durumdu bu. Kendime daha sonra kendimi koyuverebileceğimi söyledim. Epey sonra. Güçlülükle doğrulup su bardağını elime aldım ve biraz daha parasetamol içtim. *Sonra. Çok çok sonra.*

Phoenix ve Griffin geri geldiklerinde duş almış, üzerimde Lincoln'ın eşofman altlarından biri ve bir tişörtüyle kanepede uzanıyordum. Getirdikleri arasında bir hastane yatağı eksikti. Ayrıca mutfak tezgâhının en güzel köşesinde kullanılmadığından hâlâ pırlıl pırlıl duran kahve makinesiyle kahve yapacak gücü de kendimde bulmuştum. Kahve makinesi oradaki tek temiz şeydi. Tüm depo bir felaket bölgesi gibi görünüyordu. Her yana kitaplar saçılmış, kanepede iğreti bir yatağa çevrilmiş, mutfak kirli tabaklarla ve ağzına kadar dolu çöp kutusundan dökülen yemek artıklarıyla doluydu. Lincoln'a hiç yakışmayan bir manzaraydı bu.

"Magda, Lincoln'ın yanında. Rahat çalışmak için yalnız kalması gerekiyormuş." Onlar sormadan yetersiz mazeretimi sunmuştum. İşlerin nereye varacağını biliyordum. Onu görmeye dayanamazdım.

Phoenix'e odaklandım. "Grigori güçleri meleklerden geliyor-

sa bu sende de iyileştirme gücü olduğu demek olmuyor mu?"

Phoenix gözlerini yere dikip başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Size yardım edemem."

Griffin "Çok az sürgün insan formuna geçtikten sonra iyileştirme becerilerini muhafaza edebilir Violet," dedi. Yemek masasının üzerine bir spor çantası koydu.

"Lincoln neden bana ortakların birbirlerini iyileştirebileceklerini söylemedi?"

"Seçimini istemeyeceğin şeylerden yola çıkarak yapmanı istemedi."

Bu sözleri sadece benim ironik bulmadığımdan emindim. "Ortağı gücüne uyanmama kararı alan bir Grigori'ye ne olur?"

Griffin ağzını açsa da o yanıt veremedi elimi havaya kaldırarak onu susturdum. "Aslında bunun bir önemi yok."

"Violet?"

Başımı salladım. Seçimimi yapmıştım. "Konuşmamız gerek," dedim. Zaman tükeniyordu.

Griffin malzemeleri Phoenix'e verip Magda'ya götürmesini söyledi. Phoenix yanımdan geçerken bana anlayışla baktı. Belli ki duygularımı okuyordu. Yüzümü çevirdim.

Griffin bir şişe suyla mutfak barında oturuyordu. Sudan birkaç küçük yudum aldı; şişenin kapağıyla oynuyor, parmakları arasında çeviriyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin. O sende bunu asla istemezdi; bu koşullar altında."

"Biliyorum."

Bara, yanına gittim ve cesur olmaya çalıştım. "Çok vaktimiz yok. Bilmem gerekenleri söyle bana."

"Bu bir sıçramadır. Bir taahhüt. Geri dönüşü yoktur."

Ona aldırış etmedim. "Bir sıçrama. *Kahretsin*, Griffin, bu bana bir inanç sıçraması gibi geldi ki benim için hayli riskli bir durum."

"Bir açıdan öyle de."

“Eh o zaman hepimiz hâpı yuttuk demektir. Şu an zihnimi tanrının varlığı olasılığına bile açamıyorum.”

“Her şey inançta bitiyor, Violet, tanrıyı karıştırmana gerek yok. Sadece inanca ihtiyacın var.”

Çenemi sıktım ve konuyu uzatmadım. Yine de bana hâlâ işin içinde tanrı varmış gibi geliyordu. “Peki, nereden sıçrayacağım?”

“Kendini ifşa etmen gerekiyor. Yabana gidip bir gece orada kalmalısın. Zirvesinde kayalıklar olan, tırmanabileceğin bir dağ var. Şafağın ilk ışıklarında aşağı atlayacaksın. Oradan sonraki yolculuğun sana hastır. Hepimiz için ortak olan tek bir şey vardır. Hem ışıktan hem de karanlıktan geçersin. İstisna yoktur.”

Derin bir nefes aldım. Bir kayalıktan aşağı atlamam gerekiyordu.

“Hiç ölen oluyor mu? Yanıtı gerçekten işitmek istediğimden emin değildim; bir şeyi değiştireceğinden emin de değildim.

“Bildığım kadıyla hayır ama bazıları döndüklerinde... akıl sağlıkları bozulmuştu.”

Harika, delilik kapıdaydı.

Pencereden dışarı baktım. Neredeyse hava kararmıştı. “Bu gece gidebilir miyim?”

Griffin “Belki...” dese de emin görünmüyordu.

“Belki mi?” dedim.

“Belki, Phoenix seni oraya götürürse ama onu hâlâ tanımıyoruz Violet. Rıhtımda Onyx’le arasında bir şeyler oldu ve bugüne dek gördüğüm hiçbir sürgün onun kadar hızlı hareket edemiyor... Eh, şunu da bilmen gerekiyor, ondan emin olamıyorum. Doğruyu söyleyip söylemediğini okuyamıyorum. Bu daha önce hiç olmamıştı.”

“Fakat depoda onu okumuştun.”

“Biliyorum. Sanırım o bu durumu kontrolü altına alabiliyor; istediği bir kapıyı açmak gibi. İstedikini kapalı da tutabiliyor.

Onu sezmeye çalıştığımızda da aynı şeyi yapabiliyor gibi. Sanki istediğinde onu sezmemize izin verip istemediğinde vermiyor. İçimde kötü bir his var.”

Derin bir nefes alıp birbirine yapışık dudaklarımın arasından verdim. “Hislerinin canı cehenneme Griffin. Bugün bize hiçbir faydaları dokunmadı.” Başka bir gün olsa daha diplomatik konuşurdum ama son zamanlarda hayatın nasıl acımasız olduğu gerçeğiyle sıkça yüzleştiğimden kibarlığı bir yana bırakmıştım.

Griffin ellerini mutfak tezgâhına yaslayıp başını öne eğdi. “Artık gitmen gerek,” dedi.

“Onu ben götüreceğim.” Phoenix’in sesi mutfağın köşesinden geldi. Acaba ne zamandır ikimizi dinliyordu?

Griffin ellerimi tuttu. “Lincoln benim için bir kardeş gibidir ama bunu yapmak zorunda değilsin. Seçiminin ardında doğru sebepler olmalı.”

“Evet.” Hafifçe güldüm. “Sebeup sebeptir. O yaralandığı an benim seçimim olmaktan çıktı bu.”

“Korkunç bir özgürlük.” Kederle gülümseyip ellerimi sıktı.

“Evet.” Sözcüğü zorlukla çıkarabilmişim. Öyle haklıydı ki.

“Sana sahip olduğu için şanslı.”

Phoenix’e baktım. Her zamanki ağırbaşlı hali geri gelmişti. Başkaları ne derse desin o tüm bunların başından beri bana destek olmuştu. Beni herhangi bir şey yapmaya, bir başkasına dönüşmeye zorlamamıştı. Ellerimi Griffin’in ellerinden kurtardım.

“Bana sahip değil o.”

Phoenix’in hislerimdeki kararlılığı okuyacağını biliyordum. Seçme hakkım kalmamış olabilirdi. Lincoln’ın ölümüne seyirci kalamamak beni karar almaya itmiş olabilirdi. Meleklerin ve Grigori’lerin çarpık gerçekliğinden sonsuza dek sıyrılamayabilirdim. Öte yandan kalan her şey bana aitti. Lincoln’la ikimizin sevgili olabileceğimizi düşündüğüm için kendimi aptal gibi his-

sediyordum. Hep bir engel çıkmıştı. Şimdi ise yapmak üzere olduğum şey birlikteliğimizin önüne sonsuza dek bir engel koyacaktı. *Grigori kader ortakları asla birlikte olamazlar.*

Magda dışarı çıkıp kanlı havluları çamaşırılığa attı ve mutfığa gidip dolap kapılarını açıp kapamaya koyuldu; bir şey anyordu... Belki de hiçbir şey aradığı yoktu.

Nihayet dönüp bana suçlayan gözlerle baktı.

"Hepsi senin suçun! Senin için çok endişelendiğinden yaşamı sekteye uğramıştı. Yemek bile yemez olmuştu." Kirli tabaklara bakıp kaşlarını çattı. "Eh... en azından her zaman yediği kadar. Günlerdir gözüne uyku girmiyordu. Bu yüzden Onyx onu öyle kolayca alt edebildi. Şimdi bile..." Çeşmenin altına elindeki bardağı sığdırabilmek için lavabodaki tabaklardan birini kenara çekti; bunu yapmasıyla bir domino etkisi oluştu ve tabak yığını takırtılarla devrildi. Bir çatırtı işittim. Yine de inatla devam etti ve tazyikli suyla doldurduğu bardağı sudan bir yudum aldıktan sonra tezgâha çarptı. Alaycı bir sesle "Gökkuşağı'nı soruyor," dedi.

"Bu gökkuşağı saçmalığı da neyin nesi?" diye sordum; Magda'yı duymazlıktan gelip Griffin'e doğru döndüm. Ya böyle yapacak ya da onu orta parmağımla selamlayacaktım.

Phoenix'e bir harita gösteren Griffin başını kaldırdı. "Sanırım bu senin gücünle ilgili. Hepimizin kendimize has güçlerimiz vardır; senin gücün ise auranda bir gökkuşağı yansıtıyor gibi. Lincoln bir sürgün tarafından farklılaştırılan insanlara yapışan gölgeleri görebilir. Güçten düşmüş halinde senin auranı da daha net görebiliyor olabilir."

"Harika. Demek o süper güce ve görüşe sahipken; sen yürüyen bir yalan makinesiyken ben rengârenk bir karnaval arabası gibi etrafta dolaşacağım." Elimi belime koyup kendimi toplamak için derin bir nefes aldım. Phoenix'e baktım. Bizi pek de ilgili gözlerle izlemiyordu.

“Gidelim. Yolda bir yere uğrayacağım,” dedim. Sonra Magda’ya döndüm; hâlâ yüzümü görmek istemiyor gibiydi. “Ona söyle... Ölmesin.”

İnanmaz gözlerle bana baktı. “Uyanmaya mı gidiyorsun?”

Ona en iyi “benimle uğraşma” bakışımı attım. “Ben dönene kadar onu hayatta tut sadece.”

Suçlayıcı bir tonla “Gitmeden onu görmeyecek misin?” diye sordu.

“Hayır. Gitmemiz gerek.” Ona o an Lincoln’la yüzleşebileceğimden emin olamadığımı söyleyemedim; hayatımın ellerimden kaydığını bilirken.

Phoenix yanıma gelip elimi tuttu; kaçma ihtiyacımı sezmişti. “Nereye?”

“Eve. Bir şey almam gerek.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

*“Bizi bekleyen hiçlikse bunun adaletsizliğini görelim,
zafer ümidimiz olmasa da kadere karşı savaşalım.”*

Miguel de Unamuno

Üzerime bir kargo pantolon ve gri, kolsuz bir bluz geçirip belime bir kazak doladım. Hayatta kalma kitabı, birinci ders. Resim fırçaları, tükenmez kalemler ve değersiz takılarla dolu çekmecelerimi karıştırıp eski, haşat olmuş telefonumu çıkardım. Telefonu açtığımda batarya göstergesinin hâlâ yarıya kadar dolu olduğunu görmek mucize gibiydi. Yanıma alabileceğim daha neler neler vardı. Bir silah götürmek hiç de fena bir fikir değildi ama hiç silahım yoktu. Son anda bebeklik kolyemi ve annemin bana bıraktığı şiiiri de cebime attım.

Kapım çalındı. Phoenix’e “Geliyorum!” diye seslendim. Parmaklarımı saçlarımm arasından geçirip saçımı atkuyruğu yaptım. Ardından yürüyüş ayakkabılarımı çıkarıp kapıyı açtım. Karşıma babam çıktı.

“Selam tatlım,” dedi babam. Endişeli bir hali vardı.

“Selam baba. Phoenix geldi sandım.”

“Oturma odasında.” Başını odaya doğru sallayıp “Siz ikiniz... yakın gibisiniz,” diye ekledi.

Babam kapıda dikilirken botlarımı ayağıma geçirdim. Bu sohbete ayıracak zamanım yoktu. “Evet; biz de tam çıkıyorduk.”

Babam sabırsızlığımı fark ederek “Vi, sen iyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” dedim. Sonra aklıma bir şey geldi. “Baba, bu diyeceğim sana tuhaf gelebilir ama öldüğünde annem bir şey söylemiş miydi?..” Bunu ona yapmak canımı sıkıyordu. Annemin isminin anılması bile yüzüne acılı bir ifade oturmasına yetiyordu. “Tuhaf bir şey?” diye ekledim.

Bana gülümsedi; biraz rahatlamıştı. “Sana isim verdi. ‘O Keşet’in kalbi James; o Violet,’ dedi. Sonra bizi sevdiğini ve her şeyin yola gireceğini söyledi.”

Gözlerinin dolduğunu gördüm ve onu teskin etmeye çalışmak istesem de tek yapabildiğim seslice yutkunmak oldu. O sözcüğü daha önce de işitmiştim. Rüyalarımda.

“Keşet ne anlama geliyor?”

Dudaklarını kenetleyip gözlerini yumdu; bir saniyeliğine düşünceleriyle dış dünya arasındaki bağı kopardı.

“Keşet İbranicede gökkuşağı demek. Annen gökkuşaklarına bayılırdı. Onların bizimle geri kalan her şey arasındaki bağ olduğunu; bize yalnız olmadığımızı anımsattıklarını söylerdi. Gökkuşaklarının ışık ve gölgenin mükemmel bileşimi olduğunu ve onlar var oldukça dünyada ümidin tükenmeyeceğini söylerdi. Menekşe ise gökkuşağının en içte kalan rengi, kalbidir. Gerçekten güzeldir.” Dalıp gitmişti.

Ona gülümseyip sarıldım; bunu biraz istediğim için, biraz ihtiyacım olduğu için, biraz da yüzümdeki ifadeyi gizlemek için yaptım.

Annem bana ne yaptı?

Babam biraz şaşırmıştı; normalde sevgimi o kadar göstermekten kaçınırdım. Ben hemen geri kaçmayınca küçüklüğümde olduğu gibi beni sıkıca sardı.

“Vi, yolunda gitmeyen bir şeyler var.”

Ona sarıldım ve yanılıyor olmasını diledim.

“Her şey yolunda. Ben... Sadece son zamanlarda birkaç güç karar almam gerekti.”

“Bunun etrafında dönen erkeklerle bir ilgisi var mı?”

Neredeyse gülecektim; keşke her şey o kadar basit olsaydı. Oğlanlarla ilgili sorunları çektiğim dertlere bin defa tercih ederdim. “Biraz.”

“Atlatacaksın bunu, değil mi?” diye sordu. Bu soruyu soruşuna bakınca her şeyin sonsuza dek değişebileceğini bildiğine yemin edebilirdim. Sesinden içini dolduran korkuyu okuyabiliyordum. Bu bana ağır gelmişti. Sıkıntımı onun da paylaşmasına gerek yoktu.

“Tabii ki baba; önümüzdeki hafta bir ara beraber akşam yemeği yiyelim. Bunları konuşuruz.” Sesime neşeli bir hava vermek için elimden geleni yapmıştım.

“Vi, vakit geç oldu. Nereye gidiyorsun?”

Kollarından sıyrılısam da hâlâ elimi tutuyordu.

“Phoenix’le bir yere gideceğiz. Baba, lütfen. Gitmem gerek.” Ona bakıp gözlerimi gözlerine diktim. Yılın babası rolü kesmesi için hiç de uygun bir gün değildi.

Bana güvendiğini gösteren bir gülümsemeyle gitmeme izin verdi. Bir yanımda bencilce onun bunu yapmamasını dilemişti. Bir yanımda da onun *o tür* babalardan biri olmasını. Beni odama kilitleyip seçme hakkımı elimden alacak türden.

Bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ettim.

Telefonumun hâlâ çektiğini görmek beni şaşırtmıştı. Bana ıssızlığın ortasındaymışız gibi geliyordu. Griffin’den yön talimatlarını alan Phoenix ikimizi saniyeler içinde oraya ulaştırmıştı. Etrafta

medeniyete dair bir tek belirti yoktu; bulunduğumuz yer şehir ışıklarından ve hava kirliliğinden öyle uzaktaydı ki tüm yıldızlar seçilebiliyordu. Baykuşlar öterken karşılaşmak istemeyeceğim yaratıklar yakınlarımda hisşrtılar çıkartıyordu. En azından yarım ay etrafa birazcık ışık verdiği için minnettardım. O da olmasa gözümün önünü göremezdik. Tepemizde ağaclar kıvrılıyor; dallar uzun, bilinçli parmakları olan meşum kollar gibi uzanıyordu.

Phoenix'e Steph'i aramam gerektiğini söyledim. O da biraz malzeme toplayacağını söyleyip beni yalnız bıraktı. Ne kastettiğini anlamamıştım. Onu çalı çırpı toplarken düşünemiyordum.

Steph telefonu ilk çalışında açtı. Laf işiteceğimi biliyordum; onu önceki gün partide bıraktığımdan beri aramamıştım. Ne tuhaftı; yirmi dört saat içinde ne çok olay yaşanmıştı.

"Vi! Eh, zamanı gelmişti! Hangi cehennemdeydin?"

Ona kendi sözcükleri üzerinden yanıt verdim. "Cehennemde."

"Neler oluyor? Bütün gün seni aradım ama sürekli sesli mesaj aktarıldım. Evine bile uğradım ama orada da ancak çamurlu ayakkabılarımı bulabildim! İşin aslı korkmaya başlamıştım; hayatındaki oğlanlardan birinin nihayet delirip seni kaçırdığını düşünüp telaşlandım. Sen iyi misin?"

"Sayılırım. Aramadığım için özür dilerim. Bir de ayakkabılar için. Lincoln yaralandı ve ona yardım etmemiz gerekti."

"Yaralandı da ne demek? Hem biz derken kimi kastediyorsun?"

"Kavgada yaralandı... Yani öyle sayılır. Uzun hikâye. Biz derken Phoenix'le beni kastettim."

"Evet, makul. Aşk hayatın daha fazla tuhaflaşabilir miydi acaba? Bu öyküdeki boşlukları bir ara adamakıllı doldurmanı istiyorum. Lincon'ın durumu iyi mi?"

Evet, ben eski hayatımdan vazgeçip onu kurtardığım sürece iyi olacak.

“Bunun için çabalıyorum.”

“Nasıl?” diye sordu; sesinde ağır bir şüphe vardı.

“Bak Steph, sana yalan söylemek istemiyorum ama şu an anlatamam.”

“Bunun Phoenix’le bir ilgisi var mı?”

“Hem evet hem hayır. Karışık bir konu.”

“Eh, o kadarını ben de anladım. Şimdi neredesin?”

“Sapa bir yerde. Sana sonra her şeyi anlatacağım.”

“E, ne zaman döneceksin?”

Güzel bir soruydu. Gerçek anlamda dönüp dönemeyeceğimi merak ediyordum.

“Yakında. Eve dönünce seni ararım.”

“Umarım Lincoln iyidir.”

“Ben de bunu diliyorum.”

“Onun kurtarıcısı olmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?” Hattın diğer ucunda sessizce yanıtımı bekledi.

Güçlkle ancak “Hoşça kal Steph” diyebilirdim.

“Hoşça kal bebeğim,” dedi; sesi biraz endişeli çıksa da beni sıkboğaz etmek istemiyordu. Ona bir ara her şeyi açıklama fırsatı bulmayı gerçekten çok istiyordum.

Bir kayaya oturup telefonumdaki düğmelerle oynadım. Işığı yandı ve etrafımı hafifçe aydınlattı. Ürkütücü sürüngenler benden uzak durduğu sürece bu duruma katlanabilirdim.

Telefonun ışığı söndü ve bir an zifiri karanlıkta kaldım. Kalbimin haykırışını duyar gibiydim. Ekranı yeniden aydınlatmak için düğmelerden birine bastığımda gözyaşlarımla ıslandığını gördüm. Ne garipti ki ışığı tekrar yakar yakmaz aydınlık istemediğimi fark ettim. O an karanlığı tercih ediyordum.

Lincoln kan kaybından ölmenin eşiğindeyken Magda bakıcı kadını oynuyordu. Bunun beni rahatsız etmesi aptalca olsa da ediyordu. Aslen her şey rahatsız ediyordu beni. Steph ve babam neler olup bittiğinden habersizdiler. Lincoln'la aramızda bir zamanlar olduğunu hayal ettiğim dostluğu ve geri kalan her şeyi kaybetmişim. Bir Grigori'ye dönüşmek onu kurtarabilmek için bir şansım olması anlamına gelse de bu ondan vazgeçmek anlamına da geliyordu. *Kendimden de*. Öte yandan, ne denli inkâr etmek istesem de içimde giderek güçlenen bir his vardı; Phoenix'e dair çok önemli bir ayrıntıdan habersiz olduğum.

Kendimi aldatılmış hissetmekten alıkoyamıyordum. Saldırıdan beri normal bir hayat sürmek için çok çabalamıştım. Bir ay önce gerçekten normaldim; mutluydum. Oysa artık bir daha asla normal bir hayat süremeyeceğimi kesinleştirecek şeyi yapmak üzereydim.

Daha titrek nefesler almaya başladım; yere kapaklanıp hiç kırmamak için kendimi tutuyordum. Phoenix'in yanıma geldiğini işitmedim; sadece omzuma değen elini hissettim. Hiçbir şey söylemedi. Bu beni rahatlatmıştı. Cesaret maskesi takınacak halde değildim. Eli omzumda oturdum ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

Nihayet durduğumda Phoenix ayağa kalktı. "Haydi. Gece için kamp kurdum."

"Neyle?"

"Birkaç şey işte." Yüzünü göremesem de sesinden gülümsemediğini çıkardım. Yanımda olduğu için mutluydum. Elini sıkıca tuttum.

"Uyanıştan sonra ne olacak bana? Bunu biliyor musun?" Gözlerimi silip kendimi toplamaya çalıştım.

"Bilmiyorum. Epey fiziksel bir deneyim olabileceğini işitmiştim."

“Biriyle kavga mı etmem gerekecek?”

“Belki.” Beni tutup ayağa kaldırdı. “Haydi.”

Kamp kurmak ne kelimeydi. Phoenix gürleyen bir ateş yakmış, ayrıca normalde üç adamın kaldırabileceği devasa kütükleri oturmamız için yerleştirmişti. Bir de yatak vardı. Gerçek bir yatak. Eh, en azından bir şişme yataktı ama örtüsü ve yastıkları vardı.

“Çadır getirecektim ama bugün hava açık olduğundan ihtiyacımız olmaz diye düşündüm.”

Yatağa baktım. “Bu... Bu...” Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Umduğum onca şeyin arasında bu yoktu.

“Tek bir yatak olduğunu biliyorum ama bir yatağım daha var. Sadece henüz şişirmedim.”

“Bir de getirmeseydin” dememek için kendimi tuttum.

“Sen nasıl?..” *Bunca şeyi buraya getirebildin?*

Phoenix sadece gülümsedi ve ateşin diğer ucuna geçti; oraya kütüklerden birini dumanın ulaşamayacağı şekilde yerleştirmişti.

“Biriyle dövüşmem gerekecekse antrenman yapsak iyi olur belki,” dedim. Sözlerim onu şaşırtmıştı.

“Hayır. Gerek yok.” Sesi tartışmaya açık kapı bırakmıyordu. Konunun kapandığını açıkça hissettim.

Tabii ben diretmeye devam ettim. “Nedenmiş? Bana bir iki numara öğretebileceğinden eminim.”

Ateşin içinden üzerime öyle hızlı yürüdü ki görüntüsü bana göktaşlarını anımsattı. Bana hızlıca çarptı ve nefes nefese kalmış bedeninin ağırlığıyla sırtüstü yere yığıldım. Eliyle boynumu sıkıca kavradı.

“Bir numaralı ders,” diye homurdandı. “Yenemeyeceğin biriyle asla dövüşme.”

Gözlerinde tehditkâr bir pırıltı belirdi. Göğsünün derin nefeslerle inip kalktığını hissettim; bu da bana Phoenix her ne düşünürse düşünsün *tamamen* insansı yanları olduğunu anımsattı.

Onun altında nefesim kesilmiş halde yataarken benimle dövüşmek gibi bir niyetinin olmadığını biliyordum.

“Peki, peki.” Pes ettim. Boynumu tutmaya devam etti. *Neden hep boynu hedef alıyorlar?* Tekrar konuşmak için ağzımı açsam da boynumu daha da sıkıp sözcüklerimi boğup nefesimi kesti. Yavaşça boynumu gevşetip elini köprücük kemiğime götürdü; siyah gözleriyle beni süzerken nefes alıp verişimin hızlanmasıyla gülümsedi.

Kendi kendine konuşmuş gibi “Boynunu... çok seviyorum,” dedi; sonra üzerimden kalkıp bir şekilde çabucak ayaklanıverdi.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. “Ya, evet, Grigori olarak geri dönersem kıcını tekmeleyeceğim.”

“Geri geleceksin, Grigori de olacaksın.” Tereddütsüz konuşması yüzümü güldürmüştü. “Yine de kıcını tekmeleyebileceğinden epey şüpheliyim. Yine de ben ve kığım çabalarından keyif alırız.”

Ona bir avuç toprak fırlattım. Hızla tozların arasından geçip arkamda bitiverdi; daha toprak yere inmeden ayağa kalkmama yardım etti.

Üstümü başımı silkeledikten sonra kütüğe, yanma oturdum ve kamp ateşine bakarak dalıp gittim. Phoenix dirseğiyle böğrümü sürtüp bana tepesinden yemek çubukları uzanan beyaz bir kutu uzattı. “Çin yemeği?” dedi.

Bunu herhangi bir gecede yemek masasında oturuyormuşuz gibi söylemişti. Gülmeye başladım.

Soğuk tavukla noodle yedik ve boğazımdan pek geçmese de yiyecek yemeğimiz olması rahatlatıcıydı. Phoenix yanımda olduğu için minnettardım. Daha önce kimsenin beni bu kadar gözetmesine ihtiyacım olmamıştı ve tam olarak insan olmayan birine göre bu işte hayli başarılıydı.

“Fallı kurabiye?” dedi; bana bir başka beyaz kutu fırlattı.

Kutuyu ona geri attım. “Hayır, teşekkürler.” Bana geleceğimin anlatılmasından bıkmıştım.

“Her şey yoluna girecek Violet. Kendini savunacak araçlara ulaştığında daha güvende olacaksın. Güçlü olacaksın ve seni gafil avlayamayacaklar.”

Bunların cesaret verici sözler olduğunu bilsem de içimde seçimin Lincoln’la olan ilişkiyi getireceği noktadan memnun olduğuma dair bir şüphe vardı.

“Samrım bu olanlardan memnum olduğumu düşünüyorsunuzdur.”

Sanki zihnimi okumuştı. Ona suçlayıcı bir bakış attım.

Omzunu silkip “Hislerini okumak güç değil,” dedi. “Lincoln’la aranızda biraz uzaklık girmesini dert ettiğimi söylersem yalan söylemiş olurum.”

Ateşin yanıp sönüşleri gibi zihnimde anılar bir belirip bir kayboluyordu. Ne olduğumu öğrenişim, ihaneti tadışım. Duyular meselesini öğrenişim ve kollarımın tuhaf bir şekilde damarlarla sarılışı. Phoenix’le tanışmam. Lincoln’ı öpüşüm. Phoenix’i öpüşüm. Lincoln’ı öptüğümde aramızdaki uzaklığı anımsayıp kalbimin kırılışı, ve Phoenix’i öptüğümde kendimi unutmamın bana verdiği mutluluk hissi.

Şişme yatağın başına gidip kenarına oturdum. Lincoln iyileşirse bir daha işler asla yoluna girmeyecekti. Seçimim beni sonsuza dek değiştirecekti ve bir yanımdan bundan dolayı onu affedip affedemeyeceğimi soruyordu.

Bir karıncalanma hissettim ve o an Phoenix’in duygulanımı yokladığını anladım. Gözlerimi gözlerinden kaçırdım; aklıma yine Lincoln’ı getirdiğim için suçluluk duyuyordum. Phoenix’le olmayı seçmiştim; kararımın arkasında durmam gerekiyordu. Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Hatta Griffin kimile-

rinin geri döndüklerinde normal bir hayat süremeyecek durumda olduklarını söylemişti.

Gözlerimi yukarı çevirince Phoenix'in beni izlediğini gördüm. Ölü gibi kıpırtısızdı. Sonra nasihat eder gibi konuşmaya başladı. "Ben diğer insanlara benzemem Violet. Duygularının ucunun nereye varacağını biliyorum."

Tüm mesele de buydu ya. Diğer insanlar gibi değildi ve o an neye ihtiyacım olduğunu tam olarak biliyordu. "Bir keresinde sana söylememi istemiştin... Kendim istediğimde."

Neden bahsettiğimi iyi biliyordu. "Sen de bana bunu bir daha yapma demiştin."

"Fikrimi değiştirdim."

Phoenix başını ellerinin arasına alırken ben de kendimi reddedilmeye hazırladım. Boğazım düğümlendi. Ancak ellerini çektiğinde yüzünden reddediş okunmuyordu. Kararlı hatta kabullenmişlik içeren bir ifade vardı yüzünde. Ağır ağır doğrulup beni süzdü. Kalbim hızla çarpıyordu. Her adımda gözlerindeki arzu ateşi daha da harlandı.

Ateşten yayılan duman görünmez bir iplikle ona bağlanmış gibi peşinden gidiyor, ona doğru çekiliyordu. Bana yaklaştığında içimde bir çığlık kopsa da elini yüzüme götürmesiyle ses kesildi. Dokunuşu sesi susturmuştu.

Yavaşça bana doğru eğildi; fikrimi değiştirmem için bana zaman tanıyordu. Sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi; titriyor, kontrolümün incecik bir ipin üzerinde yürüdüğünü hissediyordum. Ancak bu bana yeterli gelmiyordu. Madem arzu ettiğim kontrole ulaşamıyordum o zaman belki de kontrolü tamamen elden bıraksam daha iyi olurdu.

"Daha," dedim.

"Bana ne istediğini söyle," dedi.

"Al beni."

Bunu söylememle Phoenix duygularını saldı. Hissettikleri bir sel olup akarken tutkunun içine battım. Sonsuz arzu ve şehvetin içinde yüzüyordum. Derinlerde ise neredeyse küf tutmuş bir ümitsizlik hissi yatıyordu. Onun üzerinde, taze ümidin katmanları parıldıyordu. Hepsini içime çektim; karışımın içine sızan acı dalgalarını ve henüz olgunlaşmamış öfkeyi bile. Hepsini aldım; bu duygularının bana ait olmamalarından dolayı memnundum ve kendi özel cehennemimin dışında bir şeyler hissetmekten dolayı rahatlamıştım. Phoenix duygularını akıtırken bir filtreden geçiriyor, bana hissettirmek istemediklerini kenara itip üzerlerini aşılabilir bir şehvet katmanı ile kaplıyordu.

Beni bir tüymüşüm gibi tutup yatağa yatırdı. Yavaşça öptü; ağzı boynumdan aşağı iniyor, tenimle temasını hiç kesmiyordu. Eli belime gitti ve bluzumun ucunu kavrayıp hafifçe sıyrdı; sonra da arzudan titreyerek yeniden aşağı çekti.

İçimde soğuk sıcak ateşe ve buza dönerken bedenim alevlenmişti. Ormanın ve ateşten yayılan dumanın güçlü kokusu beyaz misk kokusunda boğuldu. Ağzıma elma kokusu geldi; keskin kokulu, yeşil, ekşi elma tadı. “Çıkar bluzu,” diye haykırdım.

“Hayır,” diye homurdandı.

Ağzı ağzımın tepesinde gezindi. Hızlı nefeslerini dudaklarımda hissedebiliyordum.

“Lütfen.”

Bir süre kımıldamasa da sonra yanında getirdiği her şeyden çok içinde olduğumuz yabana ait, karanlık bir homurtu çıkardı.

Bedenini üzerime bırakıp boylu boyunca beni örttü. Tişörtünü yukarı çektim; o da başından geçirip çıkardı.

Eli yeniden bluzumun ucuna gitti. Bu kez bluzla oynamadı. Giysi bir anda kayboluverdi. Bunun nasıl olduğunu anlamamıştım. Umursamıyordum da.

Sonra kendimi hazırlamadığım bir şey oldu. Sanki beni yiyip

bitiren acıyı serbest bırakmak doldurulması gereken bir boşluk yaratmıştı. Aklım Lincoln'ın beni öptüğü doğum gününe gitti. Phoenix'in üzerime yasladığı bedeni bana Lincoln'a dokunduğumda hissettiklerimi anımsattı. Ona daha yakın olmayı nasıl da ümitsizce istediğimi hatırladım. İkimizin eriyip bir oluşumuzu. Nasıl hep büyük bir kuvvetle ona doğru çekildiğimi hissettiğimi.

Phoenix'i çekip bedenimde daha da sıkı yasladığımı hissettim. Tereddüt edip beni kendinden itti. Kollarımı ve bacaklarımı beline doladım ama canla başla tutmaya çalıştığımın o olmadığını biliyordum.

Phoenix kulağıma "Duygularını okuyabiliyorum Violet," diye fısıldadı. "Durmam gerek." Yine de geri çekilmedi.

Ona ancak "Durma, durma," diyebilirdim. Bunu söylerken bile acımasızlık ettiğimi, Lincoln'ın dokunuşunun özlemine çekmemin onu inciteceğini biliyordum.

Phoenix'ten yanıt alamayınca gözlerimi hafifçe araladım. Gözleri dosdoğru gözlerime odaklanmış, beni bekliyordu. Kendiyle mücadele etse de kazananın arzu olduğunu görebiliyordum. Gücümün farkındaydım. Hafifçe kıpırdandım ve davetkâr bir şekilde belimi geriye doğru bükтім. Phoenix saçımı avuçlayıp parmakları boynuma sıkıca yaslanana dek eline doladı ardından beni fütursuzca öperek dikkatimi yeniden kendisine odakladı.

Saçımı sımsıkı tutuyordu; eli boynuma değiyordu. Aklım ne zaman Lincoln'a kaysa saçımı daha da sıkı kavradı; diğer tüm düşünceler Phoenix'in her şeyi yutan katmanının gölgesinde kalana dek beni kendine çekti.

Kamp ateşi milyonlarca kıvılcım çıkarıp tepemizde bir sayvan, ateşten bir kubbe oluşturdu. Daha önce Phoenix'in etrafında gördüğüm gölgeler, bedenini... ve benim bedenimi saran,

bana uçsuz bucaksız saç tutamlarını anımsatan altın iplikler geri gelmişti. Karameler dolanmak gibi bir histi bu.

Etrafımı saran görüntüler ve Phoenix'in içime akıttığı duygular arasında tutarlı düşünceleri zar zor kurabiliyor, buna rağmen giderek büyüyen bir tedirginliği hissedebiliyordum. Böyle olmaması gerekiyordu.

Sonra kollarının arasında uzandım. Sessizce. Karman çorman olmuş zihnime sızan Lincoln'a dair düşünceleri uzaklaştırdım. Her cuma ders çıkışında sınıf öğretmenim biz dizginlerimizi koparmış ergenler gibi hafta sonuna koşarken hep bir alıntıyı tekrarlardı. Sözleri zihnimden geçip duruyordu. *"Unutmayın, tüm tutkular aşktan ve nefretten çıkar. Fakat dikkatli olun, bu ikisinin sonunda sevinç mi hüzün mü geleceğini asla bilemezsiniz."*

Sevinçten yana şansım olmadığını gayet iyi biliyordum. Duyguların sürekli akışından kaçmaya çalışırken artık kendimi sadece tek başarının uçurumun daha da derinlerine inmek olmuş gibi hissediyordum. Kendi kendime çoğu ilk deneyimin zaten o kadar harika olmadığını anımsattım; bir de fiziksel açıdan Phoenix'in inanılmazın ötesinde olduğunu. Tüm bu yaşadıklarımız esnasında beni nazikçe yönlendiriyordu. Ancak içimdeki o dırdırcı ses, ben inkârı seçerken bana hep doğruyu gösteren o ses can sıkıcı şarkısını söylüyordu bana. *Aptal Violet, aptal...*

Saçımı okşadığında ikimiz de sessizdik. Bir süre uyuyormuş gibi yaptım. Sanırım o da öyle.

Nihayet "Gitmem gerek," dedim.

"Seni zirveye kadar geçirebilirim," dedi.

"Bana bu yalnız yapılması gereken bir yolculuk gibi geliyor." Yatağın üzerinde eğilip giysilerimi aradım; bedenimi gizlemek için örtüleri havaya kaldırdım. "Yine de teşekkürler."

Phoenix örtüyü üzerinden atıp ayağa kalktı. Çınlçıplaktı. Etraf karanlık olsa da gözlerim karanlığa yeterince alışmıştı ve

kendimi tutamayıp ona baktım. Vücudu gerçekten inanılmazdı ve ona geçen gece hak ettiği ilgiyi hiç göstermediğim için suçluluk duydum. Zihnimden görüntüler geçti; parlayan alevler ve salınan gölgelerin anlık görüntüleri. İçim ürperdi.

İç çamaşırlarımı ve kargo pantolonumu toplayıp bana verdi. Ardından bluzumu uzattı.

“Nasıl olur? Ben bluzu yırttığını sanıyordum.” Bluzu tutup inceledim; Sapasağlamdı.

“İmgelem. Sanırım dün ikimiz de kendimizi biraz kaybettik. Özür dilerim, eğer seni...” Gözlerini yere dikmesiyle kendimi berbat hissettim. Kendimi onun duygu sızıışına hazırladım. Böyle kırılgan olduğunda duyguları daha kuvvetli hissediyordum. Ancak hiçbir şey gelmedi bana; duygularından eser yoktu.

Hızla bluzumu üzerime geçirip örtülerin altında iç çamaşırlarımı ve pantolonumu giydim. Yatağın üzerinde emekleyerek uçta oturan Phoenix’in yanına geçtim. Artık o da pantolonunu giydiğinden rahatlamıştım. Çıplaklık ve sohbeti aynı anda kaldıracak halde değildim.

Birkaç saat önce bana yaptığı gibi elimi omzuna koydum. “Sana ihtiyacım olduğunda yanımda olmanı istemiştin, sen de oldun.” Bunları konuşmayı gerçekten istemiyordum.

“Yine de ihtiyacın olanın bu olup olmadığı tartışılır. Kendimi tutamadım. İlk deneyimini benimle yaşamayı istedim.” Başını pişmanlıkla iki yana sallıyor, bana bakmıyordu.

“O kadar mı barizdi?” Utançtan iki büklüm oldum.

“Hayır.” Ayağa kalkıp birkaç adım dolandı. Eline bir odun parçası alıp ağaçlardan birine fırlattı. Odunun ağacın kabuğunu bir balta gibi yardığını işittim. “Hayır, biliyorum işte, Violet. Sezebiliyorum.” Kendine kızıyor gibiydi; becerilerinden bıkmıştı. “Sen... Ben hiç o denli... yutulmamıştım.”

Sözcük seçimi tuhaftı. Kamp ateşinin etrafımızda nasıl

canlandığını ve her şeyi yuttuğunu düşündüm. Bunu görmüş müydü? O görüntü onun eseri miydi? Yoksa benim mi? Bunun Phoenix'in gücünün bir eseri mi yoksa aşırı çalışan hayal gücümün bir ürünü mü olduğundan emin değildim.

Ayağa kalktım. "Şu günü bir geçirelim de," dedim. "Sonra konuşuruz."

Sözlerimi başını sallayarak onayladı.

Griffin'le kısa bir telefon görüşmesi yaptım. Bana Lincoln'ın hayata tutunmaya çalıştığını söyledi. Sesinin tonundan durumun ne denli vahim olduğunu anlayabiliyordum. Telefonumu cebime soktum ve Phoenix'i aramak için döndüğümde az kalsın onunla çarpışacaktım.

Aramıza biraz mesafe koymak için biraz geriledim. "Özür dilerim, orada olduğunu görmedim." Gözlerimi aşağı çevirdiğimde annemin kolyesinin elinde sallandığını gördüm.

"Bunu yatağın üzerinde buldum; cebinden düşmüş herhalde." Sesinin tonu buz gibi soğuktu.

Kolyeyi ondan almak için uzansam da avucunu kapattı.

"Neden bunu taşıyorsun?" diye sordu.

"Bebeklik kolyemdi."

"Ne işe yaradığını biliyor musun?"

Huzursuzca "Hayır, ya sen?" diye sordum.

"Eski bir koca karı masalı işte. Önemli bir şey değil." Muskayı elime bıraktı.

"Ya," dedim; kolyeyi geri aldığım için rahatlamıştım. Yine de o dırdırcı his yine içimde canlanmıştı; Phoenix'i daha iyi tanımam gerektiğini söylüyordu. "Bir keresinde bana bir gün her şeyi anlatacağını söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Evet." Şüpheli bir hali vardı.

"Tüm bunları yoluna koyduğumuzda bazı sorularıma yanıt vermeni istiyorum."

Sırtını bana dönüp yatağın başına gitti. Bana bakmadan “Makul bir istek,” dedi. Elinde bir şişe suyla döndüğünde kendimi koyun gibi hissettim; hâlâ bana çocukmuşum gibi bakıyordu.

“Şu sihirbaz çantandan bir meşale çıkmaz mı?”

Başını iki yana salladı. “Griffin senin gerçek ışıktaki yol almanı gerektiğini söyledi.”

Tepemizde dikilen dağa baktım. Silüetini güçlkle seçiyordum. “Başka talimat var mı?”

“Sadece zirveye çıkman. Oraya varınca ne yapman gerektiğini anlayacaksın.” Kısacık bir an için beni kendisine çekip başımın üzerine bir öpücük kondurdu. “Dikkatli ol. Seni bekliyor olacağım.” Eli başımın arkasında gezindi. Saçımı tuttuğu yer hâlâ acıyordu. Sanırım o kadar da nazik bir deneyim olmamıştı.

Yürümeye başladığımda eski dostum suçluluk beni yine hursuz etmeye başladı. Phoenix’in istediği şeye dönüşebilmeyi ümit etsem de büyük olasılıkla artık en çok istediği şeyden vazgeçtiğimi biliyordum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

“Cesaret ve iradeye gelince, içimizde ne kadar var olduklarını ölçemeyiz; sadece bizi önümüzdeki imtihanlardan geçirmeye yeteceklerini umabiliriz.”

Andre Norton

Yanımda kazağımın olması beni rahatlatıyordu; diğer her şeyden daha fazla koruma sağlıyordu. Arazi gür bitkilerle sarılıydı ve görünürde izlenecek patikalar yoktu. Havada bitki özlerinin, ağaçların ağır kokusu vardı.

Gözlerim cılız ay ışığına alışsa da on beş metre ötemi göremiyordum. Ağaçlar arasından geçip kuru yapraklara ve dallara basarken çıkardığım seslerin vahşi hayvanları kışkırtmayıp kaçıracağını ümit ediyordum.

Dağa en kestirme yoldan çıkmanın muhtemelen zekice bir fikir olmadığını çok geç fark ettim. Dikenli dallardan ve budaklardan korunmak için kapüşonumu taktım.

Sadece bir kez, su içmek için durdum. Belli bir hedefim ve görevim olması beni şaşırtıcı bir şekilde rahatlatıyordu. İkide bir durup hızımı kesmek istemiyordum; durmak ancak değiştiremeyeceğim şeyleri aklıma getirirdi. Yürüyerek kafamı dağıtmayı tercih ediyordum.

Zirveye vardığımda dikenler ve sivri kayalar ayakkabımla pantolon paçalarım arasında açıkta kalan ayak bileklerimi yara bere içinde bırakmıştı. Ellerimin üstleri de aynı durumdaydı.

Yüzüm pek zarar görmemişti; sadece alnımda berbat bir dikenli çalının neden olduğu birkaç önemsiz sıyrık vardı. Adamakıllı hazırlanma fırsatım olmasa da en azından yanıma kapüşonlu bir kazak aldığım için şükrediyordum.

Bir saati biraz aşan bir yürüyüşün ardından yamacın tepesinde dikildiğimde ellerimi dizlerime koydum. Kısa bir süre başının verdiği gururun tadını çıkardım.

Sonra doğruldum ve kayalığı gördüm.

Yüksekti. Kaçınılmazlığıyla beni alaya alan bir dev. Azıcık başarı hissi duyduysam o da bir anda silinip gitmişti. *Anne...*

Aşağıdan bakan biri zirvenin Thor Dağı'nın zirvesiyle boy ölçüştüğünü anlayamazdı. Kuru ağzıma rağmen yutkundum; öteki tarafta –ya da aşağıda mı demeliydim?– beni neyin beklediğini merak ediyordum.

Lincoln'ın sözlerini anımsadığımda kulaklarım çınlıyor, midem kasılıyordu. *“Sadece hazırlıklı olmanı, avantajlı konuma geçmeni istemiştin.”*

Kaya tırmanışını yapılacaklar listesine almasına şaşmamak gerekirdi. Yanımda Steph'in olduğu son denememi anımsadım. Bugün pervasızca hareket etmeyi göze alamazdım. Emniyet ipi de yoktu; beni yakalamayı bekleyen melekler de. Phoenix'in bana eşlik etme teklifini nasıl da hemen reddettiğimi düşündüm. Telefonumun ekranına baktım; gündeğümüne sadece bir saat kalmıştı; artık ondan yardım istemek için çok geçti.

Kayalığın yüzünü elimden geldiğince iyi inceleyerek uygun bir yol aradım ve kullanabileceğim yan patikalara göz attım. Biraz gönülsüzce de olsa yarın sağ yanından gitmeye karar verdim. Oralarda tutunmak için daha elverişli noktalar varmış gibiydi; en azından görebildiğim kadarıyla. Elbette küçük bir ayrıntı da vardı. En yukarıda kalan üçte birlik kısım tırmanması intihar olacak kadar dikti. Zor bir tırmanış olacağını bilsem de

geri kalan kısımlar üstesinden gelinebilecek gibi durmuyordu; ortada büyük yarıklar vardı. Tırmanış arkadaşı veya ipler olmadan o kısımları aşmak imkânsız olacaktı.

Kazağımı çıkarıp telefonumu cebime soktum. Su şişesini koyacak yer arasam da birkaç denemeden sonra pes ettim. İçebileceğim kadar su içip şişeyi kazağımla beraber kayalığın dibine bıraktım.

Tırmanışın ilk üçte birlik kısmı görece sorunsuzdu ve düzenli bir ritim tutturdum. Ancak dağa yürüyüşün ardından kaçınılmaz olarak hızla yorulmaya başladım. Kısa molalar vermeye çalışsam da havada asılı beklemek çok geçmeden faydadan çok zarar getirmeye başladı.

Hemen hemen yarıya vardığımda kayalığın yüzünün açısı değişti ve yokuş daha da dikleşti. Ellerimi ve ayaklarımı koyabileceğim noktalar seyrekleşti. Birkaç kez ayağım kaysa da toparlanıp izlediğim rotadan sapmamayı başardım. Zirveye giden dik yamacın sınırına vardığında üzerinde ayakta durabileceğim, dar bir çıkıntı buldum. Bunu kısa bir mola vermek için fırsat bildim ve saate bakmak için telefonumu cebimden çıkardım. Gündoğumuna dek yirmi dakikam vardı. Ellerim öyle terlemişti ki parmaklarımın üzerinde kaygan bir tabaka oluşmuştu. Bir yandan küçük çıkıntıda dengemi sağlamak için çabalarken her iki elimi pantolonumda iyice kurularken epey çabaladım. Zamanım tükeniyordu; ayrıca oradan düşersem... En azından alelacele ikinci bir tırmanış denemesi yapamayacağım belliydi.

Kalan kısmı dikkatle inceledim. Tutunabileceğim noktaları gözden geçirerek zihnimde bir yol haritası çıkardım. “Hadi Vi. Başarabilirsin. Kolay olacak.” Şampiyonlara has bir tavırla nefes alıp yoluma devam ettim.

Kısa süreliğine zihnimi aldatabilsem de bedenim kanmıyordu. Aşırı yüklendiğim, tüm ağırlığımı çeken kollarım titriyordu;

acele etmezsem beni yarı yolda bırakacaklardı. Kaslarım yanıp laktik asitle dolarken bulantı hissettim. Ağzım hızla tükürük salgılıyordu; tükürükte bedenime pompalanan sulu, metalik kanın tadı vardı.

Sağ elim nihayet kayalığın en tepesine tutunup bedenimi yukarı kaldırmak için zirvede kavrayacak bir yer ararken çektiğim fiziksel işkenceyi sonlandırmak için canla başla çabalıyordum. Ben kayalığın tepesinde sıkıca tutunabileceğim bir nokta aradıkça ellerim sarsak hareketlerle, aceleyle aranıyor; tırnaklarım geriye bükülüp kopuyordu. Ayağım daha önce elimi koyduğum bir girintiye güzelce otururken kendimi yukarı çektim ve zirvenin kenarında bedenimi bitkim. Dizlerimi sahanlığa çekince bedenimi tehlikeden, uçurumun kenarından uzaklaştırmak için delicesine emekledim.

Kusmadan önce ellerim ve ayaklarım üzerinde doğrulacak zamanı ancak bulabildim. Soğuk ve sert yüzeyde uzanırken o an benim için en önemli olan şeye, nasıl nefes aldığımı anımsamaya odaklandım. Bedenimdeki her kasın bana isyan etmesine rağmen ayağa kalkıp dağ zirvesinin diğer ucuna yürümeyi başardım. Karşımdaki ölümcül uçurumu gördüğümde hayret bile etmemem tuhaftı. Aşağı baktığımda kanyonun dağ kadar hatta biraz daha yüksek olduğunu fark ettim. Atlamak kesinlikle intihar olurdu. İşler iyice sarpa sarmıştı ve anlaşılan hayatımdan sonra çakılma sırası bendeydi. Dudaklarımın arasından bir inilti kaçtı. Gülüyor muydum, ağlıyor muydum? Emin değildim.

Telefonum çekmese de ekran ışığı hâlâ yanıyor ve bana gün doğumuna üç dakika kaldığını hatırlatıyordu. Gökteki parlıtı güneşin doğuşunu müjdelerken aşağıdaki ormanın kuşları sabah şarkıları söylemeye başlamıştı. Başımı eğip kayalığı çevreleyen ormanlık alana baktım. Manzara çok güzeldi. Kısa bir süre bekledim; teslimiyet zihnimi ele geçirene dek manzarayı özüm-

sedim. Bir tablo güzelliğinde de olsa, ondan nasıl bir huzur al-
sam da o güne dek çıktığım en sarp kayalıktan atlamak üzere
olduğum gerçeğini hiçbir şey değiştirmeyecekti. Yapayalnızdım,
hapı yutmuştum ve... bunun fakındaydım.

Gündoğumuna saniyeler kala kafamı boşaltmaya ve paniği-
mi bastırmaya çalıştım. Zihnimdeki tüm bastırılmış düşünceleri
serbest bıraktım ve aklım Lincoln'a gitti. Kafamın içinde atan
bir kalbin sesini işittim. *Küt-küt, küt-küt, küt-küt*. Kalbin onun
olduğunu, hâlâ yaşadığını biliyordum. Gözlerimi yumup kal-
binin fazlasıyla ağır ritmine odaklandım ve derin bir nefes alıp
kendimi hazırladım. O an içimde yeterince inanç olmasa da
Lincoln'a karşı ister sevgi ister nefret hissedeyim, *ona* inancım
tamdı.

Gözlerimi yavaşça açtım. Güneş ilk parlak, turuncu ve san
ışınlarını göğe saplarken o acı gerçeğin bilincinde, sonuç ne
olursa olsun o gün en azından bir yanımin öleceğini bilerek ka-
yalıktan aşağı atladım.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Senin aşkına karaları ve denizleri aşarım;

Senin aşkına çölü bir uçtan bir uca geçer ve dağları ikiye ayırırım,

Ve her şeye yüz çeviririm,

Ta ki ulaşana dek

Seninle baş başa kalacağım o yere."

Mansûr el-Hallâc

Nefes alamıyordum. Bir şeyin içinde yüzükoyun uzanıyordum. Kumu andıran bir şeyin içinde. Diri diri gömülme fikri zihnimi yakıyordu.

Bir elimi gevşettim; parmaklarımmın arasından yine kumlar kaydı. Ağır başımı kaldırmak için dirseğimden güç almaya çalışsam da kolum bedenimin altından kayıp gitti ve bir kez daha yeri öptüm. Nefes almaya çalışıyor, kum tükürüyordum; ter kumun yüzüme tutunmasını sağlayan mükemmel bir yapışkan görevi görüyordu. Güçlülkle açtığım gözlerimi yakıcı bir ışığın parlaklığı karşısında sımsıkı yumdum.

O ses, herkesin gerçekten kulak vermesi gereken o ses bana haykırıyordu; *Ayağa kalk, ayağa kalk, aç gözlerini. AYAĞA KALK!*

Dörtayak üzerinde durmayı ve tuhaf bir pozisyonda oturmayı başardım. Gözlerimi bir kez daha yavaş yavaş araladım. Gördüğüm o yakıcı ışık göğün en tepesine kurulmuş güneşin kumdan yansımasıydı. Kum... Fakat bir kumsal yoktu; sadece çöl vardı. Ağaç, kayalıklar, taşlar, toprak yoktu; sadece kum ve... ben vardık.

Tam yapayalnız olduğumu düşündüğüm anda birinin boğa-

zını temizlediğini işittim. Tükendiğini sandığım enerjimden kalan bir depo keşfettim ve bir nanosaniyede ayağa dikiliverdim.

Sağ tarafımda bir adam dikiliyordu. Resmi bir kumsal partisinden eve dönermiş gibiydi. Üzerinde siyah pantolon ve yakası açık, pantolonuna sokmadığı bir gömlek vardı. Ayakkabısı yoktu. Gözlerimi güneşten kısarken adamı çıkarmaya çalıştım. Kestane rengi saçları ve iki günlük görünen kirli sakalıyla yakışıklı görünüyordu.

Beni sabırla süzüyordu. Gülümsemeden ya da kaşlarını çatmadan öylece dikilmiş, izliyordu. Ayakları kuma hafifçe basıyordu; elleri belindeydi.

Bir kez daha boğazını temizleyip duruşuma odaklandı. Hâlâ savunma pozisyonundaydım; ayaklarım ayrı, dizlerim bükük, ellerim hazır bekliyordu. Epey çaba gerektirse de bedenimi ağır ağır gevşettim, ayaklarımı birbirine yaklaştırdım ve kollarımı saldı. Artık dışarıdan o kadar belli olmasa da hâlâ savunma için uygun bir pozisyonda olduğumun farkındaydım. Hızlı hareket etmem gerekirse kendimi rahatça savunabilirdim.

Adam sadece izledi; yüzü ifadesizdi.

Sessizlik uzarken zaten deli gibi atan kalbim daha da hızlanabileceğinin farkına vardı. Bir şey mi söylemeliydim? Delicesine çalışan zihnimden durmaksızın düşünceler geçiyordu. Griffin bana bir şeyler söylemem gerektiğini söylemiş miydi? Kendimi tanıtsam mı? Kaçıp gitsem mi? Güneş iyice yükselmiş... Lincoln! Ne zamandır buradayım? Yola çıkalı ne kadar oldu?

Yabancı "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Her sözcüğü dikkatle vurgulayan adamın konuşmasında belirgin bir aksan yoktu.

"Ben... Şey... Ben... Ne?"

Ben diyecek bir şeyler ararken Griffin ve Malachi'nin üzerine düştüğünü gördüğüme benzer bir sis adamdan yayılıp yavaşça

bana doğru gelmeye başladı ve beni harika renklerle sardı. Küçük parçacıklar tenime değer değmez kayboluyordu.

Yabancıнын gücü olduğunu sandığım şey etrafımı çevirip büyümeye devam etti. Beynimin mantıklı yanı bana sesleniyordu: *Kaç, kaç, kaç*. Elbette ben sadece dikildim; yüzünde şaşkın bir ifade olan bir poster çocuğu gibi. Sonra... Huzur bir ırmak gibi bedenime aktı ve içimdeki endişe ateşini söndürdü. Kalbim sakinleşirken nefeslerim yavaşladı ve kaslarım gevşedi. Aniden gelen rahatlama hissinin hazzı içinde ofladım.

Çekingence “Teşekkür ederim,” dedim. Belli ki hayatımın en rahat sohbetlerinden biri olmayacaktı bu.

“Uyanış için mi geldin?”

Yutkundum. “Evet.”

“İçinde eşsiz bir gücü tutuyorsun. Diğerleri gibi değilsin.”

Gözlerinde meraklı bir ışıltı belirdi. Yanıt vermedim.

“Sana bahşedilen yetenekten dolayı minnettar değil misin?” diye sordu.

Soruyu dile getirişindeki ton beni kızdırmıştı. Beni sakinleştirmiş olabilirdi ama belli ki bunun da bir sonu vardı. “Hayatıma dair planlarım vardı ve bu planların içinde kaçak meleklerle uğraşmak yoktu.” Ellerini kaldırdım. “Yine de buradayım işte.”

Adam öne çıktı; yine de nezaket sınırları içerisinde mesafesini koruyordu. Beni incelerken güneş acımasızca parlıyor, tenim kavruluyordu.

“Belki de seni seçmesinin nedeni budur. Adım Uri. Ben bir seçilmiş meleğim; sanırım siz bana ışık meleği diyorsunuz.” Elini bana uzattı. Tereddüt ettim.

“Güvendesin,” diyerek beni teskin etti.

Elini tuttum. Kirli ve nasır tutmuş elimin aksine onun eli yumuşak ve nazikti. Algıların etrafımı sardığını hissetsem de sesleri kesilmiş gibiydi.

Elimi bırakıp geri çekildi; kusursuz bir şekilde az önceki pozisyonunu aldı. Kum ayaklarının üzerinden su dalgaları gibi kayıyordu. “Seçimin için uygun bir neden buldun mu peki?”

“Hiç seçme hakkım olmuş muydu?” diye sordum; her şeyin nasıl olup da dönüp dolaşıp yine o aynı soruya ve belki de içinde bulunduğum o ana vardığını düşündüm.

“Elbette. Nasıl, neden, ne zaman sorularının yanıtları senin seçimindi... Hatta nerede sorusunun bile.”

“Ya eğer? Eğer deme hakkım oldu mu?”

Sorundan bir nebze etkilenmiş gibi başını eğdi. “Var oluşunda önceden kararlaştırılmış bir unsur var,” diye itiraf etti. “Bu söz hakkın olmadığı anlamına gelmiyor; daha ziyade varlığının temellerinin ne pahasına olursa olsun kaderini reddetme becerini senden esirgediği demek oluyor. Buna karşılık doğru seçimi yapabilmen için önüne doğru sorunun gelmesi yeterliydi.”

“Eğer doğru seçimi yapmasaydım? Eğer Lincoln’ı ölüme terk etseydim?”

“Sana olası olmayanları söyleyemem.” Başını güneşe doğru eğdi ve dosdoğru parlak ışığına baktı; gözleri açıldı ve ışıktan hiç etkilenmiyor gibiydi.

“Anlamıyorum.”

“İdrakimizin ötesinde bu. Anlamaya çabalamamalısın da.”

“Eh, bilmek istiyorum!”

Yeniden bana doğru döndü; kavgacı tonum ilgisini az da olsa çekmişti. Bu hali ancak üç saniye kadar sürdü.

“Kaderin doğduğun an önüne serildi. Bu kaderin değişmesi için senin yolunun, senin eylemlerinin dışında kalan önemli bir olay gerekirdi. Sen bu tür bir olayı yalnızca bir kez yaşadın ama bu olay gerçek doğanın kumaşında hafif bir değişime neden olsa da onanlamaz bir hasar bırakması önlendi.” İfadesi değişmediği gibi renk de vermiyordu. Aksine gözler daha da odaksız bakarmış gibiydi.

“Biri müdahale etmiş,” dedim; tıpkı sebepsiz yere okulun diğer ucundan kalkıp gelerek beni saldırıdan kurtaran öğretmeni anlattığımda Lincoln’ın dediği gibi. Şimdi taşlar yerine oturuyordu.

“Kimdi o?” diye sordum.

“Yaratıcı meleğin; anlaşılan senin için kurallarımızı çiğnemek niyetindeymiş.” Dudakları hafifçe seğirdi. Bunun bir onay mı yoksa kınama mı olduğunu çıkaramadım.

“Özün, içinde bir ormanın tohumları gibi yatar. Tek değildir; birçok öz vardır.”

Geçen yıllarda okul bana boş bakan bir yüzün değerini öğretmişti. Hani şöyle diyen bir yüz; *kolayına gelecekse soru sormayacağım ama işin aslı söylediklerinden hiçbir şey anlamadım.*

Yüzümün yanından aşağı süzülen boncuk boncuk terleri silerek “Bu iyi bir şey mi?” diye sordum.

“İraden güçlü; çok güçlü. Aslen başkalarının iradesini alt edecek bir güce sahip gibi. Bunun iyi mi...değil mi olduğuna gelince. Bu sana bağlı.”

Harika. “Bilmeceli yanıt demek? Sence de bu biraz klişe kaçmıyor mu?”

“Belki de ama sana verebileceğim sadece bu bilmece. Yanıtlar ayağının dibinde olsa aramaya gerek olmazdı.” Bir süre sessiz kaldı. Yüzüne dalgın bir ifade oturdu. Sanki o an gerçekten orada değildi. Ardından biri bir düğmeye basmış gibi tekrar bana odaklandı.

“Kalbini birine, bedenini bir başkasına verdin.”

Yüzüm kızardı; ayaklarıma baktım.

“Gerçeğin seni özgür bırakacağını ümit edelim,” dedi.

“Yine mi şifreli laflar?” dedim. Ne umduğumu bilmiyordum. Haleler ve sihir numaraları göreceğimi sanacak kadar saf olmasam da kaçamak yanıtlar alacağıma da ihtimal vermemiştim.

Tekrar elini uzattı. "Muskayı görebilir miyim?"

Göğsümden aşağı bir korku dalgası yayıldı. "Bana kolyeyi sen mi getirttin?" Daha soruyu sorarken yanıtını biliyordum. Kolyeyi çıkarıp açık avucuma koydum. "Annemindi bu. O bir Grigori'miydi?"

"Buna yanıt vermeyeceğim. Yine de sana muskanın asla ona ait olmadığını, her zaman senin olduğunu söyleyebilirim. Arkasında bu yazının olmasının bir nedeni var." Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan seninle ilgili kayıtlara bakabilirsin."

"Söylesen ne çıkar?" diye sordum. Biraz daha gevşedim ve elimi güneşin ışığına siper ettim. Artık bana gereğinden fazla yaklaşmaya niyeti olmadığından emindim. Aslen benden sakınırmış gibi bir hali vardı. Bu iyiydi de. Dövüşecek olsak hapyutardım.

"Sana gereken bilgim değil, kılavuzluğum."

Bir süre konuşmadı. Sonra başını hafifçe salladı. "Sende birçok erdem var ve hepsine ihtiyacın olacak. Özün uyanacak."

Bunu çok basitmiş gibi söylese de hiç de öyle olmayacağını biliyordum.

"Peki... Nasıl yapacağız bunu?" Yıldırımların beni çarptığını hayal ettim.

Bu kez yüzünde gerçekten çok küçük bir gülümseme belirdi. "Bir yolculuk. Döndüğünde güçlerini içinde bulacaksın. Onları dikkatle kullan çünkü boldur onlar ve bil ki adalet dağıtanların en uluları bile teslimiyette ancak selamet bulurlar."

Ona boş gözlerle baktım. Arkasını dönecek oldu.

"Bekle!" diye bağırdım. "Yaratıcı meleğim hangi rütbeden?"

Mükemmel yüz hatlarında şaşkın bir ifade belirdi. Elleri hafifçe seğirdi. "Ben... Bilmiyorum."

Yürümeye başladı.

“Peşinden mi gelmem gerek?” diye seslendim.

“Bugün değil. Başka bir yerde olmalısın. Su arıyorsun ve kendini suyu bulmaktan alıkoymamalısın.”

Gitti.

Yalnızdım; ıssızlığın ortasında, etrafım milyonlarca ton kum ve tozla çevrili halde. Tek eşlikçim kavurucu bir susuzluktu.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Ne istediğinizi bilmenizin yarısı onu elde etmeden önce nelerden vazgeçmeniz gerekeceğini bilmektir."

Sidney Howard

Aklıma önce o bariz soru geldi. *Neredeyim? Ne zamandır buradayım? Burada ölüp kalacak mıyım?* Sonra geriye dönük sorular zihnime sızmaya başladı. *Kimse beni gerçekten özleyecek mi? İkimizden biri ölmeden Lincoln'la aramızdaki sorunları çözebilecek miyim? Bu olanlar bir ışık meleğinin mi karanlık meleğinin mi işi?*

Durmadan yenileri gelen sorularla uçsuz bucaksız çölde güçlkle ilerledim. Kum derin ve yumuşaktı; manzara hiç değişmiyordu. Saatlerce yürümemin ardından bile bana aynı noktada dikiliyormuşum gibi geliyordu.

Kafamdaki sorular sadeleşmeye başladı. *Su şişesini nerede bıraktım? Su şişemi gören var mı? Bu... kan mı?*

Son soru beni hezeyanımdan kopardı. Öyle ki elimi ağzıma götürüp burnumdan gelen ve yüzüme yapışan kum taneciklerine karışan ıslaklığı hissedecek kadar kendimi toplamıştım. Su kaybı ve bitkinlik bedenimi ele geçiriyordu. Kuruluktan kaçmak için ümitsizce kanın bir kısmının akıp dilimi ıslatmasına göz yumdum. Bunu yapmamın cezası kuru kuru kusmak oldu. Belki tüm bunlar aslında...bir cezaydı.

Bir kez daha telefonumu yokladım; ekranda hiçbir şey ol-

mayacağını, şarjın bittiğini bilmeme rağmen. Elimi cebimden çıkardığımda bir kâğıt süzülerek yere düştü. Kâğıdı almak için eğildiğimde dizlerimin üzerine yığıldım. Yeniden ayağa kalkmaya çalışmadım.

Annemin bana bıraktığı şiirdi bu. Şiire baktım, bulanık görüşüme rağmen sözcükleri görmeye çalıştım. İlk dört dizeyi seçebildim.

*Yokluğu sevmen gerek,
Varlıktan kaçman,
Yalnız kalman gerek,
Kimseye gitmemen.*

Gözlerimi kırıştıtarak, onları azıcık nemlendirmeye çalışarak oturdum. Yüzümü bu boşluk, hiçlik yoluna çevirmiştim; Kendimden ve beni sevenlerden kaçmışım ve yapayalnız kalmışım. Steph'e ve babama yaşadıklarımı anlatmak istesem de bunu yapamadığımı anımsadım. O an bir taş yerine oturdu. Gözlerimi tekrar kırıştıtırıp dikkatimi yeniden şiire çevirdim.

*Çok faal olman gerek
Ve her şeyden bağımsız.
Tutsakları teslim etmen gerek
Ve özgür olanları zorlaman.*

Düz anlamıyla düşünüldüğünde fazlasıyla faal olmuş, kendimi irademin tutsaklığına teslim etmişim. Belki "özgür olanları zorlamak" sürgünleri yargılanmaları için geri götürmek ve özgür iradeyi korumak anlamına geliyordu. Yutkunmaya çalışsam da boğazım kurumuştu. Annemin bana bu şiiri bırakmasının nedeni bu muydu? Çıkış yolunu bulmamda bana yardım etmek miydi? Lütfen, lütfen, lütfen! Verdiğim her sıcak nefes boğazımı dağlıyor, içimi kavuruyordu. Sonraki dizeleri güçlkle seçebildim.

*Hastalara derman olman gerek
Ve kendi adına bir şey istememen.*

Lincoln'ın yaraları ve kesin bir ölüme atlamam bu dizelerle hayli örtüşüyordu.

*Istırap suyundan içmen gerek
Ve sevgi ateşini erdemlerin odunlarıyla yakman.
Bu yüzdendir gerçek çölde yaşaman.*

Bana içecek ne ikram edeceklerine aldırış etmeyeceğimi artık gayet iyi biliyordum. Reddetmeyecektim ve niyetleri ıstırap vermekse istediklerini alacaklardı. O an gerçek çölde olup olmadığını bilmiyordum. Sevgi ve erdemler benden çok uzaktaymış gibiydi.

Güçlkle doğruluyordum; belli ki dinlenmemin bana bir faydası olmamıştı. Tökezleyerek, birkaç adımda bir dizlerimin üzerine çökerek ilerledim. Sona yaklaşıyordum. Başımı kaldırıp önümde uzanan, ucu bucağı olmayan hiçliğe baktım ve hayat bana her ne getirecekse getirsin onları *buna* tercih edeceğime karar verdim.

Kumun aynaları içinden azametli ve vahşi bir aslan çıktı. Kumda yumuşak adımlar atarak ilerlerken gerisinde hafif bir esinti bıraktı. Bu iyiye işaret değildi. Sanrılar görüyordum.

Aslanım sessizce yaklaşık on metre genişliğinde bir çember çizirken onu izledim. Başlangıç noktasına döndüğünde çemberin merkezine yürüyüp başını bana çevirdi. Bana diktiği parlayan gözlerinde altın bir ateş yanıyordu. Emin olamıyordum, ondan korkmalı mıydım? Ancak bunun bir sanrı olduğunu anımsadım. Böylece ayağa kalkıp gözlerimi aslanımın parlak gözlerine diktim çünkü onun her açıdan *benim* aslanım olduğunu, benim bir uzantım olduğunu biliyordum.

Aslan bir ömür gibi uzun gelen bir süre boyunca beni izleyip normalde bir aslandan beklenmeyecek bir ilgiyle inceledi. Ben de hiç k p rdamadan onun gözlerine baktım ve kuyruğunun yeniden sallanmaya ba ladığını gördüm ve bu hareketinin yol açtığı esintinin yüzümü ok ayı ını hissettim.

Sanki hayat veren bir r zg rdi bu. Gözlerimi kapatıp nefes aldım ve havayı sonuna dek içime çekmeye çalıştım. Gözlerimi a tı ımda canlı bir rüzgâr aslanı bir hortum gibi sarmı  etrafında dönüyordu. Hortum aslan gözden kaybolana dek kumları giderek daha y kse e kaldırdı. Ayakta daha fazla duramadım. Dizlerimin  zerine çöküp sırtüstü uzanana dek geriye devrildim.

Yeni bir toz örtüsü çevremdeki alanı sarıp üzerimi örttü; Lincoln'ı düşündüm ve zorlanan bir kalbin, onun kalbinin k t küt atı ını i ittim. Dermansızca yeniden diz çöktüm. Aya a kalkmaya  alı sam da ba aramadım. Kum üzerime ya arken dizlerimin üstünde öylece durdum.

Nihayet ayaklarımı yeniden işlemeye, a ırlı ımı kaldırmaya zorladım. A ırlı ımı  ne doğru verdim. Bir adım, iki adım. Aslanımla buluşmak için hortumun içine yürüdüm. O an erdemimin zayıflı ın bana hükmetmesine asla izin vermeyeceğini anladım. Kumlar yüzüme çarpıyordu. Haykırdım ama acıdan değil o soğuk gerçeğin, erdemimin aynı zamanda benim zaafım olduğunun farkına vardı ım için. Ona teslim olmayacaktım.

Hortumun ortası sakindi ve aslan görünürde yoktu. Ne aradı ımı anlamaya çalışırken hayrete d  t m. Bir su birikintisinin önünde dikiliyordum. Diz çöküp suya uzanırken bunun da bir sanrı, insafsız bir serap olmasından korkuyordum. Ellerimi daldırdı ım su so uktu; avuçlarıma doldurup a zıma da g t rebildim.  ks re  ks re suyu içmekle meşgul olmasam oturup sevinçten a layabilirdim.

Ellerimi suya üçüncü sokuşumda su bileklerimi kavrayıp bir bataklık gibi beni içine çekti.

Suyun içine düşerken elimden gelen sadece nefesimi tutmak oldu. Belli ki kaçınılmaz sonumun geldiğini düşünmekle acele-cilik ediyordum. Ölümün kolay bir son olacağını, bu yüzden de ortalıkta görünmediğini düşündüm.

Onlarca yansıma etrafımı çevirdi, görüntüler... bana dair. Hayatımın farklı dönemlerinden, farklı anlarından hallerim. Bir kısmını anımsasam da kalanlar başka insanların anılarından sanki. Kendimi başkalarının gözlerinden görebiliyordum. O başka kişileri de görüyordum; annemi, babamı, Steph'i, Lincoln'ı. Beni inciten kişileri de; ilkokulda bana musallat olan kabadayıyı, berbat bale öğretmenimi, eski okulumda bana kendimi hep eksikli hissettirmekte çok başarılı olan o kızlar çetesini. Nihayet bana saldıran o öğretmeni de gördüm. Bir lunaparkın güldüren aynaları gibi ara sıra ortaya çıkıp benimle alay ediyordu. Çok iyi bildiğim o eski korku geri dönerken o adam hayatımın her noktasında, hatta o an bile kafama girebildiği için öfkelen dim.

Ciğerlerim oksijensizlikten yanarken görüşüm bulanıklaştı. Daha fazla dayanamayacaktım. Tükenmiş tim. Gözlerimi yumdum. Çevremdeki tüm hareketlilik sona erdi. Su donakaldı. Daha fazla bekleyecek gücüm kalmadı... Sıcak, nemli havayı... içime... çektim.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Bana hatırlatıyorsun

Beni tanımlıyorsun

Beni yönlendiriyorsun

Sen ölürsen

Ben de ölürüm."

Lemn Sissay

Sert bir şeye çarptım. Gözlerim açıldığında ciğerime kısa, yakıcı nefesler çekmeye devam ediyordum. Küçük su damlaları yüzüme çarpıyordu. Yarı oturur yarı uzanır haldeydim. Altımdaki ahşap bir...şezlong muydu?

Kapkara, meşum bir gece çevremi sardı. Loş ışığa uyum sağlamak için gözlerimi kırıştırdım. Bayıldım mı? Buraya nasıl geldim?

Çevremdeki nesneler ağır ağır şekillenmeye başladı. Sağım-da paslanmaz çelikten bir masa vardı. Üzerinde de bir bardak su. Yağmur çiseliyordu. Islanmıştım. Yoksa su birikintisini hayal mi etmiştim? Islanmamın nedeni başından beri yağmur muydu yoksa? İçim şüpheyle doldu. Doğrulup bacaklarımı şezlongun yanından sarkıttım. O anı bir başka şezlong gördüm; üzerinde tanıdığım bir adam oturuyordu.

Öfkem alevlendi. "Bunu bir çeşit oyun gibi mi görüyorsun? Hayatımla oynamak hoşuna gidiyor mu bari? Eh, tebrikler. Aptal suyunu buldum ve bunu yaparken az kalsın ölecektim!" Bir yandan öksürerek ve ağzımdan sular saçarak çığlık attım.

Karanlıkta gülümsediğini görebiliyordum; dişleri afallatıcı bir beyazlıktaydı. Ellerim şezlongun kenarına yapışırken mi-

dem karıncalandı. Gülümseyen Uri değildi.

“Anlaşılan kardeşimle tanışmışsın. Seni su bulmaya gönderdi, değil mi? Bu tam da ona yakışır bir şey. Kestirilebilir.” Üst dudağının kenarı seğirdi.

Karanlıkta gözlerimi kısarak ona baktım. Aynı Uri’ye benze- se de yakından baktığımda ondan farklı yönleri vardı. Uri gün- lerdır tıraş olmamışken önümde oturan sinekkaydı tıraşlıydı. Uri gündelik bir pantolon ve gömlek giyerken bu adam az önce bir yönetim kurulu toplantısından çıkmış gibiydi. Takım elbise- si siyahı ve üzerine tam oturuyordu. Ay ışığında parlayan gıcır gıcır bir gömleğin yakasına gümüş rengi bir kravat sıkıca bağ- lanmıştı. Gözlerimi yere diktim; cilalı, siyah ayakkabıları geceyi yansıtıyordu ve altlarındaki kum kımıldamaya korkuyormuş gibi hiç hareket etmiyordu. İki şey kesindi. Uri’ye tıpatıp benze- se de bu aynı adam değildi ve hâlâ çöldeydik.

“Sen karanlık meleğisin,” diye fısıldadım; gücüm kuvvetim kendimi savunabilecek kadar yerinde olsa ne iyi olurdu. Ancak daha oturur pozisyona geçerken dövüşmek ya da kaçmak şöyle dursun, ayağa kalkacak bile halim olmadığını fark etmiştim.

“Ben Habis Melek’i tercih ederim ve tabii pekâlâ ismim de var. Adım Nox.” Uri gibi elini uzatmamıştı. Uri gibi o da benden sakınıyordu ama bunu gizlemekte onun kadar becerikli değildi. Ya da bunu yapmaya tenezzül etmiyordu bile.

Omzumun üzerinden masada duran su bardağına kısa bir bakış attım.

Kaytsızca “Susadın mı?” diye sordu.

İnkâr etmek istesem de susuzluktan kavruluyordum.

“Evet,” dedim.

“Lütfen,” dedi. Elini masaya doğru salladı. “Buyur.”

Hafifçe öne eğilmemle bacaklarım zangır zangır titredi. Aya- ğa kalkayım derken yere kapaklanacaktım.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordu. Uri’yle aynı sözcükleri kullanmasına rağmen bu sefer tenime bir ürperti yürüdü. Titremek için kendimi zor tuttum.

“Hayır. Ben iyiyim.”

“Kardeşime gösterdiğin nezaketi benden esirgeyecek misin?” Muzipçe gülümsedi.

Kendimi yorgun ve mağlup hissederek gözlerimi yere çevirdim. “Hayır. Yardım edebilirsin bana.”

Daha cümlemi bitirmeden ondan bana doğru gelen sisi gördüm. Sisin içinde yıldızları andıran bir renk cümbüşü ışıldıyordu. Kaslarım aniden gevşerken bedenime canlılık geldiğini hissettim. Her yanımda hâlâ maratondan çıkmışım gibi ağrıya da bu katlanılabilir bir durumdu. Masaya yürüyüp suyu diktim. Son damlasına kadar içene dek aklıma bardakta her şeyin olabileceği geldi. İşin aslı bardakta beyazlatıcı da olsa da içerdim; sıvı olması yeterliydi.

Bana bakıp iç çekti. “Bir Grigori imtihanında ikinci görüşmeyi yapmak hep biraz moral bozucu olur. Yine de normalde onlar karşıma daha iyi halde çıkar. Kardeşim sana epey ilgi göstermiş olmalı.”

Bana bir ömür kadar uzak gelen Uri’yle karşılaşmamızı ve bana karşı sergilediği müthiş kayıtsızlığı düşündüm. “Çok da ilgili değil gibiydi.”

“Belki ilgilendiği sen değildin.” Masanın başına gelip karşıma geçti. Yüzünü görmekte zorlanıyordum.

Sohbet ediyormuş gibi “Sevdiğini kurtarmaya mı geldin?” diye sordu.

“Evet... Hayır... O benim sevdiğim değil ama ona yardım etmek istiyorum.” Onu da kendimi de bu söylediğime ikna etmeye çalışıyordum.

Cık cık etti. “Peki kimin için geldin?”

“Onun.” Of, dedim ya!

“Emin misin?” Soru havada süzülüp puslu yağmur gibi hafifçe bedenime inip yavaşça içime sızdı.

Soruyu düşündüm; gerçekten kimin risk altında olduğunu. Kurtarmak istediğim Lincoln’ın hayatıydı... çünkü... ben onu yüzü üstü bırakamazdım.

“Kendim için.” Gerçeği fark etmek canımı acıtmıştı.

“Çok iyi. Eminim kardeşim sana ne kadar güçlü görüldüğünü söylemiştir. Ne denli zayıf olduğunu da söyledi mi?”

Yarım yamalak bir kahkaha atsam da aslında içimden hiç gülmek gelmiyordu. “Malumun ilamı, sence de öyle değil mi?”

“Hem öyle hem değil. Şu anki durumun gücünün ve zayıflığının bir yansıması. Ruhunun içinde *muhteşem* bir mücadele veriyorlar. Hangisinin kazanacağını merak ediyorum... Sen etmiyor musun?”

Yutkundum. Sessiz kaldım.

Hafifçe kıkırdadı. “Sürgün edilmiş cemaatimiz, uğraşmamız gereken bir sorun. Bazen seçtikleri yoldan memnunlar mı merak ediyorum. Sanırım asla öğrenemeyeceğim.” Ceketini düzeltiyor, yenlerini çekiştiriyordu. Bu hareketi bana Onyx’i anımsattı. “İtiraf etmeliyim ki bu maddesel nesnelerin keyfini çıkarmak epey tatmin edici. Takım elbisemi beğendin mi?”

Biraz afallamıştım. “Ben... Ben gerçekten göremiyorum takımı.”

İç çekti. “Evet, ete büründüğümde gölgeler bana eşlik etmeye bayılıyor.” Sonraki sözleri aniden geldi. “Kalbine ve bedenine talip olan diğeri kim?”

Tüm bunları nereden biliyorlar?

“Phoenix.” Konuştuğumda sesim titremişti.

“Bizden biri mi?”

İçimden “*Sana hiç benzemeyen biri*” diye haykırmak geldi.

“O bir sürgün,” dedim; ayakta durabilmek için ellerimi masaya dayadım.

“Buna rağmen Grigori olmak istiyorsun demek? Onu teslim edecek misin?”

“Dostumun hayatını kurtarmak istiyorum. Grigori olmanın sürgün meleklerle uğraşmak anlamına geldiğini biliyor ve beni bekleyen geleceği kabulleniyorum. Anca Phoenix’i teslim etmem için hiçbir sebep yok. O iyi biri ve dostum.”

“Ya sana bunu yapman için bir sebep verirse, o zaman teslim eder misin onu?”

“O günün geleceğini sanmıyorum.”

“Sanmadığını görebiliyorum.” Yüzünde yayvan bir gülümseme belirdi. “Sana uyanışı ve eve dönüşü bahsetmemden önce bana soracağın bir soru var mı?”

Ev mi? Ev mi dedi?

Sorularım olduğunu bilememe karşın kafamın içi boşalmıştı ve düşünemiyordum. Sözcükler ağızımdan güçlkle çıktı. “Uri soruma yanıt veremeyeceğini söylemişti.”

“Asap bozucu biri, değil mi?”

Hafifçe gülümseyip aynı soruyu yineledim. “Annem bir Grigori miydi?”

“Hım... Evelyn... O özel bir görevi üstlenen bir Grigori’ydi.” Eliyle şezlonglara işaret etti. Başımı iki yana salladım.

“Bu ‘özel görev’ de ne demek oluyor?”

“Sadece tek görevi vardı. Bir tek meleği yargılanması için geri götürmek. Ona bu görev yaratıcı meleği tarafından verilmişti. Çok ender görülen bir durum.” Konuşurken bir yandan bir şeyler düşünüyordu.

“Melek özünün nereden geldiğini biliyor muydu?”

“Evet, sanırım sana onlara ait bir takı bile bırakmış.”

Elim cebimin üzerinde gezip kolyenin kabarıklığını yokladı.

“Muskanın arkasındaki isimler.”

Nox gülümsemekle yetindi.

“Geri götürmesi gereken kimdi?” diye sordum.

“İşte *bu* yanıtlamayacağım bir soru. Bu kadarının yeterli olduğunu düşünüyorum... Şimdilik.”

Şezlonga dönüp arkasına yasladı; bacak bacak üstüne atıp ellerini başının gerisine koydu. Sanki arka bahçesinde dinleniyordu; çok karanlık, تنها bir arka bahçede.

“Şimdi beni geri gönderecek misin?” Bunu umursamıyormuş gibi bir tonla konuşmaya çalışıyordum.

“Elbette. Ancak özgürlüğe giden yolu delmen gerekiyor.”

“Ne?” Kalbim sanki korku pompalıyordu.

“Hançeri masadan al; artık senin.”

Masada az önce bardağın durduğu noktaya baktım. Yerini bir hançer almıştı.

“Figür ortaya çıktığında,” diye devam etti, “ona şekil ver ve ölümcül bir darbeye bıçakla onu.”

“Birini öldürmem mi gerekiyor?” *Delirmiş mi bu?*

“Ayrıntılar, ayrıntılar. Aslında yaparmış gibi görüneceksin; bir oyun gibi düşün bunu. Tabii istersen burada benimle de kalabilirsin.” Keyfi yerindeydi. Sandalyesine yaslanıp göğe baktı.

Uzandım; elim titriyordu. Parmaklarımı sırayla hançere doldurdum ve silahı havaya kaldırdım. Soğuk çelik sıcak dokunuşuma beni tanıyormuş gibi tepki verdi. Omurgamdan aşağı bir ürperti inmesiyle irkildim. Masa yok oldu ve karşımda bir figür belirdi. Ne erkekti ne de kadın; boş bir tuvalden, bir siluetten ibaretti.

Nox ona şekil vermem gerektiğini söylemişti. Zihnimde bir form oluşturdum; ona nasıl bir görüntü verecektim de canını almakta zorlanmayacaktım? Sonra önümde dikilen form bir erkeğe dönüştü. Ellerim katıksız korkunun ve adrenalinin etkisiyle titriyordu.

Adama “Konuşabiliyor musun?” diye sordum. Sesim titriyordu. Ağladığımı fark ettim. Tek söz etmedi; kıpırdamadan durup beni izledi.

Nox’a baktım; rahatça şezlongda oturuyordu.

Ona “Bunun başka bir yolu var mı?” diye seslendim.

“Olsa da tercih edeceğin bir yol değil,” demekle yetindi.

Buydu. Geri dönmek için yapmam gereken buydu. Bir Grigori olmak, güçlerimi kazanmak, Lincoln’ı iyileştirip Phoenix’e dönmek için yapmam gereken. Ağır hançeri daha sıkı kavradım.

Dünyamın bir kısmını mahveden; masumiyetimin, güvenimin bir kısmını çalan; beni ve daha kim bilir kaç kıza hainlik eden adamı hançerlemem gerekiyordu. Ona, her şeyden daha çok korktuğum öğretmene doğru bir adım attım. O ana dek en çok korktuğum kişiye doğru. Bu imtihanlara, Lincoln’ın ölümle burun buruna gelişine, benim ölümün kıyısına gelişine dek. Gözlerimi ona diktim ve başka sebepler aramama gerek kalmadı. Beni tüketmek için seferber olmuş onca yıkıcı gücün içinde o hayatımın mükemmel dengesini bozan ilk etken olmuştu. Kuvvetli bir darbe indirmek için elimi geriye attım; bu işi bir keredede halletmek istiyordum. Ancak gözlerimi kapattığımda kendime geldim. Zihnimin berraklaştığı küçücük bir an beni içine aldı ve kararım değişiverdi. Gözlerimi açtım ve hançeri karna sokup kalbe doğru çevirdim; Griffin’den gördüğüm gibi. Ancak o an kendimi karşımdaki sahneye adamakıllı bakıp, gözlerimi kurbanıminkilerle buluşturabildim.

Kendime bakıyordum.

Figürün görüntüsünü değiştirmeme sebep olanın güç mü yoksa zayıflık mı olduğu sorusunu kendime başka bir zaman soracaktım.

Nox’un kıkırtısını işittim. “Ve yeni bir sayfa açıldı.”

Bir kez daha içimde tutunacak bir dal ararken kan ellerime

aktı ve cılız bir kalp atışı hissettim. Ancak bu kez güçlükle atan kalbin kime ait olduğundan emin değildim. Belki de kulağıma gelen hep giderek sesi kısılan kendi kalbimdi.

Gözlerim karardı ve karanlık beni; gönüllü bir kurban olan beni yuttu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Bir zamanlar ne idim, şimdi ne oldum..."

Simeon

Başım yana devrildi. Sonra diğer yana.

"Violet. Vilolet! Uyan!"

Biri konuşuyordu. Sözcükler; sözcükler işitiyordum. Onları tekrar işitmek için çabaladığımda zihnim bana kıs kıs güldü ve bir kez daha hiçliğin içine daldım; sessizlikten memnun halde.

Güm!

Kafam ani ve sert bir darbeyle yana savruldu.

"Violet, uyan, lanet olsun! Aç gözlerini!"

Yine o ses. Gözler mi? Gözlerim mi? Of... Gözlerimi birazcık araladım.

"Benim, Phoenix."

Phoenix mi? Bulanık görüşüm netleştğinde tepemden bana bakan mükemmel yüzü ve opal rengi saçları gördüm.

"Phoenix, bir melek gibi görünüyorsun." Sesim hırıltılı çıkmıştı.

"İyi misin?" Beni telaşla yoklayıp yaram var mı diye bakındı.

Uzuvlarımı gözden geçirdim. Bacaklarım ve kollarım hâlâ çalışıyordu. Bunu biliyordum çünkü her santimetreleri acıyordu. Ayrıca bedenimin yarısının kıcıma batan berbat bir kayanın

üzerinde yattığını da memnuniyetle fark ettim.

Phoenix yattığım yerde doğrulmamama yardım etti. Etrafımı kolaçan ettiğimde tırmandığım dağın ürkütücü zirvesinin tepemde dikildiğini gördüm. Dağın aşağısındaki vadideydim.

“İyi misin? Düştün mü?” Phoenix yüzüme dökülen saçlarını arkaya atıyordu. “Ellerinde kan var; teninde kızarıklıklar ve şişlikler var ve... Her yerin kesilmiş.” Nerdeyse bana annemmiş gibi davranıyordu ve ellerini itmemek için kendimi zor tuttum. Zaten kollarımı kırıdatabileceğimden emin de değildim.

Uri ve Nox’a dair düşünceler zihnimi meşgul ediyordu. Çöl, aslan, yüzsüz figür.

“Be... Ben...” Kanın benim kanım olmadığını söyleyecek oldum. Sonra anımsadım. Benimdi. Kendimi Phoenix’in kollarına attım. Öyle korkmuştum ki ağlayamıyordum bile. Güçlkle nefes alabiliyordum.

Bana sımsıkı sarıldı. “Güvendesin, güvendesin. Her şey yoluna girecek.” Haklı olmasını ümit ediyordum.

“Saat kaç?” diye sordum; aniden her şeyi anımsadım ve kollarından sıyrıldım, bu ani hareketimin verdiği acı yüzümü ekşitmeme neden oldu.

“Gün az önce doğdu.”

“Yo, olamaz! Bütün bir gün ve gece mi geçti?” Sesim delirmişim gibi çıkıyordu.

“Hayır, sadece birkaç saattir yoktun. Violet, neler oldu?”

Yoksa düşmüş müydüm? Belki hiçbir yere gitmemiştim bile. Mucize eseri düşüşten kurtulduktan sonra dağın dibinde kendimden geçmişim belki de?

“Su var mı?” diye sordum; sesim giderek daha anlaşılır çıkıyordu. Phoenix kısa bir süre yanımdan ayrılıp bir su şişesiyle döndü. İtirazlarıma rağmen suyu bana ağır ağır içirdi. Yüzümü ellerimin arasına alıp olanları anlamaya çalıştım.

Phoenix sessizce “Kolların,” dedi. Başımı kaldırıp kollarıma baktım. Tuhaf izler birleşip her iki bileğimin etrafında geniş bir bilezik gibi duran karmaşık desenler oluşturmuştu. Desenler bir çeşit cıvayı andırıyordu ve üzerlerinden yansıyan ışıktaki gökkuşağının renkleri vardı.

İzlere hayranlıkla baktım. “Steph bunu görünce deli olacak.” Phoenix beni endişeyle izliyordu.

“Bana gideli günler olmuş gibi geliyor,” dedim; yanımdaki yaprakların arasında duran hançeri elime aldım.

“Bunu yapabilirler. Gerçekliği ortadan kaldırıp imgeleminin seni kontrol etmesini sağlayabilirler.”

Ancak olanlar bundan fazlasıydı. Öyle olmalıydı.

Hançeri birkaç kez elimde atıp tuttum; kabzayı havada bir tur döndürüp yakaladım. Phoenix bana kuşkulu bir bakış attı.

“Ne olmuş? Benim bu. Emin ol hak ettim onu.”

Geçen her saniye kendimi daha da güçlü hissediyordum. Bir yanı iğne batıyormuş gibi acıyan yüzümü ovuşturdum.

“Bana vurdun mu?”

“Sadece bir fiske attım,” dedi Phoenix. Kızıl toprağı ayağıyla eşeledi.

“Öyleyse neden kabahat işlemiş gibi bir halin var?”

“Yok,” diye çıkıştı; ayaklarını oynatmayı bırakıp uzaklara baktı.

“Sanırım yürüyebilirim. Gitmemiz gerek.” Hareket eder etmez acıyla irkildim.

Phoenix iç çekti. “Sen ayağa kalk. Gerisini ben hallederim.”

Lincoln’ın deposunun kapısından geçtiğimizde dizlerimin bağı çözüldü ve Phoenix beni düşmeden tuttu. Su kaybı beni hâlâ etkiliyordu ve suyun yararı olsa da midemi bulandırmıştı.

Ben kollarının arasındayken gözlerini bana çevirdi; endişesi yüzünden okunuyordu.

“Sana söylemem gereken bir şey var.” Sesinin tonu çok ciddi idi.

Midem ekşiyordu. Ağzım sulanıyordu ama bu kez sebep elma tadı değildi. “Hemen şimdi konuşmasak olmaz mı? Samırım banyoya gitsem iyi olacak.”

Dudağını ısırdı. “Bekleyebilir.”

Beni banyoya taşıdı. Orada güçlülle içtiğim tüm suyu kustum.

Banyodan çıktığımda Griffin ve Magda mutfaktaydı. Phoenix ortalıkta görünmüyordu. İkisi de halimi görünce dehşetle donakaldı.

“Yoksa sen...” dedi Magda.

“Galiba evet.” Bileklerimi havaya kaldırdım. “Bunlara bakılırsa yani.”

İnanmaz gözlerle bana baktılar. Ta ki ben sessizliği bozana dek. “Lincoln’ın durumu nasıl?”

Magda gözlerini yere dikti. “Senin için endişeli. Ölümün kıyısında aına tek isteği seni görmek.”

Magda adına biraz olsun üzülsem de bana suçluluk hissettiren, anlık bir memnuniyet de duydum.

Odaya girdiğimde Phoenix, Lincoln’ın yatağının yanında oturuyordu. Lincoln onunla konuşmaya çalışırken güçlülle nefes alıyordu. Belli ki konuşmalarını bölmüştüm. Phoenix bana yatağa kadar yardım etmek için yerinden fırladı. Ona soran gözlerle baksam da bana omuz silkerek karşılık verdi.

Lincoln ölü gibi görünmesine rağmen beni gördüğünde gülümsedi. Çenemi sıktım ve hislerini bastırdığım yüreğim sıkıştı. Lincoln’ın güzel, yeşil gözleri sönük ve bitkin bir halde olsa da hâlâ gördüğüm en sıra dışı gözler oldukları tartışma götürmezdi.

Lincoln güçlülle konuşarak “Vi, sen iyi misin? Bana senin

uyaniş için gi... gittiğini söylediler,” dedi.

“Bak buradayım, değil mi?” dedim; elimden geldiğince onu da kendimi de teskin etmeye çalışıyordum.

“Bunu istemezdim... Bu şekilde olmasını. Üzgünüm.” Büyük bir acı çekiyordu. Her sözcükle birlikte yüzünü buruşturuyordu ve acısını elinden geldiğince benden gizlemeye çalıştığının farkındaydım.

“Biliyorum. Şimdi... Bakalım bu iyileştirme işlemi işe yanyor muymuş.”

Phoenix’e baktım. “Griffin’e içeri girmesini söyler misin?”

Phoenix yanıt vermeden odadan çıktı. Bir şey canını sıkıyordu.

“Vi, bir şey var... senin bilmen gereken... Anlıyorum ki...” Lincoln kendini çok zorluyordu; baş başa kaldığımızdan emin olmak için kapıya göz atıyordu.

“Sonra söylersin. Kendini toparladığında.”

“Be... Ben üzgün...”

“Biliyorum.”

Griffin iyileştirme işinin nasıl yapılacağını açıkladı. Teorik olarak Lincoln’ı iyileştirmek için sadece irademi kanalize edebilmem gerekiyordu. Lincoln kader ortağım olduğundan her şey kendiliğinden olup bitecekti. Artık sahip olmam gereken melek vasıflarının gücü ve bileklikler; benim durumumda ise bileklerimdeki işaretler bunu sağlayacaktı.

“Peki, öyleyse yapmam gereken sadece ellerini tutmak falan mı?” diye sordum.

Griffin “Onunla bağlantı kurmanın kendine has bir yolunu bulman gerekiyor,” diye açıkladı. Sesi gergin çıkıyordu ve Magda’nın yerinde duramadığı gözümünden kaçmamıştı. Kendilerinden emin görünmeye çalışsalar da çıkacak sonuçtan şüphe ettikleri belliydi. Odanın gerisinde dikilip bize yer açılar. Phoenix kapı eşliğinde bekliyordu.

Lincoln'ın bilinci bir açılıp bir kapanıyordu. Nefes darlığı çekiyordu ve dudakları nerdeyse mora çalmıştı. Onunla temas kurmak son zamanlarda özellikle *yapmamak* için büyük çaba sarf ettiğim bir şeydi. Kendimi ona nasıl *açabilirdim*? Aklım gördüğüm rüyaya, bana ben olduğunu söyleyen yabancıya gitti. O benim yaratıcı meleğim miydi? Yeni öğrendiklerim onca şeyi göz önüne aldığımda rüyanın gerçekten bir anlamı olması bana gayet makul geliyordu. Sonra soruyu anımsadım. “*Neye dönü-şeceğiz?*”

Sorunun ağzımdan çıktığının farkına ancak Lincoln “Olabilceğimiz her şeye,” diye fısıldadığında varabildim.

Ellerini tuttum, gözlerimi yumdum ve düşüncelerimi, irademi odaklamaya; irademi Lincoln’ı iyileştirmeye yönlendirmeye çalıştım. Birkaç dakika sonra dayanamayacak hale geldim. Griffin’e “Hiçbir şey olmuyor!” diye çıktım.

Griffin bir Zen ustası gibi sakindi ve bu hâli beni daha da kızdırdı.

“Bağlantı kurmak için kendi yolunu bulman gerekiyor. Belki de farklı bir taktik denemelisin. Lincoln’ın geçen gece sana yardım edişini anımsa; algılarını odaklanmış, onları dışarı boşaltmanı sağlamıştı. Belki de...”

Onu susturdum. “*Dalga geçiyor olmalısın. Onu öpmemi mi istiyorsun?*”

Griffin bana acırmış gibi baksa da bu fikrin onu eğlendirdiğini yüzünden okuyabiliyordum. Magda’yı gözlerini tavana doğru devirirken yakaladım. Phoenix ise öne doğru bir adım attı.

“Hayır. Başka bir yol bulabilirsin; tek yapmanız gereken güçlerin arasında bağlantı kurmak. Dinlenmeniz gerek.”

Fakat ikimiz de dinlenecek zaman olmadığını biliyorduk.

“Lincoln şu an kendinde bile sayılmaz. Bunu riske edemeyiz, aksi takdirde tüm yaptıkların boşa gidebilir.”

Phoenix yumruğunu duvara vurdu. Afallayıp irkildim. Duygularının içime sızmasını bekliyordum. Ancak öyle olmadı. Kendisini toplayınca bana doğru döndü; yumruklarım sıkıştı.

“Peki ama bu son olsun.”

Onca olayın ardından bu hali anlaşılır olsa da sözcüklerindeki tonlama beni korkutmuştu. Gözlerimi yere dikip gözlerinden kaçırdım. “Belki sen oturma odasında beklesen iyi olacak.”

“Bir yere gitmeyeceğim.”

Ona kafa tutmaya cesaretim yoktu. Phoenix buna mahal vermeden kapı eşiğine doğru geriledi.

“Lincoln.” Lincoln’ın saçlarını okşayıp onu kendine getirmeye çalıştım. “Linc.”

Gözlerini kırıştırdı. Önünde aniden belirmişim gibi “Hey,” dedi.

Gülümsedim. “Seni böyle iyileştiremem. Başka bir şey dene-meliyim. Seni öpeceğim, tamam mı?”

Sarhoşmuş gibi gülümsedi ve muhtemelen hareket etmek kendisine acı verse de ellerimi tuttu. “Ben... Bunu... sormana bile gerek yok. Biz... uzuuun... birlik...”

Griffin’e baktım; endişesini gizleyemiyordu. Lincoln’ın durumu kötüleşiyordu. Hızla.

Magda düz bir sesle “Ağrı kesicilerin etkisi,” dedi.

Sözlerine aldırış etmesem de Phoenix’in altımda huzursuzca kıpırdandığını hissedebiliyordum. Bir kez daha duygularımın içime taşmasını bekledim. Hiçbir şey hissetmeyince şaşırdım.

Boştaki elimi Lincoln’ın yüzüne koydum. Ve biraz bekledim. Bu benim onu ilk öpüşüm olacaktı; aramızdaki bağı harekete geçirmek için. Nedense bu kez her şey bana daha farklı, daha mahrem geliyordu. Phoenix’in arkamda ofladığını işittim. Beni okuyordu. Kahretsin. O yanımda değilmiş gibi yapmam gerekiyordu.

Kendime bu konu üzerine daha fazla düşünme fırsatı vermeden eğilip Lincoln'ın serin dudaklarını öptüm. Tüm bedenim aynı anda hem gevşeyip hem de kasıldı. Eşiğine geldiği, hevesle etrafını saran ölümü hissedebiliyordum. İçimde uyanan güçleri hissettim ve çekip çıkarabilmek için odaklanıp kaynaklarını bulmaya çalıştım. Kaynağa ulaşip ona tutundum ve içinden çekip Lincoln'a yönelttim; bir ırmağın yönünü değiştirip, akışım yönlendirirmiş gibi.

Lincoln'ın dudaklarının aralanmasıyla aramızdaki bağ açıldı. Gücümü içine akıttım ve o... öpüşüme karşılık verdi. Soğuk dudakları ısındı. Elimi takatsizce tutan el beni kendisine doğru çekti. İyileşiyordu; bunu hissedebiliyordum ve aramızdaki bağ bana da güç vermiş gibiydi.

Öpüş şiddetlenirken ikimiz daha da güçlendik. Güç tüm benliğimi kaplıyordu. Lincoln'la aramdaki bağ neredeyse elle tutabileceğim canlı bir varlıktı. Boştaki eli uzanıp belime dolandı ve Lincoln belini doğrultup bana yaslandı.

Sanki tek vücuttuk; birbirimize hayat veriyorduk. Gözüm-den bir yaşın süzüldüğünü hissettim. Bunu ona vermeyi çok istemiştim ama onun için feda ettiğim hayatın yasını tutarken kederimi inkâr edemiyordum. Acı gerçeğin farkındaydım; onu iyileştirmekle kendime ölümcül bir darbe indirmiştim.

Sorular sivri cam parçaları gibi zihnimi deliyordu. *O çölde ölüme terk edilen kimdi?* Daha da rahatsız edici soru ise şuydu: *Geri dönen kimdi?*

“Dur!” Bir kol belime dolanıp beni gerçekliğe döndürdü.

Phoenix arkamda durmuş beni engelliyordu. Lincoln'a baktım; yattığı yerde doğrulmuştu. Bir süre onunla bakiştikten sonra gözlerimi kaçırdım.

Griffin öne çıktı. “Eh, bu yöntem belli ki işe yarıyor. Lincoln, yaraların nasıl?”

Dikkatleri o uygunsuz andan uzaklaştırma çabasını takdir etmiştim.

Lincoln sırtüstü uzandı ve yaralı bedenini göstermek için örtüyü açtı. Karnındaki sargılar kan içindeydi. Nefesim kesildi. Onun o ana dek hayatta kalmasına inanamıyordum. Onu bu şekilde ben iyileştirmiş olamazdım herhalde?

Magda yanımıza gelip gazlı bezi çıkarmaya koyuldu. O ara Griffin'e doğru döndüm. "Yaraları çok ağır. İşe yarayacak mı bari bu?"

Griffin bana bir öğretmen gülümsemesiyle karşılık verdi. "Birbirimize bir miktar yaşam gücü veririz. Biz Grigori'lerin güçlerinden biridir bu. Ne yazık ki bu gücü ortağımızdan başkasına veremeyiz. Verdiğin güç Lincoln'a yarayı kendisinin iyileştirmesi için gereken kuvveti sağlayacaktır... Yani sağlayacağını ümit ediyoruz. Bağlantı bir anlamda onun kendini iyileştirme becerisini artırır; böylece yaraları ona acı verse de insanlardan daha hızlı bir şekilde iyileşecektir."

Huzursuzca kıpırdandım. "Peki bu iyileşme ne kadar zaman alır?"

Yanıt Magda'dan geldi. "Hiç."

Hepimiz ona baktık.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Griffin.

Magda ayağa kalkıp bir adım geri gitti. "Kendiniz bakın."

Lincoln yaralı bölgeyi ovaladı. Epey kurumuş kan olsa da yakından baktığımda yarayı göremedim. "Nerede?" diye sordum.

Lincoln başını kaldırıp bana baktı; yeşil gözleri her zamanki gibi parlıyordu. "Kayboldu. Beni iyileştirdin Violet, tamamen. Kendimi... inanılmaz hissediyorum. Hiç yaralanmamışım gibi."

Sonra gözleri yüzümde ve bedenimde gezindi. "Sen de yaralıydın. Geldiğinde vücudunda kesikler ve çürükler vardı. Kaybolmuşlar. Kendini iyileştirdin."

Griffin ve Magda aynı anda “Bu imkânsız,” diye haykırdılar. Beni süzdüler, kollarımı tutup yaralarımın bir iz aradılar. Kaslarım ağrımiyordu, susuzluğum sona ermişti ve boğazım yanmiyordu. Yanık cildim normal tonuna dönmüştü. Dahası kendimi güçlü hissediyordum. Kudretli. Kollarımı çektim.

“O haklı. Nasıl bilmiyorum ama iyileştim. Belki Lincoln kendisiyle birlikte beni de iyileştirmiştir.”

Griffin belli ki konunun üzerinde daha fazla tartışmak istiyordu ama yüzümdeki ifadeyi görünce akıllılık edip meseleyi kapattı.

Lincoln yatağından atladı. Yanıma geldi. Ellerimi tuttu. Bileklerimi inceleyerek “İşte işaretlerin anlamı,” dedi. “Kollarındaki çizgiler. Bileklikleri oluşturuyorlardı. Seninkiler içinde.” Bana şaşkınlıkla baktı. Başparmaklarının bileklerimi okşadığını hissettim. Bedenim bana ihanet edip dokunuşuna tepki verdi. Hemen ardından içimde ona yönelik, tuhaf bir öfke dalgası hissettim.

Phoenix bize doğru geldi. Tepkisi anlaşılırdı. Lincoln’ın ellerini bırakıp geriye doğru bir adım attım. Şimdi Phoenix’le yan yana duruyorduk.

“Violet?” Lincoln’m ismimi telaffuz edişi bile çok şey söylüyordu.

Durup gözlerimi ona diktim; güç bedenimde geziniyordu. Ellerimi saçlarımda gezdirdim; bocalıyordum.

“İyileştiğine sevindim. Ben... İyileşmen daha önemli olduğundan bir seçim yaptım Linc. Pişman değilim ama... Bundan böyle ikimizin arasının gerçekten düzeleceğinden şüpheliyim.” Daha bu sözleri söylerken öfkemin yüzeyin altında köpürdüğünü hissedebiliyordum.

Lincoln’m gözleri Phoenix’e çevrildi. “Bunun onunla bir ilgisi var mı?”

Phoenix yanımda kaskatı kesildi. Ben sessiz bir panik için-

de dikilirken Lincoln beni izledi. Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum; odada çok kişiydik ve duygularım allak bullaktı.

Bakışları gözlerime işlerken Lincoln olanların fakına vardı. "Bir şey oldu. Siz... Lütfen bunu yapmadığını söyle bana."

Kime bağıracağını ya da yakaracağını bilmiyormuş gibi bir hali vardı.

Phoenix kolunu belime dolayıp beni sahiplendi. "Sana cevap vermek zorunda değil. Sadece hayatını kurtardı. Basit bir teşekkür kâfi gelir."

Lincoln parmağıyla Phoenix'i dürttü. "Sen konuşma. Seni pislik! Ona dokunduysan seni öldürürüm!"

Lincoln'ın delici bakışlarını bana çevirmesiyle irkildim. "Violet, cevap ver bana."

Bunu yapabiliirdim. Yapmak zorundaydım. Seçimimi yapmıştım. Öyleyse neden kendimi bir yandan hata yapmışım gibi hissediyordum?

Sessizce "Bir dakika yalnız konuşabilir miyiz?" dedim.

Griffin ve Magda odadan hızla çıktılar. Sanırım bir süredir ağır adımlarla kapıya doğru gidiyorlardı. Magda'nın bu olanlardan keyif aldığına emindim.

Phoenix ise yerinden kıpırdamadı. "Hayır," dedi. "Sizi geçen yalnız bırakışında... Olmaz."

"Phoenix, lütfen, sen odadayken konuşmam. Senden çok şey istediğimi, muhtemelen berbat biri olduğumu düşündüğünü biliyorum ama lütfen bana bir dakika ver."

Kolu belimden çekilen Phoenix'in diğer eli yüzüme gitti. "Senin hakkında asla öyle düşünmem. Asla berbat biri olamazsın sen. Ben sadece..." Gözleri Lincoln'a çevrildi. "Seni işlemeye çalışıyor ve asabımı bozuyor... Hem de çok."

Lincoln'a nefret dolu bir bakış attıktan sonra dikkatini yeniden bana çevirdi. "Seni seviyor Violet. Öte yandan, umarım

sana Grigori kader ortaklarının bir araya *gelemeyeceklerini* açıklamıştır. Sana sahip olmasının hiçbir yolu yok ve diğer herkesi sana sahip olmaktan alıkoymak istiyor. Her yerinden sana olan aşkı akıyor. Sarsakça... yapış yapış.” Yüzünü hafifçe ekşitti. Hiç kıpırdamadan durdum. Tepki vermemeye çalıştım; Phoenix’in Lincoln’ın beni sevdiğini söylemesine bile.

“Fakat ben de seni seviyorum,” diye ekledi Phoenix.

Ne tuhaftı ki bunu söylediğinde sevgisini hissetmedim. Tek hissettiğim öfkeydi ama o duygu sanki ondan kaynaklanmıyordu; benim öfkem olabilirdi bu.

“Ben bunu bilirken,” diye devam etti, “seni burada *onunla* bırakmamda bir sakınca olmadığını nasıl söylersin?”

Çelişen duygular bedenimi kapladı. Ona onu sevdiğimi söyleyemedim, sevmeye çalışacağımı söylemem ise yeterli gelmeyecekti. Daha beteri ise onun muhtemelen zaten duygulanmı okuyor olduğuydu.

“Bana güvenebilirsin,” demekle yetindim.

Phoenix uzun adımlarla odadan çıkmadan önce Lincoln’a son kez nefretle baktı. Lincoln da kendine has bir bakışla ona karşılık verdi.

Lincoln gardırobunun başına gidip temiz bir tişört aldı. Hiç konuşmadan eşyaları oradan oraya çekiyor, aşırı bir kuvvetle sağa sola fırlatıyordu. Gövdesini örten son kalın sargıları da çözmesiyle göğsü açıkta kaldı. Şifonyerin üzerindeki su kâsesinden bir bez alıp geri kalan kurumuş kanı sildi ve temiz tişörtü üzerine geçirdi. Sırtı hâlâ bana dönük halde duvardan bir tabloyu alıp odanın diğer tarafına fırlattı.

Yerde duran resmime bakıp sessizce “Onu sana ben vermiştim,” dedim. Derin derin nefes alıyordu. Bir yanım odadan ve bu konuşmadan kaçmak için can atıyordu. Diğer yanım ise Lincoln’ı teselli etmek ona dokunmak istiyordu.

“Söyle bana.” Kendisini öyle zor tutuyordu ki titriyordu.

“Neyi Linc? Sana anlatmam gereken tam olarak ne?” Tanıdık savunma güdüm geri dönmüştü ve bunun için minnettardım. Daha yan yana geleli birkaç dakika olmuştu ve kavgaya başlamıştık bile.

“Onunla yattın mı?”

“Evet,” dedim; kendimi ezdirmeye ve kararlarımı açıklamaya zorlanmaya niyetim yoktu. Hele hele yaşadığım onca olaydan sonra.

Yüzünü bana çevirdi; gözleri incinmişliğin buğusuyla parlıyordu. “Onu seviyor musun?”

“Ben... Bilmiyorum.”

“Fakat onunlasın, öyle mi?”

“Evet.”

“Ya ben, Violet? Beni seviyor musun?”

“Bu adil değil.” Ayaklarıma baktım; pantolonum toprakla ve kanla kaplanmıştı.

Lincoln alaycı, boş bir kahkaha attı. “Adil olmayan öyle çok şey var ki. Seni Grigori olmak için benim yetiştirmek zorunda kalmam da adil değil. Sana gerçeği söyleyemedim; bunun için benden nefret edeceğini bilmeme rağmen. Ölümün kıyısına gelmem ve senin güçlerine uyanmana sebep olmam da adil değil ki bu beni kendinden daha da uzaklaştırman için sana bir neden daha veriyor. Ben ikimizin ne harika bir çift olacağımızı bilirken olamamamız adil değil. Sana sahip olamayacağımı bile bile her şeyi planlamam –mumları, zambakları– ve seninle nihayet birlikte olduğumuzda söylemek istediğim sözcükleri binlerce kez aklımdan geçirmem adil değil. Bunun adil olmadığını *anlıyorum* ama yine de madem ki adaletsizlikten yana sıkıntı çekmiyoruz, bir adaletsizlik daha eklense ne çıkar?” Gardırobun kapısını tutup öyle hızlı çarptı ki menteşeler kırılacaktı.

Söylediği her şey zihnimi bulandırıyor. “Zambaklar mı?” Yarım yamalak bir kahkaha attı. “Beyaz. Gül sevmezsin sen.” Kalbim sessiz bir köşeden haykırdı. Sadece Lincoln tüm bunları bilebilirdi. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağına burukluğumu artırdı.

Lincoln başını eğdi; bir adım atıp bana biraz daha yaklaştı. “Bana beni sevdiğini söyle.”

Başını kaldırdığında gözlerimiz buluştu ve ağzımdan çıkan sözcükleri engelleyemedim. Kendimi Onyx’ın benden istediklerini yapmaya mecbur hissettiğim andaki gibi hissediyordum. Ancak bu kez iplerin kimsenin elinde olmadığını biliyordum. Beni mecbur kılan kendi ruhumdu.

Derinlere gömülü hislerimi inkâr edemedim. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Omuzları gevşedi ve bana doğru geldi. “Başaracağız. Bir yolunu bulacağız.”

Bir ara buna inanmayı istemiştım. Ancak artık istemiyordum. Yüreğim bir kuş gibi şakısa da diğer her şeye üstün çıkan bir nefret ve öfke hissettim. Hislerin şiddeti beni şaşırttı.

Lincoln elini yüzüme doğru uzattı. Elimle elini durdurup bir adım geri kaçtım.

“Violet, yapma lütfen.”

“İkisi bir arada olmaz, Linc. Seni kimseyi sevmediğim kadar çok sevdim. Senin için cehenneme gidip geldim. Üstelik yine gerekse yine yaparım. Yapmaya çalıştığım anlaşmanın bana düşen kısmını ve bu yolda verdiğim sözleri yerine getirmek... Ancak şunu bilmen gerek; bir yanım seni severken... diğer yanım senden nefret ediyor Linc. Phoenix’leyim ve şu an ihtiyacım olan bu. Ona güveniyorum.”

Sözcükler Lincoln’ın zihninde şekillenip yüreğini dağladı. Benim yüreğimi de.

“O sana söylediği şey değil, Violet. Senden yararlanıyor. Genç ve toysun. Seni işliyor.”

“Genç ve toy mu?” Öfkem taşıtı. Yanlış sözcükler seçmişti. “Fakat bir tür melek savaşçı olmak için çok da genç değilim, öyle mi? Ölüp ölmeyeceğimi bilmeden bir kayalıktan aşağı atlamak için çok da genç değilim ha? Evet, bir adam hakkında karar vermek için fazla gencim ama iş kendimi hançerleyip *bu* *şeye* dönüşmeye gelince...” Bileklerimi havaya kaldırdım; işaretlerim gökkuşağı renklerini yansıttı. “Bunun için yeterli yaştayım, öyle mi?”

Lincoln afallamıştı ve nedenini biliyordum. Kendimi bıçakladığımı itiraf etmem ikimizi de şaşırtmıştı.

“Kendini *hançerlemek* derken ne kastettin?” Gözlerinin kenarına endişe kırışıklıkları oturmuştu.

Boşluğa baktım; kendimi anımsamak istemediğim o hatıradan uzaklaştırdım. “Nox, o karanlık meleği, beni geri göndermeden önce seçeceğim birini öldürmeye zorladı beni.”

“Sen de kendini mi seçtin?”

Ona aynıt vermedim.

“Tabii ki öyle yaptın... Seçme şansın olduğu sürece kimseyi bilerek incitmezsin sen. Ah, tanrım, Violet, üzgünüm.” Bana doğru geleceğine geriye doğru bir adım atıp elini saçında gezdirdi.

“Biliyorum,” dedim.

“Bak, şu an bunu işitmek istemediğini biliyorum ama tuhaf bir şeyler oluyor. Üzerinde bir gölge, bir iz görebiliyorum. Şüphesiz sen de hissediyorsundur bunu, değil mi?”

“Hayır, yapma şunu. Beni ona karşı doldurma.” Elimde bir tek Phoenix kalmıştı.

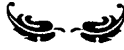
Lincoln gözlerini bana dikti. Benimle tartışmasını bekledim ama yapmadı.

“Tamam,” dedi. Sesinde hüzün vardı. Beni azat ediyordu. Bunu yapmak istemese de yapacaktı... Benim için.

“Tamam mı?”

Sözcüğü yinelerken bir yandan başını iki yana sallıyordu. “Tamam.”

Kapıya gitti; sonraki sözleri ancak benim işitebileceğim kadar sesli çıktı. “Fakat ikimiz de kendini kandırdığımızı biliyoruz.”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

“Öyleyse dikkat et, içindeki ışık karanlığa dönmesin...”

Luka 11:35

“Melekler!” dedi; sandalyesinde resmen hoplayıp zıplıyordu.

“Mümkün değil! Dur bir, bu gerçek olamaz...”

Alışveriş merkezinin yemek bölümünde oturuyorduk. Stratejik bir fikirle onu rahat edebileceği bir ortama getirmiştik.

İmtihanların ardından o ana kadar olanlardan Steph’e ve babama bahsetmeme her ne engel oluyorsa etkisi kaybolmuştu. Zihnime müdahale eden her ne –ya da her kim– ise bunu yapmayı bırakmıştı. Steph’e anlatma kararı aldım ve bunun babama da –bir gün– açılabilmem için gereken cesareti toplamama faydası olabileceğini ümit ettim.

Başta Steph söylediklerime güldü. İnce düşünülmüş bir şaka yaptığımı sandı. Ancak giysimin yenlerini sıyrıp kollarımı masaya koyduğumda beni ciddiye almaya başladı. Bileklerimdeki, yakından incelendiklerinde bir insana ait olmayacağı anlaşılan ve akla olağan dışı olasılıkları getiren izleri görünce bir süre kalakaldı. Kendini topladığında ve dostluğumuz üzerine yemin ettiğimde sohbetin kalanının icabına baktı; bilek işaretlerimi huşuyla incelerken beni soru yağmuruna tuttu. Yeniden onun yanında olmak ve hayatımın her köşesine nüfuz eden gerilim-

den kurtulmak beni rahatlatmıştı. Hasret kaldığım sıradanlığı bir nefes gibi içime çekmiştim.

“Peki, doğru anlamış mıyım bakalım...” Bunu yüzüncü söyleyişiydi. “Yarı meleksin ve artık insanları iyileştirmeni sağlayan güçlerin var, öyle mi?”

“Sadece Lincoln’ı iyileştirebiliyorum.” Yemek salonuna göz gezdirdim. Bizim yaşlarımızda çocuklar tasasızca geziniyorlardı. Eh, belki de bu doğru değildi –ergen olmak çoğu zaman güç bir deneyimdi– ama çoğunun benim çektiklerimi çekmiyor olmalarını diliyordum.

“Çünkü o senin kader ortağın,” diye ekledi Steph. Masaya oturduğumuzda buzlu kahvesini hõpürdeterek içmiş sonra da pipetiyle üstte kalan dondurma topuna saldırmıştı. Ancak şimdi dondurma el sürülmeden duruyor; Steph sandalyesinin kenarında öne abanmış, gözlerini kırpmadan beni izliyordu.

“Evet.”

“Kahretsin, Vi! Beni kafaya alıyorsan uzatmadan itiraf etsen iyi olur! Bana mistik bir yolculuğa çıktığını ve bir iyi bir de kötü meleklerle karşılaştığını mı söylüyorsun?”

“Mesele biraz daha karışık ama öyle sayılır... Evet.”

“Tanrım.”

Havayı yumuşatmak için şaka yaptım: “Hayır, tanrı orada değildi.” Bunu Steph için mi yoksa kendim için mi yaptığımdan emin değildim. O ana kadar her şeyi gayet soğukkanlı karşıladığına inanamıyordum.

“Bundan böyle yanımda dinden bahsedip durmayacaksın, değil mi? Pazar Okulu’na katılacağını söylersen sana ayak uydurabileceğimi sanmıyorum.”

“Bana güven. Kilise ziyaret listemin en altlarında.”

“Fakat bir Grigori *olacaksın*, değil mi?”

“Oldum bile. Dönüşsüz bir yolculuk bu.” Durumu kabullenmi-

şim havası vermeye çalışsam da Steph üzüntümü hissedebiliyordu.

“Vi, bunca güçlüğü tek başına göğüs gerdiğine inanamıyorum. Bana bunları daha önce anlatmadığın için bozulsam da seni anlayabiliyorum. Üstesinden geleceğiz. Tabii sıradan bir sorun değil bu ama öyle olmaması hayatından vazgeçmen gerektiği anlamına da gelmiyor.”

“Normalmişim gibi davranamam, bunu yapmayı ne kadar istesem de.” Yenlerimi geri çekip bileklerimdeki kalıcı yadigârı örttüm. Steph işaretlerime estetik açıdan baktı ve onları inanılmaz buldu. *Güzelmışler*. Onları çıkarabilsem bana daha da güzel geleceklerdi.

Anlayışla gülümsedi. “Sen hâlâ sensin, Vi. Akıl almaz şeyler yaşadığını biliyorum ama belki de kafanı toplaman için gereken tam da normal şeyler yapmaktır.” Gözleri parladı. “Yarın gece başlıyoruz!”

Umut ışığı bulmak Steph’ten sorulurdu. “Yarın gece ne var ki?” Sesimde şüpheli bir ton vardı.

Bana en masum bakışını attı ki elbette bu tam aksi anlama geliyordu. “Senle dışarı çıkacağız. Hades’te bir parti, kardeşimde de fazladan bilet var.” Telefonunun katlanır kapağını açıp mesaj yazmaya başladı. “Biliyorum yaşadıkların çılgınca ama eğlenceli bir şeyler yapıp tüm bunları bir süreliğine unutmalsın.”

Bu bana hiç de fena bir fikir gibi gelmemişti. “Jase grubuyla sahne alacak mı?” diye sordum.

“Evet ve gitmek istersek kapıya isimlerimizi yazdırmaya söz verdi...” Telefonu biyledi. “Ve,” dedi, mesajı okuyarak, “her şey hazırlandı; dört altın biletimiz var!” Telefonun kapağını tokatlayarak kapattı.

Steph’le normal ve çılgın bir gece geçireceğimiz düşüncesi karşısında kendimi tutmayıp gülümsedim. “Sanırım bir geceden bir şey çıkmaz.”

“Kesinlikle! Marcus’u arayıp gelebilir mi diye bir bakacağım. Belki sen de Phoenix’i getirebilirsin.”

“Ya, evet...”

Birkaç gündür Phoenix’le görüşmüyordum. İmtihanların ve Lincoln’ı iyileştirmemin ardından kafamı boşaltmak için beni biraz yalnız bırakmasını istemiştim. Zamanımın çoğunu eve kapanarak geçirmek, kendime vakit ayırmak bana iyi gelmişti.

“Sanırım sana Phoenix hakkında söylemem gereken bir şey var.”

“Ne? Sakın onun da Grigori olduğunu söyleme. Kendimi dışlanmış hissetmeye başlıyorum.”

“Hayır. Kesinlikle bir Grigori değil.” Nasıl diyecektim bunu? “O bir tür... sürgün melek,” dedim; sesim her sözcükte giderek tizleşmişti.

“Ne? *Phoenix* bir melek mi? Sen bir melekle mi çıkıyorsun?”

Onu “Bir *sürgün* melek,” diye düzelttim.

Yeniden konuşmadan önce birkaç saniye hayretten donakaldı. “Bana bunu söylemediğine inanamıyorum. İyi mi kötü müymüş peki?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum; ne kastettiğini tam anlamamıştım.

“Şey işte, o... Sen nasıl diyordun? Işıklı olanlardan mı karanlık olanlardanmış? Hangisinden?”

Steph’in sözlerini idrak etmemle kafamın içinde alarm zilleri çaldı. Sürgünler sürgündü işte. Yani dünyadayken hepsi aynı kefedeydi ama bu geçmişlerinin hiçbir önemi olmadığı anlamına da gelmiyordu.

“Hiç sormadım.” Sanki bir gündüz düşünde konuşur gibiydim.

“Ne demek ‘hiç sormadım’?”

Kısa bir duraksamanın ardından kendime geldim. “Tabii ki daha önce bir ışık meleğidir. Bana karşı çok iyiydi. Güven bana,

bir karanlık meleğiyle karşılaştım ve Phoenix ona hiç benzemiyor. Eskiden bir ışık meleği olmalı.” Bunları söylerken bile içime düşen şüpheyi hissedebiliyordum. Kuşkumu bir kenara ittim. “Phoenix diğer sürgünler gibi değil zaten... O farklı.” Bir kez daha bu sözlerimin ne anlama geldiğini tam olarak bilmediğimi fark ettim. “Onu bu gece arayıp müsait mi diye soracağım,” dedim; firari düşüncelerime ket vurmaya çalışıyordum.

Steph bir süre tırnaklarını masaya vurarak beni izledi. Ardından “Bak,” dedi, “Lincoln’ın seni neden o denli incittiğini anlıyorum ama sence bir başkasına yönelmek için şu an doğru zaman mı? Lincoln’la gerçek anlamda bir ilişki yaşamamış olabilirsin ama bazı açılardan siz ikiniz evli bir çift gibiydiniz. Sen ona âşıktın; sınılsıklam.”

Bu konudan bahsetmeyi hiç istemiyordum. Bana zaten *konusamayacakmışım* gibi de geliyordu.

“Bana gezip eğlenmem gerektiğini sen söylemiştin. Neyse, şu an Lincoln’a karşı hissettiğim sadece *nefret*.” Sözcükler benim ağzımdan çıksa da sanki konuşan ben değildim.

“Of, Vi, tamam, öfkeni bana hissettirdin. Anlıyorum, Lincoln kara listede ama bu birlikte olmak istediğin kişinin Phoenix olduğu anlamına da gelmiyor.”

İmtihanlardan önce kendime sormaya başladığım bir soruydu bu. Ancak geri döndüğümüzden beri bir şeyler değişmişti. Artık Phoenix’den şüphe etmeye daha az meyilliydim.

“Bana karşı iyi, ihtiyacım olduğunda üzerime titriyor, dürüst...ve...” Kızardım.

“İsa, Meryem ve Yusuf adına! Onunla SEKS yapmışsın!”

Yeni peyda olan İncil’e göndermeler yapma huyundan keyif aldığını hissettim.

Sesimi alçaltarak “Oluverdi işte,” dedim; Steph’e umumi bir mekânda olduğumuzu ve bekâretimi bir sürgün meleklerle kay-

bettiğimi cümle âlemin işitmesini istemediğimi hatırlatmaya çalışıyordum.

“*Oluverdi işte mi? İnsan grip oluverebilir ama seks karşılıklı edepsiz düşünceler ve giysilerden epey bir feragat etmeyi gerektirir! Ayrıntıları istiyorum; ayrıntılar dediysem de hoş ayrıntıları istiyorum, iğrenç olanları değil.*” Yüzünü buruşturmasıyla ikimiz de güldük.

“Aslında tuhaftı. Beni yanlış anlama. Phoenix harikaydı. O daha önce... Anlarsın ya... Onun *ilk* deneyimi olmadığı belliydi.”

“Evet, evet, o bir seks tanrısı. Aman ne şaşıtm! E, sorun ne?”

“Sanırım hiçbir şey. Sadece... Onun her duygunun daha şiddetli hissedilmesini sağlayabilme becerisi var. Beni benden alıyor... Her şey hızla akıp gidiyor... Korkutucu bir yanı da var bunun. İçinde eriyip gidiyorum sanki.” Aklım Phoenix’le beni saran alevlere ve ikimize dolanan altın rengi ipliklere gitti.

“Bu iyi mi kötü mü?”

Mantıklı bir soruydu. Alelacele, şüphe içime işlemeden yanıt verdim. “İyi. İyiydi, sanırım.”

“Eh, bence şimdilik bunun kendine saklasan iyi olur. Lincoln öğrenirse kıyamet kopar.”

Yüzümü ellerimle kapatıp sandalyeme iyice gömüldüm.

“Olamaz!” Steph şaşkınlıktan nerdeyse sandalyesinden düşecekti.

“Olanları anladı.” Eğilip büküldüm; parmaklarımla arasından Steph’e baktım.

“*Yüce İsa!*” Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz gülümsedi. Gözlerimi devirdim.

“Tamam ama şaka bir yana Lincoln ne yaptı?” diye devam etti. “Phoenix orada mıydı? Lincoln ona vurdu mu? Hangisi daha güçlü? Kapaşmalar adil bir dövüş olur mu?” Lafları öyle hız-

lı geveliyordu ki ne dediğini zar zor anlıyordum.

“Aslında her şey berbattı. Bana beni sevdiğini ve birlikte olduğumuzu hayal ettiğini söyledi.” Ona mumlardan ve leylaklardan bahsettim. Dalgınca etrafa bakındı.

“Aman... tanrım! Bu çok... Ne yanıt verdin?”

“Şu an çok iyi hatırlamıyorum o anı ama sanırım ona... ondan nefret ettiğimi söyledim.”

Steph öne eğildi; yüzünde gerçekten endişeli bir ifade vardı. “Vay canına; o an inceliği bir kenara bırakmışsın anlaşılın. Bu lafı, bırak Lincoln’ı, en kötü düşmanına bile söylemezsin sen.”

Ben de söylediklerime şaşıyordum. “Belki söylemezdim. Ancak son zamanlarda ne zaman onu düşünsem veya yakınlarımda olsa öfke ve nefret duygularının önüne geçemiyorum. Demek istediğim bana yalan söylediğini öğrendiğimde bu canımı epey yakmıştı ama imtihanlardan döndüğümünden beri sanki bu duygulardan kaçamıyorum; sanki beni kontrol ediyorlar.”

“Ben hep öfkeyi biraz dışa vurmaktan yana olsam da belki bu nefretin bir kısmını bastırsan iyi olacak; hani derin nefeslerle falan. Demek istediğim dünyayı kurtarma işiyle uğraşırken Lincoln’la birbirinizden pek kaçınamayacaksınız.”

Haklıydı ve bunun ötesinde onunla aynı fikirdeydim... teorik olarak.

İkindinin büyük bir kısmını dışarıda gezinmekle geçirdik. Steph bana kendi doludizgin aşk hayatından bahsetti. Marcus’la ikisi resmen bir çift olmuşlardı. Marcus onun bir dediğini iki etmiyor, neredeyse ona tapıyordu. Steph bana eşlik etmeyi teklif etse de Marcus’tan onuncu mesajın gelmesi üzerine onu gidip Marcus’la buluşsun diye zorla otobüse bindirdim.

Biraz kafamı dağıtayım diye yeni giysiler satın aldım. Alışageldik tarzıma uygun kıyafetler değildi bunlar ama dünyamdaki her şey değiştiğine göre görüntümü neden değiştirmeyecektim

ki? Hatta gidip saçımı da kestirdim. Farklı bir şeyler denemek hoştu ve bana güven aşıladı.

Daireme girdiğimde hava kararmıştı. Babam kanepede oturmuş bir mimarlık dergisi okuyordu. Ben içeri girince dergiyi kapatıp sırtını doğrulttu.

“Selam yabancı. Bugünlerde birbirimizi pek göremiyoruz.”

Evden uzun süre uzak kalışımı açıklamam gerekeceğini biliyordum. Sorun ise hâlâ bir bahane bulamamış olmamdı. İmtihanlardan beri babamla hiç karşılaşmamıştık.

“Kendimi bu kadar işe verdiğim için özür dilerim tatlım. Biliyorum evde pek yoktum ama şu aralar bir gece akşam yemeği yiyip kaybettiğimiz zamanı telafi etmek istersen gerçekten memnun olurum. Önümüzdeki hafta perşembe nasıl olur?”

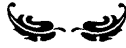
Rahat bir nefes aldım. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Babamın kendi dünyasında yaşadığını unutmuştum. Bunun iyi bir şey olduğuna hükmettim.

“Tabii baba. Gelecek hafta bana uyar. İtalyan restoranına gitmeye ne dersin?”

“Harika!” Dergisine geri döndü.

Bir kahve ve kızarmış patatesli sandviç yapıp sanat atölyeme gittim. Önümde boş bir tuval, elimde kahve ve fonda Florence and the Machine’in müziğiyle her şey bana neredeyse normal görünüyordu. Hatta Phoenix’le telefonda kısa bir konuşma yapıp onu ertesi gece Hades’e davet ettim.

Onunla konuşmamın ardından kendimi çok daha iyi hissettim. Steph’le konuştuğumda aklıma giren şüpheler kayboldu. *Elbette ki eskiden bir ışık meleğiymi o.*

Otuzuncu Bölüm

“İlahi bilgiye sahipmiş ve ilahi görevleri varmış gibi davrananlarla tartışılmaz. Onlar gurur denen günahın etkisi altındadır. Onlar günahın ezeli çağrısına boyun eğmişlerdir.

Walter Lippman

Üzerime yürüdüklerinde yapayalnız dikiliyordum. Ölüm, kıyamet ve yıkım. Bir sürgünler ordusu şekline bürünmüş; acı ve ıstırapın bir görünüp bir kaybolan, gölgelere dönüşüp tekrar beliren habercisi. Fiziksel bir güçmüş gibi hareket ediyor, etraflarındaki hemen her şeyi boğuyorlardı.

En önde giden ikisi büyük bir güç yayıyordu. Biri hafifçe yerin üzerinde salınarak ilerliyor, bir yandan yürüse de aynı zamanda havada asılı kalıyordu. Onyx'ti o. Diğeri bana baktı; gözlerimi delen bakışı ta ruhuma işledi.

“Gücünü hissedebiliyoruz gökkuşağı. Sen yıkımı vaat eden bağlantısın. Senin için geliyoruz.”

Ağzı kıpırdamasa da sözlerini işitiyordum.

Ayağa kalktım; kaçmak isteyip yapamadığım çocukluk kâbuslarımdaki gibi kımıldayamıyordum. Ellerim ve dizlerimin üzerinde durmaya çalıştım. Rüyalarımda bazen işe yarıyordu bu. Ancak hiç kımıldayamadım.

“Kimsiniz siz?” diye sordum.

“Joel. Bir zamanlar meleklerin Hükümranlıklar kanadındandım. Yoluma çıkmana izin vermeyeceğim. İnsanlığa yeterince bakıcılık et-

tik; artık bu dünya baş egecek. Tek yol bu.”

Yanında duran uzun, gümüş kılıcı gördüm. Kabzasını tuttuğu kılıca bir baston gibi yaslanıyordu. Silahın kenarlarından aşağı kan akıyordu. Kan nereden gelmişti?

“Neyin tek yolu?” diye sordum; artık gördüklerimin bir rüyadan ibaret olmadığını hissediyordum.

“Hakkımız olan kontrolü ele geçirmemizin. İnsanlar zayıf ve doğaları kötü. Ya bize hizmet edecek ya da kurban edilecekler.”

“Ve ne olmak istiyorsunuz? Liderleri mi?” Herhalde onu şaşırtmışım çünkü kısa bir an için soğukkanlılığını kaybetti. Ardından başını iyice kaldırıp vaazını sürdürdü.

“İnsanlar özgür iradenin yüzüne tükürdüler ve ayrıcalıklarını suiistimal ettiler. Yeni bir düzenin zamanı geldi ve diğerlerinin başaramadığını benim başarmam gerektiği belli.” Kılıcını yerden kaldırsa da hâlâ yere doğru tutuyordu. Kılıcın ucundan yavaşça kan damladı.

Korku bedenimde gezindi; tüm beş duyuma saldıran ancak epey kısmen algılarla birlikte.

Bedeni çarpıldı; üzerinde gözler belirdi ve sırtından kanatlar çıktı. Her iki yanında üçer kanat. Nefesim kesildi. Kanatlar muhteşemdi. Sonra alevlendiler –harıl harıl yanan kırmızı ve mavi ateşlerle– ve ateşler içinde kalırken kollarını hafifçe açıp karşımda öylece dikildi. Sonra kayboldu.

Karşımda bir Onyx kalmıştı; yordakçıları arka planda kasvetli bir sisin altında süzülüyorlardı. Bana baktı; gülümseyerek ve son karşılaşmamızdaki gibi başını yana eğerek.

Joel’un gösterisini gülünç bulmuş gibi “Bir zamanlar ışık tarafından olmasına karşın dramatik etkiler yaratma konusundaki becerisi giderek arıyor,” dedi. “Günah yolu kaygan bir yamaçtır. En asil davaları olanlar bile günaha olan ihtiyaçlarını haklı gösterebilirler. Harika değil mi? Mücadelesine gerçekten inanıyor; ruhundan geri kalanları kirletmesine rağmen.”

Onyx bana soru süzüldü. Gönülsüz bedenimi hareket ettirmek için çabaladım. Onyx halimden büyük bir keyif alır gibiydi.

“Sürgün meleklerin güzelliği de işte bu; hepimizin ete kemiğe bürünüp İlk Günah’ı miras alması gerekiyor. Buna şehvet deniyor ve...” Sözcüğü dilinde yuvarlayarak çıkarmıştı. “Türümüzde çok ilginç sonuçları oluyor. Her şeyi daha... eğlenceli kılıyor bu.” Gülerek kendisini saran, canlıymış gibi duran karanlığın içine yürüdü.

Boşlukta hâlâ kıpırdayamadan, kapana kısılmış halde dikildim. Onyx’in tiz, kıkır kıkır gülüşünü işitebiliyordum. Rüyada bile sesi kulak tırmalıyordu.

Yapabilirdim. Kendimi kurtarabilirdim. Sadece bir rüyaydı bu. Derin bir nefes alıp odaklanmaya ve bana verilen gücü kullanma, ı çalıştım. Gücü karanlığı uzaklaştırmaya, katmanlarını kaldırarak yüzeye erişmek için kullandım; ta ki rüya beni serbest bırakana ve kendimi yeniden...

...sokakta bulana dek. Hayır, burası bir çıkmaz sokak gibiydi. Zihnim bir süre gözlerimin gördüğünü algılamakta zorlansa da çevremdekiler ağır ağır netleşti. Etraf hâlâ karanlıktı ama bu aynı karanlık değildi. Gece olmuştu ve artık yatağımda değildim.

Artık her yanımla algılarla çevriliydi. Bir parçam olmuşlardı; uğultularım, titreşmelerini hissediyordum. Elma ve çiçekler beni sardılar; uyararak ama boğmadan. Beni haberdar edip gittiler.

Tek başıma dikiliyordum; ayaklarımın dibinde uzanan ceset de olmasa yapayalnızdım. Dar sokağın açık ucundan bir araba geçti; ışığı çevremi, cesedi ve yüzü tanıyabileceğim kadar kısa bir süre için aydınlattı. Bir kan birikintisi içinde üzerinde kotonuyla ve bir zamanlar beyaz tişörtüyle yatan Marcus’tu.

Ne yapmıştım ben? Nerede olduğumu bilmiyordum ama üzerimde elbiseler vardı ve gecenin bir yarısıydı. Uyurgezer mi

olmuştum yoksa? Telaşla kotumun ceplerini yokladım ve o tanıdık kabartıyı hissedince telefonumun yanımda olduğunu anladım. Telefonu çıkarınca elimden kan damladığını gördüm ve kanı giysilerime sildim.

Griffin'i aradım. Bulunduğum yeri ona tarif ettim ve sokağın sonunda birkaç sokak tabelası buldum. Griffin on dakikaya yanıma geleceğini söyledi. Paniğimi fark edince beş dakikada gelme sözü verdi.

Kâbusumdan uyanıp kanlar içindeki cesedi bulduğum çıkamaz sokağa döndüm. Kendimi bir kez daha korkunç görüntüye hazırladım. Aklıma Steph geldi.

Fakat... Marcus değildi bu.

Bu adam uzun inceydi ve üzerinde siyah bir takım vardı. Otuz yaşında görünüyordu. Marcus'a da hiç benzemiyordu.

Steph'i aradım. Uykulu bir sesle konuşuyordu. "Umarım çok ama çok acil bir durum vardır. Ölülerin dirilmesi falan gibi. Saat gecenin üçü."

"Steph, Marcus'la en son ne zaman konuşmuştun?"

"Bu gece, neden sordun?" Sesimin tonu uykusunu iyice açmıştı.

"Benim için onu arar mısın? Başına bir şey gelmediğini bilmem gerek." Gene olduğum yerde hoplayıp zıplıyordum. Alışkanlığa dönüşüyordu bu.

"Peki." Sözcüğü sanki bir deliyle konuşuyormuş gibi söylemişti. Ben de delirip delirmediğimi merak ediyordum. "Sebebi ni sorabilir miyim?"

Paniğe kapılmıştım; doğru dürüst düşünemiyordum. Bu yüzden aklıma ilk geleni söyledim. "Bir kâbus gördüm ve uyandığımda şehrin ortasında bir cesedin yanında dikiliyordum; başta ölü adamı Marcus'a benzettim ama şimdi... ona benzemiyor."

"Ne! Marcus öldü mü?" Nefesleri sıklaşmıştı.

“Evet... Hayır! Bilmiyorum. Lütfen onu arar mısın?”

Steph tek kelime etmeden telefonu kapattı.

Beni geri aramasını beklerken temizlenmek için ara sokakta bir şeyler aradım. Bir karton kutuyu yırtmaya karar verdim. Ancak ellerime baktığımda artık kanlı olmadıklarını gördüm. Yıkamışım gibi temizdi ellerim. Karton kutuyu yere bırakıp kana dair bir iz aradım. Hiçbir şey bulamadım.

Kontrolümü kaybediyordum. Görüşüm bulanıklaşıyordu. Sersemlemiştim ve klostrofobi hissediyordum. Bayılacak gibiydim. Ters çevrilmiş bir kasaya yürüdüm ve dizlerimin bağı çözülmenden kendimi üzerine bıraktım.

Sonra birinin yüzümü tokatladığını hissettim. Griffin’in.

“Of!” Neden ne zaman kendimden geçsem herkes canım çıkana dek döver olmuştu beni?

“Hah, bir şey olmaz sana. Artık dayanıklılığın arttı ve yumuşak tokatlar seni kendine getirmeye yetmezdi.”

Telaşla “Kaç kez vurdun bana?” diye sordum.

“Birkaç kez,” dedi; bunu ne denli önemsiz gördüğünü belli eden bir sesle “Artık bir Grigori’sin Violet. Birkaç darbeden etkilenmezsin.” Belli ki tartışmaya son noktayı koymuştu. “Ne oldu?” diye sordu.

Ona Onyx’i ve Joel adındaki bir başka sürgünü gördüğüm kâbusun ardından kendimi nasıl ara sokakta yanımda cesetle bulduğumu anlattım. Joel’un adını duyunca iç çekti.

“Onu tanıyor musun?” diye sordum.

“Evet son derece güçlü ve kaçık bir sürgündür; bir zamanlar ışığın tarafındaydı.” Kaşlarını kaldırıp bana baktı. “Rüyaları değiştirme konusunda çok ustadır. İlahi bir görevi olduğuna inanır ve nereye gitse gerisinde ölüm ve yıkım bırakır. Özellikle Grigori’lere karşı kin duyuyor ve içimizden birçoklarını avladı. İşini bitirecek kadar yanma yanaşmayı başaramadık.” Başını iki

yana sallayıp kaşlarını çattı. “Yalnız hareket ederken bile tam bir baş belasıydı. Şimdi bir de Onyx’le işbirliği yapıyorsa...” Griffin alnını silip ellerini havaya kaldırdı. “Dürüst olmak gerekirse en azından eskiden *biraz* onurları vardı. Işık ve karanlık melekleri birlikte çalışıyorlar ha... Artık fazilet de kalmamış.” Griffin yanımda duran ahşap tahtalardan birini tekmeleyip ikiye ayırdı. Bu yaptığı onu sakinleştirmiş gibiydi. “Haydi. Şu cesede bir bakalım.” Sokağın cesedin yattığı ucuna doğru döndü.

Telefonum çaldı. Açtığımda karşımda bana bağırان Steph vardı.

“Deli misin sen? Az kalsın kalp krizi geçirtecektin bana!”

“Marcus’la konuştun mu?”

“Gecenin bir yarısı onu arayıp sinir ettim mi diye soruyorsun yani? Evet! Bir daha beni ciddiye alırsa çok şaşacağım!”

Öyle rahatlamıştım ki iki büklüm oldum. “Bu harika!” dedim.

“Hayır... Harika değil. Aklımı kaçırdığımı düşünüyor.”

“Peki, o kısım için özür dilerim. Yine de onun iyi olduğuna sevindim.”

“Gerçekten ona benzeyen bir ceset gördün mü?” Sesi soğukkanlı çıksa da hafifçe titriyordu.

“Hayır. Gördüğüm ceset Marcus’tu. Şu an açıklayamam bunu. Seni sabah ararım.”

“Şu aralar etrafında cidden tuhaf şeyler oluyor. Biliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Eh, güneş çıkınca ara beni.” Seslerden yatağına döndüğünü anladım. “İyi geceler.” Telefon sustu.

Griffin’in yanına döndüğümde cesedin üzerine abanmış, telefonu kulağında bir temizlik ekibi ayarlıyordu bile. Aniden içimi kötü bir his sardı. Telefonunu kapatıp başını ellerinin arasına aldı; derin derin nefes alıyordu.

“Adı Angus’tı. Yüz yıldan uzun bir zamandır Grigori’ydi. O benim...akıl hocamdı. Dostumdu.”

Boğazıma düğümlendi. Yutkundum. Çekingence “Griffin?” dedim. Gözleri bana çevrildi.

“Ben... Ellerimde kan vardı. Burada olduğumu fark ettiğimde kanlar içindeydim. Bilmiyorum... Yoksa... ben mi...” Aklımdaki olasılığa inanmasam da işin aslı bir ara zaman mefhumunu yitirmiş, kendime geldiğimde de ayaklarımın dibinde bir ceset bulmuştum.”

“Onu senin öldürdüğünü mü düşünüyorsun?”

“Evet,” dedim.

“Hayır. Bu sürgünlerin işi. Konsantre olursan geride bıraktıkları enerjiyi hissedeceğinden eminim.”

Konsantre olmama gerek kalmadı. Enerjiyi zaten hissetmiştim ama yine de soruyu sormak zorundaydım.

Griffin’in sesinde dostunu kaybetmenin acısı vardı. Ona biraz zaman verip sokağın ortasındaki kasanın başına döndüm.

Başka Grigori’ler de bulunduğumuz yere geldiklerinde hâlâ orada oturuyor, boş gözlerle bakmıyordum. İçlerinden bazılarını son cinayet mahallinden hatırlıyordum. Bunun rahatlatıcı bir yanı vardı; varlıkları içimde köpüren yeni gücü sakinleştirir gibiydi. Herhalde bu gelenler temizlik ekibiydi. Yanımdan geçerken birkaçı başıyla selamlayarak beni kendilerinden biri olarak gördüklerini belli etti.

Magda ve Lincoln aynı anda geldiler. Belli ki birlikte gelmişlerdi ama bu durum beni umduğum kadar rahatsız etmedi. Sanki kıskançlığım sansürlenmiş gibiydi. Düşündüğümde Lincoln’a olan hislerim sanki bastırılıyordu artık; elbette öfke hariç. Bunu olaylarla başa çıkma mekanizmalarıma yoruyordum; her şeyin Lincoln’a bir şekilde bağlandığı şu günlerde hislerimi hasıraltı ediyordum.

Magda bana gönülsüzce el sallayıp Griffin’in yanına giderken

Lincoln benimle konuşmak için yanıma geldi. *Evet*, Magda'nın sevgisini cidden hissediyordum.

Lincoln çekingence "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," desem de ellerim hâlâ titriyordu.

"Gerçekten Angus mıydı o?"

"Griffin öyle dedi."

Lincoln fısıltıyla küfretti.

"Onu sen de tanıyor muydun?"

"Evet, işin aslı seni onunla tanıştırmayı ümit ediyordum. Birçok korkunç olaydan sağ çıkmıştı. Kim yapmış bunu?"

"Onyx ve Joel," sözleri ağzımdan kaçiverdi.

Lincoln'ın kaşları kalktı. "Birlikte mi?"

Başımı salladım. "Beni bir çeşit çarpık kâbusun içine çektiler; kendime geldiğimde buradaydım. Bunu yapan onlar olmalı. Basbayağı, düpedüz psikopat onlar."

"Eh en azından sürgünlerin gerçekte nasıl olduklarını anlamaya başlıyorsun."

Phoenix'e dil uzattığı gözümünden kaçmamıştı ve hemen savunmaya geçme ihtiyacı duydum. Lincoln'a en iyi "ne düşündüğün umurumda değil ve sana sinir oluyorum" gülümsememle karşılık verip ayağa kalktım. "Bütün gece uyumadım. Bir taksi çağıracağım. Griffin'e söyle onunla yarın görüşeceğim."

"Öylece gidiyor musun?" Lincoln kollarını şaşkın bir ifadeyle iki yana açtı.

"Evet. Yorgunum Linc ve seninle tartışmak istemiyorum. Uyuyacağım. Griffin'in bana ihtiyacı olursa telefon eder." Ardından gazeine "Meraklanma, eminim kendini yalnız hissedersen Magda elini tutacaktır," diye ekledim.

Oradan kaçıp gitmek için topuklarımın üzerinde döndüm. Bir taksi tanrının bir lütfü gibi yanımda durdu ve gidişime daha da dramatik bir etki kattı.

Otuz Birinci Bölüm

*"Biliyorsun ki senden nefret ediyorsam
bunun nedeni seni ruhumu yerinden sökecek kadar
büyük bir aşkla sevmemdir."*

Julie de Lespinasse

Birkaç saatlik uykunun ardından yataktan çıktım. Hayatımı kontrol altına almaya kararlıyım; insanların beni itip kakmalarından bıkmıştım. Artık bir Grigori'ydim ve neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Özellikle de sürgün meleklerden oluşan bir hayran kulübüm varken.

Griffin'i beklerken epey çamaşır yıkayıp daireyi yakında gelecek olan temizlikçiler için biraz topladım. Steph'i arayıp af dilemeyi düşünsem de vazgeçtim. Henüz vakit erkendi ve gün ortasından önce onunla görüşürsem onu kasten rahatsız ediyormuşum gibi görülebilirdim. Daha da dibe batmayı göze alamazdım.

Mutfağa döndüğümde telefonuma mesaj geldiğini gördüm.

Griffin kendisine eşlik etmemi istedi. Umarım sakıncası yoktur. Linc.

Telefonumun saatine baktım; her an gelebilirlerdi. Ne duygusal ne de fiziksel açıdan hazırlanacak vaktim yoktu. Başımı ellerimin arasına alıp kahkahaya benzer bir ses çıkardım. İşler bundan daha da delice bir hâl alabilir miydi?

Zil çalınca kapıya bakmadan önce aynaya gittim. Kapının diğer yanında sadece Griffin bekliyor olsa aynayla vakit kaybetmeyeceğimi biliyordum *Hay lanet.*

Duraksadı; kendimi Lincoln'ı görmeye hazırladım. Ona ne kadar öfkelensem de görünüşünün beni hâlâ etkileyeceğini biliyordum. Hep etkilemişti. Kapıyı açtım ve yeşil gözleri bana çevrildi; benimkiler de ona ve... Hiçbir şey olmadı. Nihayet etkisinden kurtuluyor muydum yoksa?

Onlara kahve hazırladım; sadece Griffin'e kahvesini nasıl istediğini sordum. Lincoln'a binlerce kahve yapmıştım ve çok az sütlü double shot espresso sevdiğini biliyordum; şeker isteyip istemediği sorulduğunda ise aslında iki şekerli sevmesine rağmen tek şeker istediğini söylerdi.

Kanepeye oturduğumda Lincoln'ın gözlerini bana diktiğini fark ettim. Şaşırmış bir hali vardı.

"Buna şeker koydun mu?" Az önce yudumladığı kahveye işaret etti.

"Hayır," dedim; ben de en az onun kadar şaşırmıştım. Ayağa kalkmaya yeltensem de Lincoln benden önce ayaklanıp başını bana doğru salladı.

"Dert etme. Ben alırım," dedi.

Griffin havadaki gerilimi fark etti. "Bakın, siz ikiniz on iki yaşında çocuklar gibi davranacaksınız bu iş yürümez. Belki fark etmemiş olabilirsiniz ama *biz* şu an büyük bir sorunla uğraşıyoruz."

Suçlu suçlu yere baktım.

Lincoln arkamdan "Özür dilerim Griff," diye seslendi. "Aramız iyi, değil mi Violet?"

Sesinden zorla böyle söylediğini anlayabiliyordum.

"Harikayız," dedim; dönüp gözlerimi kıstım. İçimden Lincoln'ın on iki yaşındakilerin nasıl davranacaklarını anımsayamayacak kadar yaşlı olduğunu söylemek gelse de kindar çenemi tuttum. Öyle söylemek yerine Griffin'e döndüm. "Ben de özür dilerim." Ebeveynimden azar işitme hissi nadiren tattığım bir histi. Griffin'in güvenini sarstığım için hayal kırıklığı içindeydim.

Geçen gecenin ayrıntılarını gözden geçirdik ve her şeyi tüm ayrıntısıyla onlara anlattım. Lincoln beni hayretle dinliyordu. Bu hali beni rahatsız etmedi; bana da her şey en az ona göründüğü kadar gerçek dışı geliyordu. Griffin dikkatle beni dinledi ve ben gece olanları tamamen aktarana dek hiç araya girmede.

“Sanırım zihnini kurcalanmış,” dedi Griffin.

“Ha?”

“Bir Grigori olarak savunmanın daha güçlü olması gerek. Şu ana dek gördüğümüz güçlerine bakılacak olursa onların rüyalarına, imgelemine nüfuz etmelerine engel olmakta güçlük çekmemen gerekiyor. Ancak bir şekilde güçlerini zihnini bulandırmak için kullanıyorlar.”

“Anlamıyorum. Bir kez Grigori olduğumda güçlerimin beni koruyacağını sanıyordum. Bana o psikopatların ne zaman isterlerse dünyalarımı işgal edebileceklerini ve beni cesetlerin yanına göndereceklerini mi söylüyorsun?”

İçimden bir şeyler fırlatmak ya da ağlamak geliyordu. Bu kadarını kaldıramıyordum. Çektiğim onca sıkıntı bile yeterli gelmemişti. Lincoln bir süre oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandıktan sonra duruldu. Bir an için bana yanıma gelecekmiş gibi geldi. Bunu yapmasını istediğimi düşündüm ama yapmadığı için de rahatladım.

“Nasıl olduğunu bilmiyorum ama savunmanı kullanmanın önünde bir engel var gibi. Lincoln’ı bu yüzden getirdim.” Griffin ayağa kalktı. “Eşyaları ayak altından çekebilir miyiz?” diye sordu.

Dudağımı büktüm. “Neden?” Göz ucuyla bakınca Lincoln’m muzipçe gülümsediğini gördüm.

Griffin kanepeyi geri itmeye başladı. “Becerilerinden bazılarını deneyeceğiz. Sonra başka sorunlar olup olmadığına bakabiliriz. Yani biraz dövüş eğitimi yapacağız. Ara sıra sertliğin dozunu kaybettiğinden... en iyisinin ateş hattına Lincoln’ı koy-

mak olduğunu düşündüm çünkü onu mükemmelen iyileştirebiliyorsun.” Griffin de gülümsüyordu.

Ayağa kalkıp sandalyemi geri ittim. “Bana uyar,” dedim. Yeni güçlerimi test etme düşüncesinden keyiflendiğimi gizlemeye çalışsam da yapmamıştım. Lincoln’a olan bastırılmış öfkemi çıkarmamın keyfi de cabasıydı.

Aman ne hoştu; hepimiz gülümsüyorduk. Sanırım bu bir ilerlemeydi.

Tüm eşyaları duvara yaslayıp kendi küçük arenamızı kurduk. Griffin bize genel kurallardan bahsetti. Basitçe benden hem darbeler indirmemi hem de darbe almamı istiyordu; böylelikle hem gücümü hem dayanıklılığımı sınayacaktı.

Lincoln’la karşı karşıya dikilip bekledik. Gülümseyip omuz silkti. “Vur bakalım bana Violet. Bakalım yumruk atmayı öğrenmiş misin.”

Bu kadarı bana yetmişti. İçimdeki gücü çekip yumruğumu önce karnına sonra yüzüne indirip onu birkaç adım gerilettim. Eskiden olsa bu yaptığımdan utanırdım ama o an hiçbir şey hissetmiyordum. Güçlü ve hızlıydım ama o da öyleydi.

Saniyeler içinde yeniden pozisyon aldı; hızı inanılmazdı. Kaykılıp ayağını savurdu ve darbe tam karnıma indi. Geriye sendelerken yere devrilmediğime şaşıtm.

Lincoln’ın beni ihtiyatla izlediğini fark ettim. “Korkak olma Lincoln! Buraya beni sınamaya geldin, öyleyse sına!” diye haykırdım; artan düşmanlığımı hiç gizlemiyordum.

Gözlerini devirse de hemen ardından öne çıkıp yüzüme bir darbe indirdi. İlk denemesinde başarılı olsa da ikinci hamlesinden kaçtım; kendime savunmanın da en az saldırı kadar önemli olduğunu hatırlatarak. O andan sonra maç gerçekten başlamıştı.

Birbirimize darbeler savurduk; ona karşı bana öğrettiği her

hamleyi kullandım ve elime geçen her şeyi fırlattım. Çeviktim ve bedenim ben yapacağım hamleyi düşünür düşünmez zihnimin sözünü dinliyordu; çok eğlenceliydi. İnanamasam da gücüm ve dayanıklılığım sayesinde iyi bir iş çıkarıyordum. Yaptıklarım... doğal geliyordu.

Lincoln'm bana indirdiği darbelerin ardından hastanenin yolunu tutmuş olmam gerekirdi. Gerçeküstüydü bu ama bedenimde adamakıllı acı bile hissetmiyordum. Antrenmanlarımızda Lincoln'a yaptığım hiçbir şeyin etki etmemesine şaşmamalıydım. İkimiz de sert darbeler indirsek de kendimi tutuyordum ve ben kendimi tutarsam o da aynını yapıyordu.

Farklı bir strateji izlemeye karar verdim. Bir anda geri adım atıp güldüm. Şaşkın gözlerle bana baktı.

"Ne?" diye sordu; biraz nefes nefese kalmıştı.

Kahkahalar arasında konuştum. "Hiçbir şey... Sadece daha güçlü olacağını düşünmüştüm." Hiç etkilenmemişim gibi konuşmaya çalışıyordum.

"Bugün gereken neyse onu yapıyoruz," dedi Lincoln. Sesindeki büyülenmeyi fark etmiştim. Abartılı davrandığımı düşünüyordu. Yeniden kıkırdamakla yetindim.

"Bunu sen istedin Linc! Güçlü olmamı, bir Grigori olmamı istedin. Şimdi sorun ne? Beni incitmekten endişe etmiyorsun, değil mi?" Sözlerim iğneleme doluydu.

Lincoln başını iki yana sallayıp beklediğim tepkiyi verdi. Teslimiyet içinde "Peki, Violet," dedi. "Ne kadar güçlüymüşsün görelim."

Durup düşünmedim, *duramadım*. Tüm gücümü yumruğumda toplayıp Lincoln'ın göğsüne yönelttim. O yumrukta ona karşı duyduğum tüm nefret ve öfke vardı.

Göremediğim kadar hızlı bir hamleyle Lincoln elimi yakaladı ve darbenin etkisini soğurarak durdurdu. İnanılmaz gücü

karşısında ağzım açık kaldı. Elimi şaşırtıcı bir nezaketle tutan elini çekti.

Griffin ikimizin arasına girdi. “Yeter. İstedığımızı aldık. Güçlüsün Violet, özellikle de bir çaylağa göre. Lincoln’ı böyle terletebilen az kişi gördüm bugüne dek. Senin problemin saldırıda değil.”

Geri adım atıp olanları gözden geçirmeye çalıştım; özellikle de kendi tavrımı ve nefretimi. Kendimi kontrolsüz hissetmeye başlamıştım. Asıl soru şuydu: Kontrol bende değilse kimdeydi?

Mutfak tezgahının arkasında yüzünü yıkayan Lincoln’a baktım. Kendisine baktığımı sezince gözlerini bana çevirdi. Gözlerimiz buluştuğunda kısacık bir an için yüzündeki acıyı gördüm. Yüzünün yan tarafında morluklar oluşuyordu.

Morluklara işaret ettim. “Şunları iyileştirmeye çalışabilirim.”

Bunun aslında bir barış teklifi olması gerekiyordu ama iş işten geçmişti. Yüzünü kurulamakta kullandığı havluyu yere attı. “Unut gitsin. Havamda değilim.”

Ne kastettiğini anlamam birkaç saniye aldı. Fark ettiğimde ise yüzüm utançtan kızardı. “Ben... Ben öpüşme teklif etmiyordum... Bunu kastetmemiştim.”

“Dediğim gibi. Unut gitsin.” Onun da bendeki çürükleri iyileştirmeyi teklif etmediğini fark ettim.

Griffin’e “E, şimdi ne olacak?” diye sordum. Alnını ovuşturdu; bezginliği yüzünden okunuyordu. Gözlerinin altındaki halkalar daha da koyulaşmıştı.

“Bilmiyorum. Son saydığımda Joel ve Onyx’le birlikte yaklaşık on beş kişilik bir güçleri olacak. Bu kadar sürgünle başa çıkmak zor, özellikle de usta Grigori’leri kaybederken. Bizi tek tek avlıyorlar ve bunu da göstere göstere yapıyorlar.”

“Bu yüzden mi dün gece beni cesede... Angus’a yönlendirdiler?”

“Kısmen, sanırım.”

Lincoln araya girip “Griffin,” dedi, “Violet’i hedef almalarının

bir nedeni var. Onndan korkuyorlar ama dün gece yaptıklarının tek getirisi bize onun güçlerinde bir sorun olduğunu fark ettirmek oldu. Sorunun nedenini bulmamız gerek.”

Savunmacı bir tonla “Belki defoluyumdur,” dedim. Lafıma aldınış etmeden yokmuşum gibi davranmaya devam etti. Kendini dizginleyişi etkileyici ama bir o kadar da asap bozucuydu.

Griffin bir kez daha araya girip “Her halükârda,” dedi, “belki de bunun yeniden olmaması için yanına birini versek iyi olacak. Lincoln? Bu gece onunla kalabilir misin?”

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. “Olmaz!”

Lincoln buruk bir kahkaha atıp yine başını iki yana salladı. Bu hareketi bana kendimi beş yaşındaymışım gibi hissettirdi.

Kendimi toplamaya çalışarak “Hım... Demek istediğim...” diye lafa girdim, “bu gece için başka planlarım vardı.”

“Dışarı mı çıkacaksın?” Lincoln bu sözleri sessizce söylese de sesinden kararımı onaylamadığı apaçık belliydi.

“Evet. Yani... Steph beni bu gece dışarı çıkmaya ikna etti. Hayatıma biraz denge getirmem şart.”

“Steph ve denge mi? İkisini bir arada görmeyi çok isterim doğrusu. Bundan ona olanları anlattığını çıkarıyorum.”

Bir Grigori’nin ne olduğunu diğer insanlara anlatmasına izin verilip verilmediğinden hâlâ emin olmasam da kimse bana yasak olduğunu da söylememişti. Omuz silktim. “En iyi dostumdan sır saklayacak değildim.”

Ses çıkarmadı. Bana hislerini –yine– incitmiş olabilirim gibi geldi. Ona söylediğim nefret dolu sözlerden bazılarının onu nasıl da etkiliyor olabileceğini giderek daha fazla fark etmeye başlamıştım. Tabii bunun beni konuşmaktan alıkoyacağı yoktu. Önceki gün Steph ve Phoenix’le konuştuktan sonra Lincoln’a olan öfkem tavan yapmıştı.

Lincoln “Benim durumum farklıydı,” diye mırıldandı.

Tek kelime daha etmedim. Griffin de aramızdaki tartışmaya bulaşmadı. Onun Steph'e hakkımdaki gerçeği anlatmama itiraz etmediğini görünce rahatlamıştım. Bu konuda herhangi bir söz söylemek yerine dairemde dolanmaya ve sanat eserlerine göz atmaya başladı. Oturma odasındaki, en sevdiğim fotoğraflardan birinin önünde durdu. Fotoğrafta gecenin zifiri karanlığında bir şimşegin silüetini aydınlattığı açık bir arazi ve uzaklarda küçük, beyaz bir bekçi evi vardı. Griffin'in fotoğrafın güzelliğini takdir etmesine sevinmiştim.

Nihayet Lincoln sessizliği bozdu. Soğuk bir sesle "Yine de yanında birinin olması gerek," dedi.

Ona sertçe "Sorun yok. Phoenix geliyor," karşılığını verdim.

Tartışmada belden aşağı vurmaktaki hevesim beni öyle şaşırtmıştı ki hayretimi gizlemek için kirli fincanları bulaşık makinesine doldurmaya koyuldum. Durup tezgâhın kenarını kavramam gerekti. Tezgâhı çok sıkı tutuyor, bunu utançtan mı yoksa kendimi zaptetmek için mi yaptığımdan emin olamıyordum. Bir yanım Lincoln'ı incittiğimin farkında olsa da hâlâ canını yakmak istiyordum. *Senin bir tahtan eksik Vi, büsbütün keçileri kaçırdın!*

Griffin yanımıza döndü. "Yarın uğrak yerlerimizden birine gidip Joel ve Onyx'in izini bulmaya çalışacağız," dedi.

Daha o sormadan "Orada olacağım," dedim.

"Olacak mısın?" Lincoln şaşırmış gibiydi.

"Bir şekilde bu noktaya geldim Lincoln, ben buyum artık."

"O zaman karar alınmıştır," dedi Griffin. "Senin için sakıncası yoksa Violet, birimizin en azından bu geceye dek yanında kalması iyi bir fikir olabilir."

Griffin'e bir bakış atıp iç çektim. Bir koltuğun sırtına abanmıştı; yorgunluktan başını güçbelâ dik tutuyordu. Lincoln bir bar taburesine oturmuş, ben hariç her yere bakıyordu. Yan yana

gelmemizi en az benim kadar istemediği hissine kapıldım.

Başını kaldırmadan “Ben burada kalırım,” dedi.

Lincoln’ın kalmasını istemediğimi söyleyecek olsam Griffin’in bana kendi evinde kalmamı teklif edeceğini biliyordum. “Peki,” diye homurdandım.

Griffin’in yanımdan kaçışı komik denecek kadar hızlı oldu; eskiden olsa Lincoln ve ben buna gülerdik.

Oysa artık tek yaptığımız dairede huzursuzca gezinmek, kendimize belirlediğimiz alanın ötesine geçmekten sakınmak ve uzunca bir süre hiç konuşmamak oldu. Nihayet koridorda yetmiş dört defa gidip gelmesinin ardından –evet, sayıyordum– geri döndü ve ben kahvemi yudumlarken karşımdaki kanepeye oturdu.

“Tüm bunlarla tek başına başa çıkmak zorunda olmadığını biliyorsun. Sana yardım etmemize izin verebilirsin. Biz de senin geçtiğin yollardan geçtik.”

Savunma güdüm daha ben fark etmeden şahlanıverdi. “Evet ve herhalde bir Grigori olduğunu öğrendiğinde görev aşkıyla imtihanlara koşmuşsundur.”

“Aslında öyle olmadı.”

Ağzımı bir daha açarsam ne çıkacağından çekinerek daha fazla konuşmadım. Lincoln ayağa kalkıp terasa açılan sürmeli kapıyı açtı. Ben de peşinden dışarı çıktım. Aslında bir an bunu yapmamayı düşündüm; kendimi kaybedip onu terasın kenarından aşağı atabilirim diye korkuyordum. *Bunları düşünen ben olamam.*

“Grigori olduğumu öğrendiğimde annem henüz hayattaydı ama hastaydı ve işlerini yürütmekte zorlanıyordu. Griffin beni buldu ve bir anlamda kanatları altına aldı. Başta anlattıklarını önemsemedim. Onun bir tarikata katılmam için beynimi yıkmaya çalışan bir tür vaiz olduğunu düşünmüştüm.”

“Doğruyu görme yeteneğini üzerinde kullanmadı mı?”

“Nihayetinde. Zorunlu kalmadıkça bu özelliğini kullanmaktan hoşlanmaz. Bunu yaptığında ise algıları sezmeye başlamıştım. Senin gibi olmasa da o dejavu hissini yaratacak kadar. Buna Griffin’in gücünün eklenmesi gözlerimi açıp etrafımda olup bitenleri görmemi sağladı.”

Gözlerini yere dikti; dirseklerini tırabzanın üzerine koyup kahve fincanını ellerinde çevirdi. “Bir sürgünle ilk karşılaşmam içlerinden birinin annemin şirketine sızdığını fark ettiğimde gerçekleşti. Annem kanser hastasıydı ve sürgün cazibesini kullanarak ve annemin imgelemeni kontrol ederek onu kazancını farklı alanlara yönleltmeye ikna etti. Bir zamanlar çocuklara ve evsizlere yardım eden hayır kurumlarına bağış yapan şirket bir savaş ve silah finansörüne dönüştü. Annem ve tüm şirket doğru nedenlerden ötürü doğru seçimleri yaptıkları sanrsı içindeydi. Yalanları ve düzenbazlığı göremiyorlardı. Özüm sayesinde ters giden bir şeyler olduğunu fark etmiştim. Magda ve Griffin geri kalan her şeyi anlamama yardım ettiler.”

“Bu yüzden çocuklara yardım eden kurumlara hâlâ bağış yapıyorsun.”

“Annem hayatta olsa bunu isterdi.”

“Öyleyse... Bu olayın ardından güçlerine uyandın mı?”

“Evet ama ben bunu yapana kadar iş işten geçmişti. Annemin kanseri yayılmıştı; ölüyordu. Sürgün onun zihnini ve ruhunu tamamen zehirlemişti. Ben imtihandan döndüğümde sürgün ortadan kaybolursa da vereceği zararı vermişti. Annem bir ay sonra öldü ve ben... Ben onu koruyamadım.”

Lincoln kahvesinin yüzeyine geçmiş gösteren bir aynaymış gibi baktı. Kalan kahvesini terasın kenarından aşağı döktü ve kanepeye döndü. Karşısına oturdum.

“Bu yüzden bir Grigori’yim. Bu yüzden yaptığım işe inanıyorum. Kimse bir başka varlık tarafından kontrol edilmemeli. Öz-

gür iradeye sahip oluşumuzun bir nedeni var.”

Ona ne kadar üzüldüğümü söylemek, bana yaptığı gibi uza-
nıp onu teselli etmek yerine dizlerimi göğsüme çekip kollarımı
bacaklarıma doladım ve tek kelime etmedim.

Bir süre sonra Lincoln televizyonu açtı ve ondan uzak dur-
mak için kendimi banyoya kapattım. Küvetin kenarına oturdum
ve duşu açıp dakikaları saydım. Nihayet banyodan çıktığımda
Lincoln gitmişti. Masanın üzerinde bir not vardı.

*Phoenix’le görüşene dek başının çaresine bakabileceğinden emi-
nim. Sonra görüşürüz.*

Otuz İkinci Bölüm

"Ardından gerçeği bileceksiniz..."

John 8:32

Steph'in kendine has kapı çalışını işittiğimde makyajımın son rötuşlarını bitirmek üzereydim.

Steph beni yeni giysilerimle görünce "Hay İsa'nın anası! Çok seksi olmuşsun!" dedi.

Kendimden emin bir şekilde gülümsedim. "Bundan böyle hep dinle ilgili yakışıksız ifadeler mi kullanacaksın?"

"Bana ne uyarsa onu yaparım." Omuz silkip elini bana doğru salladı. "Bir açıklama bekliyorum."

Yeniden aynaya baktım. Dar, siyah kot pantolon; göğüs dekolteli, ipek işlemeli bir bluz ve siyah, parlak ayakkabılar. Bu kesinlikle genellikle tercih ettiklerimden çok daha dikkat çekici bir kılıktı. İnkâr demezdim; imtihanlardan ve gücün bednimde gezindiğini hissettiğimden beri kendime olan güvenim artmıştı. Kibirlice de olsa güçlü bir Grigori'ye dönüşmek bana yepyeni bir hava katmıştı.

Aklıma ancak "Görünüşümü değiştirmemin zamanı gelmişti," demek geldi.

"Eh, bak ona şüphe yok. *Muh-te-şem* görünüyorsun." Beni tepeden tırnağa süzüp daha dikkatli inceledi. "Bir tek sorun var."

“Ne?” dedim. Sorun bulup çıkarmakta Steph’in üzerine yoktu.

“Bunlar,” dedi; bileklerimdeki gümüş bileziklere dokundu. Yeni giysiler ve saç modeline ilaveten bileklerimdeki izleri örtmek için bilezikler almıştım. “Bunlar olmadan daha iyi görürsün.” Kaşlarını kaldırsa da yüz ifadesi yumuşadı. O an neler hissettiğimi anlaması çok da zaman almadı.

“İnsanlar fark eder,” dedim; yere bakıp çantamın içindekileri düzenlemeye başladım. “Bütün geceyi bileklerime bahaneler bulmakla geçirmek istemiyorum.”

“Kimse fark etmez; hem fark etseler bile havalı bir dövme falan deyip geçiştirebilirsin. Güven bana!”

Şüpheli bir ifadeyle Steph’e baktıktan sonra onu memnun etmek için bilezikleri çıkardım. Ancak kapıdan çıktığımızda izleri örtmek için bilezikleri yeniden koluma geçirdim.

Hades’e vardığımızda upuzun bir kuyrukla karşılaştık. Steph bizi bekleyen Marcus’u gördü. Marcus mokasen ayakkabılarla tamamlanmış pahalı ama klasik ve sade kılığıyla hoş görünüyordu. Steph’in biraz çılgın tarafları olsa da erkek arkadaşlarını oturaklı tiplerden seçerdi. Sanırım iki iyi dost olmamızın bir nedeni de buydu; asla oğlanlar için birbirimize düşmezdik. İkimiz Marcus’a yaklaşırken Steph beni dirseğiyle dürttü.

“Marcus melek olmayabilir ama bu bir kıza cenneti tattırmayacağı anlamına gelmiyor.” Güldük. Kolumu koluna doladım. Çok geçmeden ikisi birbirlerine yaklaşacaktı; tabii İncil’in kıstaslarına uygun bir şekilde.

Jase sözünü tutmuş, isimlerimizi kapıya yazdırmıştı. Kuyruğun yanından geçip dosdoğru içeri girmek çok hoş bir duyuydu.

Restoran bölümü gece için kapanmış, insanların tavanından düzinelerce avizenin sarktığı mekânda dikilip içki içmeleri ve dans etmeleri için masalar kaldırılıp yer açılmıştı. Ancak

bu aynı zamanda partinin sadece on sekiz yaşın üzerindekiilere açık olduğu anlamına geliyordu. Jase kapıya adımızı yazdırdığı için içeri girmek sorun olmamıştı ancak bardan içki ısmarlayıp dışarı atılmanın gereği yoktu.

Marcus görev bilinciyle hepimize içki aldı ve kalabalığı yararak yanımıza geldi. İçerisi insan kaynıyordu; mekânın atmosferi bir harikaydı. Bir değişiklik yapıp eğlenceye katılmak bana iyi gelmişti. Steph bana mojito'sundan bir yudum tattırdı. İçki zehir gibiydi ama Steph onu meyve suyuymuş gibi içiyordu. Gecenin sonunda onu eve sürükleyerek götürdüğümü hayal ettim. Steph benim sadece kola içmem karşısında dehşete kapıldı. Kontrolü elden bırakmaya niyetim yoktu.

Steph rekor sürede mojito'sunu bitirip kokteyl listesinden bir başka karışımı denemek için Marcus'u bara gönderdi.

Yüksek sesli müziği bastırmaya çalışarak "Sana hiç hayır dediği oldu mu?" diye bağırdım.

Steph bana "Marcus harika, değil mi?" diye bağırdı; kendisine takıldığımın farkında bile değildi. Onu suçlayamazdım, gerçekten mutluydu; gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim. Steph "Meleğin birazdan burada olmazsa," diye ekledi, "Lincoln gibi bir belalı daha olacak."

Anlamaz gözlerle ona baktım.

"Ah, Vi, buradaki hemen her erkeğin –tabii Marcus hariç– sana hayran hayran baktığını fark etmiş olmalısın."

Odaya bakındım. Abartıyordu ama gerçekten gözlerini bana diken birkaç adam vardı. Utançtan kızarsam da kendimi tutamayıp gülümsedim.

Açık kapıdan içeri bir esinti geldi. Sonra hissettim. Elma tadını, titreşen enerjiyi, deli gibi uçuşan kuşları. Algılar tüm duyularıma akın etse de bu kez uyanma öncesindeki halimin aksine kontrol bendeydi. Algıların yerlerini değiştirebiliyor,

kimisini öne çıkarabiliyor, kimisine odaklanabiliyor, kimisini ise geri plana atıp susturabiliyordum. En önemlisi ise kimden kaynaklandıklarını biliyordum. Bir Grigoî'nin varlığını sezdiği sürgünün *kim olduğunu* bilmesinin normal bir durum olmadığından gayet emin olsam da sıradan olmadığımı kabul etmeye başlamıştım.

"Phoenix burada," dedim.

"Nerede?" Steph çevresine bakındı.

"Yakınlarda. Onu hissedebiliyorum."

"Onu *hissedebiliyor musun?*" Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Arkama döndüğümde Phoenix karşımdaydı. Endişeli bir hali vardı. Gülümsememle yüzündeki gerginlik kayboldu. Elini yanağıma görürdü. Bana dokunmasıyla bedenim ona doğru eğildi ve iki büklüm olup kendimi ona bıraktım.

"Seni özledim," dedi Phoenix.

Ona ancak "Ben de," diyebilirdim.

Gözleri aşağı çevrilip yeni görünüşümü inceledi. Bana olan arzusunu dışa akıtıyordu ve bunu kasten yaptığını biliyordum. Gözleri bileziklerin ışıldadığı bileklerimde durdu. Bir şey söylemedi. Nihayet gözlerini benden Steph'e çevirdi. Steph'in yüzündeki huşu dolu bakışı fark etmesi çok da zaman almadı.

Bir yandan nefes vererek "Ah," dedi. "Sanırım sana anlatmasına şaşmamam gerek."

Steph ayağa kalktı; neredeyse hipnotize olmuş bir halde gözlerini Phoenix'e dikti.

"Steph." Onu dirseğimle dürttüm. İrkilip kendine geldi.

"Özür dilerim, sadece, artık bildiğim için bana bir kulüpte bir *melekle* yan yana durmak çok tuhaf geliyor."

Phoenix hafifçe gülümsedi. "İnan bana, bu o kadar da ilginç değil."

Marcus'un ellerinde yeni içkilerle dönmesiyle melek konusu kapandı. Phoenix'in rahat bir nefes aldığını görebiliyordum.

Saat on olduğunda Steph ve Marcus bir içkiden çok daha fazlasını içmiş haldeydiler. Dans pistine kendilerini rezil edecek hareketler yapmalarını yüzümü buruşturarak izledim. Nostaljik seksenler kıyafetleri neyseydi de seksenler dansları yapmaları...

Phoenix'le köşedeki bir kanepeye oturduk ve arkamıza yaslanıp birlikte olmanın tadını çıkardık. Grigori'lerden ve meleklerden mümkün olduğunca bahsetmemeye çalıştık. Bana 1901'de Everest Dağı'na "tırmanışını" anlattı. Zirvede durup sessizliğin ve manzaranın tadını çıkarmasa yolculuk yalnızca birkaç saniyesini alırdı. Anlattıklarını soğukkanlılıkla dinlemeye çalışsam da biri size kahrolası dağa insanların ilk tırmanışından 50 küsur yıl önce çıkmış olduğunu söylediğinde ağzınızın şaşkınlıktan açılmasına engel olamıyorsunuz. Ha, tabii bir de...yaşının yüzün hayli üzerinde olduğu da besbelliydi!

Phoenix iyice yanıma sokuldu. Parmaklarını bacağımdan yukarı gezdirdi. İmalı bir tonla "Düşünüyordum da..." dedi. Bedenim ürperdi. Her dokunuşunda geleceğimi Lincoln'la paylaşmayacağımdan ve onu affetmemin söz konusu olmadığından daha da emin oluyordum. Phoenix bana beni nasıl etkileyebildiğini, beni nasıl benden alabildiğini hatırlatmıştı. Nefesim önce kesilip sonra hızlandı. Onun getirdiği mutluluğa sığınma düşüncesi kesinlikle heyecan vericiydi. Buna karşın bedenimin ona doğru meylediğini hissederken aklıma tuhaf bir şekilde Onyx'in ve Joel'un güçleriyle beni tuzağa düşürdükleri geldi. Duyularım keskinleşti.

Aniden "İstediğimde seni nasıl bloke edebileceğimi öğrenmek istiyorum," deyip romantik havayı bozdum.

Phoenix kaskatı kesildi. "Neden?"

“Güçlerimi nasıl kullanacağımı öğrenmem gerek. Anlaşılan bir tür kusurları var.”

Phoenix'in tereddüt ettiğini gördüm ve neden bana yardım etmeye çok da hevesli görünmediğini merak ettim. Tam ona bunu soracakken yüzünde tehlikeli bir gülümseme belirdi. “Bu teoriyi *adamakıllı* sınamamız için buradan ayrılmamız gerekebilir.”

Önce gülümseyip sonra güldüm. “Benim aklımda daha çok küçük bir öpüşme vardı,” dedim. Sesim istemediğim kadar gergin çıkmıştı. “Şimdilik,” diye ekledim; ona açıkça hayır demediğimi bilsin diye. Tekrar seks yapmakta acele etmemizin doğru olduğundan emin olmadığımı söylersem onu inciteceğimden endişe ediyordum.

Phoenix bana yaklaştı ve beni süzdü. Tuhaftı; sanki gözlerime bakamıyordu.

“İyi misin? Eğer istemiyorsan...” Cümlemi yarım bıraktım; biraz göstermelik cesaretim varsa o da hızla eriyip gidiyordu.

“İstemediğimden değil. Benim olman için her şeyi yaparım.” Ardından gözlerini benimkilere çevirebildi ve yüzümün yanındaki saçları geriye attı; çenemi iki yandan kavrayan elinin parmakları saçlarımin arasına uzandı. O an onun için ne ifade ettiğimi hissettim. Hemen sonra sözleriyle hissimi doğruladı.

“Sen bir tanrıçasın.”

Beni öptü. Uğuldayan enerji içimde akarken Phoenix duygularının kanallarını açtı ve bir şehvet selini serbest bıraktı. Kendi içimde gücümü bulmak için arandım ve etrafıma bir duvar kurdum; tüm bedenimi hızla dolduran enerjiyi geri itmeye başladım. Yaptığımın doğruluğundan emin olmasam da sadece içgüdülerimin peşinden gidiyordum.

Yavaş yavaş şehvet zayıfladı. Phoenix direncimi fark etmiş olacak ki daha fazla güç uygulamaya başladı. Bu kez içime arzu,

katıksız bir arzu hücum etti. Tüm doğru... ya da yanlış yanlarım arzuya tepki verirken bedenim zihnime hükmetti.

Ellerim Phoenix'in bedenine uzanırken kendimi anın içinde kaybettim. Beni kendisine doğru çekti. Yeniden özümdeki güce çekilip koruma duvarları örmeye başladım. O zaman şehvet ve arzu geriledi ve aralarından sıyrıldığımı hissetmeye başladım.

Özdenetimimi ele geçirmemle gücümün içini görebildim. Gözlerimin önünden bir sabah bir akşam görüntüleri geçerken görüntülerde özümün, ruhumun liflerini gördüm. Bana ait olmayan bir şey liflerin etrafını sarmış, beni boğuyordu.

Hapsedilen bir yanıma aradığımı fark ettim. Bir şeyden kurtulmaya çalışıyordum. Destek almak için yeniden gücümü çektiğimde Phoenix kollarımdan ayrıldı ve konsantrasyonumu bozup beni yeniden gerçekliğe döndürdü. Bir nebze afallamış halde gözlerimi ona diktim. Eli aniden yüzüme gitti ve o an huzur dört yanıma sardı ve geri kalan her şeyi köreltti.

"Beni dışarı ittin. Daha önce kimse yapmamıştı bunu." Yüzümü inceliyor, tepkilerimi değerlendiriyordu. Bu da beni biraz huzursuz etti.

"Phoenix..." Ancak lafımı bitirme fırsatı bulamadım. Konuşmak için ağzımı açtığımda elma tadı içime akın etti. Varlığımın her zerresi tehlikenin yakın olduğunu haykırıyordu.

"Sürgünler."

Phoenix donakaldı. "Olamaz, onları hissedemiyorum..." Arından biraz düşünüp "Kaç kişiler?" diye sordu.

Odaklanıp sayılarını hesaplamaya çalıştım. Daha önce hiç yapmamıştım bunu. "Emin değilim." Ancak melek güçlerimi kullandığımda farklı bir şey hissettim, yeni bir şeydi bu, sanki algılan kendimden uzağa itip çevremi araştırabiliyordum. Bunu birkaç saniye için yapmayı başardım ve bu da sürgünleri bir an için de olsa görebilmemi sağladı. "Çok... Sekiz... Belki daha fazla."

Phoenix'in ağzından daha evvel ondan hiç işitmediğim bir dizi sözcük döküldü. Sonra dişlerini sıkı. "Onları hâlâ sezemiyorum. Ne kadar yakındalar?"

O kadanm söyleyebilirdim. "Hâlâ binanın dışındalar ama buraya varmaları uzun sürmez."

Phoenix ayağa kalktı. "Burada bekle. BİR YERE KIMILDAMA!" diye buyurdu.

Sonra da gitti.

Otuz Üçüncü Bölüm

*“Bir insanın hayatında iki büyük gün vardır;
doğduğu gün ve neden doğduğunu keşfettiği gün.”*

William Barclay

Telefonuma uzandım. Parmağımı hiç düşünmeden hızlı arama tuşuna bastım.

“Violet? Ne var?”

“Buradalar Linc. Sürgünler, bir sürü.”

Lincoln alelacele “Neredesin?” diye sordu. Ön kapısını çarp-
tığını ayaklarının basamakları dövdüğünü işittim.

“Hades’te.”

“Bir yere kıınıldama. Hiçbir şey yapma. Yoldayım.” Telefonu kapattı. Sadece birkaç blok ötede oturuyordu; koşarak gelmesi fazla zaman almazdı.

Çevreme bakındığımda Steph’in Marcus’la dans pistinde olduğunu gördüm. Beni görünce ellerini havaya kaldırıp kendisine katılmamı işaret etti. Onu uyarmayı düşünsem de paniğe kapılmasını istemiyordum. Başımı iki yana salladım. Tekrar denedi ama zorlama bir gülümsemeyle tekrar başımı iki yana sallamamla benden ümidi kesti.

Sürgünlerin yaklaştıklarını hissedebiliyordum. Dışarıda, kapının önündeydiler. Onları bir şekilde görebiliyor, sanki bir tür kızı-lötesi görüşle yerlerini neredeyse tam olarak belirleyebiliyordum.

Konsantre olup sayılarını tam olarak çıkarmaya çalıştım; on kişi olduklarını ve ikisinin çok güçlü olduğunu ve ancak altın auralar olarak tanımlayabileceğim şeylerle çevrili olduklarını fark ettim. Onlara odaklandığımda iğne gibi batan türden bir ürperti bedenimi sardı.

Gücümü Phoenix'i bulmak için kullandığımda tek hissettiğim endişe oldu. Onu hiç sezemiyordum. Nasıl olup da diğer sürgünleri sezerken onu sezemediğimi bilmiyordum; sanki beni bloke etme gücü vardı. Diğerleri ise... Artık içerideydiler; bundan emindim.

Sağ tarafımda yeşil bir "ÇIKIŞ" tabelası görsem de kaçmak istemedim. İlk kez sebebin kendime kaçmayı yasaklamam değil, bunu yapmak istemem olduğunu fark ettim. Kulüp her şeyden habersiz ve savunmasız insanlarla doluydu; tıpkı Claudia gibi. Artık bir Grigori'ydim ve bu da o insanları ancak benim koruyabileceğim anlamına geliyordu. Girişe baktım ama olağandışı bir şey görmedim.

Nasıl oldu da içeri girdiler?

Daha iyi bakınabilmek için ayağa kalktım ve onları gözlemlerimle aramak yerine gücümü onları hissetmeye odakladım. Farkındalık içimi sardı. Odaya giriyorlardı, sakince ve birlikte.

Mor bir sis, milyonlarca küçük ametist kristali odada gezip onları arıyordu. Bu bendim, benim sisimdi. Ancak diğerlerinki gibi çok renkli değil... mordu. Sis odaya çöktü ve sihir örtüsünü kaldırarak gerçeği ortaya çıkardı.

Oradaydılar; en az on kişiydiler ve odanın ortasında ilerliyorlardı. Rüyamdaki gibi bana doğru yürüyorlardı ve onların rüyamdaki üçlü olduğunu biliyordum. Ölüm. Kıyamet. Yıkım.

Gözlerimi kırıştırmamla yine herkes ne görüyorsa onu gördüm. Sanki sürgünler orada değildiler. Sanki içinde bulundukları uzay gerçek değildi.

Gözlerim hâlâ dans eden Steph'e çevrildi. Olanlardan habersizdi. En azından bana güvendenmiş gibi geliyordu ama bunun ne kadar süreceğinden emin değildim. Asıl güç önden giden iki sürgündeydi. Diğerleri de güçlü olmalarına rağmen beni o ikisi kadar rahatsız etmiyordu. Sayılarına rağmen onlarla başa çıkabileceğimi hissediyordum. *Bunun bir faydası olacak da sanki* Vi. Olmazdı çünkü öndeki ikisini düşündükçe endişeden terler döküyordum.

Bileklerim soğuk sıcaklığın etkisiyle zonkluyor, bu his bana amacımı anımsatıyordu. Aklımdan iki düşünce geçti: Keşke hançerimi yatağımın yanındaki komodinde bırakacağıma dar kotuma sığdırmanın bir yolunu arasaydım ve belki de ayağıma daha rahat hareket edebileceğim ayakkabılar geçirseydim.

Kafamı toparlamamla odanın gerçek hali yeniden gözlerimin önünde şekillendi. Mesafeyi kapatıyorlardı ve gözleri bulduğum noktaya odaklanmıştı. Onyx'i seçtim; rahat bir tavırla yürüyor, her adımda bir baston gibi kullandığı kılıcını sallarken etrafına özgüven yayıyordu. Yanında yürüyen diğer sürgünün hareketleri ise daha ölçülü, hesaplı ve kesindi. İkisi bir pilin artı ve eksi kutupları gibiydi. Birbirleriyle hiç uyuşmuyorlardı bile. Rüyamdakinden farklı görünse de –iki yanından uzanan kanatlar ve mavi alevler yoktu– onun Joel olduğunu anlamıştım. Kılıç da taşıyordu ama silahı bir subayın kamçısı gibi koltukaltına kısırmıştı.

Onyx birkaç metre ötemde dururken diğer melekler etrafımızda yarım daire şeklini aldılar. Bizimle diğer herkes arasında duvar oluşturdular. Kiminin üzerinde gündelik kot pantolonlar ve tişörtler, kiminin şık takım elbiseler, kiminin ise demode ve pejmürde giysiler vardı. Dünyada her çeşit moda kurbanının olduğunu bilmek güzeldi. Hiçbiri yirmili yaşlardan daha yaşlı görünmezken birkaçı benimle aynı yaşta görünüyordu. Hepsisi-

nin tek bir ortak noktası vardı; hiçbiri insan değildi ve hepsi patlamaya hazır birer bomba gibi saldırya hazırды.

Kendi kendime moral verici bir konuşma yaptım. Artık senin işin bu, bununla başa çıkmak için gereken güç verildi sana. İşe yaramamıştı. Bir deneme daha yaptım. Tanrı aşkına Vi, burada kapana kısıldın; bu yüzden bu psikopat melekleri nasıl yeneceğini akıl etsen iyi olacak yoksa öleceksin... hem de çok ama çok korkunç bir şekilde! Bu daha etkili olmuştu.

Onyx bana bakıp gülümsedi. "Tek başına mısın?"

"Hayır, bizden çok kişi var etrafta. Sizin için dans pistinden ayrılmaya gerek görmedik," dedim. Korkumu belli etmemek için elimden geldiğince ukala görünmeye çalışıyordum. Onyx ın gülümsemesi daha da yayvanlaştı. Omzunun üzerinden arkasına baktım. Phoenix'in bir an önce geri dönmesi gerekiyordu.

Alaycı bir dille "Emin misin?" dedi. Bana o "senin bilmediğin bir şey biliyorum" bakışını atmasıyla içime bir şüphe dalgası yayıldı. Tepkim karşısında keyiflenip güldü.

"Gelip seni kurtaracak olan melekler mi, Grigori'ler mi?"

"Kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yok."

Yüzünde hâlâ keyifli bir ifadeyle hafifçe belini dikleştirdi. "Kabul etmeliyim ki kendine has bir aura yayıyorsun. Ancak taşıdığın gücü hiç de anlamadığını görebiliyorum. Sürgünlerim gücünü şehrin her yerinden seziyorlardı. Anlaşılan epey büyük bir ayak izin var. Hayli etkileyici. Bizimkiler senden sıkça bahsediyorlar." Yanında dikilen sürgüne baktı. "Öyle değil mi Joel?"

Joel öne çıktı. Üzerine tam oturan, siyah bir takım elbise ve yakası kısa, rahiplerinkine çokça benzeyen; siyah bir gömlek giymişti. Tuhaf bir şekilde bana Nox'tan çok Uri'yi anımsattı.

"Yaratıcı meleğini biliyor musun?" dedi Joel. Aniden kendimi ona yanıt vermek zorunda hissettim; bu öyle güçlü bir histi ki olduğum yerde kalmak zorunda olmasam oradan kaçardım.

Trans halindeymiş gibi bir sesle “Hayır, hiçbir fikrim yok,” dedim. Ters giden bir şeyler vardı.

Joel’un dudakları seğirdi. “Işıktan mısın, karanlıktan mı?”

Kendimi tutamadım. Dürüstçe “Bilmiyorum,” yanıtını verdim.

“İmtihanlarında neler gördün?”

Joel’a doğru bir adım attım; içimde onu memnun etme isteği vardı. “Bir çöl, kılavuzlarım, kum fırtınası, aslan, su, ölüm, hançer.” Kendimi durdurmaya çalışsam da sözcükler ağzımdan dökülüyordu.

Onyx ve Joel bakiştılar. Phoenix bana bazı sürgünlerin insan şeklini aldıktan sonra bile telepatik iletişim kurabilme özelliklerini koruduklarını söylemişti. İkisinin bu şekilde konuşabildiklerini tahmin ediyordum.

Onlar sessizce konuşurken içime yönelip gücüme ulaştım. Gücümün bana ilk verdiği haber Lincoln’ın yakınlarda olduğuydu. Koruyucu duvarlarımı örmeye, sürgünler yeniden zihnimde tecavüz etmeye kalkmadan kendimi korumaya çalıştım. Daha güçlü olmam gerekiyordu. İki sürgün başlarını yeniden bana çevirip beni merakla süzdü.

Onyx güldü. Bunu yaptığına hiç de şaşırmamıştım tabii.

“Gücünü koruman gerek.”

Göz ucuyla Lincoln’ı seçtim, fark edilmeden bana ulaşmak için etrafımızda geniş bir daire çiziyordu. Ardından nihayet gölgelerin arasındaki Phoenix’i gördüm. Parmağını dudaklarına götürmesiyle gözlerimi ondan çevirdim ama bunu yapana dek etrafını çeviren altın iplikleri fark etmiştim. O kadar yakınımaya gelmesine rağmen neden onu sezemiyordum?

Joel kılıcını çekti; rüyamda elinde olan kılıcı bu. “Grigori dostuna söyle kurtlar gibi daireler çizmesi yersiz. Zarar görmeden yanına gelebilir, şimdilik, tabii yanında durmak istiyorsa.”

Lincoln'a bakıp daha ileri gitmemesi için başımı iki yana salladım. Bana aldırış etmeden sürgünlerin oluşturduğu duvarın içinden geçip yanıma geldi. Elimi kısa bir süre tuttuktan sonra güç ikimizin etrafını sardı. Lincoln, Onyx'e doğru döndü.

Lincoln "Burada ne işin var Onyx?" dediğinde sesinde biraz olsun korku yoktu; üstelik son karşılaşmalarında Onyx'in az kalsın onu öldürecek olmasına rağmen.

"Lincoln, dostum," dedi Onyx, "seni çok...düşünceli gördüm." Hayretle Lincoln'ı süzdükten sonra gözlerini bana çevirdi. "Senin işin mi bu?"

"Seni hiç ilgilendirmez." Daha fazla soru yanıtlamak istemiyordum.

Onyx gülümsedi. "İşte bu konuda yanılıyorsun Violet."

Lincoln bir kez daha "Burada ne işin var?" diye sordu; Onyx'i görmezlikten gelerek eliyle kulübe işaret etti. "Senin için bile burası fazla umumi kaçıyor."

Onyx "Belki evet ama gücümüz ve sayımız giderek artıyor," diye yanıt verdi. "Gerektiğinde biz de arz-ı endam edebiliriz."

Joel "Yakında saklanmamıza hiç gerek kalmayacak," diye ekledi ve parmağıyla beni gösterdi. "O da insanları hak ettiğimiz gibi yönetme hedefimiz için atacağımız ilk adım olacak."

İşler daha iyiye gidemezdi!

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum.

"Sen türüne hizmet edecek bir silah olmak için yaratıldın. Seni yok etmek halkına bir darbe indirecek ve yaratıcına bir mesaj verecek. Yaratıcın kendi diyarında güven içinde otururken seni kirli işleriyle baş başa bırakıyor. Bunun son bulması gerek... ve yakında öyle olacak. Çok geçmeden şu anki ve gelecekteki tüm Grigori'lerin kimliklerini öğreneceğiz."

Gülmemek için kendini zor tutan Lincoln "Bu imkansız," dedi.

"Listeyi elimize geçirdiğimizde imkânsız mı değil mi göreceğiz."

"Ne listesi?" diye sordum. Korkum sesimden okunuyordu.

Onyx kıkırdadı. "Aslında bir yazıt. Yakında her Grigori'nin ve yaratıcısının isimleri elimizde olacak. Hatta henüz güçlerine uyanmamış olanların isimleri bile. İşimizin ne denli kolay olacağını düşünmek neredeyse canımı sıkıyor." Hülyalı bir bakışla gözlerini uzaklara çevirdi.

Uyanışı kabul etmem için gereken nedeni bulmuştum. Lincoln'ın hayatını kurtarmak benim seçimimdi. İçimde kaba-
ran nefreti dizginleyemesem de Lincoln'ı ve aramızda geçen her şeyi düşündüğümde artık doğru kararı verdiğimi görüyordum. Bir Grigori'ye dönüşmek için bir sebebim vardı. Şimdi ise Onyx bir Grigori *olmam* için gereken sebebi vermişti bana.

Tiksintiyle Onyx ve Joel'a baktım. "O listeyi asla elinize geçiremeyeceksiniz. Bunu yazın bir kenara." Konuşurken onları masumları, henüz gerçek kimliklerini bilmeyen savunmasız Grigori'leri avlamaktan alıkoymak için ne gerekirse yapacağımın farkına vardım. Ben Grigori olduğumu zor yoldan öğrenmişim; sürgünlerin henüz güçlerine uyanmamış olanların Grigori olduklarını onlardan önce öğrenmesi... Buna izin veremezdim.

Joel söze girdi. "Bu dediğine inandığını görebiliyorum. Hatta inancına hayranlık bile duyuyorum ama hayatta olup bunu engelleyemeyeceksin."

Lincoln koruyucu bir tavırla biraz kımıldanıp önüme geçti. Onu itme isteğimi bastırdım. O an bile ona olan öfkemi hissedebiliyordum.

"Buraya onun için mi geldiniz?" diye sordu Lincoln.

Joel sadece "Evet," dedi. Ara sokakta temizlik ekibi geldiğinde hissettiğim o aynı enerjinin içimde titrediğini hissettim. Lincoln'ın elini tutup elimden geldiğince alçak sesle ve hızla

konuştum. “Griffin ve Magda burada. Yardım getirmişler.”

Şaşırın Lincoln “Bunu hissedebiliyor musun?” diye sordu. Başımı hafifçe salladım.

Sürgünlerin oluşturduğu çemberin öte yanında olduklarını hissedebiliyordum.

Lincoln korkusuzca dikiliyordu. “Ona dokunmayacaksınız,” diye gürledi.

Onyx abartılı bir iç çekti. “Bu dediğine inanabilirdim ama işin yanısı halloldu bile,” dedi. Ardından “Kız kusurlu,” diye ekledi; bir hastalığım varmış gibi.

“Neden bahsediyorsun sen?” dedim.

Onyx gülümsedi. “İzin ver bir gösteri yapayım.” Kollarını önündeki havayı süpürür gibi iki yana açmasıyla oda koyu kırmızı bir ışıkla kaplandı.

Gölgeler duvarlardan ve tavandan çıkıp dans ederek bana doğru geliyordu. Nefes alıp verişim hızlanırken korkudan boğazımın daraldığını hissettim. Tavandan sarkan düzinelerce gösterişli avize sanki eriyor, dans eden kalabalığın üzerine ateş ve sıvılaşmış cam dökülüyordu. Odanın kenarlarına asılı kızıl perdeler delice, kabaran bir deniz gibi dalgalanıyor; yakmlarında ne var ne yoksa yutuyorlardı. Koyu renkli zemin döşemeleri çatlıyor ve keskin, ahşap kılıçlar gibi yerden yükseliyordu.

Zeminden fırlayan ahşap kazıkların saplandığı, lavı andıran camların bedenlerinde delikler açtığı insanlar çığlıklar atıyorlardı. Steph’in yanına koşmak için adım atsam da bedenim felce uğramıştı. Etrafımı çeviren sürgünlerin yüzleri yaratık yüzlerine dönüştü; hayvanlara, gargoyl’lara, kuzgunlara ve yılanlara. Sanki içlerinden bazıları zehirli dişlerle savunmasız insanların boyunlarını ısınyordu. Diğerleri gözlerimi yakacak kadar parlak ışıklara dönüştü. Çığlık atmaya başladım ve imgelememi kullanarak beni kandırdıklarını bilmeme rağmen içim korku ve panikle doldu.

Lincoln'ın omuzlarımı kavradığını, beni sarsarak gördüğüm hayallerden koparmaya çalıştığını fark ettim. Ancak çabaları faydasızdı. Gücümü kullanmaya duvarlarımı kurmaya çalışsam da birlikte çalışan Onyx ve Joel'un güçleri bir buldozer gibi savunmamı yıktı.

Gırtlığıma bir el uzanırken sırtıma doğru bir rüzgâr esti. Enerji kıvılcımları küçül elektrik şokları gibi omurgamdan aşağı yürüdü. Kulağımda Pheonix'in fısıltısını işittim. "Bir daha dene."

Sürgünler Steph'i korkudan sindiği zeminden koparıp gülererek, giysilerini yırtarak bana doğru sürüklerlerken özümeye uzandım. Tüm gücümü odaklayıp bir topa dönüştürdüm. Güç topunu içimde büyütme, kontrol etmek istiyordum. Enerjinin birazını bedenime odaklayıp uzuvlarımı hareket ettirmeye çalıştım. Bacaklarıma iğneler batar gibi olduğunda beni hareketsizleştiren güçlerini kırmaya başladığımı hissettim.

Onyx'e ve Joel'a doğru bir adım attım. Ardından güç topunu fırlattım. Topu ikisinin üzerinden diğer sürgünlere ve daha öteye, çevremi saran illüzyonlara doğru uçurdum. Kendi ametist rengi sisim odayı bir battaniye gibi örttü ve korkunç illüzyonu buharlaştırarak beni kendime getirdi.

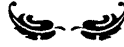
Giysileri sapasağlam Steph neler olduğundan habersiz, hâlâ Marcus'la dans ediyordu.

Joel "Bunu o yaptı!" diye haykırdı ve çevresine baktı. Ne kastettiğini bilmesem de neden sonra arkamda duran Phoenix'i anımsadım.

"Phoenix!" Onyx'in haykırışı kulüpte çınladı. "Phoenix!" bir kez daha bağırdı.

Lincoln bana doğru döndü. "Neler oluyor?"

Yanıt vermesem de içimde çok kötü bir his vardı.

Otuz Dördüncü Bölüm

“...ve gerçek seni özgür kılacak.”

John 8:32

Phoenix çemberin içine yürüdü. İçimdeki kötü his yüzünü gördüğümde iyice güçlendi. Yüzünde karanlık, sert bir ifade vardı.

“Onu bıraktın, seni ahmak! Neden? Onu mükemmel bir şekilde zaptetmiştin. Farkında bile değildi!” Joel’un deliliği doruğundaydı.

Phoenix’e bakıp “Zaptetmek mi?” diye sordum.

“Bunun olacağını fark etmemiştim. Yemin ederim Violet.”

Sözcükleri yavaşça ve vurgulu bir şekilde çıkararak “Neden bahsediyorsun?” diye sordum.

Onyx gülümsemek için yeni bir neden bulmuş gibiydi. Joel’un yanından ayrılp Phoenix’e doğru yöneldi. Gözlerim Joel’a doğru küçük adımlar atan Lincoln’a çevrildi. O an son ihtiyacımız olan Joel’un, geçen sefer Onyx abuk subuk konuşmalarından birini yaparken Malachi’nin yaptığı gibi çılgınca bir işe kalkışmasıydı.

Onyx “Zihnini kurcaladı, seni zayıflattı!” dedi. “Soyu düşünlüğünde bahse girerim uyanmadan önce kendini ona vermişsindir... fiziksel anlamda.”

Huzursuzca kıpırdandım. Bana dair her ayrıntıyı herkes bil-

mek zorunda mıydı? Soğukkanlılığımı korumaya çalışsam da başaramadım. “Bunun olanlarla ne ilgisi var?”

“Dur tahmin edeyim, ikiniz tarifsiz bir şehvetle dolu bir gece yaşadınız.” Onyx elini salladı. “Ayakların yerden kesildi ve o andan beri onun duygularını ne zaman kurcaladığını anlayamıyorsun; tabii o anlamayı istemezse.”

Aklım o geceden beri Phoenix’in yanımda olduğu anlara gitti. Bir süre önce kasten içime akıttığı yüksek dozda arzu hariç, beni etkilediğini, duygularını bana aktardığını anımsayamadığımı fark ettim. Oysa daha önce bunu fark edebiliyordum. Phoenix’e baktım. Gözlerime bakamadı.

“Gücümdeki kusuru mu kastediyorsun?”

“En güzeli ise...” diye devam etti Onyx, “bu küçük avantajı elde ettiğinden beri sana ne yapmakla meşguldü, biliyor musun? Söylememi ister misin?” Kaşlarını kaldırdı.

Phoenix öne çıktı. “HAYIR!”

Bir kez daha ona baksam da gözlerime bakmadı. “Evet,” dedim.

“Çok iyi. Sana nefret verdi, küçük gökkuşağı. Öyle ki sonunda bu nefret seni mahvedecek bir noktaya gelecekti. Muhakemeni bulandırıp diğer tüm duygularını öfkeyle köreltti; öfkeyi derinlerine yerleştirip ona hedef gösterdi.”

Sessizce dikilen Lincoln’a baktım; sakın haline karşın onun da zihninin, taşları yerine oturtmak için en az benimki kadar hızlı çalıştığını fark ettim. Ona adamakıllı baktığımda bana sanki onu haftalardır görmemişim gibi geldi. Kendimi kollarına atma isteğim neredeyse dayanılmaz bir hal aldı.

Gözlerimi yeniden Phoenix’e çevirdim. “Lincoln’dan nefret etmemi sağladın.” Alt dudağım titrerken yanağımdan aşağı bir gözyaşı süzüldü.

“Aramızdaki bağın başka türlü oluşacağından emin olamıyıştım.” Phoenix’in sesi soğukkanlı çıkıyordu. “Hatta ikimi-

zin... Yaşadığımız anın sonrasında bile onu iyileştirirken ona karşı beslediğin duyguları *hissedebiliyordum*. Seni kaybetmeyi göze alamazdım.”

“Ya sana karşı olan hislerim? Onlara da etkin oldu mu?” Soruyu sorarken bile yanıtı biliyordum. Phoenix’e karşı duygularımın körelmesinin tek nedeni Onyx’in açıklamaları değildi. Phoenix sorumu yanıtsız bıraktı.

“Bunun hile yapmak olacağını düşündüğünü sanıyordum,” dedim; bana yanıldığımı söylemesini bekledim. Söylemedi.

Yaptığı kötülüğün sonuçları karşısında mest olan Onyx etrafımızda dönmeye başladı. “Hadi ama Pheonix, bu kadar utan- gaç olma. Kızdaki güç düşünül- düğünde büyük bir iş başardın. Bedenini sana tamamen teslim etmiş olmalı. Senin için eşsiz bir fedakârlıkta bulunduğunu tahmin ediyorum desem ileri gitmiş olmam değil mi?”

Lincoln tehditkârca “Bu kadar yeter,” diye gürledi.

“A, yoksa kıskançlık mı ediyoruz? Ya da bu inkâr mı sadece? Söyle bana, Lincoln, ona bir daha aynı gözle bakabilecek misin? Onun bedenini ilk kez bir karanlık meleğine teslim ettiğini bile bile?”

Kalan son tahammül gücüm de dibe vurmuştu. Hem de feci şekilde. Geri dönülemez bir şekilde. Bir el ağzımı kapattı.

“Evet, karanlık! Seni aptal kız.” Onyx beklenti içinde dişlerini gıcırdatıyordu. “Ha, fakat Lincoln, sen de şaşırmış olmalısın. Bana kendi şüphelerin olmadığını söyleyebilecek misin?”

Lincoln “Sakin,” diye onu uyarsa da bu ancak Onyx’i daha da yüreklendirmişti.

“Phoenix’imiz güçlüdür. Onunki gibi bir annesi varken nasıl olmasın ki?”

Kafamın içi sorularla doluydu. Anne mi? Meleklerin anneleri olmazdı.

“Hani senin de hakkın var, onu sezmek çoğunu sezmekten daha zordur. Phoenix türünün tek örneğidir. Gecenin Tanrıçası’nın ve Ölümsüz Adam’ın oğlu. İkisi de olmayı iyi biliyor; amaçları gerektirdiğinde insan yanını da kullanıyor.”

Onyx, Phoenix’in etrafında döndükten sonra yeniden bana doğru geldi. Gözlerimi üzerinden ayırmamaya çalıştım; Lincoln’ın Joel’u izlediğini, Griffin’in de diğerlerini gözlediğini biliyordum. Phoenix ne hareket etti ne de konuştu.

“Phoenix?” Ona baktım; bana artık söylemeyeceği şeyi söylemesini istedim.

Phoenix öfkeyle yanan gözlerini Onyx’ten bana çevirdi. “Asla seçme şansım olmadı Violet. Diğer hepsi...” Başıyla sürgünlerin oluşturduğu çembere işaret etti. “Onlar seçimlerini yaptılar ama ben... Ben daha yolun başında yargılandım, diyarda kısıp kaldım, kendimi kaybedene dek cezalar yağdırdım. Kaybettiğimde ise beni dünyaya attılar, çürümeye terk ettiler.”

Onyx bana bu öyküden bahsetmişti. Taşlar yerine oturuyordu.

“Bir annen var.” Sonraki sözcüğü güçlkle çıkarabildim. “Lilith.”

Onyx kulağıma “Karanlığın Anası,” diye fısıldadı. İrkildim; yanı başımda dikiliyordu. Gözümü üzerinden ayırmıştım. Hatamı fark ettiğinde kılıcını sırtıma sapladı ve ucu karnımdan çıkana dek itti. Acı içinde haykırdım; hem Phoenix’in ihanetinin hem de Onyx’in kılıcının acısıyla.

Onyx kılıcı bir çırpıda geri çıkardı ve kan donduran bir çığlık daha attım. Omurgamdaki kemiklere sürten kılıcın geride bıraktığı titreşimi hissetmişim. Kan bedenimden oluk oluk akıyor, bulaştığı tenim ısınırken içim üşüyordu.

Lincoln’ın adımı haykırdığını işittim ve başımı kaldırdığımda Joel’la kıyasıya mücadele ettiğini gördüm. Herkes savaşıyordu. Dizlerimin bağı çözülürken gözlerimi odada gezdirdim. İl-

tişam yerli yerindeydi. İnsanlar odanın bir yanında gülüp dans ederken bizim tarafımızda kıran kırana bir savaş vardı. Phoenix bile savaşıyordu; ancak onun kimin tarafında savaştığından emin değildim.

Ben yerde acıyla kıvranırken Onyx tepemde dikildi. Keyifli gülümsemesinin yerini esrik bir ifade almıştı. Ölecek olmam fikri ona katıksız bir neşe veriyordu.

“O kadar güçlü biri için pek de zeki değilsin. Sana Lilith’in öyküsünü anlattığımda bunun noktaları birleştirmene yeteceğini düşünmüştüm.”

Yanımda diz çöktü. Aklıma iç organları sökülmüş cesetleri gördüğüm o gece geldi. Onyx giysisinin kolunu sıyıyordu. Çevremdeki savaşa göz attım. Kaybediyorduk. En azından üç sürgünün etrafını çevirdiği Lincoln’ı güçlülükle seçebiliyordum.

Çölü düşündüm. *Benim erdemim asla pes etmemekteki kararlılığım olacak.* Zırhımdaki çatlak artık yoktu. Yaralanmışım –hatta yaralı sözcüğü hafif kalıyordu– ama henüz ölmemiştim. Uzanıp Onyx’in bileğini kavradım. Gücün içime aktığını hissettim. Başını eğip kibirli bir tavırla bana baktı.

“Mücadele gücüne hayran kaldım ama hançerin yok ve bileklerine taktığın o incik boncuk bana zarar veremez.

Acıdan yüzümü buruşturarak belimi eğdim. Bileziklerimi geri çekerek bileklerimin etrafını bir ayna gibi çeviren cıvamsı ırmakları ortaya çıkardım.

Onyx’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Yine de hançerin yok ve ben istemedikçe beni basit bir insana çeviremezsin ki bunu istemiyorum.” Ancak sesindeki o kaygısızlık kaybolmuştu.

Gücümü hissedebiliyordum ve bu kez onu çıkarmak için içime uzanmama gerek olmadı. Gücümü öylece salıverdim. Artık o gücün neler yapabildiğini biliyordum. Uri söylemişti bana; irademin bir başkasının iradesini mağlup edecek gücü vardı.

“Hayır ama *ben* istiyorum.” Olabildiğince sakın konuşmaya çalışarak kan damlayan dudaklarıma dramatik bir gülümseme kondurdum. Sisim bizi bir hava kabarcığı gibi sararken Onyx’in melek güçlerini ondan kopardım. Yanı başıma yığıldı. Artık melek ya da sürgün değildi; sadece güçsüz ve insandı.

“Etin içinde kokuşmaya terk edilmektense ölmeyi yeğlerim!” diye haykırdı Onyx.

Kan tükürdüm. “Ya? Eh, o zaman bu konuda seçme hakkının olmadığı yeni hayatına hoş geldin.”

Dikkatimi Joel’a çevirdim; Lincoln’ı yere yıkmış demir gibi yumruklarını ona indiriyordu. Ona dokunacak kadar yakın olmasam da buna gerek yoktu. Kolumu yerde uzatıp Joel’a doğru çevirdim. Bileklerim sıcak buzun etkisiyle yanarken onunla aramızda bağ kurulduğunu hissettim. Ona kenetlenmişim.

Lincoln’a saldırmayı bırakıp vahşice bana doğru dönse de çoktan onu ele geçirmiştim. Tıpkı illüzyonlarla bedenimi kontrol ettikleri gibi ben de irademin gücüyle onların bedenlerini kontrol edebiliyordum. Gücümün biriktiğini hissettim. Gücü serbest bırakarak Phoenix hariç odadaki tüm sürgünlere bağlandım. Onları durdurdum; bir anlamda dondurarak. Ancak güçlerini tamamen çekip bitiremedim. Onları uzun süre tutamayacaktım. Griffin yakınımdaydı; bana doğru hareketlendi.

“Onları daha fazla tutamayacağım.” Konuşmamla ağızımdan kanlar saçıldı.

Griffin manzaraya göz gezdirip yaptığım işi şaşkın gözlerle izledi. Diğer Grigori’lere “Onları geri götürün!” diye bağırdı.

Grigori’ler hançerlerini sürgünlere saplayarak onları yargılanmak üzere melekler diyarına geri gönderirken kurduğum bağlantıların birer birer koptuğunu hissettim. Onyx’in ağır ağır, korkudan sinmiş ve acınası halde sürünerek kaçışını izledim. Artık onu dert etmemiz için bir neden yoktu; melek güçleri ol-

madan kimseye zarar veremezdi.

Geride sadece Joel kaldığında onun önüne dikilip hançerini böğrüne saplayan Magda oldu. Joel'un gözleri fal taşı gibi açılırken Magda gülümsedi. "Bahse varım, bu gece Hades'e girdiğinde bir daha çıkmayacağın aklına gelmemiştir."

Hançeri Joel'un bedeninden çekmesiyle etrafa kanlar sıçradı. Joel dizlerinin üzerine çöktü ve yok olup gitti. O an Magda'ya karşı içimde bir sempati uyandığını bile söyleyebilirdim.

Joel'un da gidişiyile odadaki sihir örtüsü kalktı. İçki içen, dans eden insan kalabalığı aniden yaralı Grigori'lerle dolu savaş meydanını fark etti. Neyse ki ben arka köşedeydim ve Griffin hemen başıma gelip beni gizledi. Ancak tam o anda hemen tanıdığım bir sesin tiz çılgınlığını işittim.

Steph koşarak geldi ve yanımda diz çöktü. "Yo, hayır; olmaz, Violet. Tanrım. Bana ne yapmam gerektiğini söyle ne olur."

Griffin yaramın üzerine baskı yapmaya çalıştı; ta ki sırtımdan da kan aktığını görene dek. "İyileşeceksin. Kendini iyileştirecek gücün kaldı mı?"

Ona cılız bir gülümsemeyle karşılık verdim. Kendimi nasıl iyileştireceğimi hiç bilmemem bir yana Onyx'in icabına bakmak ve diğerlerini hareketsiz bırakmak için tüm gücümü kullanmışım.

"Lincoln birazdan burada olur, o seni iyileştirebilir. Her şey yoluna girecek." Griffin yüzümdeki kanı silerken yüzünde gururlu bir babaninkini andıran bir gülümseme belirdi. Sadece yirmi beş yaşında görüldüğünden bu bana tuhaf gelmişti.

"Müthiş bir iş çıkardın. Daha önce böyle bir şeyi hiç görmemişim. Hepimizi kurtardın."

Ben de ona gülümsemek için çabaladım. Yaptığım fedakârlıkların, Grigori olmamın ve görevimi yerine getirmemin ardından Griffin'in saygısını kazandığını biliyordum... Dostluğunu da.

Başımı Lincoln'a doğru çevirdim. Yerde yattığını gördüm; kımıldamıyordu. Magda onu sarsıyordu. Lincoln'm yaşadığını biliyor, kalbinin güçlü atışını hissedebiliyordum. Başımı kaldırıp Griffin'e baktım. "Kaç yaşındasın?" diye sordum.

Hafifçe güldü. Kasabalı şivesiyle "Önümüzdeki ağustosta seksen ikime basacağım," dedi. Bir çiftlikte yetiştigiine dair bahse girebilirdim. Şivesi ona yakışıyordu da.

"Bu Grigori'liğin bi...bir avantajı olabilir bence." İç organlarım kasılırken görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Griffin beni omuzlarımdan tutup sarsarken göz kapaklarım ağırlaştı; yorgundum.

"Violet, uyanık kalman gerek. Lincoln kımıldanmaya başladı; bir dakikaya ayağa kaldırırlar onu. Haydi. Biliyorsun seni tokatlamak zorunda kalırsam yaparım bunu."

Ancak ikimiz de biliyorduk ki beni tokatlamayacaktı ve bir dakikam bile kalmamıştı.

Yanımda duran Steph yüzüme düşen saçları geriye atıyor ve mırıldanıyordu. Dua ediyordu.

Güçlkle işitilebilecek bir sesle "Hani a... anlaşıştık... Pazar Okulu'na gitmeyecektik," dedim.

Steph hıçkırarak "Eh, anlaşılan kalan her şey gerçekmiş, o zaman tanrı niye olmasın?" dedi. Teorisi akla yatkındı. Tek soru o tanrının nasıl bir tanrı olduğuydu?

Midemde bir baskı hissettim ve acıyla inledim; çığlık atacak gücüm bile yoktu. Başımı eğip baktığımda Phoenix'in yanımda diz çöktüğünü gördüm. Etrafında gölgeler hareket ediyordu ve küçük, altın rengi çizgilerle sarılıydı. Gücünün sisinin ondan akıp içime girdiğini gördüm. Omurgamdaki ayrıntı kemiklerin birleştğini, midemdeki kasların yeniden birbirlerine bağlandığını hissedebiliyordum. Beni iyileştiriyordu... Acı veren bir şekilde. Gücümü geri kazandıkça acım arttı ve çığlık atmaya başladım. Sonra acı öylece... kesildi.

Phoenix ellerini çektiğinde yarayı incelemeye gerek duymadım. Beni tamamen iyileştirdiğini biliyordum. Kan kaybından zayıf düşmüş olsam da durumum iyiydi. Steph Ave Maria duasına başladı.

Yere uzandım; gözlerimden yaşlar akıyordu. Phoenix topuklarının üzerine oturdu.

“Beni iyileştirdin,” dedim.

“Evet.” Bir süredir havada tuttuğu elleri gevşeyerek iki yanına düştü. Mağlup olmuş gibi.

“Bana güçlerinin arasında iyileştirme olmadığını söylemiştin.”

“Sana tüm sürgünlerde iyileştirme gücü olmadığını söylemiştim.” Bana değil, yere bakıyordu.

Peçe kalkmış, gerçek dört yanımı çevirmişti. Çirkin, acı veren gerçek. Daha beteri ise berbat, değiştirilemez sonuçlardı.

“Sen... Lincoln’ı iyileştirebilirdin. Onu orada ölüme terk ettin. İstememe rağmen Grigori olmama göz yumdun.”

“Seni bulup ortadan kaldıracaklarını biliyordum. Uyanış tek şansındı.”

“Beni neden iyileştirdin?”

“Artık bunun bir önemi var mı?” Gözlerini bir anlığına bana çevirdikten sonra tekrar yere dikti. Gömleğinin üzerinde, karnının üstünde kan olduğunu fark ettim. Kendi kanım mı onunki mi olduğundan emin değildim.

Yukarı bakınca Lincoln’ın onun yanında dikildiğini gördüm. Elinde bir hançer vardı. Her şeyi duymuştu ama bana bakıyordu. Bir kez daha seçim bana kalmıştı.

Lincoln’a bakıp yumuşak bir sesle “Hayır,” dedim.

Phoenix arkasına dönünce Lincoln onu gömleğinden tutup ayağa kaldırdı.

“Hayır!” Bağırın Griffin’di. “Ona bir şey yapılmayacağına söz verdim. Bugün özgürlüğünü hak etti o.” Phoenix’e baktı. “Ancak artık sözüm geçerli değil.”

Lincoln, Phoenix'i sertçe bırakıp itti. "Git. Onun hayatını kurtardın ama seni bir daha görürsem hançerimi kalbine saplamak benim için bir zevk olacak. Yargılamanın hiç de lehine sonuçlanacağını da sanmam."

Phoenix tekrar bana baktı. Hâlâ yerden kalkmamıştım. Sessizce "Violet?" dedi.

"Git Phoenix. Geri de gelme."

Gözlerine baktığımda içlerinde acısını gördüm. Başka bir şeyi de. Ardından gerisinde bir esinti bırakarak kayboldu. Onun gerçekte kim ya da ne olduğunu nasıl olup da hiç sorgulamadığıma şaşıyordum. Belki beni etkisi altına almış, belki ben kendi kendimi etkilemişim. Belki de tanıştığımız günden beri sihri- nin ne denli etkisi altında olduğunu anlamamıştım.

Lincoln hançerini elinden bırakıp önümde diz çöktü. Beni kucağına çekip öne arkaya salladı.

İkimiz de tek kelime etmedik.

Otuz Beşinci Bölüm

*“Sen hayatın fırtınalarında gâkkuşağı ol.
Gülümsemesiyle bulutları uzaklaştıran ve
kâhince ışını yarına renk veren o akşam huzmesi.”*

Lord Byron

Okul kütüphanesinde oturmuş, Lilith’in öyküsünün farklı versiyonlarını okuyordum. Sınavlara çalışsam iyi olacaktı; hiç hazır değildim. Ancak yaşadıklarım aklımı çokça meşgul ettiğinden elime başka konularda kitaplar alamıyordum. Nihayet kütüphane raflarındaki seçeneklerim tükendiğinde –o kadar da sınırlı olmayan– internete yöneldim.

Lilith’e Adem’in ilk karısından ilk iblise, Karanlık Getiren’den tüm kötülüklerin anasına, cennet bahçesinin yılanından Şeytan’ın eşine dek çok farklı şekillerde isimler verilmişti. Onun şehvetin ve ayartmanın vücut bulmuş hali olduğunu okuduğumda utançtan kızardım ve Phoenix’in kollarında geçirdiğim o ateşli anların zihnimde canlanmasına engel olamadım.

Artık Phoenix’in neden birçok konuda çok iyi olduğunu anlıyordum. Hatta nasıl rüzgâr gibi yol alabildiğini de. Lilith’in fırtınalar yaratabilme ve fırtınalara dönüşme gücü vardı. Çok sayıda isminden biri de “Leydi Hava” idi. Phoenix’in annesinin en baskın özelliğini –hınç– alıp almadığını henüz öğrenememiş olsam da ortadan kaybolmadan önce Hades’te bana attığı o bakışta beni huzursuz eden bir şeyler vardı.

Sonuçta Lilith'e dair yazılanların en belirgin ortak noktası onun saf kötülükle dolu oluşuydu. En çok karşılaştığım ikinci mit ise çocuklara ölüm getirdiğiydi. Öykülerden birini okurken kelimelere bakakaldığımı fark ettim.

Yargılanması için onu geri getirsinler diye üç melek gönderildi ama o geri dönmeyi reddetti ve artık hep insanlığın evlatlarına çile çektireceğine yemin etti. Ancak bir muskada meleklerin isimlerini ya da meleklerin şekillerinin temsilini görürse o bebeğin üzerinde gücü olmayacağını ve onun hayatını bağışlayacağını teslim etti.

İnsanlığı Lilith'ten korumaya ant içen melekler şunlardı: Senoy, Sansenoy ve Semangelof.

Okul çantamı karıştırıp bebeklik kolyemi çıkardım. Muskanın arkasındaki kabartma sözcüklere baktım. S.S.S. Koruma. Annemin kutusunun altındaki yazıyı anımsadım. "Evelyn bar Semangelof," diye fısıldadım.

"Dünyadan Violet'a!"

Başımı hızla kaldırdım. Steph tepemde dikilmiş, buzlu şekerini yalıyordu.

"Kusura bakma," dedim; gözlerim yeniden bebeklik kolyeme gitti.

"Sorun değil, görmezden gelinmek hoşuma gidiyor."

"Öyledir," dedim. Gözlerim hâlâ muskadaydı.

"Sen gerçekten benimle konuşuyor musun?" Beni dikkatle süzdü. "Bu bakışı biliyorum. Yine ne oldu? Nuh'un gemisine binilecekse beni haberdar etsen iyi olur. Yanıma çoğu kişiden fazla eşya almam gerek."

"Hı?" Sersemliğimi üzerimden atamıyordum.

Steph abartılı bir iç çekti. "Hu-hu. Yaptığım hoş esprileri kaçırıyorsun bak!"

"A, affedersin. Sadece... Sanırım annemden mağlup etmesi beklenen şeyin ne olduğunu öğrendim."

“Ve? Yine İncil’den konuşmaya başlama.”

“Ne?” Nihayet şaşkın bir ifadeyle gözlerimi ona çevirdim.

“Biliyorsun işte, bize neyi bilmemiz gerekiyorsa onu anlat işte.” Konuşmaya devam etmemi ima eden bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “E?”

“Mağlup etmesi gereken Lilith’miş.”

“*Lilith* mi? Phoenix’in annesi *Lilith* mi yani?”

“Tuhaf, ha?” dedim. Hâlâ şaşkındım.

“Bu durum için kullanılabilecek pek çok sıfattan biri de bu. Emin misin?”

“Hayır.” Elimini muskanın üzerinde gezdirip kolyeyi parmaklarımdan arasından kaydırardım.

“Eh, annen ve lanetlilerin annesi...gerçekten ezeli düşmanlarsa Phoenix’le senin artık kıçlarınızı tokuşturumuyor olmanız yerinde olmuş diyebiliriz. Ailelerinizin ilişkinize karşı çıkması hayatınızı *cehenneme* çevirebilir.”

“Haklısın.”

“Bak Vi. Phoenix hayatından çıktı, değil mi? Yani o geceden beri onunla görüşmedin, değil mi?”

“Evet.”

“Öyleyse bu konulara takılmana gerçekten gerek var mı? Bunların doğru olduğundan bile emin değilsin. Hadi ama, biraz olsun mola vermeyi hak ettiğini düşünmüyor musun? En azından sınavlar bitene kadar.”

Gözlerimi bilgisayar ekranına diktikten sonra Steph’e çevirdim. “Haklısın.” Arama ekranını kapatıp arama geçmişimi sil dim. Ardından kitapları iade rafına bıraktım. “Tanrı’ya şükürler olsun! Elbette haklıyım. Bir şeyin doğruluğunu görmek için illa ki ilahi müdahale gerekmez herhalde!” Gülüştük.

İkimiz otobüs durağında beklerken Steph, Marcus’a mesaj yazmaya koyuldu. İkisi o aralar yapışık ikizler gibiydi. Bir ara Steph’in

melekler konusunu Marcus'a anlatmak isteyeceğinden endişe etmiş olsam da beni bunun Marcus'la paylaşmak istediği şeyler listesinin üst sıralarında yer almadığına ikna etti. Anlaşılan o gece Hades'te olanlar Marcus'u öyle sarsmıştı ki sihir perdesi kalktığında gördükleri karşısında midesi bulanmış, tuvalete gidip kusmuştu. Geri döndüğünde olaylar epeyce kontrol altına alınmıştı.

Her şey bir yana insanların bölgeleri için savaşılan çetelere dair üstünkörü açıklamaların ardından eğlencelerine devam etmesi oldukça enteresan olmuştu. Hatta bir kızın Hades'te buna benzer bir olaya daha önce de şahit olduğunu işitmiştim. Kulübün sahibi hızla yardıma koşmuş, biz her şeyi kontrol altına alana dek insanlarımızı gizlemişti. Griffin onun hakkımızda söylediğinden fazlasını biliyor olabileceğini düşünmüş ve her şey yatıştığında onu ziyaret edeceğini söylemişti. Neyse ki Hades'te bir tek Grigori bile ölmemişti. Bu her ne kadar acımızı hafifletmemiş olsa da. Griffin önceki gecelerde kaybettiğimiz Grigori'ler için bir anma töreni düzenlendi. Ölenlerin çoğunun ailesinden geriye kimse kalmadığından törenle ilgili işleri Grigori dostları üstlendi.

Ben törene gidememişim; o gün katılmam gereken bir başka cenaze töreni vardı. Claudia'nın geniş ailesinin çok sayıda üyesi olduğundan kiliseye güçlkle sığmıştık. Hoş bir tören olmuştu; yakınları oradaki insanlara Claudia'ya ait resimleri ve heykelleri gösterirken kız kardeşlerinden biri "Amazing Grace" şarkısını söylemişti. Steph de törende yanımdaydı.

Steph'in "Ders mi alışveriş mi?" sorusu beni düşüncelerimden kopardı.

"İkisine de hayır. Griffin'e bu öğleden sonra buluşma sözü verdim."

"Sadece Griffin'e mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Evet." Lafın nereye varacağını biliyordum.

“Ondan sonsuza dek kaçamayacağını biliyorsun. O olaydan beri görüşmediniz, hani şu...” Eliyle karnına bir bıçak sokarmış gibi yaptı.

İç geçirdim. Lincoln’ı görmemek bana tam olarak benim seçimim değilmiş gibi geliyordu. Herkes Hades’te üstünü başını temizlerken o aniden ortadan kaybolmuştu. Ne veda etmiş ne de o zamandan beri beni aramıştı. Niyeti bana bir mesaj vermekse mesajını gayet iyi anlıyordum.

“Beni görmek istemiyor,” dedim. “Hem ona karşı sergilediğim tavırdan sonra onu suçladığımı söyleyemem. Hâlâ aklıma ona söylediğim bazı korkunç sözler geliyor... Lincoln’ın yerinde olsam *ben de* bir daha asla benimle görüşmek istemezdim.”

Steph anlayışla “Tabii ama yaptıkların senin suçun değildi,” dedi. “Onunla konuşana dek içinde hep bir şüphe kalacak. O yüz ömür falan gibi bir süre senin ortağın, ya da her neyinse, işte o olacak. Bu da ondan kaçınmanı bir sorun haline getiriyor.”

“Doğru.”

Ancak Lincoln’ı düşünmek bile yüreğimi dağlıyordu. Kendimi ona nasıl affettirebilirdim? Onun da Phoenix’in kullandığı ve istismar ettiği nefretin kendi hislerimden kaynaklandığını bildiğinden emindim; Phoenix o nefreti bilmem kaç kat *büyütmüş* olsa da. Bir zamanlar Lincoln’la aramızdaki arkadaşlığın yeterli olmadığını düşünsem de artık onun hayatımda olmasını öyle çok istiyordum ki her şeye razıyım. Sadece reddedilmeye dayanıp dayanamayacağımdan emin değildim.

Griffin apartmanın önünde beni bekliyordu. Güçlerimi odaklamak üzerinde çalışmak için düzenli bir şekilde buluşur olmuştuk.

“Biliyorsun, birkaç aylığına eğitim tesislerimizden birine gitmeye razı olursan kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Grigori’lerin çoğu bir süre orada kalarak tarihimizi ve güçlerini kontrol etmeyi öğrenir.”

Normalde yaptığımız gibi yukarı çıkmak yerine sokağa yöneldi. Kaldırımında yürüyüp Griffin’in yanında getirdiği kahveleri yudumladık.

“Üzgünüm ama yapamam. En azından şimdilik. Sınavlarım var; sonra da sanat okuluna gitmeliyim ve planımda ikisinden de geri kalmamak var. Neyse, sen Grigori’ler alanında yürüyen bir ansiklopedi gibisin zaten; bu yüzden eksiklerimi giderebileceğinden eminim.”

“Sanırım kıdemli öğretmenlerimizden birkaçını bir ara ziyaretine gelmeye ikna edebilirim,” dedi Griffin; az önce kendisine en sevdiği iltifatta bulunmamışım gibi davranıyordu.

“Gerçekten mi? İyi de eğitim tesisi New York da mı neydi, değil mi?”

“Evet ama ister inan ister inanma gerçekten önemli görülen biriym. Ayrıca senin bir Grigori anomalisi olmanın da sana ders vermelerine faydası dokunacaktır.”

Gözlerimi devirdim. “Sağ ol Griffin, cidden bir kıza kendisini nasıl özel hissettireceğini iyi biliyorsun.”

“Özür dilerim.”

“Sorun değil.” Daha önce ne kadar dirensem de beni bir Grigori olarak bekleyen geleceği kabullenmeyi hatta bağırma basmayı öğreniyordum. Hatta bir sürü yanıtlanmamış soruyla karşı karşıya olmam bile beni eskisi kadar korkutmuyordu. Yanıtların orada bir yerlerde bulunmayı beklediklerini –ve onarı ne yapıp edip bulacağımı– biliyordum.

“Ya bahsettikleri şu liste?” diye sordum; yeniden artık öncelik verdiğim konuya odaklandım.

“İçimizden bazılarını konuyu araştırmakla görevlendirdim. Hep bunun bir efsane olduğunu düşünmüştük ama Onyx ve Joel listenin varlığından o kadar emin olduklarına göre belli ki henüz keşfetmediğimiz bir bilgiye ulaşmışlardı.”

“Gerçekten bir liste ya da bir tür yazıt varsa onu bulmamız gerek Griffin.” Sürgünlerin gelecekte Grigori olacak kişilerin kimliklerini onlardan önce bilmesi –üstüne üstlük sürgünler bu bilgiye ulaştığında Grigori adaylarının güçsüz olacakları– korkunç bir fikirdi.

“Biliyorum. Bulacağız.”

Tam adımımı atacağım sırada durdum. “Bir listen yoksa kimin Grigori olacağını sen nereden biliyorsun?”

Griffin de durdu. “Kılavuzlar. Her zaman bir çiftin ilkinin kimliğini bilmemizi sağlarlar.”

“Sonra da ilk doğan diğerini bulur; tıpkı Lincoln’ın beni bulduğu gibi.”

“Doğru.”

“Griff?”

“Evet?” dedi Griffin, kıt kanaat geçinen ama öğrencilerinin büyük bir hayranlık duyduğu bir öğretmen edasıyla.

“Güçlerime uyandığımda kılavuzlarım bana melek büyüğümün hangi rütbeden olduğunu söylemedi. Neden?”

“Bilmiyorum. Belki de sebep güçlerinin kusurlu olduğunu biliyorlardı ve sana çok fazla bilgi verirlerse tehlikelere daha fazla maruz kalacağını düşündüler. Ya da... belki sadece o meleğin kim olduğunu bilmiyorlardı.”

“Bu nasıl olabilir? Onların her şeyi biliyor olması gerekmiyor mu?”

Griffin yanıt vermeden önce durup biraz düşündü. “Bir tek istisna var.”

“Neymiş o?”

“Yukarıdan gelenleri bilemezler. Senin de bildiğin gibi meleklerin bir hiyerarşisi vardır. Daha üst rütbeli bir meleğin özünü taşıyorsan o meleğin kimliğini gizlemeye gücü yeter.”

“Bunu yapabilecek kaç melek var?”

“Çok olduğunu sanmam.”

Hiyerarşinin bir parçası olmayan meleklerin rütbesini anımsadım. Sesli düşünerek “Yalnızlar,” dedim.

Griffin başını salladı. “Bu bir olasılık. Yine de belki bunu asla öğrenemeyeceğini kabullenmen gerekecek. Bir noktada hepimizin kaosta bir amaç yatacağına az çok inanmaya çalışmamız gerekiyor.”

“Bu hoş bir düşünce Griff.”

Öyleydi. Ancak henüz bu sorunun peşini bırakmaya hazır olduğumdan emin değildim.

Otuz Altıncı Bölüm

*“İyi insan iyilik sandığından iyilik,
kötü insan kötülük sandığından kötülük çıkarır.”*

Matta 12:35

Birkaç bloktur peşimden geldiğini sezdim. Durup taş bir duvara yaslandım ve bekledim.

Bana yöneldi, yürürken eskisinden de fazla salınıyordu. Yanımda hiç gerçekten kendisi gibi davranıp davranmadığını merak ediyordum.

“Ne istiyorsun Phoenix?”

“Bir süreliğine uzaklara gideceğim. Veda etmek istedim.” Gülümsedi ama ifadesi bomboştu. Gülümsemesinde hiç duygu yoktu.

“İyi, güle güle.”

“Biz birbirimize bağlandık Violet. Bunu inkâr edemezsin. Bana asla bir başkasına hatta ona bile veremeyeceğin bir şey verdin ve ben de seni iyileştirirken kendimden bir parça verdim. Bir bağımız var.”

Aramızda neler olduğuna ve olmadığına dair bir sohbeti çekecek halde değildim.

“Ben bir Grigori’yim Phoenix. Sayende. Artık Grigori olduğuma göre de sorumluluklarıma yüz çevirmeyeceğim. Sorun çıkarırsan seni geri yollarım.”

“Yani beni öldürürsün.” Dudakları seğirdi ve gözleri hafifçe kısıldı.

Yanıt verirken gözlerimi gözlerine diktim. “İş o noktaya gelirse.”

“Birçok açıdan, zaten öldürdün de.”

Kısacık bir an için asla var olmadığına inandığım samimi yanını gördüğümü sandım. Ancak görmemle kaybolması bir oldu.

Daha neşeli bir ses tonuyla “Ancak,” diye devam etti, “bir Anka kuşu olmanın avantajları da vardır. Anlaşılan ikimiz de kaderimizden kaçamıyoruz.”

Phoenix uzanıp saçlarımı tuttu ve parmakları arasında çevirdi. Başımı geri çeksem de Phoenix elini çekmedi. Buz gibi gözlerini bana çevirdiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti indiğini hissettim. Tekrar geri çekildim ve bu kez saçlarımm ellerinden kaymasına engel olmadı. Bu sahne bana bir şeyi anımsatmıştı.

“Etrafını saran altın iplikler. O gece benim de etrafımı sarıdılar.”

“Annemden bir miras. Var olan ilk altın onun saçlarıydı.”

“Tıpkı saçının opal olması gibi.”

Gülümsedi ama yine içi boş bir gülümsemeydi bu. Bir süre beni süzdükten sonra “O gece geldiklerini nereden anladın?” diye sordu. “Geldiklerini gerçekten o kadar uzaktan sezdin mi?”

Tereddütle “Neden soruyorsun?” dedim.

“Nasil yaptığını anlamaya çalışıyorum. Normal Gigori sezgileri değildi bu; onları bir tür kâhin gözüyle gördün, değil mi?”

Gözlerimi kaçırdım ve sessizliğimi korudum; ona o an yaşadığım deneyimi anlatmamın doğru olacağından şüphe etmem bir yana yanıtı bildiğimden de şüpheliydim. Ona bakmasam da bakışlarının tenimi yaktığını hissedebiliyordum.

“Hım... Biliyordum.”

Gözlerimi ona çevirdim. “Ne demek bu?”

Kışkırtıcı bir tonla “Sadece bir kuram,” dedi. “Omuzlarına bu yükü bindirmek istemem.”

Ona “Sır saklamana şaşmamam gerek sanırım,” diye karşılık verdim.

“Evet, ikimiz de artık dersimizi aldık ve tıpkı senin kaderini kucakladığın gibi belki benim de kendi kaderimi kucaklama zamanım gelmiştir.” Parmağıyla arkamdaki binaya işaret etti. “Gerçekten bunun seni koruyacağını mı sanıyorsun?”

Arkama döndüğümde büyük, taş kiliseyi gördüm. Önünde durduğumu fark etmemiştim bile.

Önüme döndüğümde Phoenix uzaklaşmaya başlamıştı bile. Havanın çok açık olmasına görünürde tek bir bulut olmamasına karşın güneş Phoenix’in bedenine ulaşmıyordu sanki. Gölgele içindeydi. Kendimi tutamayıp onun için üzüldüm.

İki hafta sonra üzerlerinde kısacık şortlar ve kolsuz tişörtler olan bir kalabalığın ortasında dikiliyordum. Fazla kısa şortlar yasaklanmalıydı. Seksi adamların üzerinde bile eğreti duruyorlardı.

Başlangıç çizgisinin yakınlarındaki bir banka oturup ayak-kabılarımı bağlamaya koyuldum. Onu görmeden geldiğini hissettim. Ancak onu sezgilerim sayesinde hissetmemiştim. Daha insani bir şeydi bu.

“Hey,” dedi. Yanıma oturdu.

“Hey.”

“Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.”

Gülümsedim. “Geleceğiz demiştik, değil mi?”

“Birçok şey daha demiştik.”

“Biliyordun, değil mi? Phoenix’in karanlık taraftan olduğunu.” Phoenix’in etisinden kurtulduğumdan beri taşlar daha da

yerine oturmaya başlamıştı. Sanki bir sis dağılıyordu; zamanında habersiz olduğum şeyler artık acı verici ölçüde berraktı.

“Şüphelerim vardı.”

Aramızdaki ilişkiyi düzeltebileceğimden emin olamasam da bir yerlerden başlamam gerekiyordu. “Özür dilerim Linc, söylediğim tüm o korkunç sözler için... yaptıklarım için de.”

Yavaşça bana sokulsa da bana değecek kadar yaklaşmadı. “Özür dilemeni gerektirecek bir şey yapmadın. Kendinde değildin. Olsaydın bunu anlardım.”

Şaşkınlığımı gizleyemedim. “Öyleyse neden o gece ortadan kayboldun?”

Lincoln ellerini saçlarında gezdirdi ve gözlerini benden çekip toplanan koşucu kalabalığına çevirdi. “Sana seni koruyacağıma söz vermiştim. Seni bir daha kimsenin incitmesine izin vermeyeceğime söz vermiştim. Phoenix’te bir terslik olduğunu biliyordum ama diğer meseleler kafamı çokça meşgul ediyordu ve o...” Başını iki yana salladı. “En kötüsü ise sen orada yaralı yatarken ve benim sana yardımım dokunabilecekken yanında benim değil onun olmasıydı. Seni defalarca yüzüstü bıraktım ve senden ne çok af dilesem azdır.” Başını ellerinin arasına alıp öne doğru kaykıldı.

Bedenimi ona doğru çevirip elimi hafifçe çenesine koydum ve yüzünü yüzüme çevirdim. Bu küçük dokunuşla alevlenen güçlerimiz birbirlerini hatırladı. Lincoln’ın çenesi sert ve tıraşsızdı. Çenesi gözüme çok seksi görünüyordu. “Beni asla yüzüstü bırakmadın. Zorda kaldığımda hep yanımda olan tek kişisin sen. Ben annen değilim Linc, yaşanan her şey için kendini suçlayamazsın.” Derin bir nefes alıp parmaklarımı kavuşturdum. “Artık tek bildiğim hayatımın bir parçası olmanı istediğim... Tabii sen de beni hayatında istiyorsan?”

Bana baktı; gözleri dillendiremediği her şeyi açık ediyordu. “Violet, biz...”

Ancak Lincoln asla birlikte olamayacağımız konusunu açmadan onu durdurdum.

“Linc, her şeyi zamana bıraksak, ne dersin?”

Gözlerime baktığında hislerinin farkındayken, benimle aynı hisleri paylaşıırken kendisini tutmasının, beni birlikte olmamız için yüreklendirememesinin ona ne denli zor geldiğini anladım. Ancak bizim için başka bir seçenek yoktu. Grigori kader ortaklarıydık biz.

Yine de kendime durumu kabullenmem gerektiğini hatırlatırken bile içimdeki cılız ümit ışığına, *azmin elinden bir şey kurtulmaz* diye fısıldayan o ışığa tutunmadan edemiyordum.

“Zamana bırakalım,” dedi.

Çıtırtılar çıkaran hoparlörden biri konuştu. Sesi diğer tüm sesleri bastırdı.

“TÜM YARIŞMACILAR BAŞLANGIÇ SİNYALİ İÇİN YARIŞ ÇİZGİSİNDE YERİNİ ALSIN.”

Lincoln ayağa kalkıp elini bana uzattı. Elini tuttum. Güç ikimizin arasında akarak birlikte daha güçlü olduğumuzu teyit etti. Birlikte olduğumuzdan daha iyi olduğumuzu. Gülümsemek için kendini tuttuğunu fark ettim; tıpkı benim gibi.

“Hazır mısın?”

Beni çekerek ayağa kaldırdı.

“Evet.”

Hazırdım.

Fiziksel gücünüzü ve dayanıklılığınızı artıran güçlere sahip olduğunuzda maraton koşarken kazanmamak için kendinizi tutmak kolay olmuyor. Yine de arada rekabetçi damarımızın tutmasına rağmen uslu durduk. Dünyada bir yarış kazanmak-

tan daha önemli şeyler olmasının yanı sıra dikkatleri üzerimize çekmemiz son derece tehlikeli olurdu.

Steph ve babam bitiş çizgisinde bizi bekliyorlardı. Lincoln'ın yanımda koştuğunu gördüklerinde suratlarının aldığı ifadeyi görünce kendimi tutamayıp güldüm. Babam her şeyden çok yanımdakinin Phoenix olmayışından dolayı memnundu. Artık Phoenix'le görüşmeyeceğimi söylediğimden beri aşırı neşeli bir ruh haline bürünmüştü.

Sırtımı defalarca sıvazlamasının ardından babam tahmin edileceği gibi ofise dönmekten bahsetmeye başladı. Gitmeden önce bana sarıldı. "Seninle gurur duyuyorum tatlım. Bana aneni hatırlatıyorsun. Burada olsa o da seninle gurur duyardı."

Ben de ona sıkıca sarıldım ve gözlerimdeki yanma hissini gözlerimi kırıştıtararak bastırdım. Haklı olmasını diliyordum.

Steph'le maratonun bitişini kutlamak için meyve suyu içmeye gittik. Sınavlardan sonraki ilk pazar günü sabahın yedisinden önce kalkmak zorunda kalışından yalnızca iki kez şikâyet etmesi etkileyiciydi. Lincoln'a bizimle gelmek isteyip istemediğini sormuştum ama bana bir işi olduğunu söylemişti. Bir de bana deposunda üzerinde ismim yazan bir duvar olduğunu hatırlatmıştı. Steph gözlerini devirdi ve yüzümdeki kocaman gülümsemeye bakıp bakıp İsa ve Meryem'le dolu nidaları sıraladı.

Eve vardığımızda güzelce çiçek açmış bir zambak kapının dibinde duruyordu. Çiçeğin sapına bir not ilıştırılmıştı.

Yarın antrenman var, sabah 6'da. x⁶

6 X mektuplarda "öpücük"ü sembolize etmek için kullanılmaktadır. (ç.n.)

Melek Hiyerarşisi

Yalnızlar

Birinci Kıta

Serafim

Kerubim

Tahtlar

İkinci Kıta

Erkler

Hâkimiyetler

Erdemler

Üçüncü Kıta

Hükûmranlıklar

Baş Melekler

Melekler